DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

RUBY DIXON

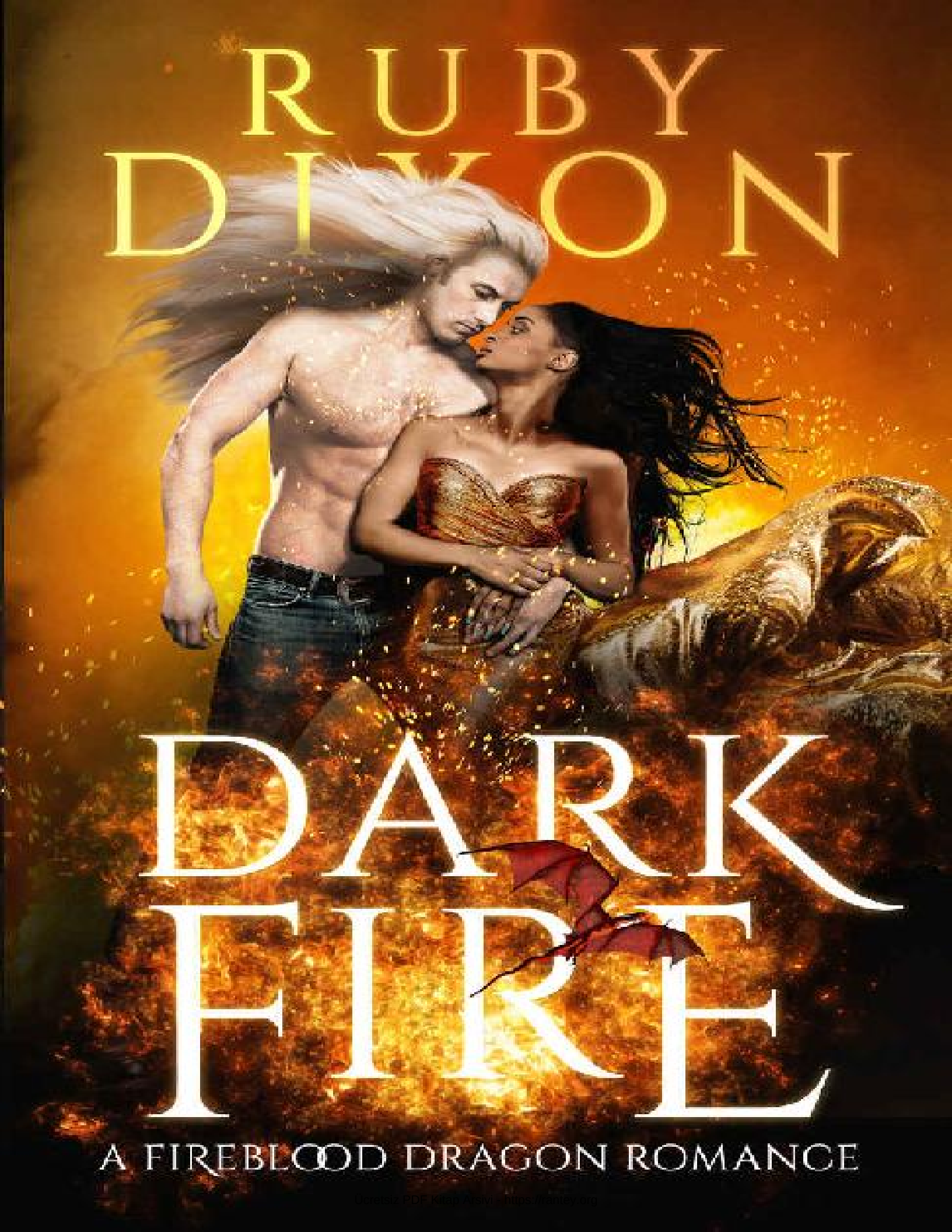

DARK FIRE

A FIREBLOOD DRAGON ROMANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KARANLIK ATEŞ

A Fİ REBLOOD EJDERHALARI ROMANTİZMİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RUBY D XONİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Copyright © 2022 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafı: VJ Dunraven Productions

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Düzenleme: Aquila Editing

Düzeltme: Şanslı Kitaplar

Vellum ile oluşturuldu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duyarlı okuyucularım için - bu kitabı 10 kat daha iyi hale

getirdiniz :) Tye C.
Chi O.
Kanika H.
Sheena B.
Kim M.
Grace Q.
Stephanie D.
Jane M.
Zintle M.
Kim A.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Önsöz

Bölüm I
- Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3
- Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6
- Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9
- Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12
- Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15
- Bölüm 16

Bölüm II
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28

Bölüm III
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Sonsöz

Sonsöz Daha Fazlasını mı İstiyorsunuz ?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Merhabalar! Hassas okuyucuları üzmemek adına, her kitabın başına hikayede ne olduğunu bilmeniz için içerik uyarıları ekliyorum. Eğer şımarmak istemiyorsanız, devam edin! Endişelenenler lütfen aşağıyı okusun. Özellikle sarsıcı bulduğunuz bir şeyi atladıysam, lütfen bana bildirin, memnuniyetle güncelleyeceğim.

SPOILERS AŞAĞIDA SPOILERS AŞAĞIDA SPOILERS AŞAĞIDA
SPOILERS AŞAĞIDA SPOILERS AŞAĞIDA SPOILERS AŞAĞIDA
SPOILERS AŞAĞIDA SPOILERS AŞAĞIDA SPOILERS AŞAĞIDA
SPOILER AŞAĞIDA SPOILER AŞAĞIDA SPOILER AŞAĞIDA

Daha sert bir dünya olduğu için, aşağıdaki şeylere hikayede atıfta bulunuluyor veya sayfada gerçekleşiyor:

- Geçmiş Quid-Pro-Quo cinsel
- düzenlemeler Bir erkeğin bir kadına
- vurması (eş olmayan) Kölelik tartışmaları
- Zihin kontrolü
- Cinayet (eş/partner)
- Hamilelik
- Yetkililerin güçlerini kötüye kullanması
- Salgın Hastalıklar/Hastalık

Ayrıca, Melina ve Azar arasındaki bir sahne şüpheli rıza/quid- pro-quo. Bu sahnenin onların özel hikayesini oluşturduğunu ve gerekli olduğunu hissettim, ancak tüm okuyucuların bunu 'deneyimlemek' istemeyebileceğinin farkındayım. Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, lütfen dördüncü bölümü atlayın. Ayrıca yanlışlıkla rastlamamanız için bölüm başlığına bir uyarı koyacağım.

Lütfen Azar'ın bir kötü adam olduğunu ve bu yüzden kahramanlarımın çoğundan daha keskin kenarlara sahip olacağını unutmayın!

SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Bölüm

Bir

(Kitabınız burada başlıyorsa ve içerik uyarılarına ihtiyacınız varsa, lütfen geri kaydırın!-Ruby)

MELI NA

"I Sanırım gitmekte özgürsünüz," diyorum kliniğimde kalan son hastama neşeyle. Hasta bir hastanın dışarı çıkabilmesi kadar rahatlatıcı bir şey yoktur.

kendi ayakları üzerinde durabiliyor. Yabancıya gülümsüyorum, biraz kilo aldığı ve kendini daha iyi hissettiği için memnunum. Bu bana işimi yapmışım gibi hissettiriyor. Sanki After'da bir değişiklik yapıyormuşum gibi. Bu güzel bir duygu.

Azar dedikleri huysuz, tuhaf adam olsa bile.

Azar birçok kıyafetini giyerken ellerimi meşgul edecek bir şey olsun diye örgümü ve çirkin mi çirkin ipliğimi alıyorum. Yazın ölüsü olmasına ve her şeyin durgun ve sıcak olmasına rağmen, kat kat giyinmekte ısrar ediyor. Teni şimdiye kadar gördüğüm en beyaz ten, saçları da öyle. Gözlerindeki tuhaf altın rengi olmasaydı, içinde mutasyona uğramış bir ya da iki çekinik gen olduğunu düşünürdüm. Bu haliyle insan olduğundan tam olarak emin değilim ama soru sormayacağım. Benim işim onu iyileştirmek ve yoluna göndermek.

Uzun kollu gömleğinin üzerine uzun bir palto ve aynı uzunlukta bir pantolon giyiyor, ardından uzun saçlarını örüyor ve beyzbol şapkasının altından geçiriyor. "Bu kıyafetler yeterli olur mu?" diye soruyor bana doğru dönerek. "Normal bir insan bunları giyer mi?"

Bunu söylemenin garip bir yolu. Şaşkınlık içinde elimdeki dikişi bitirip iğnelerimi yere bırakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni... normal göstermek için çok mu yanmışlar?" Azar önümde dururken sesi kibar, bugün hava yüz derecenin üzerinde olmasına rağmen kat kat giyinmiş. Anlamıyorum, ama son birkaç haftadır ona baktığım için biliyorum ki, sürekli ateşi varmış da ben tedavi edemiyormuşum gibi sıcaktan bunalıyor. Sorunun onlar değil de kendisi olduğunu fark edene kadar üç değerli termometreyi çöpe attım. Hâlâ bir çeşit kanser yüzünden sisteminin bozulmasından endişe ediyorum ama eğer durum buysa, onun için hiçbir şey yapamam.

Ben de kıyafetlerini inceledim. "Kenarlarında hâlâ yanıklar var ama sanırım kullanılabilirler. Herkes bu noktada sırtından çürüyene kadar kıyafet kullanır" diyorum. "Kolayca değiştirilebilecek bir meta değiller. Yani evet, onları giymeye devam edin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini bana dikti. "Bu yüzden mi böyle giyiniyorsun? Uygun kıyafetiniz olmadığı için mi?"

Azar'la ve onun tuhaf, sivri sorularıyla haftalarca uğraştıktan sonra alınmadım. Onu biraz tuhaf yapan yaraları mı yoksa After mı emin değilim ama bu noktada hepimiz biraz tuhafız. Bu yüzden sadece kıkırdıyorum ve konuyu saptırıyorum. "Her ne kadar süslü elbiseler ve bir sürü mücevherle dolaşmak istesem de, temiz kıyafetlerim olduğu için mutluyum." Üzerimdeki milis üniformasını okşuyorum. Çirkin, hantal ve sırtıma tam oturmuyor ama yine de giysi işte. Yetersiz fonlarımın çoğu daha fazla tıbbi malzeme için takas yapmaya gidiyor. "Bu yüzden boş zamanlarımda örgü örüyorum."

O tuhaf altın gözler elimdeki iğnelere ve ipliğe kayıyor. "Süslü elbiseler mi yapıyorsun?"

Bir bakıma bana o eski uzay dizisindeki Komutan Data'yı hatırlatıyor, ürkütücü beyaz teni falan. "Hayır," diyorum dikkatlice. "Kış için atkılar ve gelen anneler için fazladan bebek bezi yapıyorum." Gerektiğinde ördüklerimi giysilerle takas edebilirim.

"Ama eğer yapabilseydiniz tercihiniz süslü elbiseler giymek olurdu?"

Omuz silkiyorum. "Kim istemez ki? Her kadın gibi ben de güzel kıyafetlere zaafım var."

Azar düşünceli bir şekilde başını sallıyor, sanki bu bilgiyi dosyalıyormuş gibi. Bana o kadar uzun süre bakıyor ki tenim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor. Görmezden geliyorum. After'da yalnız bir kadın olarak, erkeklerin yaptıklarının çoğunu görmezden gelmeyi öğreniyorsunuz. Sanki kıyamet onlara sürekli boktan pislikler olma izni vermiş gibi. Azar başkalarına karşı kısa ve kaba olabiliyor ama bana karşı genellikle kibar. Bunun değişmemesini içtenlikle umuyorum.

Yine de bakmaya devam ediyor. Tekrar örgümden başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Buradaki şifacı sensin, değil mi?" Karşımda bir koltuk çekiyor, otururken hafifçe yüzünü buruşturuyor. Derisinin bazı noktalarda gergin ve yandığı yerlerin hassas olduğunu biliyorum. Ayrıca bu tür yaraların bir insanın iyileşebileceğinden daha hızlı iyileştiğini de biliyorum ama... gökyüzündeki ejderhalar. Gökyüzündeki ejderhalar tüm mantıksal argümanları geçersiz kılar. Boş kliniğimi işaret ediyor. "Halkınız neden bu kadar değerli bir malı korumuyor?"

İşte başlıyoruz. *"Hey, güzel bayan, yapayalnızsın ve bir babaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun "un* başka *bir* versiyonu. Örgüme geri dönüyorum. "Eğer bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana tecavüz etmek için cesaretini toplamaya çalışıyorsan, bil ki seni uykunda hadım ederim."

Gülüyor, sesi sert ve keskin. "Ben sadece burayı değerlendiriyorum. İşi devralmak için ne yapmam gerektiğini öğreniyorum."

"Elbette öylesin." Onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde iğnelerimi tekrar fiskeliyorum. "Hizmetlerim için bana ödeme yapmayacaksanız, sizi yollama vaktim geldi. Kliniğim beleşçileri destekleyecek durumda değil. Seninle tanışmak güzeldi Azar. Umarım güzel bir hayatın olur, gerçekten."

"Tüm alabileceğim bu mu? Haftalarca birlikte vakit geçirdikten sonra?" Sözleri suçlayıcı.

"Evet." Erkekler sahiplenici davrandığında onları etkisiz hale getirmenin en iyisi olduğunu zor yoldan öğrendim. Onu görmezden geliyorum, yüz ifadem sakin. "Sen bir hastasın. Ben bir şifacıyım. Seni iyileştirdim, artık benim hastam değilsin. Hayat döngüsü böyle devam ediyor."

"Ama kliniğiniz... kötü mü?" Sesinde hesapçı bir nota var.

Ona bakıyorum ve bana doğru eğildiğini fark ediyorum. Başka bir erkek olsa bu tehditkâr ve saldırgan bir tavır olurdu ama bu adamın kıçını haftalardır temizliyorum, kendi başının çaresine bakamazken. Hala bir kedi yavrusu kadar zayıf. Sınırlar konusunda iyi değil. Bu yüzden sinirli bir şekilde eğildim ve resmen suratına kapandım. "Dinle. Kliniğimin kötü olduğunu düşünmen umurumda değil. Burası eyaletteki en iyi klinik. Eyalette kalan tek klinik olabilir. Yani alabildiğini al ve 'Teşekkürler Melina' de ve yoluna git, tamam mı?"

Bana sırıtıyor. Rahat bir sırıtış değil, tıpkı çenesini okşadığı elinin düşünceli olmak yerine biraz tehditkâr görünmesi gibi. "Teşekkür ederim Melina," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Ve seni kırmaya çalışmıyorum. Fiyatınızı anlamaya çalışıyorum."

Çenem sıkıştı. "Ne teklif edersen et, senin sikini yalamayacağım." Gerçekten, bu beyaz adamın yüzsüzlüğü.

"Beni yanlış anlıyorsun," diyor Azar usulca, fazla solgun parmaklarıyla fazla solgun çenesini okşamaya devam ederek. Tırnakları da tıpkı geri kalanı gibi doğal değil, kısa ve körelmiş, at toynakları kadar kalın. "Buradan ayrıldığımda bu şehirde yürüyeceğim-"

"Aferin sana dostum," diyorum ona sinsice, bir milim bile geri çekilmeden.

"-ve onu almanın en kolay yolunu belirleyeceğim," diyor kendinden emin bir şekilde. "Bir hafta sonra burası benim kalem, benim halkım olacak. Onlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana boyun eğ."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bana bir ateş rüyası gibi geliyor."

"Belki de." Garip gözleri parlıyor. "Ama şehir benim olduğunda, bir eşe ihtiyacım olacak."

Bunun sonu buna mı varacaktı? Yanında bir kadın mı istiyor? "Cezbedici, ama hayır."

Azar kliniğimi işaret ediyor. "Ya burayı ihtiyacın olan her şeyle doldursaydım? Ya sana güzel kıyafetler ve mücevherler verseydim? Yatağıma isteyerek gelir miydin?"

"Hala hayır."

"Fiyatını söyle o zaman."

Bu adam beni kızdırıyor. Ona ters ters bakıyorum, artık oyun oynamıyorum. After'da yaşamak yeterince zor, siyah bir kadınsanız iki kat daha zor. Erkekler 'hayır'ı cevap olarak kabul etmekten hoşlanmazlar ama ben kendimi idare edebilirim. Yakınımda bir bıçak var ve eğer bununla defolup gitmezse onu kullanmaktan çekinmeyeceğim. "Satılık olduğum izlenimini sana kim verdi bilmiyorum. Satılık değilim. O yüzden sormayı bırak, çünkü cevabım her zaman hayır olacak. Ve eğer bir şey denersen, seni hadım ederim."

Dudakları kıvrılıyor. "Tecavüz etmeme gerek yok. Eşim istekli olmalı. Buradaki insanlara onlardan biri olduğumu gösterecek. Bu izbe yerin efendisi olarak yerimi sağlamlaştıracak." Bir elini havada gezdirerek şehri işaret ediyor. "Bir süredir sizin dünyanızdayım ve çöplerin üzerinde hüküm sürmenin hiç hüküm sürmemekten daha iyi olduğuna karar verdim." Ayağa kalkıyor. "Öyleyse bana fiyatını söyle."

"Siktir git," diyorum, örgü şişlerimi bir silah haline getirip ona doğrultarak. "Ben satılık değilim."

Bana verdiği gülümseme soğuk ve acımasız. "Herkes satılıktır. Sadece senin fiyatını henüz belirlemedik, eşim."

BİR HAFTA SONRA, Azar emrindeki altı ejderhayla şehre saldırır.

Onun saçma sapan konuşmalarını unutmuştum. Yıllar boyunca insanlardan çok fazla saçmalık duydum, artık akıl sağlığı ilaçlarını alamayan insanlar veya Rift tarafından akılları kırılan insanlar,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ya da ondan sonraki her şeyi. Bugünlerde hepimiz biraz deliyiz, bu yüzden zayıf, yeni iyileşmiş bir adam kaleyi nasıl alacağından bahsettiğinde, bunu saçmalık olarak görüyorum.

Ejderhalar gökyüzünü doldurduğunda ve alarmlar şehrin havasını doldurduğunda gülmüyorum.

Ejderhalar için yanlış gün ve bu beni biraz endişelendiriyor. Fort Dallas'taki herkesin yaptığı gibi, saldırıları (her zaman bir düzen izlerler) eski bir takvimde işaretledim ve günlerimi onlara göre planladım. Alarmlar çaldığında siper alma zamanının geldiğini biliyoruz. Sonunda, yanlış gün olması önemli değil. Alarmlar kalenin üzerinde çalmaya başladığı anda harekete geçerim.

Değerli ilaçlarımı ve ekipmanımı ejderha ateşinden korumak için kliniğin kapılarını KAPATIYORUM. Kapıları kilitlemiyorum çünkü ejderhalar zaten kapı kullanamaz ve başka birinin sığınağa ihtiyacı olabilir. Emniyete alındıktan sonra, beni alevlerin en kötüsünden koruyacak metal bir dosya dolabının içine saklanıyorum, omuzlarımı ve başımı örten bir battaniye. İçeride toplanıyorum ve bekliyorum. Yanan şeylerin kokusunu, çığlıkları ve kaçınılmaz olarak kliniğimin bir kez daha dolup taşacağını ve herkesi kurtaramayacağımı ya da acılarını dindiremeyeceğimi bilmeyi bekliyorum.

Dikkatimi dağıtmak için malzemelerimi zihinsel olarak gözden geçiriyorum. Sargı bezi ve gazlı bez stoğum azaldı ama biraz bez kaynatıp şeritler halinde yırttım ve plastik bir torbada sakladım, yani az çok steril olmalılar. İbuprofen ve naproksen gibi aloe vera stoklarım da azaldı. Yapabileceğim en iyi şey, kaselere ya da kovalara soğuk su koymak ve yanmayı hafifletmek için insanların etkilenen uzuvları suya batırmasını sağlamak olacak. Eğer kurtarılamayacak kadar yanmış biri gelirse... onun için de bir ilacım var.

Zihinsel planlarımla o kadar meşgulüm ki, kliniğin kapısı açılana kadar her şeyin sessiz olduğunu fark etmiyorum.

Kıpırdamadan dolabın bir kapağını açıp dışarı bakıyorum.

Bu Azar, gittiğinden daha sağlıklı görünüyor.

Bir bakıma hem şaşırdım hem de şaşırmadım. Claudia'nın ejderha arkadaşı Kael gibi aynı tuhaf, saf altın gözlere sahip, aniden ortaya çıkan bir yabancı. İnsan gibi davranıyor ama onu bir ejderha filosuna komuta ederken görmek? Her şey yerine oturuyor. Bunu, kliniğimin sahibiymiş gibi kasıla kasıla içeri girdiğinde, uzun, dökümlü bir palto giydiğinde anlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

soluk deri. Başında bir beyzbol şapkası var, ama duruşundaki korkusuzluk bir şeyleri pekiştiriyor.

Azar insan değil. Öyleymiş gibi davranıyordu ve ben de işaretleri görmezden geliyordum. Ejderhaların saldırısından bir şekilde o sorumlu.

Hasta kayıtlarımı eski bir defterde tuttuğum küçük masaya doğru ilerlerken kalbimde nefret çiçekleri açıyor. Defteri eline alıp karıştırıyor ve masama yaslanıyor. "Burada olduğunu biliyorum, evcil hayvanım. Kokunu alabiliyorum."

Çenemi sıkarak dolaptan çıkıyorum ve dimdik durarak ona bakıyorum. "Sen insan değilsin, değil mi?"

Elini bir sayfada gezdirerek el yazıma dokunuyor. "Ben değilim. Fark etmenizin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Görünüşe göre insanlar gözlerinin önündekinden ziyade görmek istediklerini görüyorlar." Bana sırıtıyor ve hasta kayıt defterimi kapatıp masanın üzerine fırlatıyor. "Her zamanki gibi çok güzelsin. Beni özledin mi?"

"Hayır," diye ısırdım. "O ejderhaları buraya sen mi getirdin?" Azar başını sallıyor. "Onlar benim. Onları ben kontrol ediyorum."

"Herkesi... yok etmek için mi buradasın?" Yaratacağı kaosu zihnimde canlandırıyorum. Kliniğim yeterince büyük değil ve malzemelerim de yok. Tanrım, bu çok acımasız olacak. "Seni yanına alıp sağlığına kavuşturanlara borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Ağzı kıvrılıyor, sert ve kırılgan. "Böyle mi düşünüyorsun? Siz gelip yumuşak ellerinizi sürene ve merhemlerinizi tenime sürene kadar tamamen çaresiz olduğumu mu? Beni o iğrenç yemeklerinizle beslerseniz -ki kalenizin yemekleri de iğrenç bu arada- buraya minnet duyacağımı mı?" Gülüyor. "Eğer bir şey varsa, bu beni yaptıklarımın doğruluğuna her zamankinden daha fazla ikna etti."

"Eylemler?"

Bana verdiği gülümseme geniş olduğu kadar soğuk da. "Buranın bir yöneticiye ihtiyacı var.
Bu işi devralmak niyetindeyim."

Ne?

Sessizliğe gömüldüm. Claudia bir ejderhayla çiftleştiğinde ejderhanın son belediye başkanını yemesiyle Dallas Kalesi'nin başı son zamanlarda biraz derde girmiş. İşleri yürüten milisler arasında onun yerini kimin alması gerektiğine dair bazı çekişmeler yaşanıyor. Tüm bunlardan uzak duruyorum çünkü kim başa geçerse geçsin güce aç bir pislik olacağını biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepsi öyle. Liderlik her değiştiğinde, kliniğimi yönetmek için yeni baştan kurallar belirlemem gerekiyor.

Sanki benden başka klinik işletmek için sıraya giren varmış gibi. Yine de birinin hastalara bakması gerekiyor.

Azar bana sırıtırken ona bakıyorum. "Bu iş için uygun adam olduğunu düşünüyorsun, ha?"

"Sizin de belirttiğiniz gibi, ben bir erkek değilim." Saçlarını gizleyen beyzbol şapkasını çıkarıp sallayarak saçlarının karışık ve solgun uzunluğunu ortaya çıkarıyor. "Ama, evet. Ben bir liderim ve buradaki insanların çaresizce yönetilmeye ihtiyacı var."

"Sen bir yabancısın. Kimse seni yönetimde istemiyor." After'da kaleler son derece yabancı düşmanıdır ve yabancılardan nefret ederler. Bu, yönetimi ele geçirmeye niyetli biri için iyi bir argüman değil ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum.

"Sormayacağım," diyor Azar, bana bakarken sesi ipeksi. "Bilinci kapalı ve kanaması olan bir hasta gördüğünüzde, ona bakmanızda bir sakınca olup olmadığını soruyor musunuz? Yoksa hemen işe koyulur musunuz?"

"Aynı şey değil."

"Öyle değil mi?" Bir elini açarak harap şehri işaret ediyor. "Etrafıma baktığımda çaresizce rehberliğe ihtiyaç duyan insanlar görüyorum. Bana sahip oldukları için minnettar olacaklar."

Çenem sıkıştı ve başımı tekrar salladım. Geriye doğru bir adım atarak ameliyat tepsimin yanındaki neşterlerden birine uzanıyorum. "Kliniğimde ne işin var? Buraya övünmek için mi geldin? Çünkü ilgilenmiyorum."

Azar kaşlarını çatıyor, sanki ona neden sinirlendiğimi tam olarak anlamamış gibi. "Neden? Sana söyledim. Burayı fethediyorum ve sana eşim olmanı teklif etmeye geldim."

Rüya görüyor. İnançsızlığımın yüzüme yansımasına izin verdim. "Siktir git." "Bu bir hayır mı?"

"Bu bir *asla*."

Gülümsemesi inceliyor, kurnazlaşıyor. "Bu kelimeyi kullanmamalısın, evcil hayvanım. Herkesin bir bedeli vardır ve asla bu kadar uzun, çok uzun bir zaman değildir."

Başımı salladım. "Şehirde daha güzel kadınlar var. Git kendine istekli birini bul."

"Ama benim istediğim sensin." Bana eliyle uzun ve zarif bir işaret yapıyor. "Senin için hayırsever bir eş olacağım. Bekle ve gör."

Bu adam ipucunu anlamıyor. Elimi kalçama götürdüm, neşteri ona göstermemeye dikkat ettim. "Bana bir ömür yetecek kadar 'yardımsever' adamla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ömür boyu, teşekkür ederim. Seninle ya da planlarınla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Tek istediğim lanet kliniğimden defolup gitmen."

Azar sanki ben konuşmuyormuşum gibi bana gülümsüyor. "Sabırlı olabilirim. Bekle ve gör." Dönüp gidiyor ve ben rahatlamaktan güçsüz düşüyorum. Dolabın içine girip saklanıyorum, ejderhaların gitmesini bekliyorum ve korkudan titriyorum.

Erkeklerin bedenimi istemesi yeni bir şey değil. After'daki her kadının başına gelir. Çoğu sadece sahip olmalarına izin verilmeyen bir şeyi tatmak ister ve bıçağım onları korkutup kaçırmazsa, genellikle kayıtsızlığım korkutur. Hayır cevabını kabul etmeyen bir adamı öldürdüm ve gerekirse yine yaparım. Ama Azar'la ilgili bir şey beni ürpertiyor.

Ona çok sık hayır denmediğinden şüpheleniyorum... ve bunu bir cevap olarak kabul edeceğinden emin değilim.

Azar döndükten sonra Dallas Kalesi'nde HER ŞEY DEĞİŞİYOR. Saatlerce saklanıyorum, ama ejderha alarmları nihayet kapandığında, kapıdan hızlı bir bakış bana Fort Dallas'ı çevreleyen hurda araba barikatının tepesinde oturan bir ejderha olduğunu gösteriyor. Telaşla kapımı tekrar kapattım ve gecenin geri kalanında saklandım.

Ertesi sabah kliniğin kapısının çalınmasıyla uyandım. Milisler, kamuflaj üniformalarını giymişler ama askerleri tanıyamıyorum. Bana Dallas Kalesi'nde yeni bir liderin göreve başladığını ve herkesin güvenliği için bugün herkesin evlerinde kalması gerektiğini söylüyorlar.

Asker bana "Eğer bir sorununuz varsa, bunu yeni lider Lord Azar'a iletebilirsiniz" dedi.

Sonuçta o devraldı. Ve kimse kliniğime gelmedi, yani ya acısız oldu ya da hayatta kimse kalmadı. "Ben iyiyim, teşekkürler," diyorum onlara ve kapıları tekrar sıkıca kapatıyorum. Milislere de güvenmiyorum. Günü tek bir metal kepenkle kasabaya bakarak, son suyumu içerek ve bunaltıcı sıcakta terleyerek geçiriyorum. Şehrin etrafındaki barikatlarda daha fazla ejderha görüyorum ama sokaklarda yürüyenler sadece ellerinde tüfekleriyle milisler. İçeri esinti girmesi için daha fazla pencere açabilirdim ama ejderhaların bu kadar yakınımda olması beni tedirgin ediyor. Sakinlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama şehre de hiç bu kadar yaklaşmamışlardı. Her bir ejderhanın derisinde parıldayan pulları görebiliyorum ve bu dehşet verici. Bu kadar yakından saldırırlarsa hepimiz evlerimizde canlı canlı kızarırız.

Her zaman yaptığım gibi karyolalardan birinde uyuyorum ve ertesi sabah uyandığımda her şey yolunda alarmı -üç kısa patlama- çalıyor. Bu herkesin güvende olduğu ve tekrar binaların dışına çıkabileceğimiz anlamına geliyor. Takvimime bakıyorum, bugün ejderha saldırısı günü. Yani bu sabah kırmızı bir ejderha tepemizde uçacak, her şeyi alevlendirip saldıracak ve sonra aynı hızla tekrar uçup gidecek.

Ama yine her şey yolunda sesi geliyor ve kaşlarımı çatıyorum. Azar bu kaledeki herkesi öldürtmeye mi çalışıyor? Buradaki düzeni ondan daha iyi biliyoruz. Pencereye gidip panjurları tekrar kapatıyorum ve bekliyorum.

Güneş gökyüzünde yükseldiğinde ve bunaltıcı gün Fort Dallas'ı kavuruyormuş gibi hissettirdiğinde, kapıdan dışarı bakıyorum. Ejderhalar hala barikatın tepesinde, kanatları katlanmış. Sakinler. Bu sabah saldırı olmamıştı. Dışarıya baktığımda, kafalarını dışarı çıkarıp etrafa bakan birkaç kişi daha görüyorum. Araba kullanacak yaşta görünmeyen genç bir İspanyol çocuğun üzerinde milis üniforması var ve tüfeğini omzuna asmış. Ona el sallıyorum, o da yaklaşıyor.

Bu Antonio, iki sokak öteden. Annesi milisleri besleyen aşevini işletiyor ve geçen yıl parmağı kötü bir şekilde enfeksiyon kapmıştı, ben de onun için tamir ettim. Ona dostça bir gülümseme veriyorum ve alnımdaki terin bir kısmını siliyorum. "Ne zaman katıldın?"

Askeri şapkasını düzelterek bana sırıtıyor. "Lord Azar kendisini takip etmek isteyen herkesi katılmaya davet etti."

Şimdi mi? "Kontrolü nasıl ele geçirdi?" Ses tonumu sertleştirmek yerine meraklandırarak soruyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyor Antonio. "Ortaya çıktı ve ejderhaları olduğunu, güvende olmak istiyorsak onu takip edebileceğimizi söyledi." Omuz silkiyor. "Birden ortaya çıktı ve yönetimi devraldı. Kimse tartışmadı bile."

Şehrin kalıntılarının üzerine dünyanın en büyük çirkin heykelleri gibi tünemiş devasa ejderhalara bakıyorum. Yanında bir sürü ejderha getiren biriyle tartışmak biraz zor. "Onlara 'sahip' derken ne demek istiyorsun? Neden saldırmıyorlar?"

Antonio sırıtıyor. "Lord Azar onları kontrol ediyor. Onun izni olmadan hiçbir şey yapamayacaklarını söylüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evcil hayvanlar gibi mi?"

Çocuk yine omuz silkiyor. "Onlar burada bizi korurken ejderha saldırısına uğramayacağımızı söylüyor. Göçebeler de. Artık dışarıdaki en güvenli kale biziz." Doğruldu, bundan memnun olduğu belliydi. "Dallas Kalesi artık farklı olacak."

"Görüyorum ki öyle," diyorum. "Annene selamımı söyle." Çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Ve hala burada olduğumu herkese söyle. Biri yaralanır ya da zarar görürse, onunla ilgileneceğim. Kimin sorumlu olduğu önemli değil."

Antonio başını sallar. "Azar seninle özel olarak ilgilenmemizi söyledi." Benim kuşkulu bakışım üzerine devam ediyor. "Sen onun hanımısın. Önce senin, sonra da diğer herkesin korunduğundan emin olmalıyız."

Lanet olası adam. Antonio'ya sıkıca gülümsüyorum ve içeri esinti girmesi için kliniğimin camlarını açmaya başlıyorum.

Ertesi sabah, klinikten dışarı baktığımda, kapımın önünde askerler konuşlanmıştı. Bu manzara karşısında içimde sıcak bir öfke alevleniyor. Öfkemi bastırıyorum ve en yakın olana yaklaşıyorum. Kanunlardan hoşlanmıyorum. Özellikle de kanunlardan hoşlanmam çünkü kanunlar silahlarını sallamayı seven, büyük egoları olan adamlardan başka bir şey değildir. Onları kliniğimin dışında konuşlanmış görmek kişisel bir ihlal gibi geliyor. Sadece izlendiğimi hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda askerlerin arasından geçmek zorunda olduğunu hisseden hiç kimse kliniğe gelmiyor.

"Bir sorun mu var?" Ses tonumu tatlı tutarak soruyorum.

Alaycı bir saygıyla bana başını sallıyor. "Lord Azar bizi hanımına göz kulak olmamız için gönderdi, hepsi bu." Bana sırıtıyor. "Güvende olduğunuzdan emin olmak istiyor."

Yüzündeki sırıtma bana "Lord" Azar'la ne yaptığımı düşündüğünü tam olarak anlatıyor. Bu beni öfkelendiriyor ama kendimi görmezden gelmeye zorluyorum. İktidardaki kişiye karşı çıkmak beni hiçbir yere götürmeyecek. İki seçeneğim var: Azar'ın emirlerini görmezden gelebilirim; Azar'la yüzleşebilirim. Üçüncü bir seçenek daha var: Kaleyi tamamen geride bırakabilirim ama o zaman buradaki insanlar terk edilmiş ve tıbbi yardımdan yoksun olacaklar. Dallas Kalesi'nde temel tıbbi ihtiyaçların nasıl karşılanacağını ya da bir ebe olarak nasıl devreye girileceğini bilen başka biri varsa bile, hizmetlerini gönüllü olarak sunmadıkları kesin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalmak zorunda hissediyorum. Bu da kapımdaki askerleri görmezden gelmek anlamına geliyor. Bu yüzden onlara hızlıca bir göz atıyorum ve ekliyorum, "En azından silahlarınızı kaldırın ki kimseyi korkutmayın."

Bana bilmiş bilmiş bakıyorlar, gözleriyle beni soyuyorlar. Üzerimde eski, yamalı giysiler olması ve saçlarımın o kadar kuru ve nem çığlıkları atıyor olması önemli değil, muhtemelen örgümle yerleri süpürge gibi süpürebilirim. Onlara göre ben kendini buranın efendisine satan bir kadınım.

Ugh. Kliniğin kapısını bir kez daha kapattım ve o pislikleri düşünmemeye çalıştım.

O gün kliniğe kimsenin gelmemesine pek şaşırmadım. Ben de şaşırmazdım.

Askerler kapıma geldikten sonraki gün, yine planlanmış bir ejderha saldırısı yok. Metal panjuru kaldırarak penceremden dışarı bakmaya cesaret ediyorum ve diğerlerinin de aynısını yaptığını fark ediyorum. Yüzlerinde merak ve rahatlama var ve biliyorum ki hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz. Azar gerçekten de vahşi ejderhaları kovaladı mı? Duvarda oturanlar onun evcilleştirilmiş hayvanları mı?

Kapımın önündeki askerlerin varlığına rağmen kliniğimin birkaç ziyaretçisi oluyor. Kışlanın yakınındaki genelevde çalışan ve doğum kontrolü yaptırmak isteyen kadınlar her zamanki gibi geliyor ve birkaç tane daha geliyor. Biri bebeğinin kalp atışlarını duymak isteyen hamile bir kadın, diğeri de çatısını tamir ederken parmağını kesen bir adam.

Herkes Azar'dan övgü dolu sözlerle bahsediyor. Gerçekten de kale halkını korumak için burada olduğunu. Bizi "kurtarmak" için burada.

Onları düzeltmiyorum. Bırakın geceleri uyumalarına yardımcı olacak ne varsa onu düşünsünler.

Tam kapılarımı kapatıp kliniği toparlamak üzereydim ki gardiyanlardan biri kavanoz ve kutularla dolu bir market arabasını içeri itti. Kaşlarımı çatarak ayağa fırladım. "Bu da ne?"

"Lord Azar'dan eşine bir hediye," diyor sırıtkan milis muhafızı (dünkü ile aynı kişi). "İyi beslendiğinizden emin olmak istiyor." Bir kutunun kapağını açıp çeşitli taze hamur işleri ve bir somun mısır ekmeği gösteriyor, sonra da sormadan en yakındaki masaya koyuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıpranmış görünümlü bir termos aldı ve bana uzattı. "Günün çorbası."

Ağzımın sulanmasını görmezden geliyorum ve kendimi olabildiğince yukarı çekiyorum. "Ben sadaka istemedim. Müşterilerim bana geçinmeme yetecek kadar ödeme yapıyor."

Aslında ödemiyorlar. Onlardan ödeyebildikleri kadarını ödemelerini istiyorum ama çoğu ödeyemiyor. Ölü bir geyik getirip ondan kurutulmuş et yapan nadir müşterilerle ya da örmeyi başardığım şeylerle geçiniyorum. Her zaman açım ve Tanrım, bu yiyecekler harika görünüyor ve kokuyor. Ama eğer alırsam, bu ne mesaj verir? Bu yüzden ekmek dolu plastik kutuyu dikkatlice kapattım (ekmeği nereden bulmuş ki?) ve gardiyana geri uzattım. "Bunların hepsini alabilirsin. İstemiyorum."

"Emirlerimiz onu terk etmek yönünde, Leydi Melina."

Leydi Melina mı? Kaşlarım havaya kalktı. O pisliğe defolup gitmesini söylediğim halde onun "efendisinin" "hanımı" ben miyim? "İstemiyorum," diyorum tekrar, yanından geçip yiyecekleri getirdiği alışveriş arabasına geri koyuyorum. "Hepsini geri alabilirsin. Bunlar hanımefendinin siparişleri."

"Korkarım sadece Lord Azar'a hesap veririz." El arabasını görmezden gelip kapıyı arkasından kapatıyor ve beni yiyeceklerle ve kaynayan bir öfkeyle baş başa bırakıyor.

Çenem kenetleniyor ve bir saat boyunca yiyeceklere dik dik bakıyorum, sonra dayanamayıp hamur işlerinden iki tane yiyorum. Kuru ve unları muhtemelen tepeler kadar eski, ama tadı sanki eskiden kalma bir yemek gibi. Bir nostalji ve depresyon dalgası beni vuruyor ve kutuyu tekrar kapatmadan önce üç hamur işi yiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Morarana kadar Azar'ın eşi olmadığımı söyleyebilirim ama Azar öyle olduğumu söylüyorsa başka ne seçeneğim var? Ben bir kadınım.

-Biliyorum, erkekler her zaman tüm gücü elinde tutanlardır. Önceden eşit olduğumuzu iddia etmiş olabilirler ama ejderhaların yönettiği bir toplumda bunların hepsi çöpe gitti.

Terk edilmiş yemeği yerken bile sanki cinsiyetime ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Bunun sadece ilk olduğunu biliyorum. Onu sonsuza dek görmezden gelmeme izin vermeyeceğini biliyorum ve bundan nasıl kurtulacağımı hâlâ bilmiyorum. Hayatta kalmak için bedenimi kullanmak zorunda kalmayalı uzun zaman oldu ve bedensel özerkliğimin kontrolünü tekrar kaybetmeyi dört gözle beklemiyorum.

After'da yalnız bir kadın için çok fazla seçenek yok.

Ağzıma bayat tadı olan bir rulo daha atıyorum ve Azar'ın isteksiz "eşinden" ne istediğini düşünmemeye çalışıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm

İki

MELI NA

Ertesi gün bir kutu mücevher, yeni üniformalı bebek yüzlü bir askerle birlikte ortaya çıktığında şaşırmıyorum. Milisler, son birkaç yıldır Azar'ın dümende olmasıyla insanları çok daha hızlı kazanıyor gibi görünüyor.

son belediye başkanının beş yıllık döneminin tamamında olduğundan daha fazla, ki bu endişe verici. Yine de mücevherlere sırt çevirmek kolay. Bunların hiçbir anlamı yok. Güzeller, evet. Kolyeler, yüzükler ve bilezikler güneş ışığında parıldıyor ve eminim hepsi bir gece elbisesiyle çarpıcı görünecektir. Ama bir kıyamette? Sadece ayak bağı olur. Para birimi olarak bile kullanışlı değiller. Tuvalet kağıdı yokken kimse yakut yüzük istemez. "En iyi" ayakkabılarınız maskeleme bandıyla bir arada tutulurken kimsenin elmas kaplı bir taca ihtiyacı yoktur. Mala ihtiyacınız varsa? Takas edecek bir şeyiniz olsa iyi olur. İçinde suyu kalmış piller önemlidir. Yiyecek önemlidir. Mermiler ve silahlar önemlidir.

Ve sabun. Şampuan. Saç kremi. Bazı günler saç nemlendiricisi için adam öldürebilirim.

Mücevherleri geri göndermek kolaydır. Mücevherlere dokunuyorum - çok parlak ve temiz- ve sonra kutuyu kapatıp çocukla birlikte geri gönderiyorum. Bunun Azar'ın denediği son şey olmayacağını biliyorum.

Ertesi gün ise daha zor.

Çocuk bu kez omzuna astığı kocaman, içi tıka basa dolu bir giysi çantası ve taze pişirilmiş lezzetli yiyeceklerle dolu bir kapla geri döner. Bu kez ekmekler tarçınla karıştırılmış bala batırılmış bir çeşit somun ve bir termos kalın geyik eti biberi. Dışarısı cehennem gibi sıcak ama taze et bir lüks ve yiyecekleri saklamaya karar veriyorum. Askerin içeri girmesine izin veriyorum ve o da hemen giysi çantasını karyolalardan birinin üzerine bırakıp fermuarını açıyor.

Dökülen tüm o güzel kumaşları görünce bocalıyorum. Kıyafetlerimin ne kadar kirli ve yıpranmış olduğunu, kıçıma ne kadar sıkı oturduğunu ve kumaşın ne kadar pürüzlü olduğunu hemen fark ediyorum. Boynumun arkasına sürtünen noktaların ve genel olarak ne kadar rahatsız edici olduğunun. İşlevsel ve her şeyi örtüyor ama hoş değil.

Ve her zaman güzel kıyafetlere karşı aptalca bir zaafım olmuştur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Azar'a boyun eğecek kadar aptal değilim elbette. Aptal değilim ve onun eşi olmam için birkaç elbiseden fazlası gerekecek ama bu bakamayacağım anlamına gelmiyor. İlk elbiseyi çıkardım ve... muhteşemdi. Düşük yakalı ve spagetti askılı soluk sarı bir şifon kollarıma dökülüyor. Kat kat etekleri var ve göğüs kısmı tüm malzemenin aşağıya doğru aktığı bir büzgüden biraz daha fazlası. Havalı, kadınsı ve narin görünüyor ve kıyamet sonrası yaşam için kesinlikle uygun değil.

Hala istiyorum. Şiddetle.

Yine de bu isteğimi bastırıp bir kenara bırakıyorum çünkü hiçbir elbise Azar'la uğraşmaya değmez. Ama kıyafetleri seviyorum. Üzerime tam oturmalarını, pahalı kumaşların hışırdamasını ve sizinle birlikte hareket etmesini, bana kendimi özel ve güzel hissettirmelerini seviyorum. Yok olduğunu sandığım bir duygu bu. After'da giysinin kendisi bir lüks ve her kumaş parçası kullanılıyor ve yeniden kullanılıyor çünkü seri üretim becerilerimizi kaybettik. Son parçalar da çürüyüp gittiğinde ne olacak bilmiyorum. Ya bir sürü insan aceleyle örgü örmeyi ya da dokuma tezgahı kullanmayı öğrenecek ya da hepimiz çıplak dolaşacağız.

Sarı elbisenin altında pembe fırfırlı bir elbise var ve sonra tek kollu ve yana doğru eğimli yakalı, parlak satenden cesur turuncu bir elbise. Onun altında da gelinlik olabilecek kadar beyaz dantelli bir şey var. Biri elbise mağazasını yağmalamış gibi görünüyor ve her ne kadar muhteşem bir elbisenin içinde salınmayı ve kendimi bir kez daha güzel hissetmeyi istesem de, onlara ihtiyacım yok. Elbiseleri dikkatlice giysi torbasına geri koyuyorum, fermuarını çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Birkaç elbise için Azar'a satacak değilim. Bunları geri alabilirsin."

"Ne istediğini bilmek istiyor," diye geveliyor asker.

Eminim biliyordur. Eminim büyük bir ipucu hoşuna giderdi, ama bunu ona vermeyeceğim. After'daki pek çok kadın gibi, işler sarpa sardığında hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardınız. O zamanlar, iyi silah kullanan, bana düzenli yemek veren ve beni ayrım gözetmeksizin tecavüz edip öldüren başıboş çetelerden koruyan yaşlı bir adamın yatağını paylaşıyordum. Zehrinizi seçtiniz ve ben de bir düzine pisliğin sikini yalamak yerine bir pisliğin sikini yalamayı seçtim. Yine de ondan kurtulabildiğim an, kurtuldum.

Bir daha asla o duruma dönmeyi planlamıyorum. "Patronuna söyle, gidip kendini becermesini istiyorum."

Asker kekeliyor. "Bunu yapmayacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ballı ekmekten bir ısırık daha alıyorum, omuz silkiyorum ve giysi torbasını kapıdan dışarı, dışarıda nöbet tutan adamların ayaklarının dibine fırlatıyorum. Çocuğa, "Yaralanmadıysan, dışarı çık." diyorum.

O gidiyor ve ben öfkeli düşüncelerim ve ağzımdaki balın tadıyla baş başa kalıyorum.

AZAR bu oyunda iyi. Hakkını vermeliyim.

Ertesi gün yeni bir asker geliyor, bu sefer elinde eczaneden aldığı ilaçlarla dolu bir alışveriş arabası var. Arabanın içine yığılmış reçete şişelerine bakarken dudağımı ısırıyorum, çünkü bunlarla çok iyi şeyler yapabilirdim. Naproksen. Albuterol. Amoksisilin. Epi-penler. Üç çeşit doğum kontrol hapı ve bir yığın ertesi gün hapı. Hepsinin son kullanma tarihinin geçmiş olması önemli değil. Eğer biri yeterince kötüyse, ilaç vermek için zar atmaya hazırım. Bandajlara, ispirtoya ve soğuk algınlığı ilaçlarına bakıp pişmanlıkla iç geçiriyorum. Tüm bunları kullanabilirim ama bunların karşılıksız olmadığını biliyorum. Saf değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Başımı sallıyorum ve arabadan uzaklaşıyorum. "Azar'a söyle, eğer iyi bir adam olsaydı, bunları bana hiçbir şey beklemeden verirdi. Ama verdiğine göre, geri alabilirsin."

Asker başını sallayıp arabayı götürüyor ve ben de bu işin bittiğini anlıyorum.

o.

O gecenin ilerleyen s a a t l e r i n d e , asker geri döndü ve bana sadece bir Not. Pencerenin kenarında, solmakta olan öğleden sonra güneşinin altında okudum.

Ben iyi bir adam değilim.

Omurgama bir ürperti yayılıyor.

BİR HAFTA İÇİNDE Azar, fatihlikten sevilen bir liderliğe yükselir.

Gerçekten mide bulandırıcı.

Kapımın önündeki milislerin varlığına rağmen insanlar tekrar gelmeye başladı. Her zamanki kızarıklıklar ve küçük yaralanmalar var. Birinin parmağı kırılmış. Bir başkası tırnağına basmış. Kolik bir bebek. Kısıtlı malzemelerimle hepsini tedavi ediyorum ve bir araba dolusu insan için fazla üzülmemeye çalışıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç gün önce geri çevirdiğim ilaç. Ondan sonra başka hediye gelmedi. Kendime, insanlar taze sargı bezi alabilsin diye kendimi Azar'a satmanın benim sorumluluğum olmadığını söylüyorum. Bütün bir topluluğu sırtımda taşıyamam. Azar bu kaledeki insanları gerçekten önemsiyor olsaydı, bana tüm o ilaçları verirdi, böylece onlarla iyi bir şeyler yapabilirdim.

Ama Azar sessiz. Beni azarlamak için kapıma gelmiyor. Hediyelerle ya da yiyeceklerle daha fazla asker göndermiyor. Askerler kapımın önünde durmaya devam ediyor ama bunun dışında her şey normale dönüyor. Ya da... kale duvarlarının tepesinde her hareketimizi izleyen altı sessiz ejderhayla olabileceği kadar normal. Asla saldırmıyorlar ve diğer ejderha saldırıları da durdu.

Elbette tüm bunlar "büyük" Lord Azar'a atfediliyor. Kapıma gelen herkesin ağzında onun adı var.

Parmağındaki bir yarayı dikerken bir kadın "Harika, değil mi?" diye haykırıyor. Ben çalışırken elini sabit tutuyor, ona bakmıyor. Ağrı kesicimiz ve anestezimiz bittiği için katlanmak zorunda. Ona birkaç yudum viski verdim, derin yaranın üzerine bir yudum döktüm ve işe koyuldum. Kulağıma bağırmadığı için minnettar olmalıyım ama Azar'ın övgülerini duymak sinirlerimi bozuyor. Ben çalışırken, dikişlerin arasındaki kanı silerken onun hakkında gevezelik ediyor. "Burada, kalede hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ejderhalar saldırmayı bıraktı ve milislerin kendisi bile daha iyi. Onu iki kez gördüm, biliyorsun. Bana gülümsedi ve kalesinde kadınların çok özel bir yeri olduğunu ve hepimize değer verildiğini söyledi. Bu beni çok iyi hissettirdi."

"Mmm." Sahip olduğumuzu düşündüğü değeri hayal edebiliyorum. Altın amlar ve gümüş diller, hepsi kullanılmak için olgunlaşmış. "Kıpırdamayın lütfen."

"O ejderhaları evcil hayvanı yapmayı nasıl başardı bilmiyorum," diye devam ediyor. "Ama birkaç kez barikatın önünde durdum ve bana doğru bakmıyorlar bile. Sadece o gri gözleriyle dosdoğru önlerine bakıyorlar. Onları böyle gördüğünde, neredeyse güzel oluyorlar, anlıyor musun? Sence onlarla konuşuyor mudur?"

"Hayal bile edemiyorum." Son kan parçasını da sildikten sonra yaranın üzerine bir parça antibiyotik krem sürüyorum. Dikişli etin etrafına bir parça sterilize kumaş sarıyorum ve hem antibiyotik kremin hem de artıkların neredeyse bitmek üzere olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. Ellerimi silmeden önce sargıları son bir kez sıvazlıyorum. "Artık iyisin."

Kadın parmağına hayranlıkla bakıyor ve sonra bana bakarken tereddüt ediyor. "Takas edecek bir şeyim yok. Henüz yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her şey yolunda."

Ayağa kalkıyor. "Ama Lord Azar burayı tersine çeviriyor. O ve ejderha hayvanları bizi koruyor. Sanırım onun yönetiminde bir refah çağına gireceğiz." Eline dokunuyor. "Biraz fazladan et ya da takas edilebilir kumaş bulduğumda buraya getireceğim."

"Elbette," diyorum, her ne kadar dönmeyeceğini bilsem de. Kimin hizmetlerimin karşılığını ödemek için gerçekten geri döneceğini, kimin dönmeyeceğini anlamakta oldukça iyiyim. Sorun değil. Yardım etmek için buradayım, zengin olmak için değil. Açıkçası, "Lord Azar "ın ne kadar harika olduğu hakkında daha fazla övgü duymak zorunda kalmamak için gitmesi beni mutlu eder. Zaten çok duydum.

Lord Azar ve ejderha hayvanları, gerçekten. Claudia ile vakit geçirdiğim için zeki olduklarını biliyorum. İsimleri var. Şekil değiştirebiliyorlar. O devasa, katil altın formlarının altında insanlar var. O insanlarla ne tür bir anlaşma yaptı da onları barikatta öyle sakin sakin oturtuyor bilmiyorum ama galeyana gelmelerinden iyidir herhalde. Yine de ona güvenmiyorum.

Tıpkı Azar'a güvenmediğim gibi.

Kadın teşekkürlerini mırıldanıyor ve klinikten çıkıyor. Kalenin durumu hakkında endişelenmemeye çalışarak hemen istasyonu temizlemeye başlıyorum. Ne de olsa onu değiştiremem. Tek yapabileceğim akıntıya kürek çekmek ve ayakta kalmaya çalışmak. Hastam ayrıldıktan iki dakika sonra kapı tekrar açıldı. Bir şey unuttuğunu düşünerek döndüğümde iki milis askerinin silahlarını göstererek içeri girdiğini görüyorum.

"Günaydın," diyorum kibarca ve silahlarını işaret ediyorum. "Size yardım etmeden önce bunları kaldırmanızı rica edeceğim."

İsteğimi görmezden geliyorlar. Biri kapılara doğru ilerliyor ve "kapalı" tabelasını ters çeviriyor. Diğeri açtığım pencerelere yöneliyor ve metal kepenkleri çekerek kapatıyor.

Ağzım kurudu. Omurgama bir korku titremesi yayılıyor ama dimdik ve kaskatı duruyorum. "Bu da ne böyle?"

"Lord Azar'ın emirleri," diyor adamlardan biri. "Klinik bir sonraki emre kadar kapalı kalacak."

Çenemi sıkıyorum. "İnsanların benim yardımıma ihtiyacı var. Kasabada tıbbi yardım sağlayan başka kimse yok."

Beni görmezden geliyorlar, tüm pencereleri kapatıyorlar, tüm kapıları ve dolapları kapatıyorlar. İşleri bittiğinde, biri bana silahıyla işaret ederek benim de gitmem gerektiğini söylüyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ben burada yaşıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi olmaz. Lord Azar, kendisi onay verene kadar kimsenin bu kliniğe girmesini istemiyor." Tekrar kapı girişini işaret ediyor. "Eğer Lord Azar'la konuşmak isterseniz, size güvenli bir şekilde eşlik etmemiz söylendi." Ve beni izleyerek bekliyor.

Aha. Demek bu buymuş.

Azar sabırlı olmaya çalışmaktan yoruldu. Bana rüşvet vermeyi denedi ve şimdi havuç işe yaramadığı için sopayı alıyorum. Bu oyunu biliyorum. Yalnız bir kadının After'da bir yere gelmek için oyun oynamak zorunda kalmadığını mı sanıyor? Lütfen. Neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyorum. Aletini emdiğim sürece kliniğimi geri alacağım, ya da onu ne azdırıyorsa. İçimde sıcak bir öfke kaynıyor, çünkü silahlı adamları ve ejderhaları var ve insanları istediğini yapmaya zorlamaktan çekinmiyor. Bu konuda başka seçeneğim yok.

Ya kliniğimi toplayıp kaleden ayrılabilirim -ve ejderha istilasına uğramış vahşi doğada şansımı deneyebilirim- ya da "güvenli" Fort Dallas'ta, onun parmağı altında ve onun yatağında kalabilirim.

Bir an için, çığlık atabilecek kadar sıcak, kabarcıklı bir öfkeyle doluyum. Bu klinik sahip olduğum tek şey. Bana ait. Fort Dallas'ta saygın bir yere gelebilmek için dişimi tırnağıma takarak savaştım. Ailem yok - onlar Rift'te ve sonrasındaki korkunç aylarda öldüler. Arkadaşım yok, çünkü After'da kimseye güvenemezsiniz. Sahip olduğum tek şey kliniğim ve sahip olduğum her şeyi onu işletmeye, insanlara seçenekler sunmaya, bu boktan dünyayı biraz daha iyi bir yer haline getirmek için çalışmaya harcadım.

Ve bu piç benden sahip olduğum tek şeyi mi almak istiyor?

Çenemi sıkarak askerlerden birine başımı salladım ve hışımla kliniğimden çıktım.

O zaman şu işi bitirelim. Bakalım işimi yapmaya ve insanlara yardım etmeye devam edebilmek için ruhumun hangi parçasını satmam gerekecek.

Askerler arkamda, Dallas Kalesi'ne doğru yürürken başımı dik tutuyorum. Bundan nefret ediyorum, çünkü herkes bundan sonra ne olacağını biliyor gibi geliyor. Sanki göğsüme bir yafta yapıştırılmış gibi ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunun yerine, sinirlenmemiş gibi davranıyorum. Bazı milislerin temizlediği sokakları inceliyorum ve birileri bir çöp yığınını yakıyor. Yedi uzun yıl boyunca kimse etrafı temizleme zahmetine girmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dallas Kalesi ve kokusu medeniyetin çöktüğünü sürekli hatırlatıyor. Birinin nihayet kontrolü ele alıp burayı daha iyi bir yer haline getirmeye karar vermesine sevinemiyorum bile, çünkü o kişi... Azar.

Kalenin barakaları, yaşam alanına dönüştürülmüş bir alışveriş merkezinin kalıntıları içinde yer alıyor. Buradaki dükkânların eskiden ne olduğunu bilmiyorum. Tabelalar sökülüp yok edilmiş, beton yüzey etiketlenmiş ve onlarca kez boyanmış. Mevcut cam kapı ve pencerelerin üzerine metal kapılar yerleştirilmiş ve Fort Dallas'ın diğer sakinlerini dışarıda tutmak için etrafına dikenli tellerle kaplı bir çit çekilmiş. Kısa bir mesafe ötede, eski otopark artık arabalarla değil, sığır ve koyunlar için derme çatma ahırlarla ve eskrimcilerin arta kalan malları sattığı çadırlarla dolu.

Adamlar beni tel örgülerin yanından geçiriyor, oradaki nöbetçilere başlarıyla selam veriyorlar ve sonra alışveriş merkezinin en ucuna, belediye başkanının eski mahallesine doğru götürüyorlar. İçeri girdiğimizde her şey beklediğimden çok daha farklı görünüyor. Duvarları tablolar kaplıyor; zengin, güzel ve pahalı. Bir Monet tablosunun yanından şaşkınlıkla geçip içeri giriyorum. Burada temizlik yapan kadınlar var ve odalar antika mobilyalarla dekore edilmiş. Kaideler üzerinde zarif vazolar ve panjurlu pencereleri süsleyen muhteşem kumaş parçaları. Belli ki birileri bir müzeden eşyaları saklıyor, ama hepsini burada görmek şaşırtıcı.

Mavi ve beyaz porselenlerle dolu devasa bir yemek masasının bulunduğu bir odanın önünden geçiyorum. Bir başka odada kuyruklu bir piyano ve farklı türden birkaç enstrüman bulunuyor. Koridorda başka bir muhafız daha var ve biz yaklaşırken bize başıyla selam vererek, Vadi'den sonra bir noktada eklenmiş olan çift kapıyı işaret ediyor. Kapılar açılıyor ve uzun, çok uzun zamandır gördüğüm en büyük kütüphaneye bakıyorum. Raflar her bir duvarı kaplıyor, her türden kitapla tıka basa dolu. Odanın ortasında, görkemli eski bir ahşap masanın üzerinde ışık sağlamak için mumlarla birkaç şamdan var. Bir sehpa üzerinde eski moda bir küre de yakınlarda duruyor. Masanın bir ucunda oturmuş, bir çocuk kitabını karıştıran Lord Azar'ın kendisi.

Sanki insanmış gibi davranmaktan vazgeçmiş gibi görünüyor. Azar'ın uzun, ipeksi beyaz-altın saçları alnından geriye doğru akıyor, temiz ve düzgün. Yakasından bileğine kadar onu örten bol beyaz bir cübbe giyiyor, daha önce hiç görmediğim ama belli ki sadece onun için yapılmış bir kreasyon. Kollarının kenarlarında işlemeler ve yüksek boyun kısmında altın bir kurbağa toka var. Güneş gözlükleri yok ve gözleri tamamen altın renginde, gözbebeği ya da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sclera. Başka bir dünyaya ve neredeyse elflere benziyor ve onun insan olduğunu nasıl düşündüm bilmiyorum.

Daha önce de söylediği gibi, sadece görmek istediklerimizi görüyoruz ve ben onu gördüğümde iğreniyorum.

Kitabının bir sayfasını daha çeviriyor, başını kaldırıp bakmıyor bile. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz askerlerim. Eşimi sağ salim bana ulaştırdığınız için teşekkür ederim."

"Evet, Lord Azar." Biri kapıdan çıkmadan önce selam vermeye cüret ediyor. Tüm bunlardan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum. Bunun nereye gittiğini biliyorum ve sanırım en çok bundan nefret ediyorum.

Olduğum yerde kalıyorum, sessiz, masanın en ucunda. Kapılar arkamızdan kapanıyor ve sadece ben ve Azar baş başa kalıyoruz. Başka bir sayfayı çeviriyor, dikkatle resme bakıyor ve bana hiçbir şey söylemiyor.

Önce benim konuşmamı mı istiyor? İyi o zaman. "Benden eğilip bükülmemi bekliyorsan, yapmayacağım."

Bu onun kafasını kaldırmasını sağladı. "Sen benim eşimsin. Senden itaat etmeni beklemiyorum. Seni kendime eşit yaptım."

Homurdanıyorum, çünkü buna saçmalık diyorum. Ben, onun dengi miyim? "Madem o kadar eşitim, neden kliniğimi zorla kapattın?"

Azar bir sayfa daha çeviriyor, sonra sanki onun değerli okuma zamanını bölüyormuşum gibi kitabı kapatıyor. "Diğer yolları denedim. İşe yaramadılar. Ben işe yarayanı seçtim."

"Beni zorluyorsun."

"Hiçbir şeyi zorlamıyorum," diyor, başını bana doğru eğerek beni inceliyor. "Bileklerinizde zincir var mı? Buraya istemeden mi sürüklendin?"

"Silahlı korumalarınız-"

"Size eşlik ettiler," diyor soğuk bir şekilde. "Bundan daha fazlasını yaptılarsa, söyle de onları idam ettireyim."

Sustum. Birini öldürebilir, aynen böyle. Öldüreceğini biliyorum. İçimde kabaran öfkeyle savaşmaya çalışarak çenemi sıkıyorum. "Beni zorluyorsun," diyorum tekrar, elimden geldiğince sakin bir şekilde. "İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz. Benimle tartışmaya girme."

Azar gülümsüyor, garip bir şekilde düzgün, beyaz dişlerini gösteriyor. "Hiçbir şeyi zorlamıyorum. Arkanı dönüp hemen şimdi gidebilirsin. Kaleyi terk edebilirsin ve ben seni durdurmayacağım. Ama kliniğiniz? Korkarım benim gözetimim olmadan devam etmesine izin veremem." Elinin yakınındaki küreye bakıyor ve dokulu kısımlara dokunmak için uzanıyor. "İrademe açıkça karşı gelmene izin veremem, bu yüzden kapatılmalı. Anladınız mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aslında bilmiyorum," diye homurdandım. "Açıkla bana."

"Önce bana bu kabarık kahverengi lekelerin ne olduğunu söyle. Neden bunun bir kısmı pembe ve yeşil, diğer kısımları mavi?" Parmaklarını kürenin üzerinde hafifçe gezdiriyor, tıpkı bir aşığa yaptığı gibi. "Bu günlerdir elimde ve hâlâ anlamını kavrayamıyorum."

Bunu şimdi mi konuşmak istiyor? "Bu bir harita," diyorum. "Bazı ülkeler pembe, bazıları yeşil. Yükseltilmiş kısımlar dağlar ve yüksek rakımlar."

"Bir harita," diye yineliyor, açıkça büyülenmiş. "Tüm bu mavilik de ne?" Parmakları Pasifik Okyanusu'nun üzerinde geziniyor.

"Bu su."

Bakışları şaşkınlıkla bana yöneliyor. "Su mu? Bunların hepsi mi?"

Başımı salladım. "Okyanus... Senin geldiğin yerde okyanus yok mu?"

Yüz ifadesi kapanıyor ve omuz silkiyor. "Fark etmez. Artık orada değilim, değil mi?" Azar'ın gözleri bana bakarken soğuk yarıklar halinde, elleri küreden kalkıyor. "Ve işte buradasın, seni hizaya getirdiğim için bana kızgınsın. Kliniğini neden işletemediğini bilmek ister misin? Görevini yerine getirdiğin sürece yapabilirsin."

"Eşin olarak mı?" Başını salladığında acı bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Azar bana dişlek bir gülümseme daha veriyor. "Aslında değilim. Buranın dişilerini gördüm. En güzel kokan sensin. Bakmak için çekicisiniz. Güçlü ve zekisiniz ve halkınızla ilgileniyorsunuz. Bunların hepsi bir eşte olması gereken mükemmel nitelikler. Kendimi burada Lord olarak kuracaksam, bir Leydim olmalı. Onun sen olduğuna karar verdim." Daha dik oturuyor. "Buranın lideri olarak en iyisine sahip olmalıyım."

Tırnaklarımla yüzünü çizmek istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm
ÜÇ

AZ
AR

Kelimeler onu rahatsız ediyor. Güzel. Kelimeler silahtır, avantaj elde etmek için kullanılmalıdır. Bana öğretilen buydu ve iyi bir Salorian tüm derslerini kullanır.

Yine de memnunum. Sonunda saklandığı yerden çıktı, başı dik, dövüşmeye hazır.

O tamamen muhteşem, şifacı Melina. Ona hayranım. Serin ellerini tenime koyup her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence verdiğinden beri -sanki iyileşmek için onun yardımına ihtiyacım varmış gibi- ona takıntılıyım. Bu dünya zihnimi kirletti, tıpkı gökyüzünde öfkelenen drakoniler kadar. Bir Salorian'ın imparatorluktan başka kimseye ihtiyacı yoktur. Bir Salorian eş almaz, çünkü başkalarıyla olan bağlar zayıflıktır. En güçlü Salorianlar tek başına duran ve kimseye ihtiyaç duymayanlardır.

Ben güçlü değilim, o şekilde değil. Çünkü bu kâbus dünyasına atılalı yıllar oldu ve burada kalacakmışım gibi görünmeye başladı. Kendi dünyama dönme umudumu yitirmeyeceğim, ama burada kalmam gerekiyorsa, bu topraklarda yaşayanların arasına karışmalıyım. Bu da onların giydiği kıyafetleri giymek, onların yemeklerini yemek ve hatta belki de bir eş edinmek anlamına geliyor.

Drakoni nasıl da gülerdi. Akılları kaldıysa gülerlerdi.

Burada mahsur kalmadan önce bir eş almayı hiç düşünmemiştim. Bu benim halkımın yaptığı bir şey değil. Salorianların ateşlerini paylaşmak için seçtikleri çiftleşme çiftleri vardır ve amaçları soyumuzu güçlü tutmaktır. Ama benim amacım bu değil. Salorianlara göre ben önemsiz bir lord, kara birliklerinin lideri, harcanabilir ve önemsiz biriyim. Evdekilerin gittiğimi fark ettiğinden bile şüpheliyim.

Ama burada, buradan nefret etsem de, fırsatlar var.

Bu kaleyi ele geçirmek için özel bir fırsat yakaladım. Bunu burada bırakmalıyım ama daha karanlık, daha aç yanım Melina'yı istiyor. Görmezden gelmem gereken kaba tarafımın ihtiyaçları var. O bana dokunmadan ve kokusu duyularımı sarmadan önce hissetmediğim ihtiyaçlar. Kadınları daha önce de fark etmiştim ama onlara her zaman dayanabilmiştim. İlginçtiler ama beni baştan çıkaracak kadar cazibeleri yoktu.

Melina'ya kadar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi açtığım ve onu üzerime eğilmiş, sessiz bir yetkinlik ve otoriteyle dolu gördüğüm andan itibaren ruhum huzursuz oldu. Onu düşündükçe sikim kalkıyor. Kokusu beni rahatsız ediyor. Rüyalarımda çarşaflarım ıslak, sikim zonkluyor ve bitkin bir şekilde uyanıyorum. Kendimi bir kez daha toy bir genç gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Her türlü arzu gibi, bunu da kontrol altına almanın en iyi yolunun kendime tattırmak olduğunu biliyorum. Buradaki insanlar arkadaş ediniyor ve bu insanların zihinlerinin nasıl çalıştığı konusunda beni sessizce eğitecek bir danışman işime yarayabilir. Kararımı verdim. Melina benim eşim olacak ve Dallas Kalesi'ni birlikte yöneteceğiz.

Ve yatağımı paylaşacak. Buna ben de karar verdim ve bunu düşündükçe sikim cüppemin altında sertleşiyor. Onun koyu, yumuşak tenine dokunmayı ve ellerimi kalın buklelerine dolamayı. Kokusunda boğulana kadar nefes almak. Kalçalarını birbirinden ayırmak ve-

"Ciddi olamazsın," diye tersliyor beni, tüm ateşi ve öfkesiyle. Buna bayılıyorum. Öfkesini seviyorum, çünkü kokusu tutkusuyla birlikte yükseliyor ve bu beni heyecanlandırıyor. "Eğer bir kadın istiyorsan, bir tane bul. Bu pozisyon için gönüllü olmayacağım."

"Sen zaten seçildin," diyorum ona, sesimi sakin tutarak. İçimdeki karmaşayı, şu anda bile parmaklarımın ona dokunma ihtiyacıyla nasıl kaşındığını bilmesini istemiyorum. "Gururun okşanmalı."

"Siktir git. Gururum okşanmadı. Kliniğimi geri istiyorum." Burun delikleri kızgın bir öfkeyle alevlendi. "Buna hakkınız yok!"

"Burası artık benim kalem," diyorum yumuşak bir sesle. "Buna hakkım var."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor, kara gözlerinde öfke kaynıyor. "Benim senin eşin olduğumu öylece ilan edemezsin. Buna sen karar veremezsin."

"Oh? Bu dünyada savaşlar farklı mı bitiyor?" Masum numarası yapıyorum. "Galipler ganimeti almıyor mu?"

Çenesinin kenetlenmesini izliyorum ve onun ateşini seviyorum. Tüm seçeneklerinin elinden alındığının farkında değil gibi görünüyor. Şimdiye kadar sabırlı davrandım. Bahsettiği şeyleri önerdim ve bu hiçbir tepki vermediğinde, ona karşı acımasız olmak zorunda kaldım. Eninde sonunda başka seçeneği olmadığını anlayacaktır. Gerçekten, bu konuşma beni kaleyi ele geçirmekten bile daha fazla eğlendirdi ve bu gelecek güzel şeylerin bir işareti.

"Ben bu muyum?" Melina ölümcül bir sesle sorar. "Ganimetiniz mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tsk. "Kaçınılmaz olana karşı savaşıyorsun güzelim. Bu kale kendi başının çaresine bakmak istemiyor. Drakoni'mle ortaya çıktığımda kendilerini neredeyse ayaklarımın dibine attılar." Etrafımı işaret ediyorum. "Ben bir şeyler istiyorum ve onlar bana getiriliyor. Minnetle, diye ekleyebilirim. Eğer onlara seni istediğimi söylersem, sence kaç tanesi seni benim için yatağımda tutacak ve bu sırada gülümseyecek?" Bunu anlamasına izin verdikten sonra yumuşak bir ses tonuyla ekliyorum: "Ama ben bunu istemiyorum tabii ki."

"Benim istekli olmamı istiyorsun." Melina'nın sözleri düz, giydiği o çirkin kıyafetin içinde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. "Çünkü büyük lider, herkesin onun kıçını yalamak istiyormuş gibi görünmesini sağlamak zorundadır. Çünkü seninle kavga edersem, senin neyin var diye merak etmeye başlarlar, değil mi? Ve buna izin veremeyiz."

Zekası keskin ve akıllı. Yüksek sesle söylemediğim şeyleri görmesi ve onları bana söylemesi hoşuma gidiyor. Zeki bir eş olacak... eğer bir tane almak zorunda kalırsam. Bu yüzden başımı eğiyorum. "Bu kaleye ve sana iyi bir lord olacağım-"

Sanki söylediklerim tamamen gülünçmüş gibi gözlerini deviriyor ve bu yanıt beni biraz şaşırtıyor. "Siz yetkili erkekler de aynı şeyi düşünüyorsunuz. Güzel. Benim istekli olmamı istiyorsunuz, öyle mi? Eğer istekli değilsem, bir sonraki adım ne olacak? Kadınları ve çocukları buraya getirip, aletinizi yalamayı kabul edene kadar önümde onlara işkence mi edeceksiniz?"

...berbat mı dedi?

İnsanlar baş başa kaldıklarında böyle mi yaparlar? Salorian yetiştirilme tarzım beni böyle bir kavrama hazırlamadı. Sözlerinin beni ne kadar sinirlendirdiğini gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Bana fikirler veriyorsun ve bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun, güzelim-"

"Ben senin sevgilin değilim," diye öfkeleniyor Melina. "Dur tahmin edeyim, diğer seçeneğim gitmek, değil mi?"

"Aslında korkarım o noktayı geçtik," diyorum yumuşak bir sesle. "Drakoni'mi kullanır ve seni geri getirirdim." Özellikle de sikimi yalamasıyla ilgili kısmı söyledikten sonra. "Bir fiyatın olduğunu keşfettik. Ayrıntıları konuşalım, olur mu?"

Burun delikleri saf bir öfkeyle parlıyor ve bir an için masanın üzerinden gelip bana saldıracağından şüpheleniyorum. Tıslayan, tüküren bir yavru kuş gibi ve çıkardığı her hırıltıya değer veriyorum, öfkeli olduğunu ve yine de çok güzel bir şekilde teslim olmak üzere olduğunu biliyorum. "Peki," diyor Melina. "Fiyat mı konuşmak istiyorsun? Hadi fiyatı konuşalım."

Masanın en ucundaki sandalyeyi çekip ağır bir gümbürtüyle oturdu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

isyan edercesine bana baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her şeyden önce akşam yemeği istiyorum," diyor keskin bir sesle. "Güzel bir yemek. Her şeyi geri göndermekten bıktım. Beni tutmak mı istiyorsun? Bu sana bir servete mal olacak. Elbiseler istiyorum. Mücevherler istiyorum. Her gece sıcak suyla, taze sabunla banyo yapmak istiyorum. Saç ürünleri istiyorum. Şampuan ve saç açıcı istiyorum. Bonelere, eşarplara ve geniş dişli taraklara ihtiyacım var. Doğru numara ayakkabılar istiyorum. Yatağım için temiz çarşaflar istiyorum, içinde senin zavallı kıçın olsa bile." Ve bana karşı dudağını hafifçe büküyor.

Olayların bu şekilde gelişmesine çok sevindim. "Onu alacaksın."

"Çok heyecanlanmayın. Bu sadece başlangıç için." Narin bir tırnağını masaya vurarak hiçbir şeyi işaret etmiyor. "Ve eğer bu kalenin eşiysem, o zaman burayı gurur duyacağım bir yer haline getirmelisin, yoksa kimse seninle olduğuma inanmaz. İşte böyle olacak."

Nasıl *olacak*? Onun vahşiliği karşısında dehşete düştüm. Dehşete düştüm ve biraz da eğlendim. Teslim olduğunu açıklayacağını düşünmüştüm ama onun yerine bir talepler listesiyle geldi. Eşim olmak için mükemmel olduğunu biliyordum. Bu kalede, hatta tüm dünyada ondan daha güçlü, daha zeki bir dişi bulunamaz. Bir Salorian'ın uyduğu tüm kuralları çiğneme isteği uyandırmasına şaşmamalı.

Ama burada başka Salorian yoksa, uyum sağlamak istediğim için beni gerçekten yargılayabilirler mi?

Ancak bunun cevabını zaten biliyorum ve görmezden gelmeyi seçiyorum. Bunun yerine Melina'nın kaleyi nasıl yönetmem gerektiğini dikte edişini dinliyorum. Herkesin bir şekilde akan suya erişmesi gerektiğini söylüyor. Ayakta kalan binaların çok azında su var ve bu da şehrin pisliğine ve hastalığına katkıda bulunarak güvensiz koşullara yol açıyor. Benden insanlar için tuvaletler kazmamı ve başka bir yerde de içme ve banyo için temiz su bulabilecekleri bir yer yapmamı istiyor. Geçmişin bilgisinin kaybolmaması için okuma yazma ve matematik eğitimi alması gereken çocuklar için bir okul programı oluşturmak istiyor.

"Ve bekar kadınlara bir tür güvenli sığınak sağlamalıyız. Şu anda karınlarını doyurmak için koruyucu aramak ya da fahişelik yapmak zorunda kalıyorlar. Bunun dışında bir seçenekleri olmasını istiyorum. Askerleriniz rüşvet almadıkları sürece kendi başlarına ava çıkmalarına izin vermiyor ve bu yüzden burada sıkışıp kaldılar, sırtlarından para kazanmaktan başka bir yolları yok. Çiftçilik programı, öğretmenlik ya da başka bir şey olması umurumda değil ama kendi geçimlerini sağlayabilmeleri ve bir pisliğin yardımseverliğine bel bağlamamaları gerekiyor." Bana son derece sert bir bakış attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepsi de burayı geliştirmek için mükemmel öneriler ve ben aptal değilim. Bu kale ne kadar mutlu ve iyi durumda olursa, o kadar müreffeh olacaktır. Haberler yayılacak. Diğerleri güvenlik ve güvence aramaya gelecek ve biz de hepsini kabul ederek imparatorluğumuzu büyüteceğiz. Melina bunun farkına varacak kadar akıllı. Ama onu hemen övemem yoksa yumuşak olduğumu düşünür. Alaycı bir kaşımı ona doğru kaldırıyorum. "Not almalı mıyım?"

Geri dönen bakışları solgun. "Sana hatırlatırım." Başımı eğiyorum. "O zaman devam et."

Yapıyor. Melina bana bahçecilik programlarını nasıl geliştirmemiz ve sokakları nasıl temizlememiz gerektiğini anlatıyor. Herkesin oturup hurda toplamak yerine daha iyi bir kale inşa etmek için nasıl çalışması gerektiğini anlatıyor. Ayrıca kliniği için malzeme ve bir asistan istiyor. Kliniğinin kendi alanı, krallığı olmasını ve tamamen kendi kontrolü altında olmasını istiyor. "İnsanlardan bana ödeyebilecekleri kadar ödeme yapmalarını istiyorum" diyor. "Ödeyemezlerse de onları tedavi ediyorum. Eğer senin eşin olursam, bana erzak stoklamanı beklerim. Ödeyemezlerse, kendilerini daha iyi hissettiklerinde çalışabilirler. Bahçeyle uğraşabilir, temizlik yapabilir ya da kışla kantininde yemek pişirebilirler. Ama herkesin kliniğin onlara açık olduğunu ve herkesin adil muameleyi hak ettiğini bilmesini istiyorum."

Ona dilimi şaklatıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Melina doğrulur, sırtı sert ve gururludur. "Eminim daha sonra daha fazlasını yapacağım, ama şimdilik bu kadar."

"Peki bu talep listesinin karşılığında ne alacağım?" Avucumu yukarı kaldırıp işaret ediyorum.

"Beni alacaksın," diyor açıkça. "Eşini alacaksın. Toplum içinde sana karşı gelmeyeceğim. Senin destekleyici küçük kadının olacağım. Toplum içinde fikirlerini destekleyeceğim ve burayı yönetmene yardım edeceğim. Ve yatağını paylaşacağım. Karşılığında ben kliniğime, buradaki insanlar da daha iyi bir hayata kavuşur."

Yüzünde hâlâ isyankâr bir ifade var, sanki bana boyun eğmek zorunda kalmaktan memnun değilmiş gibi. Yine de memnun olmasını beklemiyordum. Melina her şeyi kendi bildiği gibi yapmayı seviyor ve benim kontrolü ele almamdan rahatsız olacak. Ancak eninde sonunda benim yolumu görecek. Benim ne kadar güçlü ve zeki bir lider olduğumu anlayacak ve isteksizliği ortadan kalkacak.

Çok hevesli görünmemeye çalışarak yüzümde mesafeli bir ifade tutuyorum. "Müzakerelerden memnun musun o zaman, evcil hayvanım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burun delikleri tiksintiyle parlıyor. "Bana öyle deme."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ölmek için seçtiğin tepe bu mu?" Ona sırıtıyorum, tamamen eğleniyorum. "Temiz suya ve eğitime hayır desem, yine de sikimi emer miydin? Ama sana evcil hayvanım diyemez miyim?"

Yüzündeki hoşnutsuzluk giderek artıyor. "İyi. Ne diyeceğim biliyor musun? Bana ne dersen de. Umurumda değil. Sana karşı gelmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiyim." Sanki bunu yapmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi küçük, sıkı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Senin evcil hayvanın olacağım. Tamam."

Bazı nedenlerden dolayı, onun kolay kabullenişi beni hayal kırıklığına uğratıyor. Onun ateşli ruhunu, kırılgan kabullenişinden çok daha fazla seviyorum. "Bu durumda, şartlarınızı kabul ediyorum. Sana evcil hayvan demeyeceğim ve fikirlerini uygulayacağım. Tıbbi malzemeler yarın kliniğinize teslim edilecek ve o zaman yeniden açılacak. Günlerini orada geçirebilirsin ama yemeklerini benimle yemelisin ve geceleri benim yatağımda olmalısın. Anladın mı?"

Melina başını sallar. "Ne zaman başlıyoruz?"

Ayağa kalkıyorum, cüppemin aletimin ne kadar sert ve ağrılı olduğunu gizlemesine seviniyorum. "Hizmetçilere senin için bir banyo hazırlamalarını söyleyeceğim. Bir tane istiyorsun, değil mi? Banyo ve akşam yemeği. Sonra da seni bu gece yatağımda bekliyorum."

"Bu gece." Kelimeyi soluyor ve bir an için yüzü paramparça görünüyor. İfadesi hızla değişiyor ve bir kez daha boş bir hal alıyor. "Peki. Bu gece o zaman."

"Sikimin emilmesini isteyeceğim," diyorum, çünkü artık tek düşünebildiğim bu. Ayrıca, bana hizmet ederse, bu konuda ne kadar beceriksiz olduğumu fark etmeyecek.

"Peki," diyor kayıtsızca ve ayağa kalkıyor. "Sonrasında ben de banyo yapmak isteyeceğim."

Meraklı. Belki de yıkanmayı seviyordur. "Pekala."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm

FOUr

(Hassas okuyucular bu bölümün şüpheli rıza/quid pro quo içerdiği konusunda uyarılmalıdır).

AZ AR

Önümüzdeki birkaç saati kütüphanemde, kitaplarda ve "dergi" adı verilen daha dayanıksız kitaplarda çiftleşen insan resimlerine bakarak geçirdim. Birçoğu son derece belirsiz ve mekaniği göstermiyor. Bir tanesine ihtiyacım var.

Bana neler olduğunu ayrıntılı olarak gösterecek insan "videoları". Bir kitabın ön yüzündeki bir resme gözlerimi kısarak bakıyorum, erkeğin dişiye tam olarak ne yaptığını çözmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Her ikisinin de yüzü gülünç görünüyor ve erkek sanki hoşuna gitmiyormuş gibi kadının giysilerini yırtıyor gibi görünüyor. Bu bir tür insan ritüeli mi, dişi defediliyor mu? Bu bir güç gösterisi mi? Ne? Kitabın içine bakıyorum ama bunda resim yok, sadece bir zamanlar birinin bana sözlü kelimeler olduğunu söylediği ama yazıya dökülmüş bir sürü küçük siyah kareli şekil var. Benim halkımda böyle bir şey yok ve bu dünyadaki insanları merak ediyorum.

Büyüye ya da zihinle konuşma yeteneğine sahip değiller ama başka yetenekleri var gibi görünüyor.

Yine de herkesi anladığım kendi dünyama dönmeyi tercih ederim. Bedenimi bir kadınınkiyle nasıl birleştireceğimi bulmak zorunda olmadığım yere.

Zihnimin arkasında bir şey gıdıklanıyor. Duvarda tuttuğum tutsak drakoniler sessiz, zihinleri uykuda. Bu seferki yeni. Benimkilere sürtünen düşüncelerin çılgınca çırpınışına bakılırsa, bir davetsiz misafir. Gözlerimi kapatıyorum ve zorlayarak odaklanıyorum. Evdeyken, hiç terlemeden yüz drakoniyi aynı anda esir tutabilirdim. Hatta iki yüz tanesini. Bu tuhaf dünyada, sahip olduğum altı tanesini tutmak için her şeyimi vermem gerekiyor. Zihin-konuşma burada evdeki gibi çalışmıyor. Her şeyi çok daha zorlaştıran bir tür derin parazit var ve bu yüzden bir yem gönderdiğimde görmezden geliniyor. Drakoni erkeği içeri girdiği kadar hızlı bir şekilde tekrar menzilden çıkıyor ve bu işte başarısız olduğum için kendi kendime kaşlarımı çatıyorum.

Bir Salorian için iyi bir örnek teşkil etmiyorum. Belki de uyum sağlamak için o kadar uzun zaman harcadım ki bizi güçlü kılan şeyi bozdum. Belki de bu gece dişiyi göndermeli ve bir Salorialının gerçekten neye ihtiyacı olduğunu hatırlamalıyım -hiçbir şeye. Bu kaledeki insanlara ve beni memnun etmek için yıkanan muhteşem, koyu tenli kadına odaklanmak yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içime döndüm, rezervlerime dokundum ve umutsuzca Yarık'ın ötesinde, kendi dünyamda biriyle iletişime geçmeye çalıştım.

Karar verdim, kapağında çiftleşen insanlar olan kitabı rafa kaldırdım ve akşam için kütüphanemi terk ettim.

Hizmetçilerden biri beni salonda karşılıyor. Bana evimi ve orada beni bekleyen drakoni hizmetkârlarını hatırlattığı için ev hizmetkârlarımın giymesi için ısrar ettiğim soluk renklerle süslenmiş. "Lord Azar," diyor yüz ifadesi aydınlanarak. "Yemeğiniz neredeyse hazır-"

Elimi kaldırıp onu susturuyorum. İnsan yemeği, gerçek bir Salorialının kaçınacağı bir başka cazip öğedir. "Bu gece yemek yemeyeceğim," diye ilan ediyorum. "Kamarama çekileceğim ve yalnız kalmak istiyorum."

İnsan erkek bana başını salladı. "Tabii ki."

Cüppemi öfkeyle çekiştirerek odama doğru yöneldim. Kendimden hiç memnun değilim. Zihnimin arkasındaki gıdıklanma geri dönüyor ve başka bir zihinsel cazibe gönderiyorum, ama yine görmezden geliniyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Burada drakoniler gibi delirmediğim için kendimi beğenmiş bir şekilde mutluydum ama bunun yerine insanlar, onların yemekleri ve güzel dişileri tarafından yozlaştırıldım.

Ya da... özellikle güzel bir kadın.

Ona dokunmamaya karar verdiğimi öğrendiğinde zafer çığlıkları atacak ve bu düşünce bir ejderhanın pençesi gibi içimi burkacak. Belki de bir süre ona söylememeliyim. Merak etmesine ve acı çekmesine izin vereceğim, sadece ona kontrolün bende olduğunu hatırlatmak için. Kararımı verdim, koridorda ilerledim ve odamın kapısını arkamdan kapattım. İçerisi serin ve karanlık, görebilmek için sadece tek bir mum yanıyor. İhtiyacım olmayan bir ışık ama insan duyuları benimkilerden çok daha körelmiş durumda.

Ve yatağımın kenarında oturmuş bekleyen kadın-Melina.

Kokusu farklı. Kokusunda bir tazelik var, çiçek ve sabun gibi bir şey. Kalın, kıvırcık saçları mum ışığında parlıyor, omuzlarına dökülüyor ve üzerinde omuzlarını iki iple saran garip bir elbise var, başka bir şey yok.

Ben içeri girerken ayağa kalkıyor ve ağzım kuruyor. Ayakları çıplak bir şekilde yaklaşıp bana doğru geçerken hain sikim cüppemin altında sertleşiyor. Konuşmam, ona bunu yapmayacağımızı söylemem gerekiyor. Fikrimi değiştirdiğimi ve bu gece onun yerine Salorian disiplinimi kucaklamaya karar verdiğimi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine de kelimeler gelmiyor. Muhteşem yaratık önümde hareket ederken sessiz ve sözsüzüm. Gözlerimin içine bakmıyor, sadece ellerini boğazıma doğru kaldırıyor ve giysilerimin dekoratif tokalarını çözüyor. Birkaç kez daha çekiştirdikten sonra bornozumu tamamen çıkarıyor ve ayaklarımın dibine, yere düşmesine izin veriyor. İnsanların giydiği iç çamaşırlarıyla uğraşmıyorum ve bu yüzden aletim ona doğru müstehcen bir şekilde kalkıyor, azgın arzumun bariz bir göstergesi.

Konuş, diye kendimi azarlıyorum o sikime bakarken. *Bir şey söyle.*

Ağzımı açtım... tam o sırada önümde dizlerinin üzerine çöktü. Şaşırdım. Bu şimdi mi oluyor? Bunu ben istemiştim, ama bir şekilde düşündüm ki.

Ne düşündüğümü bilmiyorum. Beklentilerimin ne olduğunu bilmiyorum. Şu anda derinliklerime kadar şok olmuş durumdayım. Sikim birden yüzünün önünde, dolgun dudaklarının önünde sallanmaya başladı ve beni ağzına almakla ilgili söylediklerini hatırladım.

Melina sikime tükürüyor ve ben bundan hem iğreniyorum hem de tahrik oluyorum. Nedenini soramadan öne doğru eğiliyor ve artık ıslak olan penisimi avuçlarının içine alıyor.

Dar boğazımdan boğuk bir nefes çıkıyor. "Sen-bekle-" "Senin

aletini emmeyeceğim," diyor bana. "Sen benim elimi tut."

Sözlerine neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Onun dokunuşunda kayboldum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir dişiyle çiftleşmeyi hayal ettiğimde, bunun biraz elimi kullanmaya benzeyeceğini ve tatmin edici bir boşalmaya yol açacağını düşünmüştüm. Damızlık olarak seçilen birkaç Salorian'dan biri değilseniz bu bile hoş karşılanmaz. Ben seçilmişlerden biri değilim, çünkü soyum sıradan ve zihin-konuşma gücüm ortalama. Geçmişte kendime dokundum, her zaman sinsice, her zaman bu tür eylemlerin zayıf olduğunu ve hoş karşılanmadığını bilerek.

Ama bu... onun dokunuşu... farklı. Bu çok yoğun ve elleri cinsel organımın üzerinde dolaşırken düşünemiyorum. Zevk var, evet, ama bu ezici ve bununla ilgili bir şey garip hissettiriyor. Düşünemiyorum, elleri beni böyle çalıştırırken değil, sanki ruhumu sikimin başından sıkıyormuş gibi. "Bekle," diye nefes alıyorum, kesem masaj yapan parmakların altında sıkılaşıyor. "B-bekle-"

Ama yapmıyor. Sadece elini daha hızlı hareket ettiriyor ve ucuna baskı uyguluyor. Tekrar nefes alıyorum, kontrolü ele alamadan içimden taşan salıverme

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

durumun. Parmaklarına fışkırttım ve o da hemen geri çekilerek spreyimi elbisesine sildi. "Sıcak."

"Tohum," diye mırıldanıyorum. "Ateşler-"

"Fark etmez," diyor Melina ve eliyle beni çalıştırmaya devam ediyor, aletimi açıyor, böylece salgımın geri kalanı serin karo zeminlere sıçrıyor. Elini şaftımda aşağı yukarı hareket ettiriyor, beni sıkıyor ve sanki amacı tohumumun her bir parçasını yere dökmekmiş gibi beni pompalıyor ve ben onun bakımları altında titriyorum.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bunaldım. Şok oldum. Hayrete düştüm. Aynı anda hem utandım hem de büyülendim ve bunun birkaç saniye içinde yapıldığını fark ettiğimde daha da utandım.

Çenesine uzandım, ama elimi savuşturdu.

Melina ilk kez bana bakıyor. Tekrar sikime tükürüyor, daha soğuk tükürüğü sikimin başına çarptığında havaya biraz buhar yükseliyor, ama bunu görmezden geliyor, elini şaftımda yukarı ve aşağı hareket ettirmeye devam ederek vücuduma titreme gönderiyor.

"Sana küçük bir sır vereceğim," diyor alçak ve sert bir sesle. Bana bakarken gözleri nefretle dolu, eli sürekli sikimi sağıyor ve beni ürpertiyor. "Sen de buraya gelen diğer erkeklerden farksızsın. Kendini sanatla çevreleyebilir, tertemiz cüppeler giyebilir ve ne kadar yüksek ve kudretli olduğunla gurur duyabilirsin, ama günün sonunda, dışarıdaki her erkeğin yaptığı aynı lanet oyun kitabını kullanıyorsun. Şehre liderlik etmek için burada olduğunu söylüyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki sen sadece sikini ıslatmak için buradasın." Sikimi bir kez daha sıkıyor ve ben de buna karşılık nefesimin kesilmesine engel olamıyorum. "Birazcık gücü olan her erkek, bunu kadınları kendi iradesine boyun eğdirmek için kullanmaya karar verir. Bu seni daha zeki yapmaz, Azar. Bu seni sadece diğer herkesle aynı boktan küçük diktatör yapar. Özel biri değilsin. Masaya yeni bir şey getirmediğin kesin. Sadece kadınlar üzerindeki gücünü kullanarak ve bizi sana hizmet etmeye zorlayarak kendini tatmin ediyorsun." Başını eğip sikimi son bir kez daha sıkıyor. "Burada işim bitti mi?"

Ona bakakaldım.

Sorusuna cevap vermişim gibi başını sallıyor. "İşimiz bitti. Bir dahaki sefere tohumunun kaynar olduğu konusunda beni uyar ki daha iyi hazırlanabileyim." Bununla birlikte, elini vardiyasına sildi, ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü, beni çıplak ve gevşek bir şekilde, kendi salınımımın sıçramalarının önünde dururken bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve ben... utanıyorum. Bu benim en güzel anım olmalıydı ama onun yerine kendimi bir canavar gibi hissediyorum.

Melina elini sıkıyor ve avucunun kıpkırmızı olduğunu fark ediyorum. Tohumumun onu yaktığını biliyorum. Bunu bilmeliydim ama aklıma gelmemişti. İnsanlar benim halkım kadar sıcak değiller. Damarlarında ateşle doğan drakoni ya da ateşlerini içlerine yönlendiren benim halkım gibi değiller.

"Sana zarar verdim-"

"Ben iyiyim," diyor, ona doğru uzandığımda geri çekiliyor. "Daha kötülerini de yaşadım." Sanki istediği son şey ona dokunmammış gibi geri çekiliyor ve bunu ne kadar az istediğini anlıyorum.

Pazarlık yaptıktan sonra düşündüm ki... Gerçekten ne düşündüğümü bilmiyorum. Belki de savaş meydanında buluşan iki general gibi teslim olma şartlarını belirleyecektik ve sonra zarif bir şekilde kollarıma düşecekti. Bunun yerine, sikime tükürdü ve kışladaki askerlerin çamaşırlarını temizleyen hizmetçinin heyecanıyla sikimi sıvazladı. Nedense daha coşkulu olmasını beklerdim. Sikimi büzüştüren isteksiz bir teslimiyet değil.

Başka ne dediğini hatırlıyorum. *Sen de herkes gibisin.*
Kadınları sana hizmet etmeye zorluyorsun.

Daha kötülerini de yaşadım.

Başka biri ona dokundu. İstemediği halde başkalarının sikini kaldırmış. Bunun farkına varmak beni sersemletti. Başka biri eşime zarar verdi. Eşime.

Hayır, kendimi hemen düzeltiyorum. Eşim değil. Drakoni eş alır. Ben Drakoni değilim. Ben Salorian'ım.

"Başka erkeklerin yataklarında mı hizmet ettin?" Ses tonum kendi kulaklarım için bile kırılgan bir şekilde soruyorum.

"Seni boşalttığım sürece neden umurunda olsun ki?" Yatağa döndüğünde sesi yorgun, battaniyeyi omuzlarına doluyor ve sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi benden uzaklaşıyor. "Bir kadının sahip olduğu tek silahı kullanmadan bu dünyada çok uzağa gidebileceğini mi sanıyorsun? Siz erkekler hep aynısınız. Sakso çektirmekten mutlu oluyorsunuz ve sonra metresinizin bakire olmadığını öğrenince incilerinize sarılıyorsunuz."

Çenemi sıkıyor, aklımdan geçen duyguları sıralamaya çalışıyorum. Soğukkanlı mantığımla gurur duyuyorum ama belki de bu dünya onu da kirletti. Ben yere boşalırken Melina'nın sikimi yana çevirip sağması ve onun güzel koyu gözlerindeki tiksinti ifadesi dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim de onlar gibi olduğumu düşünüyor.

Bu beni çileden çıkarıyor ve çaresiz hissettiriyor, her iki duygu da hoşuma gitmiyor. Öfkelenerek yerden bornozumu alıyorum, üzerine tohum sıçrayıp sıçramadığını umursamadan odadan hışımla çıkıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm

FIVe

MELI NA

I Şimdi yaptım.

Çok ileri gittim. Yaptığım gibi davranmamalıydım. Liderlik etmesine izin vermeliydim, tempoyu onun ayarlamasına izin vermeliydim ki tam olarak ne istediğini görebileyim.

benden. Bunun yerine kokulu, ılık banyomda oturdum ve öfkeyle dolup taştım. Bu ne cüret? Bir seks oyuncağı mı istiyordu? Ona bir oyuncak verirdim ve kimseden daha iyi olmadığını anlamasını sağlardım. Bu işi bitirir ve beni almaya zorladığı pozisyon için içimde kabaran küçümsemenin her zerresini hissetmesini umardım.

Tam bir aptalım. Balla sirkeden daha çok sinek avlandığını biliyorum. Bu lanet kaledeki her şeyi ve herkesi kontrol ettiği için ona karşı daha tatlı olmam gerektiğini biliyorum. Beni buradan sürükleyerek çıkarıp vurdurtmasına hiç şaşırmam, hele ki uzaklaşırken bana attığı bakıştan sonra. Bazılarını saptırabilirim. Aletine tükürmek mi? Şaftını yağlamak için olduğunu söyleyebilirim, böylece onu çalıştırabilirim... ki bu doğru, ama aynı zamanda ona tükürmek de iyi hissettirdi.

Ama onu azarladığım tüm o sözler? Ona diğer küçük diktatörlerden daha iyi olmadığını söylemek mi? Hepsi lanet çenemi ne zaman kapatacağımı bilememden kaynaklanıyordu.

Azar "bizim" odamıza geri gelmiyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçek şu ki, yatağında olmam karşılığında ona söz verdiğim her şeyi yaparsa, nasıl hayır diyebilirim? Bu, eski ciltsiz romanlarda olduğu gibi, her iki tarafın da ortak bir amaç için evlendiği bir mantık evliliği gibi. Ağzımdaki iki dakika buradaki çocuklar için bir okuldan daha mı değerli? Dilime o kadar değer veriyor muyum? Kaledeki başka herhangi bir kadın muhtemelen bana teklif ettiği şey için sevinçle o n u n aletini emerdi ve kendimi bir fahişe gibi hissettirdiği için ona kızmak zorunda kaldım.

Hayatta kalma içgüdülerim buraya kadarmış. Görünüşe göre sağduyumla birlikte kapı dışarı edilmiş.

Ondan hâlâ nefret ediyorum ama kale halkı için yapabilecekleri için ondan nefret edebilir ve onu kullanabilirim. Eğer tek istediği hızlı bir pislikse (ve bu beklediğimden de hızlı oldu), gururumu bir kenara bırakabilirim, değil mi?

Tabii beni öldürmezse.

Bir süre daha yatakta uzanıp tavana bakıyorum. Yerdeki dölleri temizlesem mi, yoksa bunu henüz hazır olduğumdan emin olmadığım bir özür olarak mı görecek? Uyuyamıyorum, bu yüzden giyinmem gerektiğine karar verdim. Beni idam edeceklerse, uygun şekilde giyinmek istiyorum. Annem her zaman evden çıkarken temiz, güzel çamaşırlar giymemi söylerdi, çünkü bir kaza geçirirsem, kirli büyükanne külotlarının televizyonda görünmesini istemezdim. Bu yüzden benim için hazırlanmış olan dolaba yöneliyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Eski, yıpranmış üniformama uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey yok. Dolaptaki her şey dökümlü, prenses gibi ve muhteşem... ve bir kıyametteki yaşam için tamamen uygunsuz.

Sanırım beni öldürecekse, harika görünerek gideceğim.

Askılardan birinden bir elbise indiriyorum ve kumaşı parmaklıyorum. Yine şifon, bu seferki soluk çelik grisi, asimetrik bir eteği ve derin bir vee yakası var. Kolları omuzlarımın üzerinde süzülen fırfırlardan biraz daha fazlası ve eteği daha da fazla fırfırla bitiyor ve onu hemen sevdiğime karar veriyorum. Başımın üzerinden kayışını severek giyiniyorum ve ardından bitişikteki banyoya gidip saçlarımla oynuyorum. Uzun zamandır ilk kez saç derimi yağlayabildim ve nemlendirdiğim saçlarım artık kuru ve kıvırcık görünmüyor. İyi bir saça sahip olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, sırf saçlarım çok iyi hissettirdiği için yıkama günündeki küçülmeyi memnuniyetle karşılıyorum. Gevşek, temiz ve yağlı ve ona dokunmadan duramıyorum. Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum.

Evet. Yeni kadın aynı eski bokun içinde sıkışıp kalmış.

Bukleler gelişigüzel değil de bilinçli görünene kadar saçımı parmaklarımla düzeltiyorum ve ardından güzel, mücevherli bir tokayla başımın üzerine yığmak için yukarı çekiyorum.

Eğer batacaksam, bir film yıldızı gibi görünerek batacağım.

Ortaya serilmiş kozmetik ürünlerini kurcalıyorum, çoğunun ambalajı hâlâ bozulmamış. Hepsinin son kullanma tarihi geçmiş ama umurumda değil. Yatak odasının kapısı çalındığında ağzıma biraz kuru dudak boyası sürüyorum.

Bu iyiye işaret değil. Azar kendi odasında kapıyı çalmazdı.

Başımı dik tutup kapıyı açıyorum ve oradaki askere buyurgan bir bakış atıyorum. "Evet?"

"Lütfen beni takip edin," diyor. "Lord Azar avluya gelmenizi rica etti."

Avluda. Gecenin bir yarısı. İşte bu, o zaman. Kaçmalıyım. Eteklerimi tutmalı, bu adamdan silahı almalı ve durdurulmadan önce ne kadar uzağa gidebileceğime bakmalıyım. Ama yapmadım. Çenemi daha yukarı kaldırıp adamın yanından geçip koridora doğru ilerliyorum. Azar'ın sikine tükürdüğüm için öleceksem, bu ölmek için iyi bir yol.

Ancak dışarı çıkıp "avluya" adım attığım anda kafam karışıyor. Avlu, alışveriş merkezinin eski otoparkı, çatlakların arasına sızan otlar ve yabani otlar temizlenmiş ya da ıssız, boş bir alan bırakmak için ezilmiş. Sadece Azar ve infaz mangası yerine, sıra sıra dizilmiş askerlerini görüyorum. Bazıları sanki yataklarından yeni kalkmış gibi uykulu görünüyor ve üniformalarının hepsi temiz ve düzenli değil. Sadece birkaçının yanında silah var ve birkaçı da karanlığı aydınlatmak için fener taşıyor.

Yukarıdaki gölgelerde bir şey parıldıyor ve yukarı baktığımda yakınlarda bir ejderha olduğunu fark ediyorum. Duvarlardan çıkmış ve askerlerin kısa bir mesafe gerisinde tünemiş.

"Güzel," diyor tanıdık bir ses, soluk cübbesinin içinde bir adım öne çıkarak. "Buradasın, eşim."

Azar bana doğru yürürken elini uzatıyor. Kafam karıştı, benimkini onunkine koydum. Bu bir infaz değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu bir infaz değil. Yine de toplum içinde ona yaltaklanan küçük bir kadın olmam gerektiğini yeterince hatırlıyorum ve bu yüzden elimi centilmen bir tavırla koluna koyarken ona yaklaşıyorum. "Neler olduğunu anlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Bir şey mi oldu?"

Eski evli bir çiftmişiz gibi koluna dayadığım elimi okşuyor. "Bunu senin için organize ettim, güzelim. Onlara iyice bak ve burada olup olmadığını bana bildir."

Kafam karıştı. "Eğer burada *kim* varsa?"

Bana bakıyor ve gözlerinin fener ışığında karardığına yemin edebilirim. "Sana zarar veren kişi. Onu işaret et, ben de icabına bakayım."

"Halledildi mi?" Yankılanıyorum.

Azar başını sallayarak beni askerlerin sırasına doğru götürüyor. "Ateşle, tüfekle ya da işinize gelirse daha korkunç bir işkenceyle. Sen sadece onu işaret et, ben de bedelini ödeteyim."

Sözleri karşısında şaşkına döndüm. Ona öylece bakıyorum, ne düşüneceğimi tam olarak bilemiyorum. Bir yanım, beni bu kadar zorlayan birini cezalandırmak istemesinden gurur duyuyor.

Ben. Daha küçük bir parçam, herhangi birini işaret ettiğimde onu sorgusuz sualsiz öldürebileceği için dehşete düşüyor. Yine de bu çok daha küçük bir parça ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Adamlara bakmıyorum, çünkü birine çok uzun süre bakarsam bunu birinin suçunu kabul ettiği şeklinde algılayacağından korkuyorum. Onun yerine Azar'a odaklanıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Birdenbire kadınların erkekler tarafından tecavüze uğramasından mı endişelenmeye başladın?"

"Hayır," diye düzeltiyor. "Senden başka kimsenin incinmesinden endişe etmiyorum." "Sen beni incittin," diyorum sessizce. "Daha önce. Beni zorlayarak."

Beni gerçekten zorlamadığını, odaya girdiği anda durumun kontrolünü sert ve öfkeli bir şekilde ele geçirenin ben olduğumu düzeltmiyor. Ne demek istediğimi biliyor. Azar adamlarına bakarak tekrar başını sallıyor. "Biliyorum. Ve böyle şeyler için kendimi nasıl cezalandıracağımı bilmediğimden, bunun yerine hıncımı onlardan çıkaracağım."

Oh. Düşünceli bir şekilde ona bakıyorum. Belki de beklediğim kadar kötü biri değildir. Belki de beni bir fahişe gibi hissettirmeyecek bir tür anlaşmaya varabiliriz. Elimi kolundan çekip kapıları işaret ediyorum. "Ben içeri dönüyorum. Bu boşuna bir egzersiz."

Yüz ifadesi buz gibi oluyor ve bileğime uzanıyor. "Adaletin yerini bulması için saldırganı göstermeyecek misin?"

Elinden kurtulup ona doğru bakıyorum. "O adam burada değil. O çoktan öldü. Fırsatını bulduğum anda onu öldürdüm." Ve böylece dönüp kışlaya geri dönüyorum, Azar'ın özel odalarına doğru ilerliyorum. Beni takip edip etmeyeceğini merak ediyorum. Daha fazla cevap için ısrar edecek mi? Bana tekrar dokunmaya çalışacak mı?

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor ve ben yatağa geri dönüp giyinik bir şekilde uzanıyorum. Uyuyamadım. Zihnim çok fazla kargaşayla dolu.

Bölüm

ALTI

AZ AR

I Melina'yı o gece kendi haline bırakacağım. Aramızda olanlardan sonra ürkek ve bana güvenip güvenmeyeceğinden emin değil. Yine de bu tür oyunları çok daha uzun süredir oynuyorum. Nasıl yapılacağını biliyorum.

Tedirgin bir zihni cezbetmek, güvenini kazanmak ve böylece devreye girip kontrolü ele almak. Onun zihnini ele geçirmek gibi bir planım olmasa da - keskin zekâsını ve ısırgan dilinin acısını çok seviyorum- temeller aynı kalıyor.

Güvenini kazanın. Ne istediğini öğren ve onu sağla. Tekrar ve tekrar, ta ki bana koşarak gelene kadar.

Onu bir daha zorlamayacağım. Bir dahaki sefere temas ettiğimizde, bir dişinin eşinin yatağında zevk almasını nasıl sağlayacağım konusunda kendimi eğiteceğim. Ona dokunmam ve sikimi ona vermem için bana yalvaracak. Bu düşünce beni daha önce sikime dokunduğunda duyduğu öfkeli hoşnutsuzluktan çok daha fazla tahrik ediyor.

Sabırlı olabilirim. Yemlerimi atıp bekleyebilirim.

İnsan kitaplarına göz gezdiriyorum, hem büyülenmiş hem de hayal kırıklığına uğramış bir halde. Zengin bir bilgi birikimine sahip olduklarından şüpheleniyorum ama dillerini okuyamıyorum ve zayıf görüneceğim için soramıyorum. Bu yüzden resimlere bakıyorum, bir farkındalık kıvılcımı, Melina ile nasıl ilerlemem gerektiğine dair bir ipucu bulmayı umuyorum.

Yine de hiçbir şey yok ve şafakta pes edip masama yöneliyorum. Hizmetçiler koşuşturuyor, erken saate rağmen memnun etmeye hevesliler.

Masanın başına oturdum ve servis yapılmasını bekledim. Önüme tatlı su ve sıcak çay bardakları konuyor. Bir tabak yemek konmasını bekliyorum ve konduktan sonra kucağıma bir peçete koyup insanların kullandığı yemek kaplarından birini alıyorum. Bunca zaman sonra bile ellerimde hala hantal duruyor, bu yüzden onu bilinçli bir dikkatle kullandığımdan emin oluyorum. Eşim için masanın diğer ucuna bir sandalye konulmuş ama ondan hiçbir iz yok.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve sıcak çayı elime alıp yudumluyorum. "Melina nerede?"

Masanın yanında bekleyen kadın hizmetçi titriyor. "O... Onu bulacağım lordum." Benden korktuğu her halinden belli olan kadın koşarak odadan çıktı. Gecikmeye sinirlenerek parmaklarımı şık ahşap masaya vuruyorum.

Tüm yemeklerini benimle yemesi gerektiğini belirtmemiş miydim? Benden kaçıyor ve anlaşmamızı şimdiden bozuyor mu? Yemekler geciktikçe öfkem artmaya devam ediyor.

Koridorda tanıdık bir koku, insan sabunu ve yumuşak bir ten kokusu alana kadar dakikalar geçiyor. Melina odaya girmeden önce eteklerinin hışırtısı onun varlığını haber veriyor.

Onu olması gerektiği gibi giyinmiş görmekten memnunum. Kalın, sıkıca kıvrılmış saçları kulaklarının üzerinde iki mücevherli toka ile tutturulmuş ve kulaklarının arkasında bir kabarıklık oluşturuyor. Zengin tenini sağlıkla parlatan soluk lavanta rengi bir elbise giyiyor ve beni izleyen kara gözleri duyguyla parlıyor. "Personelini korkutmak zorunda değilsin Azar. Ben de yoldaydım." Arkasındaki titreyen kadına dönüyor. "Teşekkür ederim, Sylvia."

Dişi başını sallayıp aceleyle uzaklaşıyor ve birkaç dakika sonra elinde eşim için bir tabak ve içeceklerle geri dönüyor. Melina otururken eteklerini düzeltiyor ve dikkatini bana vermeden önce kadına tekrar teşekkür ediyor.

Yalnız kaldığımızda, düşünceli bir şekilde onu inceliyorum. Bu sabah sakin görünüyor. Dün geceki parıldayan öfkesinden ya da bana dokunduğundaki acı teslimiyetinden eser yok. Yüz hatları pürüzsüz ve mülayim, sanki bir şekilde istediğimi düşündüğü itaatkâr bir oyuncak bebek olmak için elinden geleni yapıyor. "Kahvaltı için teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. "Neden bana teşekkür ediyorsun? Eşim olarak, yemek senin hakkın."

"Öyle mi?" Omuz silkiyor, hareketi zarif. "Karnım her doyduğunda şükretmeyi öğrendim, çünkü bu çok sık olmuyor." Tabağına ilgiyle bakıyor. "Gördüğüm kadarıyla kaleden uzak duruyorsun."

"Bekliyor musun?"

Melina bir parça konserve meyve koparark başını sallıyor. "Herkesten daha iyi yiyorsun. Ama dur tahmin edeyim, sorumlu sen olduğun için, değil mi? Ve özel muamele görmelisin?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Haklı ama bunu itiraf edersem kelimeler savaşını kaybedecekmişim gibi bir his var içimde, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Yemekten birkaç dikkatli ısırık alıyorum ve o yemeye başladığında hizmetçi -Sylvia- yaklaşıyor ve Melina'ya kötü kokan kahveden bir fincan veriyor. Bu onun neşelenmesini sağlıyor. Hemen fincana uzanıyor ve yüzünde memnuniyet ifadesiyle kadına teşekkür ediyor.

Konuşmayı yönlendirmeye karar verdim. "Yardımcıyı neden selamlıyor ve teşekkür ediyorsunuz? Onun amacı hizmet etmek değil mi? O hizmet ederken neden

sadece işini yapıyor?"

Melina kaşlarını çatarak bana bakıyor, kokuşmuş sıcak sıvı dolu fincanı sanki ona verdiğim önlüklerden daha kıymetliymiş gibi kucaklıyor. "O duyguları olan bir insan. Neden onu selamlamayayım ki?"

"Onun duyguları neden önemli olsun ki? Uyuyacak bir yatak ve benim mutfağımdan yemek karşılığında bir işte çalışıyor. Hizmet etmeyi seçtiği için korunuyor. Onun işi ya da bizim hakkımızda ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

İçkisini yudumluyor, zevkle gözlerini kapatıyor ve yere koymadan önce bir yudum daha alıyor. "Çünkü çalışanlarınıza nasıl davrandığınız önemli. Nazik ve kibar olmak önemlidir."

"Neden?" Neden böyle düşündüğünü gerçekten merak ediyorum.

Melina peçetesini kucağına koyup yayıyor ve tabağındaki kreplerden birini alıyor. İtiraf etmeliyim ki dokusuna bayılıyorum. Süngerimsi tatlılıkları nedeniyle en sevdiğim insan yemeği olabilirler, evde yediklerimize hiç benzemiyorlar. Çatalını kullanmak yerine parmaklarıyla alıyor ve kenarını kemiriyor. "Nazik olmaya değer vermeni nasıl sağlayacağımı bilmiyorum, bu yüzden olayları senin anlayacağın şekilde anlatmaya çalışalım. Diyelim ki onu görmezden geliyorsun ve sadece kötü bir ruh halindeyken ona bir şeyler söylüyorsun. Ya bıkar ve giderse?"

Omuz silkiyorum, bunun neden bir sorun olduğunu gerçekten anlamıyorum. "O zaman duygularını emniyet ve güvenliğe tercih edecek kadar zayıf bir aptal."

Melina başını bana doğru eğiyor, yüzünde bıkkın bir ifade var. "Azar."

"Ne?" Bakışları karşısında farklı bir cevap aramaya koyuluyorum. Bu hoşuma gitti.

bu şekilde konuşuyoruz. Bana meydan okuması hoşuma gidiyor. Dünyanın nasıl olması gerektiğine dair algılarına katılmayabilirim ama yine de onun nasıl düşündüğünü öğrenebilir ve bunu diğer insanları anlamak için uygulayabilirim. "İyi. Hayal kırıklığına uğrayıp giderse, onun işini yapması için başka birini işe alırım o zaman."

Yavaşça başını sallıyor ve krepten bir ısırık daha alıyor. "Peki ya o giderse?" "Başka birini işe alırız."

"Ve bir tane daha," diyor Melina. "Ve bir başkası, ve bir başkası, ta ki size hizmet edecek insanlar tükenene kadar. Bunun berbat bir iş olduğu ve kimsenin bunu yapmak istemeyeceği kulaktan kulağa yayılacak ve sonra kendinizi önünüze tabağınızı koyacak ve size bir kral gibi davranacak hiç kimse olmadan bulacaksınız. O zaman ne yaparsınız?"

Drakoniler üzerindeki kontrolümü kullanır ve onları bana hizmet etmeleri için tehdit ederdim ama bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü bu

cevabın hoşuna gitmeyeceğini biliyorum.

"Kendine hizmet etmeyeceksin," diyor Melina nazik bir sesle. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Yine de bunun yaratacağı tüm sorunları bir düşün. Her şey basit, kibar bir kelimeyle çözülebilecekken." Sessizliğim üzerine bana yönlendirici bir bakış attı. "Eee?"

"Eğer onu etkilemek için tek bir kibar söz yetiyorsa, o zaman düşündüğümden daha büyük bir aptalmış," diyorum çatalımla yemeğimi dürterek.

Melina derin bir iç çeker. "Unut gitsin. Neden zahmet ettiğimden emin değilim."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kadar kolay pes etmesi hoşuma gitmiyor. "Tavsiyeni... dikkate alacağım," diyorum ona. "Bu konuyu konuştuğumuz için memnunum."

Cevabıma biraz şaşırmış görünüyor.

Sohbetimizde iyi bir ilerleme kaydettiğimizi düşünüyorum. Yemeğimden bir ısırık alıyorum ve onu yerken izliyorum, sonra da "Bana öldürdüğün erkekten bahset" diyorum.

Melina kahve fincanı dudaklarına değmeden hemen önce donar. Bakışlarında bir an için avlanmış gibi bir ifade beliriyor, sonra yerini daha sakin ve uzak bir ifadeye bırakıyor. "Hangi erkek?"

"Dün gece bana, size dokunduğunu söylediğiniz söz konusu erkeğin artık hayatta olmadığını söylediniz. Bu doğru değil mi?"

İçkisinden bir yudum daha aldıktan sonra çatalını eline alıp tabağındaki meyvelerden bazılarını koparıyor. "Bu, kahvaltıda konuşmak istediğim bir konu değil."

"Bu daha çok bir akşam yemeği konusu mu o zaman?" Yüz ifadesini taklit ederek kaşlarımı kaldırıyorum. Melina o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki durup bana cevap vermesini bekliyorum.

İfadesi belirsiz bir şekilde yemeğini karıştırmaya devam ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu 'seninle konuşacak kadar sana güvenmiyorum' türünden bir konu. Hayatımda eğlenceli bir dönem değildi ve şu anda bunu anlatmak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ama iyi sohbet ediyoruz. Birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyoruz. Bir erkeğin eşiyle yaptığı bu değil midir?"

Melina yemeğiyle oynuyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Onu çalışanlardan biri olarak gördüğümü mü düşünüyor? Bu yüzden mi bu kadar tereddütlü? "Size saygı duyuyorum," diyorum çünkü gözlerinin yeniden parladığını görmek istiyorum. Yüzündeki o isteksizlik yerine benimle coşkuyla konuşmasını istiyorum. "Sen benim için sadece bir şey değilsin Melina."

"Bana saygı duyuyor olabilirsin ama yine de beni yatağına girmeye zorluyorsun," diyor.

Zorlama. Yine zorlama. Sanki onu kolundan tutmuşum, sikime doğru itiyorum. "Bana kendi isteğinle gelmeyi kabul ettin. Hatırladın mı?"

"Evet." Gülümsemesi gergin ve samimiyetsiz. "Hatırlıyorum. Ve istekliyim, merak etme. Her şekilde senin olacağımı söyledim ve bunda ciddiydim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim."

"Ama hevesli olmayacaksın."

"İtaat etmeye zorlayabilirsin ama istekli olmaya zorlayamazsın," diye karşılık veriyor ve krepinden arta kalanları yere atıyor. Kahve fincanını tekrar eline alıyor ve içindekileri boğazını çalıştırarak yudumluyor.

Benimle işinin bitmesi için çabucak bitirmeye çalıştığını söyleyebilirim. Kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir şeyi zorlamayacağım. Orada olmak istemeni sağlayacağım, bu sözümü unutma."

Melina ayağa kalkar. "Sana iyi şanslar." Eteklerini savurarak masadan uzaklaşıyor ve beni arkasında bırakıyor.

Bölüm

Yedi

AZ AR

I Melina'yı yatağıma çekmenin bir yolunu bulmalıyım.

Günümü geçirirken bu düşünce kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyor. Artık kalenin sorumlusu ben olduğuma göre Tamamlanması gereken görevler, cevaplanması gereken sorular, verilmesi gereken kararlar. Milislerin bugün nerede avlanmasını isterim? Ne aramaları gerekiyor? Mutfaklarda erzak azaldı, nasıl stok yapacağız? Bahçıvanların ekstra yardıma ihtiyacı var. Kışlaya su getiren borular tıkalı. Kuzeyde bu yöne doğru giden göçebeler olduğuna dair söylentiler var.

Hepsine cevap veririm. Ben karar veririm, çünkü iyi bir lider böyle yapar. Bana öyle geliyor ki bu insanlar kendilerinden sorumlu olmak istemiyorlar. Kararları başkasının vermesini istiyorlar. Onlara ne yapacaklarını, nasıl hayatta kalacaklarını söyleyecek başka birini. Başarılı olmalarına yardımcı olacak başka biri, çünkü bunu kendi başlarına yapamazlar.

Bir drakoni zihni benimkini dürtüyor; bu bölgeye doğru ilerleyen bir dişi. Düşünceleri alevlenmiş durumda ve eğer kaleye yaklaşırsa, güvenlik vaatlerimi mahvedecek. Ona karşı nazik değilim, kim ve ne olduğumla ilgili duyularını patlatıyorum. Bir Salorian. Tehlike. Zihinsel çığlığını hissedebiliyorum ve hemen rotasını değiştiriyor, zihni benimkinden uzaklaşıyor. Güzel.

Başka bir şey yoksa, bunu kontrol altına aldım.

Ancak Melina'nın durumunu bilmiyorum. Günümü geçirirken bunu düşünüyorum. Akşam yemeğinden sonra kitap ve dergilerime tekrar başvurmam gerekecek ama aradığım cevaplar onlarda var mı bilmiyorum. Konu fiziksel arzulara geldiğinde boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Bunlar çoğu Salorian için yasaklanmış şeyler, yoksa kendimizi yozlaştırıp drakoni gibi öfkeli ve tutkulu oluruz. Kontrol her şeydir, ama Melina'nın yanındayken, kontrolüm en iyi ihtimalle kırılgan görünüyor.

Daha da kötüsü, onun elinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bu anı hem baştan çıkarıcı hem de iğrenç. Dokunuşunun ve sıkı yumruğunun verdiği haz... yüzündeki küçümseme ve nefretle birleşiyor. Zevkten daha fazlasını ve nefretten hiçbirini istemiyorum. Ama nasıl? Kime soracağım?

Bir Saloryalı zayıflıklarını kimseye göstermez.

Melina akşam yemeğinde yine bana katılıyor, saçları dağınık ve elbisesi terden gevşemiş. İnsanların konuşmalarına bakılırsa sıcak bir gündü ama sıcak beni rahatsız etmiyor. Dünyamın çölleri kavurucu ve bu bana evimi hatırlatıyor. Hizmetçiler içeri gelip akşam yemeği boyunca beni yelpazelemeyi teklif ediyor ama reddediyorum. Lezzetli insan yemeklerini yiyorum ve Melina'yı izliyorum ama yemek boyunca sohbet etmeye hiç niyeti yok. Yemeği acımasız bir kararlılıkla ağzına tıkıştırıyor, çabucak bitiriyor ve gidiyor.

Sinirlendim.

Ama bu meydan okuma gösterisini yapmasına izin verdim. Ne de olsa görkemli bir yaratığı evcilleştiriyorum. İlk günden elimden yemesini bekleyemem. Bunun neresi meydan okuma? Onun ruhunu seviyorum ve onu kırmak istemiyorum. Bu yüzden ona yalnız zaman veriyorum, hava doğal ışıkla okunamayacak kadar karardığında mumlarla kütüphaneme çekiliyorum. Emekli olma vakti geldiğinde kamarama gidiyorum. Melina orada, beni bekliyor. Bu kez yatakta değil ve dün gece giydiği küçük, dayanıksız kılıfı da giymemiş. Onun yerine yatak yeni yapılmış, çarşaflar mükemmel. Pencere açık, çirkin metal panjurlar geriye çekilmiş ve o yıldızlara bakıyor. İçeri girdiğim anda ayağa kalkıyor ve pencereyi işaret ediyor. "Burası çok havasızdı, ben de açtım. Umarım bir sorun yoktur."

Omuz silkip kıyafetlerine bakıyorum. Hâlâ tamamen giyinik.

Dudaklarını yalayarak bana yaklaşıyor. "Dün gece tam bir karmaşaydı. Üzgündüm, ne istediğini bilmiyordum ve sanırım ikimiz de yanlış bir başlangıç yaptık." Önümde dururken yüz ifadesi sakindi. "Yani... benden ne istediğini söyle, ben de yapacağım."

Bir hizmetçi gibi. Bana hizmet edecek çünkü buna mecbur. Ve tıpkı daha önceki akşam yemeğinde olduğu gibi, bunu olabildiğince çabuk yapacak çünkü benim yanımda olmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu gizleyemiyor. Bu düşünceden duyduğum hoşnutsuzluğu gizliyorum. "Aynı yatakta uyumamızı isterim. Eşim ve benim diğer çiftler gibi aynı yatağı paylaştığımızı görmek insanları memnun edecektir."

"Tamam," diyor, kelimeyi uzatarak. "Peki ya... dokunmak?"

"Sana söyledim. İstekli olmanı istiyorum. Eğer buna sahip değilsem, ilgilenmiyorum." Bornozumu yere bıraktım ve yatağa girdim. "İyi geceler."

Havada titreşen kafa karışıklığını neredeyse hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi göğsümde birleştiriyorum, battaniyeler belimde gevşiyor. Normalde onların üzerinde uyurum ama bu da tıpkı çatal kullanmak gibi yapmayı öğrendiğim bir başka insani şey. Gözlerimi kapatıyorum, sakinlik yansıtıyorum ve tüm bu süre boyunca

dikkatimi ona veriyorum. Yerde hareket ederken giysilerinin kayışını dinliyorum. Yeni bir şey giyerken giysilerin sallanışını ve yatağa tırmanırken yatağın sarkışını. Battaniyeler kayıyor, sonra onların altına giriyor ve hareketsiz kalıyor. Kokusu burnumda, baştan çıkarıcı ve tatlı, vücudu üzerine çıkabileceğim kadar yakın... ama söylediklerimde ciddiydim.

Onu kendi isteğime göre kırmakla ilgilenmiyorum. Onu olduğu gibi görkemli istiyorum... ama benim tarafımda.

Birkaç gün boyunca bu şekilde devam ettik.

Her gece bir yemeği paylaşıyoruz. Çoğu zaman sessizlik içinde. Onunla her konuşmaya çalıştığımda beni reddediyor, yıkanmak için kalkmadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde yemek yiyor ve sonra yatak kıyafetlerini değiştiriyor. İkimiz de uyumaya çekildiğimizde, aynı yatakta ama ayrı taraflarda yatıyoruz. Hepsi planın bir parçası. Varlığıma alışmasını istiyorum. Yakınlığımı ve varlığımı normal gününün bir parçası olarak görmesini istiyorum. Biz yol arkadaşıyız. Sonunda alışacak ve o zaman daha fazlası için baskı yapabilirim.

Bu arada ben de başka planlar yapıyorum. Adamlarımı yakından izliyorum ve içlerinden birkaçını diğerlerinden daha zeki, daha sadık ve memnun etmeye daha hevesli olarak seçtim. Bir sabah dördünü çağırdım ve benimle yemek yemeye davet ettim. Personel bir ziyafet sofrası hazırlıyor ve adamlar bana temkinli bakışlar atıyor, yemek yemiyorlar. Tedirgin görünüyorlar ve bazen insanları okumanın ne kadar zor olduğuna dair bir kızgınlık parıltısını ısırıyorum. Kısa bir süre önce Melina'yla birlikte yemiş olmama rağmen tabağıma bir parça ekmek daha alarak yiyecekleri işaret ediyorum. "Eğer aç değilseniz, aşçılara bu yiyecekleri barakalara dağıtmalarını söyleyeceğim. Aksi takdirde, yemelisiniz."

Adamlardan biri bir ruloya uzanıyor, sonra bir diğeri ve sonra sanki baraj patlamış gibi. Tabaklarını tıka basa dolduruyorlar ve sanki fikrimi değiştirip kapacakmışım gibi hızla ağızlarına tıkıştırıyorlar. Şapırtıları ve çiğnemeleri dışında her şey sessiz ve ben tabağımdaki ekmek parçasını boş boş karıştırıyorum. "Misafirperverliğimden hoşlandığınıza sevindim," diye başlıyorum. "Hepinizi özel bir görev için seçtim."

Hemen yemeyi bırakıp beni izliyorlar. Birinin derisinde yeşilimsi bir renk var ve yutkunduğunu duyabiliyorum.

"Öyle bir şey yok," diyorum ve onlara kızmamak için kendimi zor tutuyorum. Arkadaş olduğumuzu ve bana sevgiyle hizmet ettiklerini düşünmelerini istiyorum. Soğukkanlılıkla gülümsüyorum. "Bu bir iyilik, gerçekten. Ve benim için bile değil. Eşim için. Onu mutlu etmek istiyorum."

Erkekler rahatlıyor, sanki sadece Melina'dan bahsederek onların güvenini kazanmışım gibi. Bu da buradaki dişilerden birini eşim olarak almanın akıllıca bir seçim olduğuna dair kararımı doğruluyor.

"Kaleden tek başıma ayrılamam." Elimle tavanı işaret ederek dışarıdaki gökyüzünü gösteriyorum. "Ejderhalarımla birlikte burada kalmalı ve insanları korumalıyım. Ama eşime bir hediye almak istiyorum. Ona benim için ne kadar özel olduğunu anlatacak bir hediye. Onu çok etkileyecek bir şey." Parmaklarımı dikleştiriyorum ve gülümseyerek onlara bakıyorum. "İşte bu yüzden dördünüzü gönderiyorum. Sizler benim en zeki askerlerimsiniz. Akıllıca seçim yapacağınızı biliyorum."

Biri ağzı açık çiğniyor, gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yani... ne almamızı istiyorsun?"

"Senin seçmeni istiyorum. Beni şaşırt. Onun neyi seveceğini düşün ve bana geri getir ki ona hediye edebileyim." Yavaşça, yumuşak bir şekilde ayağa kalkıyorum. "Hepinizin mükemmel seçimler yapacağına güveniyorum. Kim en iyisini seçerse fazlasıyla ödüllendirilecek. Yarın sabah bana ne getireceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Gitmek için döndüğümde biri konuşuyor. "Ama efendim..."

Onu görmezden geliyorum, dışarı çıkıyorum. Onun için her şeyi hecelememe ihtiyacı mı var? Çok saçma. Belki de düşündüğüm kadar zeki değildir. Tek umudum diğerlerinin bu aptaldan daha etkili olması.

Sakin bir gün, dikkatimi çeken çok az proje var. Kasabadaki insanlar için bir kuyu kazmaya çalışan adamlarım var. Bu kasabanın küçük çocuklarının eğitimi için programlar hazırladım bile. Hala milisleri kızdırmadan buradaki genç kadınları istihdam etmenin bir yolu üzerinde çalışıyorum. Erkekler genelevleri sık sık ziyaret ediyor ve benimkine hizmet etmek için onların ihtiyaçlarını karşılamaları gerekiyorsa, öyle olsun. Bugün beni çağıran özel bir şey olmadığı için Fort Dallas sokaklarında yürümeye karar verdim.

Büyüleyici bir yer değil. Buradaki sokaklar toprak ve beton dedikleri sert maddenin karışımından oluşuyor. Her yerde yabani otlar bitiyor ve bakımlı bahçeler, akıcı bir mimari yok. Nerede güvenli bir yer varsa oraya konutlar dikilmiş, metal parçalarıyla kaplanmış ve korunaklı noktalarda bir araya getirilmişler. Burayı sahip olduğum yer olarak hayal etmeye çalışıyorum

Dergi resimlerinde gördüğüm, metal arabaların otoyollarda hareket ettiği, evlerin muntazam bir şekilde dizildiği ve insanların buralarda alışveriş yapmak yerine karşılarına çardak kurduğu zamanlar. Bir keçi meleyerek yanımdan geçiyor, onu küçük bir çocuk takip ediyor. Bir başka kadın kucağında bir kovayla yanımdan geçiyor ve selamlamak için başını eğiyor. Yanımdan geçip giderken pis kokusu beni neredeyse dümdüz ediyor.

İnsanlar nasıl olur da kendi kokularını almazlar?

Dudağımı tiksintiyle kıvırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, yüzüme iyi niyetli bir gülümseme yapıştırıyorum ve Melina'nın kliniğinin bulunduğunu bildiğim bu caddenin en ucuna doğru ilerliyorum. Kapıları ve pencereleri açık ve içeride dolaşan bir figür görebiliyorum. Hafif kokusu sokağa yayılıyor, ferahlatıcı ve tatlı. Gariptir ki onun kokusunu diğer insanlar kadar rahatsız edici bulmuyorum. Yeni yıkanmış olsalar bile midemi bulandırıyorlar. Ama Melina öyle değil. Beni derin bir zevk duygusuyla dolduruyor ve sanki onu hissediyormuş gibi kesem aletimin altında sıkılaşıyor.

Yumruğumu sıkıyorum, içeri adım atmadan önce bedenimin itaat etmesini istiyorum.

İçerisi dışarıdan biraz daha serin ve gözlerim karanlığa çabucak alışıyor. Melina karyolalardan birinin yanında oturuyor, üzerinde kıvrımlarını saran ince gümüş bir elbise var. Karyolada yatan bir adam var ve Melina adamın üzerine eğilmiş, ıslak bir havluyu adamın alnına bastırıyor.

Onu görünce kaşlarımı çattım. Sadece onun kokusunu almadığım için değil - bu kalenin her yerinde insan kokusu var - ama eğildiğinde göğüsleri tehlikeli bir şekilde elbisesinin dışına taşmaya yakın olduğu için. Eğer erkek gözlerini açarsa, eşimin göğüs dekoltesini görecek... ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. "Kim bu?"

Bana bakıyor, yüz ifadesi ani bir kızgınlığa dönüşüyor. Melina hastasına geri döndü. "Birini tedavi etmeden önce sizi kontrol etmem gerektiğini fark etmemiştim."

Şüpheli ifademi yumuşatıyorum. "Tabii ki hayır. O neden burada?"

"Sıcak çarpması." Melina başka bir bezi ıslatır ve bu bezi erkeğin çıplak göğsüne sürer. "O bir marangoz. Jim ailesine su alacak kadar para kazanmaya çalışıyordu ve aşırıya kaçtı."

"Ailesinin suyu yok mu?"

"Hayır. Suya tek erişim özel mülkiyete ait. Kendim almak için pazarlık yapmak zorundayım." Bezi sıkarken bile bana bakıyor. "Bu kovayı kışladan yanımda getirdim."

Erkeğe ilgi gösteriyormuş gibi yaparak onun yanına gidiyorum. "Pekala, bu işe yaramaz. Kuyudaki ilerlemenin nasıl gittiğine bakacağım. O tamamlandığında adamlarımı gönderip size su getirmelerini isteyeceğim."

Dudaklarını yalıyor ve bana temkinli bir bakış atıyor. "Teşekkür ederim. Bugün neden buradasınız?"

"Eşimi ziyaret edemez miyim?"

Melina omuz silkiyor. "Sanırım yapabilirsin. Burada korumalarla birlikte değil misin?"

Başımı eğip ellerimi arkamda birleştiriyorum. "Sence onlara ihtiyacım var mı? Kendi kalemde?"

"Kaleyi daha yeni devraldınız, bu yüzden ona benim diyebilir misiniz bilmiyorum," diye düzeltiyor. "Ve saldırıya uğramaktan ya da öldürülmekten korkmuyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Gökyüzünde dolaşan ejderhalardan korunmaya değer veriyorlarsa hayır. Benim hayatta olmamın onlar için daha iyi olduğunu biliyorlar. Herkes öyle." Çenesi bükülüyor ve buna itiraz edip etmeyeceğini merak ediyorum. Yine de itiraz etmiyor ve başka bir bezi ıslatıp adamın tenine koyuyor. Nefes alış verişi hızlı, kokusu ekşi ve içgüdüsel olarak Melina'ya yaklaşıp kokusunu içime çekiyorum. "Buradayım çünkü bugün seni görmek istedim. Seninle konuşmak için."

"Ne hakkında?"

"Bir konu bulmamız şart mı? Anlaştığımız gibi ben senin eşinim. Yemek zamanlarında benimle konuşmadığınız için kliniğinize gelip sizinle burada konuşabileceğimi düşündüm."

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır." Onu inceliyorum ve tedirgin görünüyor. Bunu onun başına kakacağımı mı düşünüyor? Onu benimle konuşmaya zorlamak için mi? Kızgınlık içimde alevleniyor ve buna karşı koyuyorum. Bir Salorian her zaman sakindir. "Bu bir açıklama. Beni görmeye dayanamıyormuş gibi kaçıyorsun. Bir yoldaş istedim, sadece sıcak bir amcık değil. Söyle bana, anlaşmaya vardığımızdan beri sana haksızlık ettim mi?"

Bakışlarıma karşılık vermiyor, sanki beni görmezden gelmek bir şekilde beni uzaklaştıracakmış gibi yataktaki adama odaklanmış durumda. "O ilk gece-"

"Sen başlattın. Ben öyle yapmazdım."

Dudakları büzülür. Düzleşti. Bezi sıkıyor ve sonra bana doğru bakıyor. Bakışları hâlâ benimkilerle buluşmuyor. "İhtiyaçlarınızı tahmin etmeye çalışıyordum."

"Eğer ihtiyaçlarım olursa, bunları size bildiririm. O zamana kadar kendi yaptıkların için beni suçlama."

Melina'nın omuzları sertleşir. "İyi. Sen ve ben kötü bir başlangıç yaptık. Bunu kabul ediyorum. Sadece seninle aramızdaki bu durumu aşmakta zorlanıyorum. Bu biraz zaman alacak."

"Zaman mı?" Eğlenerek homurdandım. "Anlaşmamızın şartlarını çoktan kabul ettiğimizi sanıyordum. Zamanın şartlardan biri olduğunu hatırlamıyorum."

Bana cevap vermesi biraz zaman aldı. "Anlaşmıştık, haklısın." Tereddüt ediyor, sonra bezi adamın göğsüne yerleştiriyor, narin parmaklarıyla tenini yumuşatıyor ve o parmakların başka bir erkeğe dokunduğunu görmek beni kıskanç bir öfkeyle dolduruyor. Onu geri itiyorum, çünkü havada uyarılma kokusu yok. O bu adamdan etkilenmiyor, bu yüzden ona dokunmasına verdiğim tepki *benim* sorunum. "Ben sadece... mücadele ediyorum, Azar."

Benim adım. Bunu söylemesi hoşuma gidiyor. "Bana neden mücadele ettiğini söyle."

"Ben bir şey olmak istemiyorum. Bir sahiplenme." Bana bakıyor, gözleri karanlık ve duygu yüklü. "Sahiplenilmek istemiyorum."

"Sana sahip olmak istemiyorum. Seni istediğimi söyledim. Bu değişmedi."

CHAPTER

SEKİZ

MELI NA

Willing.

Kulağa çok mantıklı geliyor. Ben isteyene kadar bana dokunmayacak. Sanki bir noktadan sonra Beni bu anlaşmaya zorladığı gerçeğinden rahatsız olmamak için. Daha önce olan her şeyi unutup aniden evet, onunla seks yapmak istiyorum diye karar vereceğim. Evet, kalenin etrafında bir tür ödül gibi sergilediği eşi olmayı çok isterim. Tüm o manipülasyonlar köprünün altından çok sular akmış olacak ve ben de onun kollarına düşüp aletini yalamak için can atacağım. "Zorlandığım kısım istekli olmak."

Bana düşünceli düşünceli bakıyor, alınmıyor. "Anlıyorum. Belki zaman içinde birlikteliğimiz konusunda daha rahat hissedersiniz."

Bu... mantıklı bir cevap ve beni şaşırtmaya devam ediyor. "Belki."

Azar orada durmuş beni izlerken hastamı tedavi etmeye devam ediyorum. Önümdeki adama odaklanmak zorundayım, sıcak çarpmasından muzdarip olan ve düşüncelerimi tüketen adama değil. Öğleden sonra olmasına rağmen suyum azalmaya başladı ama durmuyorum. Jim'i soğuk bir banyo ya da klima ile serinletebilirim ama bizde ikisi de yok. Bu yüzden ıslak bezleri göğsüne bastırmaya devam ediyorum ve en iyisini umuyorum. Neyse ki çok kötüleşmeden bana getirildi ama yine de daha fazla suya ihtiyacım olacak. Azar'a bir bakış atıyorum. "Sanırım bu adam için bana biraz daha su getirmek istemezsin? Kapının yanında fazladan bir kova var."

Beni incelerken kaşları çatılıyor. Reddetmesini, bu tür şeylerin ona yakışmadığını söylemesini bekliyorum. Sürpriz bir şekilde kovayı alıp kapıya yöneliyor.

Tamam, bunu beklemiyordum.

Tam o sırada Jim inliyor ve titremeye başlıyor. Hay sikeyim. Titremesini durdurmalıyım çünkü vücut ısısını tekrar yükseltecek. Ayağa fırlıyorum ve ilaç dolabıma gidip elimdekileri karıştırıyorum. Benzo ya da kas gevşeticiler titremeyi durdurmak için ideal ama bende ikisi de yok. Hayal kırıklığımı bastırıp biraz Tylenol alıyorum ve koşarak yanına gidiyorum.

"Jim," diyorum su şişemi kaparak. "İçebilir misin? Bu ilacı içmen gerekiyor."

Vazgeçmeden önce ona birkaç yudum su ve bir Tylenol vermeyi başarıyorum. Bunun yerine, onu daha da serinletmek için kağıttan bir vantilatörle yelpazelemeye odaklanıyorum, titremeye devam etmesinden ve bunu durdurmak için çaresiz kalmamdan nefret ediyorum. Ona serum takıp yeniden sıvı vermek için serum takma imkânım yok. İğnelerim ve düzeneğim var ama yeterli suyum yok. Hiçbir zaman yeterli su olmuyor.

Kapılar tekrar açılıyor ve beni şaşırtan bir şekilde Azar içeri giriyor, ardından altı milis askeri geliyor. Hepsinin elinde kovalar var ve teker teker önüme koyuyorlar. Başıyla onaylıyor ve en yakındaki adama dönüyor. "Biz buraya su getirene kadar senin görevin eşimin ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlamak. Eğer suya ihtiyacı varsa, ona ulaştığından emin ol. Sargı bezine ihtiyacı varsa, ona sahip olduğundan emin ol. Malzemeye ihtiyacı olursa bana söyleyin, ben de gönderilmesini sağlayayım. Hiçbir şeyinin bittiğini duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Adam Azar'a keskin bir baş selamı verir. "Anlaşıldı lordum. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum." Adamlar tekrar gidene kadar bekliyor ve sonra bana dönüyor. "Sadece iste, ben de sana sağlayayım."

Yelpaze yaparken duraksadım. "Teşekkür ederim."

Hastamı tekrar serinletmeye başlıyorum. Bu kez kliniğimdeki ince battaniyelerden birini ıslatıp vücuduna örtüyorum ve ayıldığında bir hap daha içmesini ve biraz daha su içmesini sağlıyorum. Titremesi durduğunda nihayet rahatlayabiliyorum... ve Azar'ın hala klinikte olduğunu fark ediyorum. Belli bir mesafede arkamda pusuya yatmış, duvara yaslanmış ve çalışmamı izliyor.

"Hâlâ buradasın," diye işaret ediyorum, çünkü bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum.

"Şaşırdım. Şaşırmış görünüyorsun."

Ayağa kalkarak hastamı hafifçe yelpazelemeye geri dönüyorum, sırtım Azar'a dönük. "Bu senin için eğlenceli olamaz. Kaçman gereken bir kale yok mu?"

"Seni çalışırken izlemek hoşuma gidiyor." Yer değiştirerek ilerliyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Beni burada istemiyor musun?"

Bana biraz daha su getirdikten sonra mı? Kibar ve neredeyse arkadaşça davrandıktan sonra mı? Onu kovmak aptalca bir hareket gibi görünüyor ve hastama müdahale etmiyor. Yine de onun varlığında rahat değilim. Benden bir şey beklemesini bekliyorum. Benden istemediğim bir şey istemesini.

ver. Ona güvenmiyorum ve bu da normal bir şekilde çalışmamı zorlaştırıyor. "Kalabilirsin."

Aramıza sessizlik çöküyor. Azar gülümsüyor, başını eğiyor ve dikkatimi çekmeye çalışmak için manevralar yapıyor. "Ama benimle konuşmayacaksın?"

"Ben... seninle normal bir insan gibi nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Sözlerimden rahatsız olmamış gibi kıkırdıyor. "Sanırım bu adil. Ve ben senin deyiminle 'normal' bir insan değilim. Ben insan değilim, senin gibi değilim. Ama yine de benimle konuşabilirsin. Ben senin efendinim." Kendi kendine kaşlarını çatıyor, sonra yüzündeki ifadeyi çabucak yumuşatarak biraz daha sevimli bir hale getiriyor. "Buraya bir hastalık için tedavi olmaya geldiğimi farz edin ve benimle herhangi biriyle konuştuğunuz gibi konuşun."

"Bir hastalık mı?" Ona alaycı bir bakış atmak için yelpazelemeye ara veriyorum. "Yandığın için burada olduğun zamanki gibi mi?"

"O zaman da benimle açıkça konuşmamıştın. Yani hayır, öyle değil." Bir elini uzatıyor, işaret parmağı havada. "Parmağımda çok küçük bir yara varmış gibi davran."

Bu beni gülümsetiyor. "Parmağınızda çok küçük bir yara olsaydı ve buraya gelseydiniz, zamanımı boşa harcadığınız için sizinle dalga geçebilirdim."

"Orta derecede bir parmak yaralanması o zaman. Benimle uğraşmanı gerektirecek bir yaralanma."

İçimden bir ses bundan hoşlanacağını söylüyor. Onunla ilgilenmemden hoşlanacağını. Ve nedense, onun bir pislik olduğunu bilmeme rağmen, bu bana kendimi iyi hissettiriyor... iyi mi? Azar açıkça yeteneklerime değer veriyor ve şehri kontrol etmek istese bile şu anda beni kontrol etmeye çalışmıyor. İstediği her şeyi zaten elde etti ve bunun için ondan nefret etmeliyim... ama yine de olabileceği kadar büyük bir pislik gibi davranmıyor. Hastamı yelpazelemeye devam ediyorum. "Sanırım seninle havanın ne kadar sıcak olduğu hakkında sohbet ederdim."

"Bu sıcak mı?"

Bu beni yukarı baktırdı. Azar her zamanki gibi soluk keten cübbesinin içinde havalı görünüyor. Çoğu kişi ince kumaştan terliyor olurdu, çünkü klima yok ve tipik bir Teksas yazı yaşanıyor. İçeride olmak işleri daha da kötüleştiriyor, bu yüzden esintiye izin vermek için tüm pencereleri ve kapıları açtım. Çok hafif bir elbise giyiyorum.

-İşe uygun olmasa da bulabildiğim en ince olanı giydim ve hâlâ terliyorum. Saçlarım omuzlarıma döküldü. Muhtemelen yukarıda tutmak daha akıllıca olurdu, ama son zamanlarda beni yıkadığı tüm ürünler sayesinde saçlarım

harika görünüyor ve yumuşak ve dokunulabilir bir his veriyor. Bana kendimi

Saçlarımın iyi olması yine normal, bu yüzden sıcak ve yapış yapış olsa da saçlarımı açık bırakıyorum. Kağıt vantilatörü bir an için kendime çeviriyorum, ileri geri sallarken serinletici bir esinti yaratıyor. "Bana kalırsa b u n a l t ı c ı bir hava var."

"Fark etmemiştim. Yıl boyunca böyle değil, değil mi? Çok daha soğuk olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Birkaç ay daha sıcak olacak ama bu yılın en kötü zamanı. Herkes perişan halde." Ona tekrar bakıyorum, yanakları sıcaktan kızarmamış bile. Benim tüm vücudum nemli ve nahoş hissederken o hiç terlemiyor. "Senin geldiğin yerde de böyle mi?"

Azar düşünceli görünüyor. "Aslında çok daha sıcak ve kuru. Ve asla soğumuyor."

"Kulağa korkunç geliyor."

Yüz ifadesi alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aslında çok güzeldi. Onu özlüyorum."

Lanet olsun. O nazik olmaya çalışırken ben ayağımı ağzıma sokuyorum. "Size acı dolu anıları hatırlatıyorsam özür dilerim."

"Hatırlatma iyi bir şey. Ne için mücadele ettiğimi aklımda tutacaktır."

"Peki sen ne için savaşıyorsun?" Ben soruyorum. Elimde değil. İlk defa böyle bir şeyden bahsediyor.

Azar'ın ifadesi düşünceli belirsizliğini kaybediyor ve bir kez daha bana odaklanıyor. "Eve döneceğim. Bir şekilde, Yarık'tan tekrar geçmenin ve bir kez daha dünyama dönmenin bir yolunu bulacağım."

Yarık mı? Gökyüzünde yırtılıp açılan ve tüm ejderhaların girmesine izin veren Yarık mı? Ulaşılabilir olduğundan pek emin değilim. Uçak ya da ejderha olmadan olmaz. Ama ejderhaları o kadar yükseğe uçabilir mi onu bile bilmiyorum. Uzanıp parmaklarımı Jim'in alnına bastırıyorum, belki de hayal görüyorum ama biraz daha serin hissediyor. Yelpaze yapmaya devam ediyorum. "Nasıl geri dönmeyi planlıyorsun?"

Kendi kendine mırıldanıyor. "O kısmı henüz tam olarak çözemedim. Ama oraya da geleceğim."

"Gittiğinizde ejderhaları da yanınızda götürecek misiniz? Onlara eve nasıl döneceklerini de gösterecek misin?"

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Azar sorum karşısında gerçekten şaşırmış görünüyor.

Kendime alınmamamı söylüyorum. Kişisel olarak algılayıp sinirlenmemeyi. Belki de henüz düşünmediği bir şeydir. "Eğer gidersen kale eski haline döner, düzenli olarak saldırıya uğrar. Ama artık ejderha hayvanlarınız da burada olacak. Ve onları yanınıza almazsanız, tekrar delirmeyeceklerini kim söyleyebilir? Tıpkı diğerleri gibi?"

Tamamen sessiz.

Azar çok uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ve söylemek zorunda da değil. Cevapları zaten biliyorum ve hayal kırıklığına uğradım. Azar eve gitmek istiyor ve eve gittiğinde artık onun sorunu değiliz. Artık işine gelmeyene kadar burada küçük lordculuk oynayacak ve sonra gidecek. Evine dönecek ve biz de eskisi gibi olacağız ve muhtemelen daha kötü durumda olacağız çünkü kısa bir süreliğine de olsa güvenliğin tadına varmış olacağız. Duyu organlarımız körelmiş olacak.

Bu kadar bencil olduğu için ondan iğreniyorum. Tiksindim ama şaşırmadım. Acı bir kahkahayı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Peki sen gidince bana ne olacak?" Azar siktirip gittiğinde ve bizi tekrar ejderhaların insafına bıraktığında bunun buradaki insanlar arasında ne kadar iyi karşılanacağını hayal edebiliyorum.

Kaba cevabını bekliyorum. Beni nasıl yanına alacağını ya da bana başka bir tür kale şekeri babası ayarlayacağını ya da aynı derecede aşağılayıcı başka bir cevap vermesini bekliyorum. Şaşkınlıkla, "Onu da henüz çözemedim" diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Sıkıntılı görünüyor. Sanki bu hiç düşünmediği bir şeymiş gibi. "Beni yanında götürmeyeceksin, değil mi?"

"Yapamam." Azar'ın yüz ifadesi giderek daha sıkıntılı bir hal alıyor. "Salorianların... eş almaması gerekir."

Azar'ın söylemesini beklediğim onca şey varken, bu değildi. Bir kadına sahip olmaması mı gerekiyor? Yelpaze yaparken duraklıyorum, çünkü Azar'ı farklı bir ışık altında görüyorum ve ne düşündüğümden emin değilim. İyileştiğinde bir eş istedi ve kalede tanıdığı tek kadın olan beni istedi. Beni tanıyordu çünkü onunla ilgileniyordum. Ve bu beni meraklandırıyor. "Evde bir eşin yok muydu?"

"Birisi ne?"

Yüzündeki şaşkınlıkla neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı çok açık. Salorianlar yoldaş kabul etmez mi? Beni gerçekten milisleri etkilemek için mi götürdü? Yetkili adamın böyle yaptığını düşündüğü için mi?

Bu adam lanet bir bakire mi?

İlk karşılaşmamızı düşünüyorum. Ona elimle hizmet ettiğimde nasıl da afallamış görünmüştü. Oh lanet olsun. Eğer bakirse... bu aramızdaki ilişkiyi çok ama çok garip bir hale getirir.

"Boş ver. Çalışmam gerek." Dikkatimi hastama veriyorum ve Azar tekrar gidene kadar onu görmezden geliyorum.

Bölüm

NIne

AZ
AR

DO gecenin içi güzeldir. Melina'da hala biraz tereddüt olsa da, kaynayan düşmanlık gitmiş gibi görünüyor. Akşam yemeği için geldiğinde yorgun düşmüştü ve bana hastasının

O gece eve gidebilecek kadar iyi. Tabağının üzerine çöktü ve ben de kibarca soğuk bir banyo yapmasını ve erken yatmasını önerdim. Bana minnettarlık ifade eden bir bakış atıyor ve yanına büyük bir parça ekmek alarak geri çekiliyor. Ben yatağa girdiğimde o derin bir uykuya dalmış, pencereler bir kez daha açılmış ve vücudu ince çarşafla örtülmüştü. Ona bir asistan bulacağıma dair verdiğim sözü hatırlıyorum ve böyle bir asistanda ne aradığını belirlemem gerektiğini aklıma not ediyorum.

Sanırım bir kadın. Her gününü benim dışımda bir erkekle geçirmesi fikrinden hoşlanmıyorum.

Kararımı verdim, onun yanındaki yatağa tırmandım. Kokusu duyularımı dolduruyor ve sikim tekrar sertleşiyor. Dönüp bana dokunması için her şeyimi verirdim. Bana fikrini değiştirdiğini ve benim korumamı istediğini söylemesi için. Bunun için her şeyi yapacağını.

Bu fantezi bile doğru gelmiyor. Melina'nın sertliğini seviyorum. Beni sorgulamasını ve halkı için daha fazlasını talep etmesini seviyorum. Onun korkak, zayıf ve benim iyiliğim için yalvaran biri olmasını istemiyorum. Onun sevgisini kazanmak istiyorum. Bu kararlılıkla uykuya dalıyorum...

...ancak kısa bir süre sonra tekrar sarsılarak uyandı, nefes nefese kaldı.

Birden ayağa fırlıyorum, nefes üstüne nefes çekerken bir elimi alnıma bastırıyorum. Başım kirlenmiş gibi hissediyorum ve bir an durup yakaladığım drakonilerin her birine uzanarak onları bana hapseden bağı onaylıyorum. Yerlerinde kalıyorlar ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

"Azar?" Melina'nın uykulu sesi dönmemi sağlıyor. O da doğruluyor, yorgan kucağına dökülüyor ve neredeyse çıplak göğüslerini ortaya çıkarıyor. Gecelikleri gittikçe küçülüyor ve bunun benim yüzümden değil, sıcak yüzünden olduğunu biliyorum. Öyle olsa bile, bu benim hayal kırıklığımı artırıyor. Uzanıp koluma dokunuyor ve aynı hızla, hayal kırıklığım o nazik okşamayla yok oluyor. "İyi misin?"

Homurdanıyorum. "Bir şey yok. Sadece bir rüya."

"Daha çok bir kabusa benziyor." Kolumu sempatik bir şekilde ovuyor. "Uykunda bazı garip sesler çıkarıyordun."

"Garip mi?"

Karanlıkta omuz silktiğini hissediyorum. "Sanki korkmuşsun gibi."

Kafamın içinde bir görüntü yanıp sönüyor. Rüyam, derimin ürpermesi. Yarığın nabzı atıyor. Derimin üzerinde sürünen ve hançer gibi bacaklarıyla etimi parçalayan böcekler. Yukarıdan bir göz, güçlü ve her şeyi gören, bir şey arayan...bir şey. Beni görmeden önce uyanmıştım, ama kötücül hissi tenimde kaldı ve tekrar yıkanmak için saçma bir dürtü hissediyorum.

Hiçbir şey yukarıdan aşağıya bakmıyor. Hiçbir şey yok.

Ertesi sabah, eşimle keyifli bir kahvaltıdan sonra - "eş" kelimesi her seferinde aklıma geliyor ve her seferinde onu itiyorum- adamlar hazineleriyle geri dönüyorlar.

En azından, onları hazine olarak görmem gerektiğinden şüpheleniyorum. Bir adam bana çanta üstüne çanta gösterirken şüpheyle izliyorum. "İsim markaları," diye beni rahatlatıyor. "Pahalı olanlar. Cüzdanları sevecektir, özellikle de üzerinde semboller olanları. Kadınlar eskiden bunlar için çıldırırdı." Özellikle bej rengi bir el çantasını işaret ediyor, ama ben bir çekicilik göremiyorum.

Yanımdaki adamın elinde her türden mücevher var, onları önümdeki masaya döküyor ve muzaffer bir edayla sırıtıyor. Ama tek düşünebildiğim, ona mücevherler verdiğimde Melina'nın etkilenmediği. Bazen benimle yemek yerken takıyor ama asla ellerine bir şey takmıyor. Onu paçavraları sıkıp hasta adamın göğsüne koyarken hayal ediyorum. Hayır, işine engel olacak şeylerden hoşlanmazdı. Parlayan bir yüzüğü elime alıp atıyorum.

Üçüncü adamın elbiseleri ve sadece kayışlardan ve topuğunun arkasında bir çividen oluşan tuhaf ayakkabıları var. Kızgınlığım derimin altında kaynıyor, çünkü ona daha fazla elbise verirsem onu benim tarafıma çekemeyeceğim. Zaten bir dolap dolusu elbisesi var. Bu adamların hiçbiri beni dinlemedi mi? Anlamadılar mı?

Dördüncüsü yaklaşıp bir bitkiyi önüme koyduğunda sinirleniyorum. "Bitki mi? Lanet bir bitki mi? Eşime sevgimi göstermek için ona lanet bir bitki mi vermem gerekiyor?"

Adam irkilir. "Bu bir gül fidanı, efendim. Aslında minyatür bir gül fidanı."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Sanki ne anlama geldiklerini bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Gül fidanı," diye kekeliyor asker yine. "Eskiden bir fidanlıkta çalışırdım. İlk işimdi, o yüzden nasıl dikileceğini biliyor sayılırdım."

Parmaklarımı tekrar vuruyorum. "Ve?"

"Ve güller, bilirsiniz, kur yaptığınız bir kadına verilen geleneksel hediyelerdir." Terliyor, belli ki rahatsız. "Burada, kalede pek fazla yeşil bitki yok. Alev alacak çok fazla şey var, biliyor musun? Bahçeler dışında sanırım. Ama artık kimse sırf güzel oldukları için çiçek yetiştirmiyor. Bakabileceği ve çiçek açmasını izleyebileceği bir şeyi sevebileceğini düşündüm. Bu saksıda muhtemelen iyi sonuç verecek kadar küçük ve biraz gübre aldım..." Sonunda "Kadınlar gülleri sever" diye eklemeden önce duraksıyor ve sertçe yutkunuyor.

Dalgın dalgın bitkiye bakıyorum. Yeşil görünüyor. Sanırım bu da bir şeydir. Bitkiler hakkında şahsen hiçbir şey bilmiyorum, buradaki insanların diyetlerini desteklemek için onları yemeyi sevmeleri dışında. "Bu yiyecek değil mi?"

"Bu bir gül fidanı," diyor tekrar. "Çiçek açtığında, sadece bakmak için olan parlak, güzel çiçeklerle dolu olacak. Dediğim gibi, kadınlar çiçekleri sever ve en çok da gülleri severler."

Hmmm. En azından farklı bir şey. Melina'nın bir bitki aldığında nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalışıyorum ama gözümde canlandıramıyorum. Yine de biliyormuş gibi konuşuyor. Yanındaki adama dönüyorum. "Sen. Söyledikleri doğru mu? Dişiler gül sever mi?" Adam başını sallayınca, bakışlarımda yeni bir takdir duygusuyla, elinde gül fidanı olan askere dönüyorum. "Senin adın ne?"

"Daniels, efendim," dedi nefes nefese. "Lucas Daniels. Milislerinize hizmet etmekten onur duyuyorum. Dallas Kalesi'ni daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum, tıpkı sizin gibi."

O zaman o bir aptal. Ama yararlı bir aptal. Çenemi ovuşturup gül fidanını inceliyorum. "Nasıl çiçek açmasını sağlayacağız?" Öne doğru eğilip bitkiye bakıyorum. "Peki bunlar diken mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Dikenler. Güllerin çoğu dikenlidir." Daniels daha sonra yapraklar, güneş ışığı ve sulamayla ilgili abuk sabuk bir açıklamaya girişiyor. Sadece yarım kulakla dinliyorum, bitkiye bakıyorum. En azından farklı bir şey. Bu çirkin, çorak, kokuşmuş kalede bulamayacağı bir şey. Belki de her şeye rağmen hoşuna gidecektir.

Daniels nefes almak için durakladığında, Melina'nın bana hizmet edenlere karşı nazik olmamla ilgili sözlerini hatırlayarak ona bir gülümseme sunuyorum. "Bugün iyi iş çıkardın. Senden bir iyilik istiyorum ve bunu yerine getireceğim."

Yüzü zevkle aydınlanıyor. "Hizmet etmekten memnuniyet duyuyorum Lord Azar." Bu kolay oldu.

Bölüm

On

MELI NA

A Klinikte geçirdiğim uzun ve sessiz bir günün ardından Azar'ın kışla evine döndüğüm için mutluyum. Kimsenin gelmediği sıkıcı bir gündü, bu yüzden suyumdan biraz aldım ve odun sobasında ateş yaktım

Kliniğin bir köşesinde tüm ekipmanlarımı sterilize ettim. Cehennem gibi sıcaktı ama Teksas'ta yazın her zaman cehennem gibi sıcak olur. Yine de ejderha saldırısı olmadı. Duvardaki sakin, evcilleştirilmiş olanlar dışında hiç ejderha yoktu ve artık gerçekten güvende olup olmadığımızı merak etmeye başladım.

Acaba onun eşi olarak burada kalmasını ve insanları korumasını sağlamanın yollarını mı düşünmeliyim? Eğer giderse, tekrar savunmasız kalırız. Bunu nasıl yapacağımı da biliyorum. Pes etmişim gibi davran ve ona yaltaklan. Ona ne kadar harika olduğunu söyle. Sikini o kadar sert ve sık yala ki kendi dünyasına dönmeyi düşünecek vakti olmasın. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Peki neden direniyorum? Neden onunla yemeğe gitmek için yeni ve güzel bir elbise giyerken bile bu fikirden nefret ediyorum? Yemekte çok konuşmuyoruz ki. O yemek yer. Ben yerim. Konuşmak için birkaç deneme yaparız ve sonra vazgeçeriz. Ben yıkanmaya ve örgü örmeye gidiyorum, o da yatma vaktine kadar ortadan kayboluyor. Bana da dokunmuyor.

Karnım doydu. Giyiniyorum. Saçım yedi yıldır en güzel hali. Tecavüze uğramıyorum. Kaledeki neredeyse her kadın benimle seve seve yer değiştirirdi. Peki neden tatmin olamıyorum? Neden cinsel iyilikleri savurmaya başlamadan önce güzel bir elbise ve banyodan daha fazlasını istiyorum? *Kızım, bazen o amına çok değer veriyorsun,* diyorum kendime. Akşam yemeği için hazırlanırken hızlıca banyo yapıyorum, yüzümü ve kollarımın altını silerek terin en kötüsünden kurtuluyorum. Burun deliklerinin birkaç kez alevlendiğini gördüm ve Claudia'nın "ejderhasının" hassas bir burnu olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Eğer Azar da onun ejderhası gibiyse, muhtemelen çabalarımı takdir edecektir.

Azar'la konuşmayı denemeye kararlı bir şekilde, yenilenmiş olarak akşam yemeğine doğru yola çıktım. Sadece daha fazlasını yapma olasılığını hissetmek için. Yemek odasına girdiğimde önümüzde bir sürü sıcak yemek yerine sandviçler vardı. Soğuk limonataya benzeyen bir sürahi var ve neredeyse tadını alabiliyorum. Sürahinin içinde buz olmaması önemli değil.

Muhtemelen limonatanın içinde şeker yoktur. Sadece limonatanın tadı ferahlatıcı olacaktır.

Azar masanın en ucunda oturuyor, sandviçi önünde. Beni görünce başını kaldırıp bakıyor. "Yine sıcak bir gün ve daha serin bir yemek yiyebileceğimizi düşündüm."

"Bu harika," diyorum ona ve gerçekten de öyle. Ekmek neredeyse eskiden olduğu gibi görünüyor ve sandviçin üzerinde et, solmuş bir marul yaprağı ve bol miktarda domates ve salatalık dilimleri var. "Sandviçe bayılırım." Masanın benim tarafına bakıyorum ve Azar'ın da daha az mum aldığını fark ediyorum. Kaleyi ve onun gidişini düşünüyorum ve düşüncesizce tabağımı ve limonatamı alıp onun yanına koyuyorum. "Size katılabilir miyim?"

Şaşkın ve memnun görünüyor. "Tabii ki."

Yanına oturuyorum ve taze sebzelerin tadını çıkararak sandviçimi yemeye başlıyorum. Bunların bir ikram olduğunu ve kaledeki çoğu insanın bunları almadığını biliyorum, bu yüzden her lokmanın tadını çıkarıyorum. Limonata ekşi ama yine de ferahlatıcı. Çiğnerken ona bakıyorum. Belli etmeden beni izlemeye çalıştığını anlayabiliyorum ve belki de konuşmanın iyi bir fikir olduğuna karar veriyorum. Ne de olsa onun yanına oturan bendim. Sadece sessiz kalsam tuhaf olurdu. Uzun parmaklı ellerine bakıyorum, sadece yanık izi kalmış. Bu kadar iyi iyileşmiş olması çılgınca, özellikle de ne kadar kötü yaralandığı ve iyileşmesinin ne kadar uzun sürdüğü düşünüldüğünde. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hissediyor musun?"

"Yanıkların mı?" Ona hatırlatıyorum. "Birkaç hafta önce ölümün kıyısından döndükten sonra kliniğimden ayrılmıştınız."

Sandviçini yere bırakıyor ve bana bakıyor. "Şifacı olduğun için mi yoksa zayıflıklarımı öğrenmek istediğin için mi soruyorsun?"

Vay canına. Sanırım konuşkanlığım yanlış anlaşılabilir. Ne de olsa gizli bir amacım var. "Çünkü ben bir şifacıyım," diyorum. "Oldukça kötü yanmışsın ve çok fazla bakıma ihtiyacın var. Ama sana baktığımda o yanıkların izinden fazlasını göremiyorum." Serçe parmağımı uzatıp elinin arkasına sürtüyorum. "Bu bana çok ilginç geliyor."

Azar ona dokunduğum anda sertleşiyor, bakışları eline gidiyor. "Halkım çabuk iyileşir. Mücadele ettiğim en kötü şey yanıklar değildi. Gücümü tüketen başka şeyler de vardı. Bu yüzden iyileşmem uzun zaman aldı."

"Diğer şeyler mi?"

Beni şaşırtarak sandviçinden bir ısırık aldı ve sessizliğe gömüldü.

Azar'ın sorudan kaçması gibi değil ve acaba çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. "Meraklı gibi görünüyorsam özür dilerim ama bilmem gereken başka bir şey var mı? Tedavi etmem gereken başka bir şey? Böylece gelecekte bununla nasıl başa çıkacağımı bilebilirim?"

Başını sallar ve yutkunduktan sonra "Muhteşemdin" der.

Kapıma geldiği zamanı düşünerek onu inceliyorum. Devriyelerden biri onu şehrin harabelerine yakın bir yerde, bir sokakta yatarken bulmuştu. Tek başına. Çıplaktı, is ve külle kaplıydı, eti yanmıştı. Onu bana getirmişlerdi ve o gece ölmesini bekliyordum ama yaşadı. Vücudunun büyük bir kısmının yanıklarla kaplı olmasına rağmen solgun, uzun saçlarının hala sağlam ve güzel olmasına hayret ettiğimi hatırlıyorum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Yine de Azar'la ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Nasıl yaralandın?"

"İlginç bir soru."

Daha fazla cevap bekliyorum. Cevap gelmeyince, bana cevap vermeyeceğini anlıyorum. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bir ejderha tarafından saldırıya mı uğradın?"

Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Bir ejderha vardı, evet. Ama sanırım en büyük hasarı patlama verdi."

Patlama mı? "Ne patladı?"

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, tüm bina." Limonatasından bir yudum alıyor ve yüzünü buruşturuyor. "İnsanlar bu içeceği sever mi?"

"Genelde daha tatlıdır," diyorum ve kendiminkinden bir yudum alıp ekşiliğin tadını çıkarıyorum. "Ne patlaması?" Omuz silktiğinde, "Buraya yakın bir yerde bir tür patlama olduğunu duymuş olmalıyım" diyorum.

"Buraya yakın değildi. Aslında, buradan çok uzaktaydı."

Şaşkınlıkla limonatamı bıraktım. "Peki buraya gelmene kim yardım etti? Bahsettiğin ejderha mı? Yoksa başka biri mi?"

Yüz ifadesi tedirginleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Patlama bu kadar uzakta olduysa, buraya nasıl geldiniz? Yürüyemeyecek kadar yaralıydın. Seni bana getirdiklerinde neredeyse ölmek üzere olduğunu düşünmüştüm. Günlerce bir kedi yavrusundan daha güçsüzdün. Peki sen buraya nasıl geldin Azar?" Onu inceliyorum. "Bana söylemediğin bir şey mi var?" Claudia'yı ve onun ejderha-adamını düşünüyorum. Onlar nereden geldiyse Azar da oradan gelmiş. Belli özellikleri paylaşıyor, mesela garip altın gözleri

Duygularına göre değişen tonlarda. Onun da bir ejderhaya dönüşmesi mümkün mü? "Değişmiş olman mümkün mü-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan masadan kalkıp ayağa kalktı. "Bu tür hakaretleri dinlemeyeceğim."

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Seni aşağılamaya çalışmıyordum."

Bana ters ters bakıyor, belli ki gücenmiş. Ne kadar huysuz, sıradışı bir adam. Yine de geçmişte olduğum kadar sinirli değilim, bu yüzden uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Lütfen tekrar oturun. Gerçekten sizi aşağılamak istememiştim. Sadece merak ettim."

Azar elime bakıyor ama elimi çekmemi istemiyor. Oturuyor ve bana kibirli bir bakış atıyor. "Ben Salorian'ım. Drakoni değil. Aynı yerden geliyor olabiliriz ama *aynı* değiliz. Anladın mı?"

"Anladım," diyorum uysalca ve bunu yaparken bile gözlerinin, tıpkı Claudia'nın ejderhasının gözlerinin heyecanlandığında yaptığı gibi, bir parça siyahla döndüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Kabul etmek istediğinden daha çok onlara benzediğinden şüpheleniyorum. "Sadece merak ettim, hepsi bu. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen benim kocamsın, değil mi? Yani geleneksel anlamda değil ama kadının olmamı istediğini söylemiştin ve öyleyim, yani sanırım bu bizi insani açıdan karı koca yapıyor." Omuz silkiyorum. "Ya da bir kullanıcı ve kullandığı kişi."

Yüzünde kızgınlık ifadesi beliriyor. "Sana sahip olmak istemediğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Haklısın. Sadece sihirli bir şekilde ona aşık olmamı istiyor.

Sandviçiyle oynuyor ve sonra bana bakıyor. "Sana bir hediye getirdim."

Bu beni şaşırttı. "Sen... ne?"

"Bir hediye." Bana yine kibirli bir bakış attı. "Bir kur hediyesi."

Kur yapmak mı? Gerçekten hala kur yaptığımızı mı düşünüyor? Fiyatım üzerinde pazarlık yapmışken? "Buna gerek yok."

Azar bir el hareketiyle sözlerimi geçiştiriyor. Ayağa kalkıyor ve odanın uzak ucuna doğru ilerliyor. Orada üstü kapalı büyük bir kutu var ve kapağını çekip altından bir bitki çıkardığında biraz kafam karışıyor. Onun yanına gidip inceliyorum. Büyük, renkli bir saksının içinde sağlıklı görünen bir çalı. Parlak yeşil yapraklarından birine düşünceli bir şekilde dokunup gülümsüyorum. Bahçelerin dışında böyle bir şey görmeyeli uzun zaman olmuştu ve oraları da pek ziyaret edemiyorum çünkü insanlar bitkileri soyuyor

ve yiyecek çalmak. Oraya sadece bahçelerde çalışanlar gidebiliyor. Dallas Kalesi'nin geri kalanı, ara sıra asfalttaki çatlaklardan çıkan otlar dışında çorak. Kabul etmeliyim ki, bu oldukça iyi bir hediye ve şimdiden kliniğimin penceresinde nasıl görüneceğini düşünüyorum.

"Bu bir gül fidanı," dedi bana. "Böylece tadını çıkarabileceğin güzel bir şeye sahip olabilirsin."

Şaşkınlık dolu bir nefesle ona bakıyorum. "Öyle mi? Gerçekten mi? O zamandan beri gül görmemiştim... Önceden beri." Bitkiye dokundum ve çiçek açmayı bekleyen küçük tomurcukların olduğundan emin oldum. Bu da onu sıradan bir hediye olmaktan çıkarıp büyülü ve özel bir şeye dönüştürüyor. "Bu harika bir şey. Çok teşekkür ederim." Elimi boğazıma götürdüm, duygulandım. "Birinin bana verdiği en iyi şey bu olabilir."

"Öyle mi? O zaman memnun oldum."

Ona dönüyorum ve yüzünde benim memnuniyetimden dolayı öyle mutlu bir ifade var ki, bu garip, huysuz adama karşı içimde bir sıcaklık hissediyorum. Düşüncesizce uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum ve onu kendi boyuma çekiyorum. "Teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok anlamlı."

Geri çekildiğinde, Azar'ın gözleri bana bakarken kalın, derin bir altın renginde dönüyor. İçimden bir ses bunun tahrik edici bir renk olduğunu söylüyor ve çok ileri gittiğimden endişeleniyorum. Ama o sadece gülümsüyor, sanki beni mutlu etmek onun için yeterliymiş gibi.

Bölüm

ELeVen

I onu kazanıyorum.

O gece yatağıma uzandım ve ortak odamızın tavanına baktım. Memnun olmuştum. Melina bana açılıyor. Artık beni izlemiyor. ihtiyatlı bir güvensizlikle, ama başka bir şeyle, spekülatif bir şeyle. Sanki ben onun düşmanı değil de çözmesi gereken bir bulmacaymışım gibi. Bu bir ilerleme ve bu beni memnun ediyor. Bu gece ben yatağa girerken "iyi geceler" diye mırıldandı.

Memnuniyetle gülümsemek istiyorum ama yüz ifademi donuk tutuyorum. Bunun yerine odamızın tavanına bakıyorum ve daha önceki konuşmamızı düşünüyorum. Sandalyesini benimkinin yanına nasıl taşıdığını ve koluma nasıl dokunduğunu. İki kez. Ve sağlığım hakkında sorular sordu. Bunu düşünmek ruh halimi karartıyor, çünkü hassas bir noktamı yokladı. Kalesine nasıl geldiğimden tam olarak emin olmadığımı ona söyleyemem. Hafızamın karanlık dehlizlerinde, savaş formuna geçip buraya uçtuğumdan şüphelendiğimi, ancak kalelerinin hemen dışında yaralı bir şekilde yere yığıldığımı söyleyemem.

Bir Salorian savaş formunu kullanmaz. Bunu yapmak kendisinin kaba, hayvani tarafına teslim olmak demektir. Biz Drakoni'lerle aynı değiliz. Değiliz. Eğer halkımdan biri savaş formuna geçtiğimi -belki de- öğrenseydi, dışlanırdım. Rütbem sökülür, henüz evcilleştirilmemiş vahşi drakoniler gibi çöllerde yaşamaya mahkûm edilirdim.

Bunun olduğundan tam olarak emin değilim... ancak şüphelerim var ve endişeliyim.

Eğer kontrolümü kaybeder ve tekrar form değiştirirsem, sadece buradaki altı drakoninin kontrolünü kaybetmekle kalmam, aynı zamanda bir daha asla normal formuma dönemeyebilirim. Buradaki drakoniler çıldırmış, kaybolmuş ve savaş formlarında kapana kısılmış durumdalar. Bir tür bağ olmadan geri dönemezler - bir eş gibi

-Ben de aynısını yaparsam kendim için korkuyorum. Bir eş alamam. Gerçek anlamda değil. Melina benimmiş gibi davranabilir ama tohumumu alamaz. Sikimi vücuduna alamaz çünkü harcadığım şey onu yakar. Kokusunu, özünü benimkiyle harmanlamak için onu ısırmam ve drakonilerin eşlerine yaptığı gibi ateşimin bir kısmını ona vermem g e r e k i r .

Ama bunu yaparsam, geri dönüşü yok. Ne onu arkamda bırakabilirim ne de yanımda götürebilirim. Bir Salorian eş almaz ve eğer onun üzerindeki ateşimin kokusunu alırlarsa, beni sapkın biri olarak tanırlar.

Kendimi içine hapsettiğim güzel bir karmaşa.

Melina yanımdaki yatakta kayarak boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor. Hafif, baştan çıkarıcı kokusu havada süzülüyor ve bedenim buna karşılık veriyor. Kapana kısıldım... ve yine de elimi isteyerek kapanın içine sokmaya devam ediyorum.

İroni.

HAFTALAR GEÇIYOR.

Zor, eziyetli haftalardır. Melina'yı takıntı haline getirdiğim haftalar. Her hareketini rapor etmesi için kliniğine bir casus göndermek istiyorum ama bunun onu kızdıracağını biliyorum. Ona güvenmediğimden değil. Ben sadece... aşık oldum. Eğer gülerse, buna neyin sebep olduğunu duymak istiyorum. İç çekerse, nedenini bilmek istiyorum. Geceleri uyuyamıyorum, çünkü onun kokusunu içime çekmekle, nefes alış verişine odaklanmakla meşgulüm. Onun dokunuşunu tekrar hayal ediyorum, uzman parmaklarıyla sikimi nasıl daire içine aldığını.

Geceleri yatağıma uzanıp onu ne kadar çok istediğimi düşünerek titrediğimde güçsüz düşüyorum. Güçsüzüm çünkü onun yumuşak boynunu seve seve ısırır ve ona ateşimi verir, ruhlarımızı sonsuza dek birleştirirdim. Sadece amının ıslak sıcaklığına tatmin edici bir dalış yapmak için eve gitme şansımdan vazgeçebilirim. Ona açlık duyuyorum, ağrıyor, aletim battaniyenin altında çadır kuruyor.

Sonsuza kadar böyle devam edemem ama işleri nasıl ilerleteceğimi de bilmiyorum. Sabırlı davranıyorum ama sabrımın ne kadar süreceğini merak ediyorum. İsteyeceğim son şey kontrolümün kırılması ve aramızdaki geçici ateşkesin bozulması. Melina artık benden kaçmıyor. Tüm yemeklere geliyor, güzelce gülümsüyor ve yanıma oturuyor. Kale hayatından, onun emriyle yaptığım değişikliklerden konuşuyoruz ve bana hastalarından bahsediyor. Bu iyi hissettiriyor. Dostça.

Bu yeterli değil.

Daha fazlası için açlık duyuyorum ama aramızdaki rahatlığı yok etmekten de nefret ediyorum.

Yine huzursuz bir sabahta bana bir şaşırtmaca teklif edildi. Asker Daniels ofisim olarak belirlediğim odaya geliyor ve bana bir sorun olduğunu bildiriyor. "Bir leş yığınıyla karşılaştık efendim. Bir tanesi

ganimetlerini kaleye teslim etmek yerine saklıyormuş. Varlığınız gerekli."

Ayağa kalkıp cübbemi düzeltiyorum. "Bana yolu göster."

Daniels'ın ifadesinden leşçinin bulunmasından memnun olmadığını anlayabiliyorum. Adamlar öfkeli bir enerjiyle kabarıyor ve onları suçlamıyorum. Çöpçüler kale tarafından istihdam edilir. Dışarı çıkarlar, işe yarar eşyalar bulurlar ve geri getirirler. Bulduklarını teslim ederler ve kale sakinleri arasında ihtiyaç duyulduğunda dağıtılır. Milisleri bu şekilde besleyebiliyoruz. Klinikte erzak olmasını bu şekilde sağlayabiliyoruz. İnsanların kendi ihtiyaçları için mal istiflemesi burada kurmaya çalıştığım her şeye aykırı. Kalede bir karaborsa olduğunun farkındayım. İnsanların gölgelerde mal ticareti yaptığını biliyorum ve bu kapatmam gereken bir şey.

"Çöpçüyü yakaladık mı?" Yerleşkeyi adımlarken soruyorum. Daniels başını salladığında, bu konuda ne yapacağımı düşünüyorum. İlk içgüdüm onu öldürmek. Bağırsaklarını deşmek -acı çektirerek- ve herkesin görebileceği bir yere asmak. Herkese bir uyarı olarak hizmet etsin. İçimdeki Salorian bunun en kolay cevap olduğunu biliyor. Sonuçlarından korkmayan bir halk, kolay kontrol edilebilen bir halk değildir.

Öyle olsa bile, Melina'nın böyle bir eylemden nefret edeceğini biliyorum. Bunun gereksiz yere zalimce olduğunu düşünecek. Bana kızgın bakışlar atacak ve uyurken bana sırtını dönecek ve akşam yemeğindeki rahat sohbetlerimiz yok olacak.

Bu yüzden nasıl ilerlemem gerektiğini tartışıyorum. Doğru olanı mı yapmalıyım, yoksa yumuşak eşimi memnun edecek olanı mı yapmalıyım?

Eş, kendime acı bir şekilde hatırlatıyorum. O bir eş. Bir Salorian eş almaz. Bu kelimeyi tekrar tekrar ağzımdan kaçırmaya devam etmekten nefret ediyorum.

Kalenin kenarındaki bir kulübeye varıyoruz. Sokakların henüz temizlenmediği kalenin merkezinden uzaktaki evlerin çoğu gibi pislik ve dışkı kokuyor. Pis çocuklar kısa bir mesafe ötedeki tavukların peşinden koşuyor, ancak beni görünce dehşete kapılan ebeveynleri tarafından yakalanıyorlar. Güzel. En azından orada biraz korku var. Korkulmayan bir lider işe yaramaz.

İki asker kulübeden çıkıyor ve uzun boylu, zayıf, pis bir adam aralarında kelepçeleniyor. Yıkanmamış ve pişmanlık duymamış görünüyor ve ben adamlarımla yaklaşırken bana ters ters bakıyor.

"Fail, efendim." Daniels bana dönmeden önce ona kızgın bir bakış attı. "Onun istifine iyice bakmanız gerektiğini düşünüyoruz.

cezasını belirleyecek. Gördüğümüz en büyük cezalardan biri."

"Mmm." Menteşelerini yalnızca kir tutuyormuş gibi görünen iğrenç kapıyı işaret ediyorum. "Yolu göster."

Daniels içeri adım atıyor, ben de peşinden gidiyorum. Arkamda başka bir asker var ve insanların görebileceği kadar ışık sağlayan bir fener yakıyor.

Kulübe tıka basa dolu. Kafamdan daha uzun kitap yığınları ve konserve kutuları var. Nereye dönsem, çalınmış eşyalar var. Daniels'ın öfke içinde olmasına şaşmamalı. Bir kutu pakete dokunuyorum, ön yüzündeki resme bakarak bir çeşit gıda tozu olduğuna karar veriyorum. "Kesinlikle çok meşgul, değil mi?"

Daniels başını sallar. "Yıllardır kaleden çalıyor olmalı. Midemi bulandırıyor." Bir yığını işaret ediyor. "Silahlar şurada, köşede de bir sürü elektronik eşya var. Biraz pil var ama fazla değil. Bir sürü gıda maddesi, tuvalet malzemesi ve kitap var."

"İlaç mı?" Sesimi sıradan tutarak soruyorum.

"Bir kısmı, evet. Adamlara bunu hemen Leydi Melina'ya göndereceğimizi söyledim." Gözlerini bana dikti. "İzninizle efendim, biz burayı temizleyene kadar buranın sıkı bir şekilde korunmasını istiyorum. Bir isyan başlatma ihtimaline karşı tüm bu yiyeceklerin kalenin geri kalanına yayılmasını istemiyorum."

Başımı salladım. "Mükemmel bir düşünce. Uygun gördüğünüz kadar adam kullanın. Kararına güveniyorum." Sanki ona bir ödül vermişim gibi doğruldu ve bu adamlara istediğimi yaptırmanın ne kadar kolay olduğunu bir kez daha düşündüm. Biraz övgü, biraz otorite ve sanki en başta kendi fikirleriymiş gibi şarkımda dans ediyorlar. Yığınların içine doğru ilerliyorum ve birkaç dergiye benzeyen şeyler görüyorum. Birini elime alıp göz gezdirdim.

Ve durun.

Görüntü müstehcen. Bir çeşit çizim, ama adamın ağzı kadının bacaklarının arasında. Büyülenmiş bir şekilde bakıyorum. Melina'nın ağzını sikimin üzerine koyma fikrinin şok edici olduğunu düşünüyordum. Erkekler ağızlarını kadının amına mı koyuyor? Nedenini anlamaya çalışarak resmi çeviriyorum. Onun kokusunu mu soluyor? Benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?

"Efendim?" Daniels yanıma yaklaştı ve yüzünde belli belirsiz bir eğlence ifadesiyle bana baktı. "İstersen bu sende kalabilir. Adamların aldırmayacağından eminim."

Açık kitabı ona uzattım. "Bu yaygın mı?"

Kaşlarını çatıyor, neşesi kayboluyor. "Efendim? Sıradan bir şey mi?" "Bu." Elimle resmi gösteriyorum. "Yüzü... orada."

Daniels rahatsız görünüyor. "Yani, olabilir mi? Her erkek bundan hoşlanmaz ama eğer kadınını memnun etmek istiyorsan, bunu yapmanın daha iyi bir yolunu bilmiyorum."

Sanki bir tür sırrı açığa çıkarmışım gibi hissediyorum. Daniels'ı daha yakına çekiyorum ve kimsenin duymaması için sesimi alçaltıyorum. "Bana bundan biraz daha bahset. Bu konuda bilgim yok."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Uhhh. Ne sorduğunuzdan emin değilim, efendim."

Çenemi sıktım, hayal kırıklığına uğradım. Kim olduğumu itiraf edip Daniels'ın sırrımı saklamasını mı ummalıyım? Yoksa beni insan olarak hayal etmeye devam etmesine izin mi vereyim? Bunu görmek istediği için görüyor ve bu da bana güvenmesini sağlıyor. Ama eğer tüm rolleri bir kenara bırakırsam...? Şimdilik belirsiz olmaya karar verdim. "Birlikte büyüdüğüm insanlar... böyle şeyleri tartışmazlardı."

Dudakları ayrılıyor. Bir an düşünür. "Bir tarikatta mı büyüdünüz, efendim?" "Bunu tartışmak istemiyorum."

Bu onun için her şeyi cevaplıyor gibi görünüyor. Yüzünde bilmiş bir ifade belirir. "Anladım dostum. Tamam, bak." Parmağını resme saplıyor. "Bu adam kadınıyla yatıyor."

"Aşağı... iniyorum." Çizime bakıyorum. "Ama neden?"

Daniels kıkırdar. "Her erkek bir kızın kendisine oral seks yapmasını ister, değil mi? Bu yüzden onun da bu iyiliğe karşılık vermesi adil olur. Onu iyi hissettirmek, anlıyor musun? Ayrıca, onun kıvrandığını ve nefes nefese kaldığını duymak ve bunu ona yaptığınızı bilmek gerçekten tahrik edici."

Büyülenmiş bir halde resme tekrar bakıyorum. İnsanların nasıl olması gerektiğine dair bir taslak olsa da, resimdeki dişinin keyif aldığına şüphe yok. Dudağını ısırıyor ve yüzü buruşmuş. Melina elini üzerime koyduğunda benim yüzümün de öyle olduğunu hayal ediyorum. O an inanılmazdı ve benim için olduğu kadar onun için de iyi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyorum. "Bu onun zevki için mi? Sadece onun için mi?"

"Yani, evet. Ona ne kadar iyi hissettirdiğini bilmekten zevk alıyorsun." Daniels bana sırıttı. "Bu tür şeylerden hoşlanmayan bir kadın düşünemiyorum. Garanti ederim, eğer kadınının kedi yavrusu gibi mırlamasını istiyorsan, kalçalarının arasına girersin ve asla havalanmak için yukarı çıkmazsın."

İşte bu. Melina'yı kendime aşık etmek için ihtiyacım olan anahtar bu. Başımı salladım, kitabı kapattım ve kolumun altına sıkıştırdım. Sonra Daniels'a sert bir bakış attım. "Eğer bundan tek kelime edersen-"

"Asla, efendim." Bana başını salladı. "Bana güvenebilirsiniz."

"Güzel. Çünkü bu güvene ihanet ettiğini öğrenirsem, ejderhalara seni canlı canlı kızarttırırım."

Soluklaştığında memnun oluyorum. Ne de olsa fazla yumuşayamam.

Bölüm

TWeLVe

MELI NA

Azar o gece yemekte garip bir ruh hali içindeydi. Bilmesem, sersemlemiş derdim.

Tabağımdaki soğuk etli böreği seçiyorum. Ben olmadığımdan değil Açım. Sadece Azar'ın ruh hali beni meraklandırıyor. Son birkaç haftadır oldukça iyi anlaştığımızı düşünmek hoşuma gidiyor ama halıyı altımdan çekip her şeyi değiştireceğinden biraz endişeleniyorum. Rahatlamaktan korkuyorum, ama son zamanlarda yaşadığımız şey oldukça rahat, bu bana garip geliyor. Ondan ilk günkü kadar nefret etmeyi bekliyorum ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem ondan nefret etmek o kadar zorlaşıyor. Aklının nasıl çalıştığını anlamaya başlıyorum.

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Ben de yemeğimi kurcaladım, sonra da küçük bir ısırık aldım. "Kanarya yiyen kediye benziyorsun," diyorum. "Tükürsen iyi olur."

"Bugün bir adamı sürgüne gönderdim," diyor beni izlerken. "Çöpten topladığı malzemeleri istifliyordu. Daha önce hiç görmediğim kadar çok. Adamlar onu idam etmemi istediler, ben de bunu düşündüm ama bunun yerine onu sürgüne gönderdim çünkü hoşgörülü davranmanın sizi memnun edeceğini düşündüm."

Dudaklarımı aralayarak bir süre ona bakıyorum. Açacak çok şey var. "Ben... teşekkür ederim?"

"Tavsiyen şu ana kadar mükemmeldi." Azar yemeğinden narin bir ısırık alıyor ve ben de onu izliyorum. Çok titiz, tek bir kırıntının bile dışarı çıkmasına izin vermiyor. Uzun parmakları dudaklarına değiyor ve ben tekrar tabağıma dönüyorum. "Şimdi, karar verirken kendim ne yapardım ve sen ne yapardın diye karşılaştırıyorum. Senin fikirlerine değer veriyorum, biliyorsun."

"Sevindim." Övgüsünden dolayı karnımda oluşan zevk çarpıntısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Sözlerimi ciddiye alıyor ve daha nazik bir hükümdar olmaya çalışıyor. "Yani... sürgün, ha?"

Başını sallıyor ve yemek yerken bana adamdan bahsediyor. Kalenin kenarındaki kulübesine girdiklerinde kulübeyi nasıl yiyecek ve diğer yararlı malzemelerle dolu bulduklarını. Elektronik eşyalar, tuvalet malzemeleri ve yığınla kitap. Özellikle de yarın kliniğime teslim edileceğini söylediğinde içimde küçük bir heyecan uyandıran tıbbi ekipman ve ilaçlarla. Milis askerleri bu adamın ne kadar çok şey sakladığına öfkelenmişlerdi.

Azar, diğer karaborsa kaçakçılarını korkutmak umuduyla adamı ibret olsun diye öldürmeyi düşündüğünü itiraf ediyor. Beni düşündüğü için başka bir yol seçmeye karar verdi ve yine gururum okşandı.

"İtiraf etmeliyim ki," diyorum. "Etkilendim. Görevi devraldığınızda bir zorba olacağınızı düşünmüştüm ama iyi şeyler yapıyorsunuz. Buradaki insanlar için işleri gerçekten daha iyi hale getiriyorsun. Çocukların bir okulu var. Halkın kullanabileceği bir kuyu var ve insanlara yardım etmek için pek çok başka program da görüyorum. Bu yüzden... teşekkür ederim."

"Küllerden oluşan bir krallık, krallık değildir," diyor içkisini yudumlarken. "İnsanlar yönetilmek istiyor. Ben onlara istedikleri liderliği veriyorum."

"Yanınızda çalışan koca koca ejderhalarınız olması işe yarıyor," diye belirtiyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Claudia'nın ejderhasıyla tanıştığımda korkutucuydu. İnsan gibi görünüyordu ama her an kontrolden çıkabileceğini düşündüren vahşi bir yanı vardı. Ama duvarlardaki ejderhalar, onlar çok sakin." Başımı sallıyorum. "Neredeyse zombi gibiler."

Azar uzun bir süre sessiz kalır.

İçimde tuhaf bir his çalkalanıyor. "Lütfen bana zombi olmadıklarını söyle." "Akılsız ölümsüzler mi? Askerlerin onlardan bahsettiğini duymuştum. Hayır,

değiller." Bana belli belirsiz gülümsüyor. "Ama onların durumu benzersiz. Drakoniler bu dünyada akıllarını kaybettiler ve ben kaybetmediğim için aslında onlara sığınak sunabilirim. Verdikleri hizmet karşılığında zihinlerini koruyorum."

Bu konuda bir şeyler bana doğru gelmiyor. "Yani... *onlar*

akılsız."

"Bir anlamda. Eğer onlarla konuşursanız, orada değiller. Onları kukla gibi oynatıyorum. Hareketleri bana ait. Onları ben kontrol ediyorum. Bedenleri bana hizmet ediyor."

"Zihin kontrolü mü?" Bu ihtimal karşısında dehşete kapıldım. "Onları köleleştiriyor musun?" "Köle değil," diyor aynı hızla. Bana incelenmiş bir bakış atıyor. "Neden?

köle olduklarını düşünür müydünüz?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Dünyamızın bir kölelik tarihi var. Beyaz olmayan insanlar için özellikle hassas bir konu, çünkü tipik olarak köleleştirilenler bizlerdik." Kendimi işaret ediyorum. "Ama yanlış yorumladıysam özür dilerim."

Azar homurdanıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Drakonileri ben kontrol ediyorum çünkü zihinsel olarak zihinlerinin içinde sessiz bir yere çekilmiş durumdalar. Onları koruyorum. Onlarla ilgileniyorum.

Karşılığında, varlıklarını kullanıyorum

Buraya saldıracak diğer çılgın drakonileri uzaklaştırmak için. Sizi temin ederim ki acı çekmiyorlar. Onaylamıyor musunuz?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Ejderhaları köleleştirdiği düşüncesi midemi bulandırıyor ama eğer haklıysa ve ejderhalar zihinsel olarak geri çekilmişlerse, onları duvarlara asıp buradaki insanları korumak için kullanmanın bir zararı olur mu? "Çoğunluğun ihtiyaçlarının azınlığın ihtiyaçlarından daha ağır basmasıyla ilgili bir kıssa olduğunu biliyorum ama bu kıssada hoşuma gitmeyen bir şey var. Hem de hiç. Birine sahip olmak yanlış. Ahlaki açıdan, kınanacak kadar *yanlış*."

Başını bana doğru eğdi. "Onları serbest bırakmamı istediğin anda söyle, bırakayım. İstersen onları şimdi serbest bırakabilirim. Zihinlerini sürekli güvende tutmak zor bir iş ama hem onları hem de buradaki insanları korumak için bunu seve seve üstleniyorum." Azar beni izliyor, gözleri altının sayısız tonunda dönüyor. "Sadece söyle."

Tereddüt ediyorum. Bu çok gri bir alan. Köleleştirme kokuyor, ama eğer kendilerini ona teslim etmeyi seçtilerse, gerçekten öyle mi? "Zarar görmüyorlar mı?"

"Vücutlarının mükemmel durumda kalmasını ve yiyip içmelerini sağlıyorum," diyor Azar, sesi makul.

"Acı çekiyorlar mı?"

"Uyuyorlar. Nerede olduklarının farkında değiller, sadece yedi yıldır ilk kez zihinleri sessiz. Çılgınlık onları yiyip bitirmiyor, kontrollerini kaybetmelerine neden olmuyor."

Claudia delilikle ilgili bir şeyden bahsetmişti. Tehlikede olduğunu düşündüğünde bunu ejderhası Kael'de görmüştüm. Gözleri kararıyor ve hareketleri düzensizleşiyordu, sanki zar zor tutunuyormuş gibi. "Gitmelerine izin verirsen kaleye ne olur?"

"Her şey eskisi gibi olurdu." Omuz silkiyor, beni izliyor. "Sokaklarda özgürce dolaşmak yerine evlerinizde kepenkli pencerelerin ardına saklanmak zorunda kalırdınız. Korku dolu bir hayata geri dönersiniz."

İçimi çekiyorum. Bir kez daha seçimlerimin bana ait olmadığını hissediyorum. Belki de onları bırakması daha nazik bir davranış olurdu ama Fort Dallas'ta başka birine sorsam benimle aynı fikirde olur muydu? Yoksa böyle bir şeyi önerdiğim için bile beni kovarlar mıydı? Kalenin etrafına bakıyorum ve insanları uzun zamandır olmadıkları kadar mutlu görüyorum. Dışarıda oynayan çocuklar görüyorum. Kahkahalar duyuyorum.

Eğer ejderhalar kendilerini Azar'a teslim etmeyi seçtiyse, bunun ne zararı var?

CHapTer

THIrTeen

AZ AR

I Bu akşam yüzümü onun amına sokma planlarımdan bahsetme. Bir general ne zaman geri çekileceğini bilir. Melina'nın duvardaki ejderhalar yüzünden canı sıkkın. Yemek boyunca düşünceli ve ben içeri girdiğimde

O gece onu yatağında bulmak yerine pencereden dışarı bakarken, barikatta kurduğum nöbetçileri izlerken buluyorum.

Eğer gerçeği bilseydi, benden sonsuza dek nefret ederdi. Anlamazdı.

Bu yüzden birkaç gün bekleyeceğim. Aklından çıkmalarına izin vereceğim ve sonra onu bir kez daha baştan çıkarma planlarımda ilerleyeceğim.

Sabır her zaman en iyi stratejidir.

ChapTer

FOUrTeen

MELI NA

Bir hafta sonra

"İlişkimizde bazı şeyleri değiştirmeye karar verdik," diyor Azar bir gün akşam yemeğinden sonra.

Hemen soğuyorum, omuzlarım dikleşiyor. "Oh?"

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Daha fazlasını isteyeceğini.

Benden birkaç kolay akşam yemeği ve aynı yatakta uyuyan bir yatma zamanı arkadaşından başka bir şey değil. Onun yanında rahat ettim. Artık bana ısrarla eşlik ettiğinde ya da muhafızlar ondan bir hediye getirdiğinde ürkmüyorum. Onunla konuşmak daha kolay hale geldi ve birlikte yediğimiz yemekler artık angarya değil. Aslında, Dallas Kalesi'ne iyi bir liderlik yapmadığını söylemek için kendimi zor tutuyorum. Beni bu ilişkiye zorladı mı? Evet, zorladı. Ama o kadar da kötü olmadı... ve açıkça beni kayıtsızlaştırdı.

Azar başını sallayarak beni izliyor. "Artık benden korkmadığını düşünmek hoşuma gidiyor ve bu yüzden yeni bir teklifim var."

İşte geliyor. Her ne boktan önerisi olursa olsun kendimi hazırlıyorum.

Başını eğip beni izliyor ve gözleri tuhaf bir şekilde yoğun, koyu bir altın rengine dönüyor. "Senin üzerine inmek isterim."

Onu doğru duymadığımdan eminim. Azar argoyu pek beceremez, o yüzden belki de kastettiği bu değildir. "Pardon, ne dedin?"

"Senin üzerine inmek istiyorum," diyor tekrar. "Kalçalarının arasına. Yanlış mı söyledim?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Azar'ın konuyu açacağını düşündüğüm onca şey arasında oral seks bunlardan biri değildi. "Sen... amımı yalamak mı istiyorsun?"

"Böyle mi diyorsunuz?" Başını eğiyor. "Evet. Öyle."

Şaşırdım. "Neden?"

"Çünkü bunun senin için büyük bir zevk olacağını düşünüyorum ve sana bu zevki tattırmak istiyorum." Gözleri daha da derin bir altın tonuna bürünüyor ve baharatlı kokusunun daha güçlü olduğuna yemin edebilirim.

Bu ifadenin ne kadar küstahça olduğu konusunda onunla dalga geçmek istiyorum - otomatik olarak bu işte iyi olacağını falan düşünüyor ama şaka bile yapamayacak kadar şaşkınım. O ilk başarısız cinsel denemeden sonra oda arkadaşıydık ve

Beni yatağında istediğine yemin etti, sadece isteyerek, ve şimdi oral mı öneriyor? Amacı ne? "Ben almayayım."

Kaşları havaya kalktı. "Zevk almak istemiyor musun?" "Özellikle *seni* istemiyorum," diye belirtiyorum.

Aşağılanmış gibi görünmüyor. Bana bakışı hesaplayıcı. Gelip bir fiyatım olduğunu ve bunu çözmesi gerektiğini söylediği günü hatırlıyorum. Bir kez daha çözmeye kararlı olduğu o bulmaca benim. "Kim olduğum için zevk almak istemiyorsun. Başkası teklif etse ondan zevk alır mıydın?"

"Ne? Tanrım, hayır." Deli mi bu?

"Yani seni rahatsız eden ağzım ya da aldığım zevk değil, içinde bulunduğumuz koşullar mı?" Çay fincanıyla oynayıp beni izliyor. "Kendin için hiç zevk almıyorsun. Bu hayatınızın sonuna kadar sürdürmeye kararlı olduğunuz bir şey mi yoksa başka bir nedeni mi var? Daha önce de söylediğin gibi biz evliyiz. Aynı yatağı paylaşıyoruz. Neden dudaklarımı üzerine koymama ve amını dillememe izin vermiyorsun?"

Konuşmak için ağzımı açtım ve bir gıcırtı çıktı. Daha önce de erkekler bana teklif etmişti. Hatta bazılarını kabul etmek zorunda kaldım. Ama her zaman onlar için ne yapabileceğim, ağzımın ne yapabileceği, benim için değil onlar için ne içerdiği ile ilgiliydi. Sevişmeyeli çok uzun zaman oldu ve biri bana oral seks teklif etmeyeli daha da uzun zaman oldu. Bu yüzden duraklıyor olmalıyım... değil mi? "Bunu teklif etmeye karar vermene ne sebep oldu?"

Azar omuz silkiyor. "Bence gelmen çok hoşuma gider. Seni tatmak isterdim. Üzerine inmek ve bacaklarının arasında kendimi kaybetmek." Bir eliyle çenesini ovuşturuyor ve sonra dudaklarını yalıyor. "İtiraf etmeliyim ki sadece düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor."

Boğazımı temizlemeden önce o sözsüz, irkilmiş seslerden birini daha çıkarıyorum. "Beni bunu yapmaya zorlayacak mısın?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece teklif etmek istedim. Bu bana büyük keyif verecek bir şey ve sizin de hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

Hoşuna gidebilir mi? *Olabilir mi?* Şu anda bile onun ağzının kalçalarımın arasında olduğu düşüncesiyle kalçalarımı birbirine kenetliyorum... kenetleniyorum ve neyim olduğunu merak ediyorum. Bunu kesinlikle istememeliyim ama yine de... "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır." Çay bardağını kaldırıyor. "Bunu nasıl yapacağımı bana öğretmek ister misiniz? Öğrenmeye hazırım."

Bir adama bana nasıl oral yapacağını mı öğreteceksin? Tanrım, merhamet et. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

"Öyle değil."

"Hâlâ pes etmiyorum. Hiçbir konuda."

Başını eğiyor. "Dokunuşunu sadece istekliysen istiyorum. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece benim başka bir insan geleneğine katılma isteğim."

İnsan geleneği. Bu adam deli. Ama haklı. Biz evliyiz... öyle. Neden bunu düşünüyorum ki?

Çünkü yalnızım, bir an sonra fark ediyorum. Azar'ın elime dokunduğu o nadir anlar, birinin bana dokunmasının üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemi sağlıyor ve ben yakınlık arzuluyorum. Dokunuşlara hasretim... beni onunla evlenmeye zorlayan sik kafalıdan gelse bile. Ve o en kötü partner değildi. Aksine, gün geçtikçe daha iyi, daha düşünceli ve kaleyi geliştirmeye daha odaklı hale geliyor.

Bu gerçekten çok kötü bir fikir olabilir ama yine de aklımdan çıkaramıyorum. "Bir düşüneyim."

O gece banyodan sonra yatağa girdiğimde hâlâ bunu düşünüyordum. İğnelenmiş buklelerime bakıyorum, görünüşümle uğraşıyorum. Belki hava serinlediğinde ve odayı fırına çevirmediğinde bir ateş yakar, sıcak bir tarak ısıtır ve saçlarımı düzleştiririm. Önceden saçlarımı düzleştirmeyi severdim. Elbette zaman alıyordu ama düşünmeme yardımcı oluyordu. Saçlarımla biraz daha uğraştıktan sonra geçen gün banyo malzemelerimle birlikte gelen saten uyku başlığını takıyorum. Ambalajında siyah bir kadın olan her şey gibi, Azar da bana bir tane alıyor. Yine de minnettarım. Onca yıl hiçbir şey almadan yaşadıktan sonra, istediğim her şeye sahip olmak güzel.

Azar.

Hala ona güvenip güvenmediğimi bilmiyorum. *Evet* dersem yanlış anlar mı bilmiyorum*, devam et ve amımı yala*. Peki ya hayır dersem bu onu kızdırır mı? Aramızdaki hassas dengeyi değiştirecek ve yanlış bir cevap vermesinden korktuğum saldırgan bir pislik olmaya mı karar verecek? Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bir şey yapamayacakmışım gibi hissediyorum.

Onu reddedersem nasıl tepki vereceğini görene kadar mantıklı bir seçim. Eğer kendini kaybederse, bunun başka bir numara olduğunu anlayacağım. Kontrol etmeye çalışmanın başka bir yolu.

Şimdilik hayır deyip sonra vazgeçmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Kendimi bok fırtınasına hazırlayarak mütevazı bir uyku tişörtü giyiyorum ve yatağa g i d i y o r u m. Hava karardığında Azar içeri giriyor ve ben hâlâ uyanık, dönüp duruyorum. İçeri girip soyunmaya başladığı anda doğrulup onu izliyorum. Cübbesini çıkarıp altındaki zayıf vücudunu ortaya çıkarıyor ve inanılmaz derecede solgun olmasına rağmen hiç de itici değil. Formunda kıvrak bir güç var ve yatağa çırılçıplak tırmanırken, aletinin kalçalarının arasında yarıya kadar sarktığını görmek beni rahatlatıyor.

"Hayır demeye karar verdim," diyorum usulca.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra Azar yatağın üzerine, gölgelerin arasına yerleşiyor. "Hayal kırıklığına uğradım ama isteklerini yerine getireceğim." Ağır ağır iç geçiriyor ve sonra yanımdaki yatağa uzanıyor. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Bir amcığın tadının nasıl olduğunu çok merak ediyorum. Bu kadar çok erkek bir kadının kalçalarının arasına bu şekilde girmeye hevesliyse güzel olmalı ve biliyorsun lezzetli tatları severim."

Uzandım, gözümü tavana diktim, ona bakamadım. Beklediğim gibi gitmedi. Sinirleneceğini, kendini kaybedeceğini, beni tehdit edeceğini düşünmüştüm... ama hayır. Sadece belli belirsiz bir hayal kırıklığı. "Amcığın tadı... şey, ılık ve biraz tuzludur. Erkek dölleri gibi asidik değil."

Nefesini içine çekiyor. "Anlıyorum."

Odada tansiyonun yükselmesini bekliyorum. Bacaklarımı açmamı ve aralarına girmesine izin vermemi talep etmesini. Belki de kafadan hastayım çünkü bana hizmet etmeyi talep etme düşüncesi bile tuhaf bir şekilde tahrik edici.

Gerçekten yalnız olmalıyım.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca Azar'ın teklifini düşünüp durdum. Hüzünlü küçük gül ağacımı suluyorum ve kliniğimin etrafında dolaşıyorum ama işler oldukça sessiz. Azar milislerin saflarını güçlendiriyor ve onlara giyecek ve yiyecek veriyor, bu yüzden sadece büyümekle kalmıyorlar, aynı zamanda gün geçtikçe daha sadık oluyorlar. Bir akşam yemeğinde bana*, insanların sadece karınlarının* doymasını*, başlarını sokacak bir evlerinin olmasını ve önemli olduklarını bilmeyi istediklerini* söyledi. Belki de haksız değildir. Belki de haksız değildir.

kaledeki yetişkin bekar kadınlar için bir program başlattı. Kışlanın farklı bir bölümündeler ve bazı erkekler tarafından korunuyorlar. Onlara yiyecek ve giyecek veriliyor, karşılığında da çöp toplamaya yardım ediyorlar.

Herkes için su var. Hiçbir zaman yeteri kadar yiyecek olmuyor ama bu soruna çözüm bulmaya çalışıyorum. Yine de işler iyiye gidiyor.

Azar iyi bir lider. Belki en nazik ya da en kibar kişi değil ama beş yılı aşkın süredir Dallas Kalesi'ndeyim ve kliniğim hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Bitkimin üzerindeki sarı yapraklardan birini parmaklıyorum, kale gelişirken bile soluyor gibi görünmesi beni dehşete düşürüyor.

Belki de ona karşı kin beslemeyi bırakmalıyım. Halkının eşleri olmadığını söyledi. Durum böyleyse nasıl ürüyorlar bilmiyorum ama Azar bakire değilse deneyimsiz olduğu çok açık. Birine güzel sözlerle ya da nazik dokunuşlarla nasıl kur yapılacağını bilmiyor. Sadece nasıl lider olunacağını biliyor. Nasıl hükmedeceğini biliyor.

Ve gerçekten çok yalnızım. Ve azgın. Şimdi de beni şartsız olarak becermeyi gündeme getirdiğine göre, bunu düşünmeden edemiyorum. Kliniğimde oturup envanter çıkarırken erotik hayaller kuruyorum. Geceleri yatağımda onun yanında yatıyorum, dönüp tekrar sormasını umuyorum. Ya da bir elini kalçalarımın arasına atıp keşfetmeye başlamasını.

Ama hiç yapmıyor. Konuyu açtığı gibi tekrar kapattı.

Burada, bunu geride bırakamayanın o olacağını düşünmüştüm ama onun yerine ben oldum.

Takıntı yapıyorum.

Azar bir akşam yemeğinde özellikle çekici davranıyor ve bu beni tuhaf bir özlemle dolduruyor. Bana bir göçebe grubuyla yaptığı bir görüşmeden bahsediyor ve bu grubun gelip görev başındaki çöpçülerin bazılarına zorla silah vermeye çalıştığını anlatıyor. Olayı haber almış ve göçebeleri korkutup kaçırmak için bir ejderha göndermiş ama onlar bunun yerine kaleye katılmak istemişler. "Onları dikkatle izlememiz gerekecek," diyor bir dilim şeftalili tartı kemirirken. "Ama itaatkâr oldukları ve kalenin kurallarına göre oynamaya istekli oldukları sürece, onları yardımsever bir şekilde davet etmek mantıklı. Halkımın dediği gibi, düşmanını kucakla. Kılıcı omuzlarının arasına yerleştirmek daha kolay olur."

"Benzer bir deyişimiz var," diye itiraf ediyorum gülümseyerek. Tabağına başımı sallıyorum. Bu onun ikinci pastası ve Azar normalde ikincisini istemez. "Beğendin mi?"

Bana verdiği gülümseme düpedüz çocuksu. "Meyveye bayılırım. Çok tatlı ve ferahlatıcı. Memlekette böyle bir şey yok ama burada yemeye doyamıyorum. Yemeklerinizin çoğunu seviyorum ama meyveli olanlar favorilerim." Neredeyse boş olan ikinci tabağına bakıp gülümsüyor. "Yalayıp temizleyesim geliyor."

Onun sözleriyle içim ısınıyor. O güçlü, altın dudakların tenimi okşadığını hayal ediyorum. Dilinin beni tatmak için dışarı çıktığını hayal ediyorum. Bir sürü pis, iğrenç şey hayal ediyorum. Sertçe yutkunarak kendi tatlımdan küçük bir ısırık alıyorum ve elimle itiyorum. Bunu yapamam. Yapamam. Bu fikri ya tamamen bir kenara atmalı ya da onunla kafa kafaya vermeliyim.

"İşin bitti mi?" Azar soruyor. Soluk bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Sana yakışmıyor mu?"

"Doydum," diyorum, nefes nefese. "Alabilirsin." Çatalımı eline aldığında, çatalın ağzımda nasıl durduğu konusunda ona takılmak istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Çatalın ucunu ağzına götürmesini ve ardından bir parça daha pastayı mızraklamasını izliyorum. Sanki tatlıyı tatmadan önce *beni* tatmak istiyor gibiydi.

Bu benim kararım.

Daha fazla düşünemeden, "Fikrimi değiştirdim" diye ağzımdan kaçırdım. "Öyle mi?" Azar dikkatini bana çeviriyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Bana oral seks yapmana izin vermemin aramızda hiçbir anlamı yok, değil mi? Anlaşmamızı değiştirmez, değil mi?"

Gözleri daha derin, daha zengin bir altın renginde dönmeye başlıyor. "Hiçbir şey değişmiyor, hayır.

Kontrol tamamen sizde."

"O zaman... deneyebiliriz. Ama kendimi rahatsız hissedersem istediğim zaman iptal edebilmek istiyorum."

"İstediğin zaman." Azar elini bana doğru uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor.

Elimi onunkine koyuyorum, o da bana sıkıca sarılıyor. Eli sıcak, çok sıcak ve bu dokunuş iyi hissettiriyor, tıpkı elimin arkasında gezdirdiği başparmağı gibi. "Pekâlâ," diyorum belli belirsiz. "Bunu yapalım mı?"

ChapTer

FIFTeen

AZ AR

I Melina elini elime koyduğunda zaferle bağırmak istiyorum. O insan Daniels haklıydı. Bir dişi için amının yalanması gerçekten de hoş olmalı, çünkü benim dişi şimdiye kadar uyarılma kokuyordu
Bu konuyu açtığımdan beri. Kokusu son birkaç gündür beni deli ediyordu. Geri çekilmesine sevindim, çünkü kendi ihtiyacım dayanılmaz hale geliyor. Yüzümü onun muhteşem kahverengi kalçalarının arasında hayal ediyorum ve sikim bornozumun altında kabarıyor.

Bu benimle ilgili değil, ama ne olursa olsun bundan zevk alacağından şüpheleniyorum... ve sabırsızlanıyorum.

Ama rahatmışım gibi davranıyorum. Kontrollü. Lezzetli pastadan bir ısırık daha alıyorum ve onun elini okşuyorum. "Burada, masanın üzerinde yapmak ister misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Burası mı?" "Daha iyi bir

yer var mı?"

"Başlangıç olarak özel bir yer," diyor, sesi ekşi. Yanakları al al olmuş ve kokusu tüm odayı sarmış durumda. "Bunu birinin bizi basabileceği bir yerde yapmak istemiyorum. Ben daha çok yatak odası gibi bir yer düşünüyordum."

"Kontrol sende," diye kabul ediyorum ve son lokmamı bitiriyorum. "Seni takip ediyorum."

"Delirmiş olmalıyım," diye mırıldanıyor kendi kendine ayağa kalkarken. Elini benimkinden çekmediğini fark ediyorum ve içimi bir zevk dalgası kaplıyor. Dokunuşumdan hoşlanıyor mu?

Bu teoriyi test etmeye karar verdim. Ayağa kalktığımda bir elimi beline koyup onu ileriye doğru yönlendiriyorum. Geri çekilmek yerine tereddüt ediyor ve sonra sanki sıcaklığımı arıyormuş gibi bana doğru eğiliyor. İçimden daha fazla zevk akıyor. Bir kadının beni kucaklamasına izin vermekten böylesine keyif alabileceğimi düşünmek beni hayal edebileceğim her şeyden, mutfakların önüme koyduğu en büyük meyveli pastadan bile daha fazla memnun ediyor.

Onun amını tatmanın daha da iyi olacağını hayal edebiliyorum.

Onu yatak odamıza doğru götürürken Melina sessiz, ama içindeki gerilimi hissedebiliyorum. Kokusunda korku yok. Bunun yerine, onun uyarılmışlığının baharatlı misk kokusu duyularımda geziniyor. O benim

ama o hala tereddüt ediyor. Ona dokunan ben olduğum için mi? Bana koz vermek istemediği için mi? Pek çok nedeni olabilir ama sorarsam hiçbirini söylemeyeceğini biliyorum. Sırlarını saklayacak çünkü onu eşim olmaya zorladım ve içten içe hala onu başka şeyler yapmaya zorlayacağımı düşünüyor.

Anlıyorum ama benim arzum bu değil. Burnuma gelen sıcak kokusu baş döndürücü, kendi ihtiyacımı körüklüyor. Bunu bana dokunduktan sonra bana attığı tiksinti dolu bakışla karşılaştırdığımda? Onu isteyerek ya da hiç istemiyorum ve bu isteğim gün geçtikçe daha da netleşiyor. Onu odalarımıza yönlendirirken başparmağımı yan tarafına sürtüyorum ve bunu yaptığımda nefesi neredeyse belli belirsiz kesiliyor.

Dokunuşlar. Dokunuşları seviyor o zaman. Yüzümü sadece kalçalarının arasına sokmak yerine bunları da eklemeliyim. Bu düşünce beni tuhaf bir zevkle dolduruyor. Onun tadına bakma ve amını yalama fikri hoşuma gidiyor ama sadece... dokunmak? Ellerimi kahverengi teninin üzerinde gezdirmek ve dokunmaktan başka bir amaç gütmeden okşamak? Bu düşündüğüm bir şey değil ve danıştığım kitaplarda böyle şeyler gösterilmiyordu. Bu alanda tamamen yetersizim ve bu beni hayal kırıklığına uğratıyor.

Yatağımız yeni yapılmış, çarşaflar çamaşır sabunu kokuyor. Odamızın pencereleri ardına kadar açık, içeriye gece esintisi giriyor. Beni şaşırtan bir şekilde Melina onlara doğru ilerliyor ve panjurları kapatıyor. "Üşüyor musun?" Merakla soruyorum. "Hizmetçilerden ateş yakmalarını isteyeyim mi?"

Şaşkınlıkla dönüp bana baktı. "Oh...Üşümüyorum. Sadece ses gelmesin diye kapatıyordum."

Sözleri aceleye gelmiş, sanki telaşlanmış gibi. Meraklı. Beni istemediğini iddia eden biri için, bu konuda garip bir şekilde heyecanlı. Belki de kadınlar için gerçekten sansasyoneldir. Yine de, bakışlarındaki hevesle sikimi emmeyi teklif etseydi, onu geri çevirir miydim? Kesinlikle hayır. "Gürültü yapacak mısın o zaman? Yoksa ben mi gürültülü olacağım?"

Melina beni görmezden geliyor ve kokusundan yayılan o sıcaklık parıltısı beni dinlediğini gösteriyor. Yatağa doğru ilerliyor ve ben de gözlerimi ondan alamadan kapıları arkamdan kapatıyorum. Elleri elbisesinin ince askılarına gittiğinde ne yaptığını anlıyorum. "Bekle."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

"Ne oldu?" "Seni soymak istiyorum."

Dudakları aralanıyor ve elleri duraklıyor, sonra eteklerini düzeltiyor. Ben ona doğru ilerlerken gülümsemeye çalışıyor. "Sadece gitmek istediğini

sanıyordum.

beni aşağı indir."

"Evet. Planım hala bu. Ama..." Öne uzanıp parmaklarımı güzel bir omzunun üzerinden geçiriyorum ve parmak ucumu kayış boyunca gezdiriyorum. Titriyor ve daha fazla uyarılma kokusu havayı dolduruyor. "Sana bakmak istiyorum. Vücudunu öğrenmek istiyorum. Bu bana zevk verecek, büyük bir zevk, ama seni rahatsız edecekse bunu yapmayacağım. Ben sadece... sana dokunmak istedim. Seni memnun etmek. Bu gece tamamen seninle ilgili."

Melina sessiz. Dudaklarını yalıyor, bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Bu arada, bu benim sekse rıza göstermem değil."

"Tabii ki hayır." Sanki büyük bir zafer kazanmışım gibi hissediyorum.

"Bu sadece amımı yalayabilmen için beni soymana izin vermem."

"Kesinlikle." Parmaklarımı ince kayışın altında gezdiriyorum ve sonra kayışı omzundan aşağı indiriyorum. "Daha fazlasını hayal bile edemezdim."

"Tamam," diye nefes alıyor. "Güzel."

Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve ben diğer askıyı çekiştirip kolundan aşağı indirirken hareketsiz kalıyor. Mükemmel kahverengi teninde açık bir alan bırakıyor ve soluk şeftali rengi elbisesi sarkarak bana göğüs dekoltesinin çizgisini ve göğüslerinin kabarıklığını gösteriyor. Büyülenmiş bir halde parmağımı elbisenin ön kısmına daldırıp aşağı doğru çekiyorum ve elbisenin tamamı yere kayarak onu bakışlarıma maruz bırakıyor. Melina'nın üzerinde kalçalarını ve amını saran renkli bir iç çamaşırından başka bir şey yok ve pratik botlarıyla kaplı ayakları dışında geri kalanı tamamen çıplak.

Yeni ortaya çıkan göğüslerine hayranlıkla bakıyorum. Küçükler, koyu renkli, sıkı meme uçları yukarı doğru eğilmiş gibi görünüyor. Direkt olarak göğüslerinden birini avuçlamak bana çok aceleci geliyor. Gerginlik vücuduna geri döndü, bu yüzden onu dokunuşuma alıştırmaya karar verdim. Parmaklarımı omzunda gezdirerek yumuşak, yumuşacık tenini okşuyorum. "Dokunmanın bu kadar iyi hissettireceğini hayal etmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Bir başkasına dokunmak hiç düşündüğüm bir şey değil. Ama tenin mumların ışığında parladığında, parmaklarım sana dokunma ihtiyacıyla seğiriyor. Ellerimin altında göründüğün kadar yumuşak olup olmadığını görmek için."

"Peki ya ben?" Melina'nın cevabı boğuk, gözleri hâlâ kapalı.

"Daha yumuşak," diye itiraf ediyorum, büyülenmiş gibi. Ona dokunmak her şeyden daha iyi hissettiriyor. Gecikiyorum, onun ve bu anın tadını biraz daha çıkarmak istiyorum. Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve sonra etrafında dönerek elimi sırtında ve omuzlarında gezdiriyorum. "Sana dokunmamı tercih ettiğin bir yer var mı? Kaçınmam gereken bir şey var

mı?"

Bir elini kaldırıyor ve boynunun altını ovuyor. "Aslında sen oradayken omuzlarımı ovabilirsen minnettar olurum. Envanter yapıyordum ve masamın üzerinde kambur durarak uzun bir gün geçirdim."

Omuzlarını ovmak mı? Bir elimi onun üzerine koyuyorum, sonra diğerini ve o boğazından nefesli bir ses çıkarıyor.

"Ellerin sıcak," diye fısıldıyor. "İyi hissettiriyor."

Dokunuşumdan hoşlanıyor mu? Aletim şok edici bir şekilde sertleşti ve dikleşti, cüppeme karşı zorlanıyor. Ona bu şekilde dokunmak bile sikimin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor. Gerçekten sevgili olsaydık nasıl olurdu? Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum... ama bu gece onunla ilgili. Omuzlarını okşuyorum, "omuz masajının" ne anlama geldiğinden tamamen emin değilim. "Seni nasıl okşamamı istersin?"

"Sadece ovala," dedi bana.

Ben de öyle yapıyorum. Parmaklarımı boynunda ve omuzlarında gezdiriyor, başparmağımı teninin üzerinde gezdiriyorum. Ellerimin onun yumuşak, güzel kokulu teninde dans etmesine izin veriyor, ne kadar kusursuz olduğuna hayret ediyorum. Söz konusu bu dişi insan olduğunda takıntılı bir erkeğim ve omurgasının çizgisini okşayıp parmağımı köprücük kemiklerinde gezdirdiğimde Melina ürperiyor. Tekrar etrafında döndüğümde, göğüsleri sıkıca sivrilmiş, meme uçları dikleşmişti.

"Biraz daha baskı uygulayabilirsin," diyor sesi boğuklaşarak. Emirlerine itaat ederek avuçlarımı omuzlarına daha sert bastırıyorum,
ve daha kuvvetli ovuyorum. Onu yakından izliyorum ve gözleri tekrar kapanıyor, uyarılma parfümü havada yoğunlaşıyor. Arzusunun kokusunu alabildiğimi biliyor mu? Üzerine çıkmaya çalışsam beni geri çevirir mi?

Ama yapamam, çünkü ateşlerimi almadı. Ve bir Salorian eş almaz.

O zaman bu sadece onun zevkiyle ilgili olmalı. Ellerimi köprücük kemiklerinin üzerinden geçirip kollarından aşağı indiriyorum ve tekrar titrediğinde bu sefer kulağına nefes vermek için orada oluyorum. "Şimdi üşüdün mü?"

Melina başını sallar. "Sadece... bir şeyler hissediyorum." "Durayım mı?" Kolunda bir parmak izi bırakıyorum.

"Ben öyle bir şey demedim." Bana doğru dönüyor ve düşünceli bir bakış atıyor. "Hiçbir şey elde edemeyeceğini bile bile bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ona alaycı bir sırıtma yapıyorum. "Bundan gerçekten hiçbir şey anlamadığımı mı düşünüyorsun?" Şimdiden sikim zevkten o kadar sert zonkluyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Onun içine boşalmasam bile, ona dokunmaktan aldığım zevk

beni doyurmak için fazlasıyla yeterli olacaktır. "Sana dokunma arzuma çok az inanıyorsun."

"Kimseye dokunmadan nasıl bu kadar uzun süre kalabildiğini anlamıyorum, sonra benimle tanıştın ve şimdi de seks yapmak istiyorsun. Salorianların eş almadığını kendin söyledin. Peki neden ben? Neden şimdi?" Konuşurken bile başını eğiyor, ellerim için sessiz bir davet. "Ben özel değilim."

"Öyle değil mi?" Kelimeleri mırıldanıyorum. Belki görünüş olarak diğer insan dişilerine kıyasla özel görünmüyor, ama zaten görünüşlerini pek fark etmiyorum. "Geldiğimde beni kurtardın."

"Ben işimi yapıyordum. İnsanlara yardım ediyorum. Benim işim bu."

"Başka kimsenin yardım ettiğini görmüyorum. Eğitim alan tek kişi sen değilsindir herhalde?" Cevap vermeyince haklı olduğumu anladım. Diğerleri nasıl yapılacağını bilmediğinden değil, sadece umursamadıklarından. Melina umursuyor. Daha da yaklaşıyorum. "Beni baştan çıkaran senin ruhun, sevgili eşim. Bana karşı koyarken başını o meydan okuyan eğişin. Kontrolün sende olmadığı zamanlarda bile her şeyi kendi istediğin gibi yapmakta ısrar etmen. Zekânız, aklınız, gücünüz... ve hatta inatçılığınız." Daha da yaklaşıyorum, ensesindeki kahverengi tenin genişliğine karşı koyamıyorum. "Ve kokun enfes. Peki neden sen? Neden şimdi? Bilmiyorum ama aynı zamanda biliyorum da. Bir Salorian eş almaz ama yine de senden uzaklaşamıyorum. Seni yalnız bırakamam. Eğer Saloryalıların istediği gibi olamıyorsam, o zaman neden insanların krallığını yönetirken eğlenmeyeyim?" Bir elimi beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Karşı koymadan gidiyor, kokusu her yere yayılıyor ve ben bir iniltiyi ısırıyorum. "Eğer burada kalmak zorundaysam, neden içimde körüklediğin açlıkla kendimi şımartmayayım? Daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla?"

"Senin için sadece bu muyum? Kazanılması gereken bir meydan okuma mı? Bir ödül mü? İstediğini elde ettiğinde işin bitecek mi?" Sesi gergin ama aynı zamanda da eğlenceli. "Eğer hepsi buysa, beni şimdi becerebilirsin ve bu işi bitirirsin, biz de kendi yollarımıza gideriz."

"İstediğim bu değil."

Onu istiyorum. Gözlerinde sıcak bir ihtiyaçla onu istiyorum, benim onu arzuladığım gibi beni arzuluyor.

Melina iç geçiriyor ve başını çevirip bana bakıyor. "Ne istediğini asla tam olarak anlayamıyorum."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bazı günler ben de ne istediğimden tam olarak emin olamıyorum. Buraya hükmetmekten, onun varlığından duyduğum zevk

Salorian doğası. Sahip olamayacağım her şey onda var ama yine de burada kendimi şımartıyor ve kontrolümün sınırlarını zorluyorum. Bu yüzden acil olana karar verdim. Onu sahiplenmediğim sürece, evime, dünyama dönebilir ve hayatıma devam edebilirim. "Şu anda tek istediğim seni tatmak."

Vücudu benimkine karşı titriyor ve elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. O isteyene kadar okşamaktan fazlasını yapmayacağım, kokusu havada o kadar zengin ve yoğun ki duyularımı çılgına çeviriyor. Melina benden uzaklaşıyor, izlediğimden emin olmak için arkasına bakıyor ve sonra birkaç adım öne çıkıyor, botlarından çıkıyor ve bunu yaparken iç çamaşırlarını aşağı çekiyor. Kalın, yuvarlak poposunu, kıçının geniş kıvrımlarını görünce ağzım sulanıyor. Aşık olduğum şeyin sadece onun kişiliği ve gücü olduğunu söylemiş miydim? Bu listeye onun muhteşem poposunu da eklemek zorundayım.

Çırılçıplak yatağın kenarına doğru ilerliyor ve nazikçe kenara oturuyor. Melina bana bakıyor. "Beni nasıl istiyorsun?"

"Seni... istiyor muyum?" Bunun birden fazla cevabı var mı? Sesimi sakin tutmaya çalışıyorum. "Devam etmenin en iyi yolu nedir?"

Melina yatağa yaslanmış, elini çarşafın üzerine koymuş, "Pekâlâ," diyor. Bacak bacak üstüne atıyor ve o kadar zahmetsizce zarif ve güzel görünüyor ki sikime uzanıp bir kâfir gibi yumruğumla pompalamamak için kendimi zor tutuyorum. "Dört ayak üzerinde durabilirim ve sen de beni arkadan yiyebilirsin, ya da yüzüne oturabilirim, ya da sırtüstü yatabilirim ve sen de kalçalarımın arasına yerleşebilirsin." Parmağını çarşafın üzerinde gezdiriyor. "Nasıl istersin?"

Bunu yapmanın birden fazla yolu olduğunu düşünmemiştim. Sözleri baştan çıkarıcı ve zihnim olasılıklar arasında geziniyor, her birini bir öncekinden daha çok beğeniyorum. "Hepsini deneyebilir miyiz?"

Kelimeler beni terk ettiği anda kulaklarım utançtan ısınıyor.
Açgözlü bir çocuk gibi konuşuyorum.

Başını eğip beni düşünüyor ve durumun kontrolünü kaybettiğimi fark ediyorum. Sorumlu kişi ben değilim. Melina beni avucunun içinde tutuyor. Tek bir sözüyle beni yok edecek ve beni acı içinde bırakacak... ya da bana yoğun bir zevk verecek. Eşim beni inceliyor ve sonunda şöyle diyor: "Herhangi bir söz vermeden önce bunun nasıl gideceğini görelim."

Başımı sallıyorum. Şu anda, amını bana gösterse ve tatlı parfümünü içime çekmeme izin verse, ona her şeyi verirdim. "Nasıl istersen."

"Ve eğer durmanı istersem, durman gerekir. Anladın mı?"

Tekrar başımı salladım.

Tereddüt ediyor. "Güvenli bir kelimemiz olmalı mı? Ne olursa olsun durmanı söyleyebileceğim bir kelime? Bu artık rahat olmadığımı bilmeni sağlar mı?"

İlerliyorum ve çenesine dokunarak dikkatini çekiyorum. "Eğer durmamı istiyorsan, söyle. Seni iki kez sormaya zorlamayacağım."

Melina başını sallıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Yatağa geri yerleşiyor ve yaslanıyor, göğüsleri tavanı işaret ediyor. Göğüs uçları o kadar sıkı ki parmaklarım onlara dokunmak için kaşınıyor ama iznim yok. "O zaman sırtüstü yatalım," diyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıp bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıyor. "Tabii itirazın yoksa."

"İtirazım yok." Önünde bir yalvarıcı gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu pozisyon, onun ne düşündüğünden bağımsız olarak, bu ilişkide tüm gücün onda olduğunun farkına varmamı sağlıyor. İşte buradayım, önünde diz çökmüş, amını yalamak ve ona zevk vermek için adeta yalvarıyorum ve bunu yapmanın açlığıyla kendimden geçiyorum. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar battım? Başka bir Salorian olsa dehşete düşerdi ama ben düşmüyorum. Bunun yerine, kalçalarını ayırıp narin ayaklarından birini yatağın kenarına dayamasını ve ardından diğerini, tapınmam için bir sunak oluşturmasını hevesle izliyorum.

Onun ihtişamını görünce kendimi kaybettim. Saygıyla, bacaklarının kemerlerine ve aralarındaki vadiye bakıyorum, koyu renkle kızarmış ve sularıyla kayganlaşmış. Koyu buklelerden oluşan bir tutam tümseğini kaplıyor ve altında daha da koyu kıvrımlar beliriyor. Islaklıkla parlıyorlar ve ben izlerken uzanıp onları benim için açıyor, gizledikleri kaygan kanalı ve tepedeki belirgin çıkıntıyı ortaya çıkarıyor. "Bunu daha önce hiç görmüş müydün?"

"Çizimlerde," diye itiraf ediyorum. Onlara çok uzun süre ve çok sık baktım, büyülendim. Onu bu kadar yakından görmek bir rüyadan çıkmış gibi ve kokusu bir ağ gibi etrafımda sürükleniyor, beni içine çekiyor. "Dokunabilir miyim?"

Beni şaşırtarak amının tepesindeki çıkıntıya biraz sürtünüyor ve sonra elini çekiyor. "Devam et."

Sesi gergin ve tüm vücudu gerginlikle dolup taşıyor gibi görünüyor. Onu bir şekilde memnun etmeyeceğimden mi korkuyor? Ona zevk vermeyeceğimden mi? Onu boşaltmaktan başka bir şey istemediğime dair onu rahatlatmak istiyorum, hem de sert bir şekilde, ama belki de bunun yerine ona göstermem daha iyi olur. Saygıyla her iki dizine de birer elimi koyuyorum ve dizlerindeki titremeyi hissedebiliyorum.

onun içinden. "Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye hatırlatıyorum ona, başparmağımı dizinin iç kısmına sürterek. "İstediğin zaman durmamı söyle."

"Biliyorum."

Bakışlarımı kalçasına çeviriyorum, parmaklarımı kalçasının içinde gezdiriyorum. Açgözlü bir çocuk gibi yüzümü kalçalarının arasına sokamam. Bu bir savaş ve kimse savaşa balıklama dalmaz ya da ön saflardaysa uzun süre yaşamayı beklemez. Strateji uygulanmalı. Taktikler. Bu yüzden onu okşuyorum, vücudunu ve hareketlerini öğreniyorum. Teninin her parçasını izliyorum, seğirmesine neden olan kısımları ve gözlerinin kapanmasına neden olan kısımları öğreniyorum. Uyluklarının iç kısımlarının okşanmasından hoşlanıyor ama sırtını okşayınca kıvranıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. Çok gıdıklanıyor o zaman. Parmaklarımı küçük bir ayağının üzerinde gezdiriyorum, ayak tırnaklarını canlı bir renge boyadığını görünce büyüleniyorum. Bunu resimlerde ve dergilerde görmüştüm ama şahsen hiç görmemiştim. "Bunlar neden pembe?"

"Pembeyi severim," diyor savunmacı bir şekilde. "Ve sevimli ayak parmaklarını seviyorum. Ve bunca zaman sonra çok yapışkan olmayan bir cila buldum."

"Ayak parmakların muhteşem," diyorum ona. "Pembeyi de beğendim." Melina'nın sevdiği şeylerin zihinsel listesine ayak parmağı rengini de ekliyorum. Güzel elbiseler. Saç tokaları ve sargıları. Kokulu sabunlar, hassas burnumu rahatsız etseler de, onun tenindeyken tahammül edilebilir buluyorum. Kulak takıları ve küçük, göze batmayan kolyeler, ama yüzükler ve bilezikler değil. Ve bitki. Bitkiye bayılıyor ve bana her gün henüz çiçek açmadığını ama ondan büyük umutları olduğunu söylüyor. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"Benim fikirlerim bile mi?"

"Özellikle de senin fikirlerin." Nedense ağzımı kalçasının iç tarafındaki yumuşak tene bastırma isteği duyuyorum. Eğilip bunu yapıyorum ve o da bana karşı titriyor. "Tavsiyelerini seviyorum. Önerilerini. Kararlılığınızı. Sen burada, kalede yaşayan, ağızlarını açıp yemeğin düşmesini bekleyen koyunlar gibi değilsin. Onlar bir lideri sorgulamazlar. Sen her şeyi sorguluyorsun ve bu hoşuma gidiyor." Ağzımı onun sıcak tenine değdiriyorum. "Seni memnun etmek için daha iyisini yapmak istememe neden oluyor."

Melina yatakta kayıyor, dudaklarımı tekrar tenine sürdüğümde nefesi titriyor. Sanki artık dirseklerinin üzerinde kendini destekleyemiyormuş gibi arkaya, düz bir şekilde uzanıyor.

Öne doğru eğildim, dilim tenine değdi. Tadına bakıyorum ve tam da

düşündüğüm gibi hafif ve baştan çıkarıcı bir tadı var. Tamamen temiz tatlar, ama altında bir miktar uyarılma, o mükemmel, baştan çıkarıcı

parfümü ne zaman yakınımda olsa duygularımı ele geçiriyor. Ben öne doğru kayarken Melina inliyor ve elleri göğüslerine gidiyor. Kalçaları birbirinden uzaklaşırken bile onları sıkıyor.

Beklemek, işleri biraz daha uzatmak istedim ama yapamadım. Amının tatlı kıvrımlarına doğru çekiliyorum. Bacakları omuzlarıma baskı yapıyor, biraz lojistik bir sorun oluşturuyor, ancak birini omzumun üzerinden ve sonra diğerini kaydırarak çözüyorum. Başım neredeyse kalçalarının arasına sıkışmış, kokusu beni boğuyor ve sikim cübbemin altında *ağrıyor*.

Ağzımı kalçasının iç kısmı boyunca, bacağının vücuduyla birleştiği kıvrıma doğru gezdiriyorum ve sonra ıslak, inanılmaz kokusu duyularımı ıslatıyor. "Şimdi seni tadacağım," diye törpülüyorum. "Durmak istersen bana söyle."

Yumuşak, iniltili bir ses çıkarıyor ve başımı kaldırdığımda elleri göğüslerinin üzerinde sıkıca kenetlenmiş, gözleri kapalı.

Bana kalırsa bu bir "durma" değil. Odağımı tekrar amcığına çeviriyorum, onu incelerken bir elimi kalçasının önünde gezdiriyorum. Buradaki bukleler kafasındakilerden farklı, tene yakın kesilmiş, ama kokusuyla o kadar güzel kokuyor ki yüzümü onlara sürmek ve onu bir maske gibi takmak istiyorum. Ona bakıyorum, bunun yapılıp yapılmadığını, beni deli zannedip zannetmeyeceğini merak ediyorum.

"Buradaki anatominiz için insani kelimeleri bilmiyorum," diyorum ona. "Uyluklarının arasındaki bu... beşiğe ne demeliyim?"

Melina yatakta kıpırdanıyor, nefes nefese kalıyor ve sonra eli ağzımdan sadece bir nefes uzaklığa iniyor. Parmakları kıvrımlarla kaplı tümseğinin üzerinde geziniyor ve sonra uzman parmaklarıyla kıvrımlarını ayırıyor. "Bunlar labia," diyor bana. "Ama bu klinik bir terim. Biz her şeye 'kıvrım' ya da am veya vulva diyoruz."

Bakışlarım için kendini ayırırken kıvrımlarının tepesindeki tomurcuk dışarı çıkıyor ve elini çekmeden önce parmaklarını nasıl hızlıca üzerinde gezdirdiğini hatırlıyorum, sanki başka bir dokunuşa karşı koyamıyormuş gibi. Eğiliyorum ve dilimi o küçük et parçasının üzerinde gezdirip yalıyorum. "Peki ya bu?"

Neredeyse yataktan fırlayacaktı. Melina sözsüz bir çığlık atıyor ve kalçaları omuzlarımda geriliyor. "Klitoris," diye bağırıyor. "Klitoris."

"Hassas mı?"

"Çok."

Mükemmel. Onu tekrar kızdırmak istiyorum ama dudaklarımı yalıyorum ve o duyularımı patlatıyor. Ayaklarımın üzerinde olsaydım sendelerdim. Tadı çok zengin, çok baş döndürücü ve daha önce yediğim hiçbir şeye benzemiyor. İnsan yiyecekleri ve onların farklı tatları beni büyülüyor ama Melina hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. Ağzımı sulandırıyor ve daha fazlasına ihtiyacım olduğunu, daha fazlasını istediğimi hemen anlıyorum. Ellerini bir kenara itmek ve tadında boğulana kadar kıvrımlarını kucaklamak istiyorum. Kalçalarının arasına dalmak ve bir daha asla hava almak için çıkmamak istiyorum.

Ama aynı zamanda bunu doğru yapmak istiyorum. Onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmalı mıyım? O anı düşünmeye çalışıyorum ama kafam net değil. Tek hatırladığım ellerinin verdiği his ve fışkıran tohumlarımı yere boşaltırken gözlerinde beliren tiksinti dolu bakış.

Önümde uzanan amının tatlı kıvrımlarını düşündüm ve sonra üzerine tükürdüm.

o.

Melina hareketlerim karşısında nefesini tuttu ve bu beni şaşırttı. O da aynısını

değil mi? Beni ağzına almadan önce ıslatmak için mi? Bir şekilde yanlış adım attığımdan endişelenerek, o daha konuşamadan başımı eğiyorum ve klitorisini ağzıma alıyorum. Boncuğu emiyorum, bunu yaparken çıkardığı seslere dikkat ediyorum. Önce birkaç boğuk ses çıkarıyor, sonra kalçaları sarsılmaya başlıyor.

"Siktir," diye nefes nefese kalır. "Siktir. Dilin çok ateşli."

Başımı kaldırıyorum ve dilimin o et parçasının üzerinde bir kez daha gezinmesine karşı koyamıyorum. "Bu kötü bir şey mi? Yanlış bir şey mi yapıyorum-"

Elini başımın üstüne koyuyor ve beni tekrar aşağı itiyor.

Memnuniyetle bir kahkaha attım. O zaman bu "hayır, her şeyi doğru yapıyorsun" demek oluyor. Daha fazlası için açgözlülükle onu dudaklarımla yakalıyorum ve o hassas nokta üzerinde çalışıyorum, dönüşümlü olarak emiyorum ve alay ediyorum. Bacakları omuzlarımın üzerinde esniyor, topukları sanki bir yer arıyormuş gibi içeri giriyor ve ağzıma karşı kıvranarak iniltili sesler çıkarıyor. Ellerim kalçalarında kilitleniyor, eli yeleme dolanırken onu yerinde tutuyorum. Eğer durmamı istiyorsa, bunu söylemesi yeterli.

Tüm kıvranmalarına rağmen benden durmamı istemedi. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Onun hararetli nefes alışını dinlerken, bedenim onu memnun etme ihtiyacımla gerilirken, beni memnun etmek için ne yaptığını düşünmeye

çalışıyorum. Melina altımda kıvranırken, kokusu tüm odayı sarmışken, bacakları kulaklarımı sıkarken konsantre olmak zor. Bu hem mutluluk hem de ıstırap ve

Klitorisinin alt tarafını tekrar okşarken, daha fazlasını yapmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Daha hızlı boşalmasını sağlamalı mıyım? Daha sert? Eğer sorarsam, bilgisizliğimden iğrenir mi? Yağlanmış şaftımın üzerinde kayan ellerini düşünüyorum ve kalçalarım yatağa doğru sarsılıyor. Sikimi yatağa sürtüyorum, klitorisini yeni bir güçle emiyorum.

"Azar," diye inliyor, parmakları yelemde kıvrılıyor. Topukları sırtıma saplanıyor ve dilimle klitorisinin etrafında tatlı daireler çiziyorum, dilimin altında çıkardığı iniltili, muhtaç seslere bayılıyorum. Şimdi insan erkeklerinin dişilerini tatmin etmeye neden bağımlı olduklarını anlıyorum. Onun ihtiyacı o kadar yoğun, o kadar mükemmel ki, benimki kadar içimde de zonkluyor. Kalçalarım yatağın kenarına çarpıyor, yatağın sikime yaptığı baskı beni kendi boşalmama doğru itiyor... ama önce Melina'nın boşalmasını istiyorum.

Klitorisini tekrar emiyorum, uyluklarından geçen titremeyi seviyorum ve sonra bir elimi bacaklarının arasında gezdiriyorum. "Dersimizi bitirmedik," diye mırıldanıyorum, dilimi klitorisinin tomurcuğunun üzerinde yavaşça sürüklüyorum, kalçaları ağzımı takip etmek için kalktığında büyüleniyorum.

"Durma," diye yalvarıyor. "Lütfen, durma." Parmakları yelelerime gömülüyor, yüzümü tekrar aşağı itiyor. "Çok yaklaştım."

"O zaman bana dokunduğum şeyin ne olduğunu söyle, ben de ağzımı sana kapatayım." Bunu yanlış yaptığıma dair tüm endişelerim uçup gitti, yerini aç bir coşku aldı. Dokunuşumdan hoşlanıyor, hıçkırıklarını bastırıp bir daha durmamam için ısrar ederken inanamayarak fark ediyorum. Klitorisine dönüyorum, daha fazla ürperti uyluklarına doğru yarışırken açlıkla emiyorum ve sonra bir parmağımı ağzımın hemen altındaki ıslak kıvrımlarından geçiriyorum. Tamamen sırılsıklam, suları yüzüme ve bacaklarının iç kısımlarına bulaşmış durumda ama bunu seviyorum. Bunu ne kadar çok istediğini seviyorum -beni istiyor- ve onu daha da ıslatmak istiyorum.

Tek parmağımla amının kıvrımlarında gezinerek onu k e ş f e d i y o r u m ve bunu yaparken vücudunun açıklığını ortaya çıkarıyorum. En sıcak ve en kaygan yeri burası, ona dokunduğum anda uyarılmasının balı tenimi kaplıyor. Melina sözsüzce haykırıyor ve ben de parmağımı vücudunun girişinde gezdirerek bana cevap vermesini bekliyorum.

O yapmayınca başımı tekrar kaldırıyorum. "Sen de benimle birlikte oynamazsan ağzımı alamazsın güzelim."

"Siktir git," diye hırıldıyor, tamamen hayal kırıklığıyla ve başımı tekrar kalçalarının arasına itiyor. "*Çok* yaklaşmıştım!"

"Seni tekrar o kadar yaklaştıracağım," diye mırıldanıyorum, dilimi klitorisine değdiriyorum ve çığlık atmasına bayılıyorum. "Ama beni eğitmeyi bitirmelisin-"

"Tamam!" diye ağlıyor. "Sadece... *lütfen*, Azar."

Sözleri -ihtiyacı- sikimin fışkırmasına neden oluyor. Cüppem aletimin başına yapışıyor ama umursamadan tekrar yatağa bastırıyorum. Önemli olan tek şey Melina'nın zevki. Ağzımı tekrar klitorisinin etrafında kenetliyorum ve daha önce hiç emmemiş gibi emiyorum ve daha yüksek sesle çığlık atıyor, yataktan yaylanıyor.

Bu kez parmağımı vücudunun girişine doğru sürüklediğimde bir şeyler geveliyor. "Çekirdeğim. Bu benim çekirdeğim. Benim kanalım. Vajinam." Yine inliyor. "Oh lütfen, çok yakınım. Çok yakın-"

Parmağımı içine sokuyorum.

Melina inliyor, vücudu sıkıca kenetleniyor. Klitorisini emmeye devam ediyorum, amcığı parmağımın etrafını sanki sağıyormuş gibi sıkarken ve bacakları titrerken bile. Tüm vücudu geriliyor ve sesleri yükseldikçe, vücudundaki gerilim arttıkça ağzımla onu çalıştırmaya devam ediyorum. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir ürperti veriyor, son bir nefes nefese, çaresiz ses çıkarıyor ve sonra suları ellerimi ve yüzümü kaplarken yatağa yığılıyor. Nefes nefese, sonunda konuşmayı başardı. "*Aman Tanrım*."

Başımı kaldırıyorum, klitorisini bir kez yalıyorum ve bu sefer ağzımdan kaçmaya çalıştığını fark ediyorum. "Seni memnun ettim mi?" Kendi zevkimin sersemliğiyle sersemlemiş durumdayım, aletimin kendi salınımıyla zonkladığının ve cüppemin önüme yapıştığının belli belirsiz farkındayım. Ben de boşaldım, onun açlığında kayboldum.

Titrek bir kahkaha atıyor ve kalçalarından birini omuzlarımdan indirmeye çalışıyor. Aynı hızla bir elimi yukarı kaydırıyor ve orada tutuyorum. Henüz bir yere gitmesine izin vermiyorum. "Bu... evet. Çok iyiydi. Teşekkür ederim Azar."

"Ben senin eşinim. Senin zevkin benim zevkimdir." Gerçekten de kendimi inanılmaz hissediyorum. Kokusu her yerde, amcığından hâlâ uyarılmışlık akıyor ve ben bir kez daha tadına bakmaktan kendimi alıkoyamıyorum ve karşılık olarak nasıl titrediğini seviyorum. "Bir dişinin amını yalayıp yutmanın bu kadar zevkli olduğunu bilmiyordum. İnsan erkeklerinizin buna bu kadar aç olmasına şaşmamalı."

İçinden bir kahkaha yükseliyor. "Öyle değiller. Öyle oldukları fikrine nereden kapıldınız bilmiyorum ama kesinlikle amcık yemekle ilgilenmiyorlar. Öyle değiller."

Değil mi? "O zaman aptallar. Bu aldığım en büyük zevk... şimdiye

kadar." Ağzımı kalçasına sürtüyorum, dokusuna takmış durumdayım.

yumuşak teni ve onun kokusu. "Ben... Ben bunun sıradan bir şey olduğunu sanıyordum."

"Mükemmel bir dünyada, sanırım öyle olurdu." Ağzı hülyalı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ama kesinlikle mükemmel bir dünya değil ve çoğu erkek yatakta bencildir." Yelelerimi alnımdan geriye doğru düzeltiyor, gözleri yumuşak, karanlık ve puslu. "Bu fikre nereden kapıldın?"

İnsanların kendilerini böyle bir şeyden mahrum bırakmaları büyüleyici. Ama belki de duyuları daha az gelişmiştir. Melina'nın tadındaki, kokusundaki, teninin ince dokusundaki nüansı takdir edemiyorlar. Ya da sadece aptallar. İkisi de kolayca inanılabilir. Parmaklarımı kalçasının iç kısmında gezdiriyorum, çünkü burada sonsuza kadar kalabilirim, sadece keşfedebilir ve dilimi yavaşça tatmak için daldırabilirim. "Bir kitapta bir erkeğin dişisinin kalçaları arasında bir resim gördüm ve bunu denemek istedim."

"Kitaptaki bir resim mi?" Parmakları yeleme gidiyor ve sanki o da bana dokunmak istiyormuş gibi kafa derimi boş boş kaşıyor. "Ne tür bir kitap? Ne hakkındaydı?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?" Sesi şaşkındı.

"Ben okuyamam. Aradığım cevapları bulmak için sadece resimlere bakıyorum."

Altımda hareketsiz duruyor. "Okuyamıyor musun?" Cevap vermeyince yavaşça nefes veriyor. "Bu aptalca bir soruydu. Tabii ki okuyamazsın. Kitaplarda ne yazdığını bilmemen mantıklı. Sadece düşündüm ki... kütüphaneniz..."

"Dilinizi okuma becerim olmasa da resimlerden çok şey öğreniyorum," diye itiraf ediyorum. Kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissediyorum. Benim zeki olmadığımı düşünmesi hoşuma gitmiyor. Başkalarının kolayca ulaşabileceği bilgilerden yoksun olduğumu. Benim hakkımda daha az şey düşünmesini istemiyorum.

Melina parmaklarını tekrar yelelerimde gezdiriyor. "Pek iyi bir öğretmen sayılmam ama öğrenmene yardımcı olabilirim?"

"Ben... daha fazlasını istemezdim." Ağzımı tekrar kalçasına bastırıyorum.

ChapTer

SIXTeen

MELI NA

AZar ertesi sabah alışılmadık derecede sessizdir.

Bunun bir kısmı benim hatam olabilir. Dün gece benim için garipti. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi amımı yedikten sonra - ve Tanrım, ben hala

Yarım gün sonra bunu düşündükçe tahrik oluyordum, kalkıp bacaklarımı açmam gerektiğine dair bir bahane uydurmuştum. Tekrar yapıp yapamayacağını soracağından korkuyordum... ve ben de evet diyecektim. Bacaklarımı adamın başının etrafında öyle hızlı döndürürdüm ki ikimizin de başı dönerdi. Oral seks iyi yapıldığında harikadır, ancak çoğu erkek bunu iyi yapıp yapmadıklarını umursamıyor gibi görünüyor. En iyi ihtimalle, sizi biraz yalayan ve dili klitorisinize değdiği anda bir roket gibi patlamadığınızda sinirlenen bir adamla karşılaşabilirsiniz. En kötüsü, zahmet bile etmez. Sadece aletini içinize sokacak ve bunun sizi boşaltmak için yeterli olduğunu düşünecektir.

Biri bana zevk vermek için dokunmayalı ve bu süreçten zevk almayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bunu bir kenara yazın. Bu süreçten sadece zevk almıyordu, bundan zevk alıyordu. Beni yerken çıkardığı zevk seslerini duyabiliyordum. Coşkusunu ya da ben boşaldıktan sonra sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi bana dokunmaya devam etmesini taklit etmek mümkün değildi. Tekrar ayağa kalktığında, cübbesinin önündeki ıslak lekeden onun da boşaldığını anlayabiliyordum. Yine de ona dokunmamı istemedi. Aletini yüzüme dayayıp sıranın kendisine gelmesini talep etmedi. Aksine, bana tekrar oral seks yapmak isteyeceğinden şüphelenmiştim.

Ve bu bana garip duygular verdi. Kötü bir gariplik değil, ama *Melina'ya ne yapıyorsun* garipliği.

Çünkü Azar'ın düşman olması gerekiyordu. O şehrimizin fatihi. Kalenin fethedilmek istiyor gibi görünmesine aldırmayın. Kaleye silah zoruyla girdiğini ve kaledeki yaşamı iyileştirdiğini boş ver. Beni eşi olmaya zorladı. Bana yeterince iyi davrandı ama yaldızlı bir kafes yine de kafes değil midir? Yaldızlama hevesli oral seks olsa bile mi?

Banyoda saklanarak çok uzun zaman geçirdim ve sonunda dışarı çıktığımda Azar yataktaydı, sırtı bana dönüktü. Tanrıya şükür. Yaptığımız şeyi tartışmak istemiyordum... ya da tekrar yapıp yapmayacağımı.

Çünkü ben yetenekli bir dil karşısında zayıf, güçsüz bir kadınım.

Yine de Azar o sabah kahvaltıda önceki geceden bahsetmiyor. Havadan, kalenin ortasındaki sürekli kullanılan kuyudan ve biraz da sonbahar bahçeleri için planlardan bahsediyor. Bana burada sonbahar mevsimi için hangi sebze türlerinin en iyisi olduğunu ve başka iyileştirmeler için önerilerim olup olmadığını sorarken o kadar rahat ve cana yakın ki, bu beni şaşırtıyor. Yaptıklarımız hakkında konuşmak istemiyor mu? Hiç mi?

Yoksa merakını giderdi ve benimle işi bitti mi?

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kesinlikle bunu soran kişi olmak istemiyorum. *Evet, senden sonsuz nefret ettiğimi biliyorum ama dün gece yaptığın gibi klitorisimi tekrar diline dolayabilir misin?*

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Kliniğime giderken sessizce düşüncelere dalıyorum ve gün boyunca kafamı dağıtmaya çalışıyorum. Yine de hiçbir şey yolunda gitmiyor gibi görünüyor. Mühürlü olduğunu düşündüğüm bir kutu bandajın üzerinde küf olduğu ortaya çıktı ve atılmaları gerekti. Enfekte olmuş bir ayak için gelen biri, sonuncusu olan tüm ispirto şişemi çaldı.

Ve gül fidanım ölüyor. Ne kadar sulasam ya da güneş ışığına çıkarsam da yaprakları sararıp dökülüyor. Kendimi başarısız hissediyorum.

Gün batımında kliniği kapatıp kışlaya döndüğümde, en sevmediğim yemek olan haşlanmış domates ve erişte ile karşılaştığımda berbat, berbat bir ruh halindeyim. Yine de yemek yemektir, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapıp yiyorum, çünkü akşam yemeğimi yemek isteyecek benden daha şanssız başkaları da var.

İkimiz de yemeğimizi bitirip tabaklarımızı kaldırdıktan sonra Azar bana şüpheci bir bakış atıyor. "İyi misin?"

"Tabii ki mi?" Parlak bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Neden olmayayım ki?"

Azar bunu yemiyor. Bana bakarken gözleri kısılıyor. "Bu gece dikkatin dağınık görünüyor. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Başımı salladım. "Sadece düşünüyordum." "Dün geceki sözün hakkında mı?"

Kıpırdamadan onu izliyorum. Dün gece ona bir içki daha sözü vermiş miydim? Hatırlayamıyorum. Tek düşünebildiğim sıcak, istekli ağzının vücudumda nasıl bir his uyandırdığı. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Asla. Seks, garip ilişkimizde belirleyici bir faktör olmamalı ama yine de seksi düşünmeden edemiyorum. Nasıl gönüllü olduğunu ve karşılığında benden hiçbir şey istemediğini düşünmeden edemiyorum. Bunun ne anlama geldiğini ve bunu tekrar yapıp yapmayacağımızı düşünüyorum ve korkunç bir şekilde dikkatim dağılıyor. "I..."

"Eğer bana öğretmek istemiyorsan, bunu söylemen yeterli." İfadesi suskun, kapalı.

Oh. Okuma derslerini mi düşünüyor? Ben onun dilini düşünürken o bambaşka bir alana dalmış. Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Söylediğimde ciddiydim. Okuma yazma öğrenmene yardım edeceğim." Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Sanırım bunu aramızda gizli tutmak istiyorsun?"

Azar bir kez başını sallıyor. "Bana karşı kullanmasınlar diye başkalarının zayıf noktalarımı bilmesinden hoşlanmıyorum."

Yani bana yaptığın gibi mi? Çemkirmek istiyorum ama yapamıyorum. Belki de tartışmak istemiyorumdur. Kavga etmekten ve mücadele etmek zorunda kalmaktan o kadar yoruldum ki bazen çelişkiye düşüyorum. Bazı günler Azar'a o kadar kızgınım ki çığlık atabilirim, bazı günler ise... bazı günler ise memnunum. Güvende olduğum, korunduğum ve şımartıldığım için mutluyum. Benimle ilgilendiği, kliniğimde malzeme olduğundan ve karnımın tok olduğundan emin olduğu için mutluyum. Tabağımda bir mücadele daha az olduğu için iyi hissediyorum ve sonra bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum.

Bu adamın yanında kafam çok karışık. Ama savunmasız olmak istememeni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz veriyorum ona. "Bu bizim sırrımız olacak. Ne zaman başlamak istersin?"

Bakışları bana kilitleniyor ve öylece bakıyor. Öyle hararetli, düşünceli bir bakış ki, koltuğumda kıpırdanmak istiyorum. Seks hakkında mı düşünüyor? Dün gece benimle nasıl yattığını mı? Azar beni o kadar dikkatle izliyor ki nefesim kesiliyor ve nabzım hızlanıyor. Amım hiçbir şeye dayanamıyor ve kayganlaştığımı biliyorum. Hepsi bir bakış yüzünden, bu delilik. "Şimdi başlamak istiyorum," diyor sonunda, yumuşak bir sesle. "Bu gece."

"Tabii ki." Neden bir hayal kırıklığı hissediyorum?

Ayağa kalkıyorum ve etekleri yerine otururken elimi elbisemin önünde gezdiriyorum. Böyle prensesvari, balo benzeri elbiseler giymenin yeniliğinin geçmesini bekliyorum ama henüz geçmedi. Elbette pratik değiller ama yaz sıcağında giymek için de havalılar ve kumaşların verdiği hissi seviyorum. Sanırım şımartılmayı seviyorum. Bu anlaşmanın nefret edeceğimi düşündüğüm ama aslında hoşuma giden bir başka kısmı... tıpkı ağzı gibi.

Tanrım, sürekli onun ağzını mı düşüneceğim? Gerçekten berbat durumdayım.

Düşüncelerime odaklanmak için ellerimi kenetleyerek yemek odasından

çıkıp koridordan kütüphaneye doğru ilerliyorum. Azar bir adım arkamdan geliyor,

Varlığının son derece farkındayım, elini sırtıma koymasını ya da omzuma dokunmasını bekliyorum ama yapmıyor. Kütüphaneye kadar gelmeyi başarıyorum ve o bir çakmak alıp şamdanı tutuşturarak ağır raflı odayı aydınlatırken yüz ifademi sakin tutmayı başarıyorum. Etrafa göz gezdiriyorum. Buraya birkaç kez geldim ama hiçbir zaman rahat bir yer gibi hissetmedim. Dönüştürülmüş bir mağaza olduğu için tavan yüksek, zemin soğuk ve çıplak, tıkış tıkış raflar ise gölgelerle dolu. Buradaki oturma düzeni de pek davetkâr değil; süslü ahşap sandalyeler, aynı derecede gösterişli ahşap bir masa ve pencerenin yanındaki aptal küre. Olabildiğince düzgün bir kütüphaneye benziyor ama yaşanmış gibi görünmüyor. Birisi insan taklidi yapsa nasıl bir kütüphane olurdu ona benziyor... ki sanırım Azar öyle.

O şamdanı masaya koyarken ben de ilk rafa geçip çocuk kitapları arıyorum. Büyük harflerle yazılmış bir şey, bir başlangıç kitabı, bu türden herhangi bir şey. Onun yerine National Geographic dergileri ve moda kitaplarının arasına karışmış sözlükler ve dini kitaplar görüyorum. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma ansiklopedilerin arasına gelişigüzel bir şekilde gizemli kitaplar sıkıştırılmış ve eski dergilerin arasına sıkıştırılmış altın sırtı olan küçük bir kitabı, bir çocuk kitabını bulana kadar birkaç dakika kazmam gerekiyor. "Yarın hava aydınlandığında her şeyi gözden geçirir ve bunun gibi kitaplar ararız," diye başlıyorum, ona bakmak için dönüyorum. "Tabii onları nerede sakladığını bilmiyorsan..."

Döndüğüm anda kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Azar masanın ucunda oturuyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. Başı yana eğik ve uzun, solgun saçları beni izlerken omzunun üzerinden dökülüyor ama gözleri dün gece kalçalarımın arasındaykenki o sıcak, ipeksi görünümlü kehribar renginde. Hatırladıkça amım tekrar kasılıyor. "Bir şeye üzülüyorsun."

"Değilim," diye onu rahatlatıyorum.

"Öylesin ve ben de nedenini anlamaya çalışıyorum." Çocuk kitabını masaya koyarken beni izlemeye devam ediyor, ona dikkat etmiyor. Geri çekildiğimde elimi tutuyor ve teninin ne kadar sıcak olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Başparmağı avucuma bastırıyor ve sonra beni kendine doğru çekerek elimi ağzına doğru bastırıyor. Avucumun ortasını yalıyor ve o sıvı altın gözleriyle bana bakıyor. "Dün gece yaptıklarımız hoşuna gitmedi mi?"

Bana bunu cevaplatacak, değil mi? Elini tutarken rahatlamaya çalışıyorum çünkü elimi çekmekle bornozunun önünü tutup onu öpmek arasında kalıyorum. Çok azmış durumdayım. "Yaptığımı biliyorsun."

Azar dudaklarını tekrar avucuma sürtüyor, dili avucumun ortasında geziniyor ve bana o dilin dün gece yaptığı her şeyi hatırlatıyor. "Ama bugün uzaksın. Yaptığımız şeyle ilgili seni rahatsız eden bir şey var. Söyle ki bir daha yapmayacağımı bileyim."

Dudaklarımı yalıyorum, garip bir şekilde utanıyorum. "İyiydi-" "İyi mi? Ne övgü ama."

Yüzüm ısındı. "Eğer istediğin buysa seni övmeyeceğim."

"Cevaplar arıyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Azar ağzını elimin üzerinde gezdiriyor ve sonra bir parmak ucunu dudaklarına sürtüyor. Bu öpüşme değil - nasıl öpüşüleceğini bildiğinden emin değilim ve bunun farkına varmak beni ürkütüyor

-Ama samimi, yoğun ve dikkat dağıtıcı. "Ruh halin bana yanlış bir şey yaptığımı söylüyor ama aynı zamanda senin uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Bu yüzden ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Nefesim kesiliyor, titriyorum. Elimi tuttuğu yerden çekmem gerekiyor ama çekmiyorum. "Kokuyu alabiliyor musun...?"

"Amın ıslandığında mı? Evet."

"O zaman neden beni memnun edip etmediğini soruyorsun?" Söylediğinden çok daha fazlasının kokusunu alabildiğini fark ettiğimde kendimi çıplak hissediyorum. Ne zaman tahrik olsam, kokusunu mu alıyor? Son iki gündür beni böyle kokluyor ve hiçbir şey söylemiyor mu? Çok utandım. "Eğer cevabı zaten biliyorsan?"

Azar parmak ucumu dudaklarında gezdiriyor. "Çünkü bedenin tepki veriyor olabilir ama zihnin onunla birlikte değilse hiçbir şey fark etmez." Dilini hafif bir hareketle tenime değdiriyor. "Tek istediğim amcığın olsaydı, sen uyurken ve savunmasızken onu talep ederdim. Sadece vücudunun bir kısmını değil, tümünü istiyorum."

Sözleri -ve dokunuşu- beni titretiyor. "Peki," diyorum usulca. "Ne düşündün? Tekrar yapmak ister misin?"

Azar'ın altın rengi gözleri daha da kararmış görünüyor. "Bunu yapmak istiyorum *sürekli*."

Bir nefes çekiyorum. Sesindeki, gözlerindeki yoğunluk midemi bulandırıyor. Bana tekrar dokunmasını istememeliyim, ama sadece düşünmek bile

dikkatimi dağıtıyor ve beni muhtaç hale getiriyor. "Hoşuma gittiğini söylersem, bunun aramızda hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin farkındasın, değil mi?"

"Bunu biliyorum." Azar'ın ağzı parmak eklemlerime gidiyor, dili parmak eklemlerimde geziniyor. "Sadece seni memnun etmekten zevk aldım ve bunu tekrar yapmak istiyorum. Birbirimizden zevk almamıza izin yok mu? Bilinmeyen bir amaç uğruna şehit olmak zorunda mıyız? Gururunu tatmin etmek için sefil olmak zorunda mısın?"

Bazen her şeyi çok mantıklı göstermesinden nefret ediyorum. Sanki garip, tuhaf ilişkimizde mantıksız olan benmişim gibi. "Tabii ki hayır."

"Yani ikimizi de amının üzerinde ağzımın verdiği zevkten mahrum bırakmayacaksın?" Gözleri parlıyor, sanki savaş çoktan kazanılmış gibi. Elimi çekiştirerek beni kendine doğru çekiyor. "Çünkü bu benim için şüphesiz bir zevk."

"Bunu yapabiliriz," diye kabul ediyorum. Bu sadece biraz oral seks, değil mi? Ve bu senaryoda kazanan ben olacağım, çünkü benim üzerimde gerçekleştiriliyor. Yine de biraz teslim oluyormuşum, onun planına kanıyormuşum gibi hissediyorum... bu plan her ne ise. Ne ona ne de ona tam olarak güveniyorum... ama kendimi mahrum etmek için bir neden göremiyorum. "Hepsi bu kadar olduğu sürece."

Azar başını sallar. "Tek istediğim bu." Bir elini kalçama koyuyor ve beni önüne doğru yönlendiriyor. "Şimdi masaya otur. Tatlımın tadını çıkarmak istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, şaşırıyorum... ve hâlâ masanın kenarına oturup ağırlığımı oraya veriyorum. "Burada mı? Şimdi mi?"

Bana bakıyor, bir elini eteğimin altındaki bacağımda gezdiriyor. "Bunu sadece yatakta mı yapmak zorundayız? Bilmediğim kurallar mı var?"

"Kural yok," diye nefes alıyorum, şamdanı iterek yoldan çekiliyorum. "Sadece... biri içeri girebilir."

"Kimse içeri girmeyecek," diye beni rahatlatıyor ve eteklerimi yukarı itiyor. Tanrım, gözlerini hiç bu kadar koyu altın rengi gördüğümü sanmıyorum. Garip bir şekilde, bu görüntü beni en az onun istekli elleri kadar tahrik ediyor. "Eşimle birlikteyken beni rahatsız ederlerse onları yok edeceğimi biliyorlar."

Büyük laflar ama Azar'ın birini "yok ettiğini" henüz görmedim. Bazen soğuk ve acımasızca etkili olabiliyor mu? Evet. İnsanların normalde beklediği ipuçlarını ve incelikleri kaçırıyor mu? Evet, kaçırıyor. Ama yok ediyor mu? Her şeyden daha büyük bir oyun oynadığını düşünmeye başlıyorum. "Peki ya okumayı öğrenmek? Bu yüzden burada değil miyiz?"

Nazikçe sırt üstü yatmama yardım ediyor, sıcak elini boynumun dibine

koyuyor ve garip bir şekilde etkileniyorum. Bana korumak zorunda olduğu kırılgan, değerli bir hediyeymişim gibi davranıyor ve beni geriye doğru itmek yerine,

rahat olduğumdan emin oluyor. Bu ekstra adım beni kararlı kılıyor. Yaslandığımda bacaklarımı ayırıyorum, bir ayağımı koltuğunun koluna dayıyorum. Yüzünde büyülenmiş bir ifade var, eteklerimi kalçalarımdan yukarı doğru iterken biraz da saygıyla bakıyor.

"Yarın kitap zamanı," diye mırıldanıyor ve dudaklarını dizime değdiriyor.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Doğruluyorum ve Azar bana baktığında parmağımı çenesinin altına dokunduruyorum. "Küçük bir değişiklik," diye mırıldanıyorum. Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bence öpüşmeliyiz."

Ağzım onunkine değdiğinde tamamen hareketsizleşiyor ve geri çektiğimde ağır ağır kapanan gözleri benimkilere bakıyor. "Bir insan geleneği mi?"

"Oh evet. Ve bir tanesinde ısrar ediyorum." Onun ağzını amımda düşünmek ve hiç öpüşmemek garip geliyor. Doğru gelmiyor ve eğer samimi bir şey yapıyorsak, diğerini de yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum ve burnumu onunkine sürtüyorum, dudaklarım flört edercesine yakınlaşıyor. "Ağzımı seninkinin üzerine koyacağım ve sonra sana dilimi vereceğim."

Azar hırıltılı bir nefes verir. "Neden?"

Bir elimi soluk altın sarısı saçlarının şelalesine doğru kaydırıyorum. "Çünkü yakınlık yaratır. Çünkü şefkat gösterir ve sevgilinizle aranızda bir bağ kurulmasına yardımcı olur." Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum. "Çünkü iyi hissettiriyor. Kaygan ve tuhaf ama iyi." Onu tekrar öpüyorum, tüy kadar hafif. "Ve çünkü bazen bu yakınlığa ihtiyaç duyarsınız ve am yemek için zamanınız olmaz."

Yakınlığımdan büyülenmiş gibi görünüyor, gözlerini dudaklarımdan ayıramıyor. "Bunun için her zaman zaman ayıracağım," diye yemin ediyor, sesi coşkulu. "Sadece iste ve emrettiğin gibi yapacağım."

"Hoşuna gitmezse bana söyleyebilirsin," diye fısıldıyorum ve nefesimin teninde dolaşmasına izin veriyorum. "Hoşuna gitmezse bir daha yapmayız."

"Hoşuma gidecek."

Azar bundan son derece emin görünüyor, ama ben geçmişte onun kadar emin olamayacak kadar çok kötü, ıslak öpüşenle karşılaştım. Bir bakıma, daha önce hiç öpüşmemiş olması iyi bir şey. Ona nasıl düzgün öpüşüleceğini öğretebilirim, tam istediğim gibi ve ağzımın çatısına vurması konusunda endişelenmeme gerek kalmaz. Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve dudakları benim için hafifçe aralandığında eğilip ağzımı tekrar onunkine değdiriyorum. Bir süre öpüşüyoruz.

Bunun gibi birkaç kez, vücuduma hoş karıncalanmalar gönderen geçici, keşfedici öpücükler... ve sonra dilimi ağzına daldırıyorum.

Altımda gerildiğini hissediyorum, hislerdeki değişimi kabul ediyor. Sonra kolları belime dolanıyor ve ağzıma doğru inliyor, sesi aç ve yoğun. Dilimi onunkine sürüyorum, eskisi kadar ürkütücü derecede sıcak, ağzı tatlı. Dili benimkine değiyor, hafifçe flört ediyor ve o da beni öptüğünde bu işte iyi olduğunu görünce çok şaşırıyorum. Dilini garip bir şekilde saplamıyor, salya akıtmıyor, sadece dilinin benimkine karşı oynadığı oyun var. Beni nefessiz bırakıyor ve nefesimi tutmak için geri çekildiğimde, sersemlemiş olan bendim.

Bir eli yanağımda geziniyor. "Amını yalamak gibi bir şey," diyor, bakışları ıslak, şiş ağzıma sabitlenmiş. "Şimdi insanların bunu neden yaptığını anlıyorum." Başparmağıyla ağzıma dokunuyor, tamamen dudaklarıma sabitleniyor ve sonra başka bir tat için tekrar dalıyor.

Bir canavar yarattım, diye karar veriyorum, aç bir şekilde ağzımı öpücük üstüne öpücüklerle harap ederken. Beni öpmekten, ellerini üzerimde gezdirmekten ve beni yemekten başka bir şey istemeyen bir canavar. Nefes nefese eteklerimin altına girip yüzünü iç kalçalarıma bastırırken, bir duygu girdabında kayboluyorum.

Eğer buna öncülük etseydi, onun eşi olmak için bu kadar mücadele eder miydim? Bu düşünce, dili kıvrımlarımda gezinmeye başlamadan birkaç dakika önce aklıma geliyor ve sonra alçak sesle inleyerek kalçalarımı birbirinden ayırıyor...

Ve sonra hiçbir şey düşünmüyorum.

O GECE, yatağın kenarında uyumak yerine, ona biraz daha yaklaştım.

Sanki baraj yıkıldı. Artık ondan birkaç öpücük ve sarılma aldığım için (ve tabii ki kıvrımlarımın önünden arkasına kadar yalandığı için), biraz daha yakınlık arzuluyorum. Daha fazla dokunuş. Beni kendine doğru çektiğinde, güçlü bir kolla etrafımda kilitlendiğinde, bir fırın gibi sıcak olmasına aldırmıyorum. Yorganı çekip biraz daha yaklaşıyorum.

Belki de ona yaslandığım için gecenin bir yarısı bir şeylerin ters gittiğini bilerek uyanıyorum. Sürüklenerek uyandım,

Hala karanlık olduğunu fark ettiğimde kafam karıştı. Normalde mışıl mışıl uyurum, bu yüzden yatakta uzanıyorum, gözlerim gölgelerde açık ve duyularımı esnetiyorum.

Duman kokusu mu alıyorum?

Arkamda Azar geriliyor. Nefes alış verişi hızlanıyor ve vücudu sarsılıyor. Beni şaşırtarak, daha önce ondan hiç duymadığım hayvani bir hırıltı çıkarıyor. Elinden kurtulup yataktan kalkıyorum ve ona bakıyorum. Hareket etmediğinde hala uyuduğunu fark ettim. Yatakta olduğu yerde duruyor ama ay ışığında parmakları seğiriyor ve göz kapaklarının altındaki hareketi görebiliyorum.

Burun deliklerinden dumanlar fışkırıyor ve yatakta çırpınıyor.

Nefesimi içime çekerek uyanmasını bekliyorum ama uyanmıyor. Bir kâbusun pençesinde kıvranıyor, hırlıyor ve sadece Claudia'nın ejderhasından duyduğum sesler çıkarıyor. Sanki içindeki bir şey geri dönüyor. "Azar?" Yavaşça söylüyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Yanıt yok.

Yatağın onun tarafına geçiyorum, ondan daha az korkuyorum ve bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğinden daha çok endişeleniyorum.

"Azar," diye tekrar deniyorum, yatağın kenarında yanına oturuyorum. "Uyan."

Sarsılıyor, gözleri açılıyor ve bir anlığına zifiri karanlık oluyor. Gözleri odaklanıp bir kez daha altın rengine dönmeden önce bir burun deliğinden bir buhar kıvrımı kaçıyor ve bakışları bana sabitleniyor.

"Sen iyi misin?" Parmaklarımı alnında gezdirerek soruyorum. Şaşırtıcı bir şekilde teni nemli. Yazın en sıcak günlerinde bile Azar hiç terlemezdi. "Kabus görüyorsun."

Elimi tutuyor ve şaşkınlıkla tırnaklarının pençeye dönüştüğünü görüyorum. Yine Claudia'nın ejderha adamını hatırladım. Azar her ne kadar ona benzemediğini iddia etse de, şüphelendiğinden çok daha fazla benzediklerini düşünmeden edemiyorum. "Bir şey..." diye mırıldanmayı başarıyor. "Rüyalarımda bir şey vardı."

"Ne?"

Sertçe yutkunur, sonra başını sallar. "Düşündüm ki... Yarık'tan gelen bir şey." Düzensiz bir nefes veriyor. "Bir şey olmadığına eminim."

"Sadece bir kabus mu?" Elini sıkarak onu

yatıştırıyorum. "Sadece bir kabus," diye kabul

ediyor. "Uyumaya devam et."

Başımı sallıyorum ve elini bırakıp yatağın uzak tarafına dönüyorum. Belki de yatakta onunla kucaklaşarak buna ben sebep oldum. Belki de yatakta

Uykusunda biri ona dokundu ve bu bir tür kabusu tetikledi. Kaç kez Salorianların dost edinmediğini, Salorianların duyguları olmadığını, Salorianların korku göstermediğini söyledi? Ama ne kadar uzun süre birlikte olursak, o kadar saçma geliyor. Belki de bu onun bilinçaltının dışa vurumudur. Bu yüzden yatağa geri döndüğümde, çarşafları dikkatlice bacaklarımın üzerine seriyorum ve ona sırtımı dönüyorum, aramızda iyi bir boşluk bırakmaya dikkat ediyorum.

Gözlerimi kapatmamla Azar'ın yatağın benim tarafıma geçip kollarını bana dolaması bir oluyor. "Neden yine geri çekiliyorsun?" Omzuma bir öpücük konduruyor. "Seni kollarımda istiyorum."

"Seni rahat bırakıyordum," diyorum usulca. "Kabuslarının sebebi ben olabilirim diye."

"Değilsin." Beni kendine doğru çekiyor, bedenimi onunkine yaslıyor. "Kollarımda olman beni sakinleştiriyor. Uyumaya devam et."

Durumun bu olup olmadığından emin değilim ama elimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarının ucundaki pençeleri düşünmemeye çalışıyorum. Bu sadece bir kabustu, diyorum kendime. Garip bir olay. Başka bir şey değil.

Ertesi sabah pençeler yine yok ve Azar'ın onları bir kez daha dosyaladığından şüpheleniyorum. Her zamanki gibi sakin ve mesafeli, ama yalnız kaldığımız anda elleri üzerimde. Saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüşüyoruz, ta ki ben nefes nefese kalıp sandalyesinde ona sarılana ve eli kalçalarımın arasına girene kadar.

"Dersler mi?" Sormayı başarıyorum.

"Önce benim için geleceksin," diyor Azar o saçma sapan ses tonuyla. "Sonra dersler."

Ve...yapıyorum. Sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum ve endorfinle sersemlediğimde, kucağına oturuyorum ve ortaya çıkardığımız okuma kitabının üzerinden geçiyorum, alfabeyi ve harflerin şekillerini tartışıyorum.

Günlerimiz bir düzen içinde geçiyor. Birlikte kahvaltı ediyoruz (Azar tüm gün boyunca beni gözleriyle yutuyor) ve sonra Azar kaleyi yönetirken ben kliniğime gidiyorum. Her zaman yeni bir kriz yaklaşıyor. Ya mülteciler kapımıza dayanıyor, ya birileri hırsızlık yapıyor, ya da bir başkası herkes için kurulmuş ortak kuyuyu kullanan insanlara şantaj yapmaya çalışıyor. Her zaman bir şeyler oluyor ve bunun nedeni insanların

çok uzun zamandır kuralsızız. Önce kendimizi düşünmeye alıştık ve bu yüzden Azar sürekli kanun koyuyor. Birkaç kişi sürgüne gönderildi ve bir adam erzakları için komşularını öldürdüğü için idam edildi. Bu kişi için Azar hoşgörülü olmayı reddetti ve sürgünü seçti. Bunun başkalarını da ayrım gözetmeksizin cinayet işlemeye teşvik edeceğini söyledi ve daha sonra bana nazik davranıp adamı sürgüne göndermeye çalıştığını, ancak adamın kaleye geri döndüğünü söyledi. İdam etmekten başka çare yoktu.

Azar'ın iyi yönde yaptığı her değişikliğe karşı insanlar sanki savaşıyor. Ortak kullanım için yapılmasında ısrar ettiğim kuyu sürekli bir sorun kaynağı oldu. Eğer biri diğerlerinden kuyuyu kullanmaları için para almaya çalışmıyorsa, başka biri kuyuya bir şeyler atıyor. Kuyunun yakınında sürekli kavgalar çıkıyor ve milisler sürekli olarak bölgede devriye gezmek ve herkesin adil bir pay alması için kimin su alacağını düzenlemek zorunda kalıyor. Elbette her zamanki yiyecek kıtlığı var, çünkü her zaman var ve sokaklar yeniden temizlenir temizlenmez bir kez daha pis hale geliyor.

Temelde kalede hayat her zaman olduğu gibi. Bazı şeyler değişir, bazı şeyler ise sorumlu kim olursa olsun aynı kalır.

Hepsinden iyisi, Azar yönetimi devraldığından beri tek bir ejderha saldırısı bile olmadı.

Haftalar aylara dönüşürken, insanlar dışarıya akın ediyor gibi görünüyor. Sokaklarda kahkahalar ve itiş kakışlar var ama insanların üzerlerinden bir yük kalkmış gibi hissettiklerini seziyorum. Ben de öyle hissediyorum. Saklanmaya ve idare etmeye, hayatımı amansız saldırılara göre planlamaya o kadar alışmıştım ki, şimdi onlar gittiğine göre kendimi özgür hissediyorum.

Ben... mutluyum.

Her gün gördüğüm gibi duvardaki ejderhalara gülümsüyorum. Azar onların zihinlerini koruduğu için beni göremediklerini biliyorum ama insanları korumak için üzerlerine düşeni yapmaktan memnun olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor. Belki de bir fark yarattıklarının farkındalar. Her ne olursa olsun, onlara karşı başlangıçtaki şüpheciliğim yerini sessiz bir sevgiye bıraktı. Hayatlarımızı normale döndürüyorlar ve ben çok minnettarım.

Zaman ilerledikçe ilk baştaki mutluluğum yerini tedirginliğe bırakıyor.

Kalede işler yolunda gidiyor olabilir ama Azar'ın rüyaları devam ediyor. Dahası, gittikçe daha da kötüleşiyorlar. Hep aynı tür rüyalar. Bir şey -ya da biri- Yarık'a ulaşmaya çalışıyor. Rüyalar o kadar canlı ki ilk başta bilinçaltının bir şeye tepki verdiğini düşünüyorum. Belki de yönetiminden dolayı suçluluk duyuyor ya da

Bana durumun böyle olmadığına dair güvence verse de buradaki insanların güvenliği konusunda endişeliyim.

Ama sonra rüyalar değişmeye devam ediyor. Azar uykusunda dönüp duruyor, garip, gırtlaktan gelen bir dil konuşuyor ve kokusu değişiyor. Bu o garip kül kokusu ya da ejderhalarla ilişkilendirmeye başladığım yanık kokusu değil. Ekşi ve kötü bir şey... ve uyandığı anda dağılıyor. Boş gözlü, bitkin bir hale geliyor.

"Biri bana bir şey söylemeye çalışıyor," diye ısrar ediyor. "Yarık'ta her kim varsa benimle konuşmaya çalışıyor, bana ulaşmaya çalışıyor."

"Sizin dünyanızdan mı?" diye sordum. Başını salladığında içimi bir korku kaplıyor. "O zaman kim?"

"Bilmiyorum." O da benim kadar endişeli görünüyor.

Bundan sonra, ona akıl sağlığını yeniden kazanmış diğer ejderhalarla konuşmamızı öneriyorum. Claudia'nın eşi gibi yeniden kendileri olan ejderhalarla. Belki bizim bilmediğimiz cevaplar onlarda vardır. Azar bu fikri beğenir ve zihinsel "hislerini" göndererek çok uzaklara ulaşır. Claudia ve ejderhası yanıt vermiyor, bu beni şaşırtıyor ama Azar halkının drakonilerle iyi geçinemediğini ima etmişti. Yardım etmeyi reddetmek bencillik gibi görünüyor ama belki de hayatında daha önemli şeyler vardır.

Vaan adında bir ejderha ve onun eşi olan Louisiana'dan Gwen adında benim yaşlarımda bir kadından yanıt alıyoruz.

Azar'ı pek sevmiyorlar. Aslında, ona karşı düpedüz sevimsizler ve o da aynı derecede sevimsiz. Aralarını düzeltmeye çalışıyorum ama bu, tüküren kedilerle aynı odada olmak gibi bir şey. Neden anlaşamadıklarından emin değilim ama ben Azar'ın tarafını tutuyorum. Ne de olsa ben onun eşiyim. Tatsız biri olması ya da bazı yöntemlerinin alışılmışın dışında olması onun kötü biri olduğu anlamına gelmez.

Gwen de benim gibi siyah ve geldiğinde, benim gibi ejderha-Salorya siyasetiyle ilgilenen başka bir siyah kadın gördüğüm için çok sevindim. Ancak Gwen bana Vaan için burada olduğunu ve benim Azar'ın tarafında olduğumu açıkça belirtti, bu yüzden arkadaş değiliz.

Şaşırmadım. Belki biraz üzgünüm ama şaşırmadım.

İlk görüşmeden sonra Gwen ve Vaan, Dallas Kalesi'nde kalıp "yardım" etmeye, kale ile dağılmış kadınlar arasında irtibat kurmaya karar verirler.

çiftleşmiş ejderhaları var ve Azar'ın çağrısına cevap vermeyecekler.

Eninde sonunda bir şey Yarık'tan geçecek. Gwen ve Vaan o zaman geldiğinde alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacağından endişeleniyorlar, bu yüzden artık Dallas Kalesi'nin bir parçasılar. İsteksiz bir parçası ama yine de bir parçası.

Ben de Dünya'nın ne zaman rahat bir nefes alacağını merak etmeden duramıyorum. Önce Yarık, şimdi de yeni bir tehdit. Hiç rahatlayabilecek miyiz?

İKİNCİ BÖLÜM

ChapTer

SeVenTeen

MELI NA

I Alma yanıma geldiğinde yaşlı bir adamın titreyen uzuvlarını yıkıyorum, yüzünde yorgun bir ifade var. "Birini daha kaybettim," diyor basitçe. "Askerleri çağırabilir miyiz?"

Olamaz.

Çarşafları yaşlı adamın vücudunun üzerine örtüyorum ve ona gülümsüyorum.

En iyi doktor bakışımla. "Yakında döneceğim." Beni duyduysa bile cevap vermiyor. Sadece karyolada yatıyor, halsiz, hastalık onu kasıp kavururken cildi soluk gri. Ayağa kalkıyorum, normalde boş olan kliniğime bakarken umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyorum. Klinikte hastalar için kurulmuş yedi karyolam var ve kötü bir günde iki tanesi dolu olabilir.

Bugün hepsi dolu. Bir haftadır da öyle. Yerlerde paletler var ve hastalar mümkün olan her yere doluşmuş durumda. Uyuyan birkaç bedenin üzerinden geçip Alma'yı en hasta hastalarla çalıştığı arka tarafa kadar takip ediyorum. Her yer kusmuk ve idrar kokuyor ve ben yanından geçerken bir başka kadın yatağının başucundaki kovaya kusuyor. İkimiz de duraklıyoruz ve ben kadının yanına gidiyorum, en kötüsü içinden geçerken omuzlarını ovuyorum.

Ona biraz mısır ekmeği verirken ve su bardağının dolu olduğundan emin olurken "Yemeye çalış," diyorum.

"Ölüyorum," diye ağlıyor, kovayı göğsüne bastırarak. "Ölüyorum."

"Gıda zehirlenmesi geçiriyorsun," diyorum ona nazikçe ve yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Mide ekşimesi. Geçer."

"Bunun için bana bir şey verebilir misiniz?" Gözleri yaşlarla dolu ve kusmanın şiddetinden irisinin yanında patlamış bir kan damarı var.

Ona hayır demeliyim. Ona hiçbir şey kalmadığını söylemeliyim, çünkü hastalık dalgaları Dallas Kalesi'ni vuruyor ve erzaklarım günler önce tükendi. Yine de umut vermeliyim. "Bir şeyler arayacağım ama biraz su iç ve mısır ekmeğini ye. Küçük lokmalar. Eğer bunu yiyebilirsen, sana mide bulantını geçirecek bir şeyler verebilirim."

Bana minnettar bir bakış atıyor ve karyolasına geri yığılıyor.

Alma yakınlarda sabırla bekliyor. Giysileri terli ve lekelerle kaplı, bronz yüzü solgun, koyu renk gözlerinin altında derin halkalar var. Normalde düzgün olan saçları kıvırcık ve at kuyruğundan kaçıyor, ama sanırım o da

fark etmekten yoruldum. İkimiz de öyleyiz. Beni odanın arka tarafına götürüyor ve eski filmlerdeki gibi bir çarşafla örttüğü adamın yanına götürüyor. Ona o çarşafı sterilize edip tekrar kullanmamız gerektiğini söylemiyorum, çünkü anlıyorum. Kimse yanındaki karyolada yatan ölü bir adama bakmak istemez. Bu hastalara sıranın kendilerinde olduğunu düşündürür.

Ve... haklılar.

Bu hastalık ortaya çıktığından beri dalga dalga geliyor. Tüm ev halkı etkileniyor ve aynı semptomlarla -kusma, ateş, mide bulantısı ve ishal- kapıma geliyorlar. Başlangıçta zehirlenme olduğunu düşünmüştüm ama yayılmaya devam edince başka bir şey olduğunu anladım. İnsanlar ölmeye devam ediyor ve onları tedavi edecek ilaçlarım tükendi.

Alma fısıltılı bir sesle, "Bunda da kurt var," diyor. "Kontrol ettim."

Sertçe yutkunuyorum, başımı sallıyorum. Bu gerçek bir veba değil, gerçekten değil. Hava yoluyla bulaşan bir hastalık değil ve kimse öksürerek bulaşmıyor. Tüm hastalar kendilerini hasta eden bir şey yiyorlar ve öldüklerinde dışkılarında garip, korkunç kurtçuklar buluyoruz. Dalgalar halinde geliyor olması bana insanların yediği bir şey olduğunu söylüyor ve bunun böcekler olduğundan şüpheleniyorum.

İnsanları bu devasa, tuhaf böceklerden uzak durmaları için ne kadar uyarırsak uyaralım, onları yemeye devam ediyorlar.

Anlıyorum. Anlıyorum. Dallas Kalesi'nde milislere katılmayı ya da oluşturduğumuz çalışma programlarında yer almayı reddedenler var. Artık kalenin çoğunluğu Azar ve milisler tarafından "istihdam" edildiği için karaborsa zorlanıyor. Mallar için daha az alıcı var ve bu yüzden kimse yiyecek için ticaret yapmıyor. Yoksullar zor durumda ve kasabada ortaya çıkan devasa, kedi büyüklüğündeki böcekleri yakalamak yavaş ve kolay.

O böceklerde bolca protein olduğunu tahmin ediyorum. Aç ailelerin karınlarını doyurmak kolay.

Ama bu böcekler neredeyse herkesi hasta ediyor. İnsanlar yine de onları yemeye devam ediyor.

Çarşafları geri çekip ölü adamın yüzüne bakıyorum. Yüzü çökmüştü ve onu hayal meyal tanıyordum; birkaç gündür tedavi ettiğimiz, tüm çabalarımıza rağmen sürekli kusan adamlardan biriydi. Bir karısı ve bir de oğlu vardı. Karısı dün öldü ve oğlu da hayata tutunmaya çalışıyor. Hayal kırıklığıyla tekrar üstünü örttüm ve Alma'ya döndüm. "Askerleri çağır, evet. Şu yatağı boşaltalım ve yerde yatan birini alalım.

içine." Başını sallayıp alnını sıvazladığında, "Ve ellerini yıka." diye ekliyorum.

"Her zaman," diyor ve sonra duraklıyor. "Bu gece kalıyor musun?"

Dudağımı ısırıyorum. Buna ihtiyacım var. Yardım etmek için sürekli burada olmalıyım. Alma akşam vardiyasında çalışıyor ama bir kişinin üstesinden gelebileceğinden çok daha fazlası oluyor. Yardım eden milis askerlerim var (Azar sağ olsun) ama çoğu kusmuk kovalarını değiştirmekten ya da ölüleri taşımaktan başka bir şey yapmayı bilmiyor. Kalmalıyım... ama kalmayacağım, çünkü Azar eve dönmemde ısrar ediyor. Ne kadar uzun kalmayacağımı ya da insanların bana ihtiyacı olduğunu söylesem de benim yerimin onun yanı olduğunu düşünüyor. Kendisinin de bana ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Bu bana Azar'ın istediği zaman inatçı ve inatçı bir eşek olabileceğini hatırlatan şeylerden biri.

Yine de başımı sallıyorum. "Yapamam. Onunla konuşmam gerek. Özür dilerim."

Alma şaşırmadan başını sallıyor. Ona Azar'la yoksullar için bir yemek programı hakkında konuşmam gerektiğini söyleyemem. İnsanların yemek yemek istiyorlarsa kendi kurallarına uymaları gerektiğine inanıyor. Kalenin refahına katkıda bulunmalılar. Bunu söylemek kolay olsa da, asi ebeveynlere sahip çocukların açlıktan ölmek üzere olan gözlerine bakmak daha az kolay. Acı çekenler onlar ve yiyecek kıtlığı nedeniyle Azar'ı katkıda bulunmayanları beslemeye ikna edemiyorum. Yine de bunun üzerinde çalışıyorum. Bu bir süreç, tıpkı Azar'la ilgili diğer her şey gibi. Onun düşünce tarzı benimkinden farklı.

Yine de eve dönmem iyi olur. Yemek hakkında tartışabiliriz (yine) ve iyi bir gece uykusu çekebilirim, böylece sabaha zinde olabilirim... ve umarım Azar'ın uyumasına yardımcı olabilirim. Kabusları giderek artıyor.

Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum ve Alma'yla birlikte hastaların listesini gözden geçiriyorum; hangilerinin daha fazla suya ihtiyacı var, hangileri yemek yedi, hangileri muhtemelen geceyi çıkaramayacak. Kalıp yardım etme ihtiyacı beni çekiyor ama Azar'ı tanıyorum. Akşam çoktan geç oldu ve beni arıyor olacak.

Ben gitmeye hazırlanırken Alma, "İlaçları sor," diye fısıldıyor.

Başımı salladım. O da benim kadar iyi biliyor ki bölgede ilaç varsa çoktan ele geçirmişizdir. Eski Dallas ve çevresi tamamen temizlenmiş durumda. Daha uzağa gitmemiz gerekecek. Bisikletlere atlayıp birkaç günlüğüne yola çıkın ve otoyolları takip edin. Ne bulabileceğimize bakalım. Gwen ve ejderhası Vaan'a sorardım ama Gwen hamile. Yerel kızlardan biri, Rachel, kendi ejderhasıyla yeni çiftleşti, ama Rachel düşmanca davranıyor

ve

biz onun düşmanıymışız gibi davranıyor. Kimse Azar'a güvenmiyor gibi görünüyor. Sanırım anlıyorum. Huysuz ve iyi günlerinde bile geçinmesi zor biri. Dallas Kalesi'nin nasıl olmasını istediğine dair kesin bir vizyonu var ve vizyonundan sapanlara karşı çok az toleransı var. Duvardaki ejderhaları görüyorlar ve onları istismar ettiğini düşünüyorlar.

Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar.

Kendini bilgiyle donatmak istediği için çocukluk kitaplarını öğrenmek için acı çeken adamı tanımıyorlar. Bana karşı şefkatli ve nazik olduğunu bilmiyorlar. Artık hizmetçileri kibar sözlerle ve cesaretlendirici yorumlarla selamladığını çünkü onların ne kadar takdir edildiklerini anlamalarını istediğini bilmiyorlar. Beni öpüp kucaklayan, benimle altınmışım gibi ilgilenen, hiçbir şey istemediğimden emin olan bir adam olduğunu. Anladığım kadarıyla kendilerinden başka kimseyi önemsemeyen bir kültürden geliyor ama değişiyor. Öğreniyor. Kaç gece geç saatlere kadar Dallas Kalesi için planlar hakkında konuştuk? Yarık'tan bu yana oluşan hassas ekosistemi bozmadan herkes için işleri nasıl daha iyi hale getirebileceğimizi konuştuk? Belki başlangıçta bencilce nedenlerle sorumlu olmak istedi ama her gün onun yanındayım. Değiştiğini biliyorum. Mantığını dinlediğini biliyorum.

Bu gece eve gitmemin bir başka nedeni de bu. Beni dinliyor. Eve gidebilirim ve hiç değilse belki onu gece boyunca çalışmama izin vermeye ve bana daha fazla yardım etmeye ikna edebilirim.

Yerleşkeyi boydan boya geçen kısa yürüyüş hiç bu kadar uzun gelmemişti. Kışlaya ve Azar'la paylaştığım odalara doğru ilerlerken iki milis askeri - muhafızlarım - arkamdan geliyor. Sokakların yine pis olduğuna ya da yetişkin bir insanın sokaktaki büyük böceklerden birini kovaladığına dikkat etmemeye çalışıyorum. İnsanların kendilerine yardım etmek istememesine kızmak Azar'ı motive etmeme yardımcı olmaz. İnsanlar kusurlarına rağmen insandır. Sokaklar yine pisse, bunun nedeni çöpleri toplama arabalarına götürmek yerine pencereden atmaya devam etmenin daha kolay olmasıdır. Eğer insanlar böcekleri yiyorlarsa, bunun nedeni...şey, bilmiyorum. Sanırım hastalanmayacaklarını düşündükleri için.

Huzur, kendime hatırlatıyorum. Sakin ol. Elinden gelen her şeyi yapıyorsun.

Ama adam önümdeki böceği kovaladığında duruyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Efendim," diyorum usulca. "Onu yemeyin."

Süslü elbiseme, temiz saçlarıma, temiz tenime ve dudak kıvrımlarıma bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Bir düzine kez duyduğum şey bu.

İnsanlar dikkat etmediğimi düşünmeden önce. Azar'ın fahişesi. Kendimi herkesten üstün tuttuğumu. Kalenin geri kalanı için fazla iyi olduğumu düşündüğümü.

Bana çirkin bir şey tükürmeden önce elimi kaldırdım. "Sana kışlada yemek verecekler," diye devam ediyorum. "Onlara seni Melina'nın g ö n d e r d i ğ i n i söyle yeter. Yemin ederim seni besleyecekler. Muhafızlarımdan biri seni götürebilir."

Sıska, kirli adam iğrenç böceği elinde tutuyor, birçok bacağı kıvranıyor. "Peki ya ailem?"

"Onlar için de sana yetecek kadar alırız," diye yatıştırıyorum.

"Peki ya yarın? Ve ertesi gün?" Ayaklarıma tükürüyor. "Böcek yahnisi bizi bir hafta doyurur. Evimde hasta olan kimse yok."

"*Yine* de," diyorum. "Kliniğim ölmek üzere olan insanlarla dolu..." Elbiseme tekrar bakıyor ve ben vazgeçiyorum, çünkü faydası yok. Hakkımda en kötüsüne inanmak istiyorsa, bırak inansın. Ve haklı da. Bu gece onu ve ailesini doyurabilirim ama bundan fazlasını yaparsam Azar yemek parasını bahçelerde çalışarak ya da sokakları temizleyerek ödemeleri konusunda ısrar edecektir. Kale için çalışarak.

İçimden bir ses bu adamın bunu yapmayacağını söylüyor. Bana öyle bir bakıyor ki, sanki ben bir çöpmüşüm gibi. Sanki güvenliğe giden yolu beceriyormuşum gibi. Sanki aptal, prensesvari elbisem, tıpkı giydiği kirli gömlek gibi çöpe atılmış olmaktan başka bir şey ifade ediyormuş gibi. Ama önemli değil, çünkü bir yanım onun haklı olduğunu düşünüyor. Azar yüzünden özel muamele gördüğümü.

Bu yüzden yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Onlara seni Melina'nın gönderdiğini söyle," diyorum tekrar ve yola devam ediyorum.

"Ejderha orospusu," diye mırıldanıyor adam.

Bunu da görmezden geliyorum. Gerçeklere dayalı olarak bile doğru değil ve tartışamayacak kadar yorgunum.

Kışlaya girdiğimde saatin ne kadar geç olduğunu fark ediyorum. Etraf mum kokusundan geçilmiyor - Azar'ın sevmediğini ama benim iyiliğim için hoş gördüğünü söylediği bir şey - ve her odayı gölgeler kaplıyor. Güneş artık daha hızlı batıyor ve yılın sonuna doğru ilerlerken hava biraz daha serin. Akşam yemeğini düşünüyorum - doğruca masaya mı gideyim yoksa önce yıkanayım mı? Kendimi kirli ve yorgun hissediyorum ama Azar'ın beni beklediğini biliyorum, bu yüzden yemek odasına yöneliyorum.

Gwen ve Vaan Fort Dallas'a taşınmayı seçtiklerinden beri akşam yemeklerini bizimle yiyorlar. Rachel ve ejderhası Jurik'in de her zaman ayarlanmış bir yeri var ama onları tespit etmek daha zor. Azar'dan hoşlanmıyorlar ve onunla birlikte olduğum için bana g ü v e n m i y o r l a r, bu

yüzden bizden çoğu zaman uzak duruyorlar. Ben değilim

Yemekhaneye girdiğimde Azar'ın orada oturmuş, elinde bir kitap, bir dilim meyve kemiriyor olması beni tamamen şaşırtıyor. Geldiğim anda başını kaldırıyor, gözleri bir an için kararıyor. "Geç kaldın."

"Günüm güzeldi canım," diye şaka yapıyorum. "Tek kelimeyle harikaydı. Sorduğun için teşekkürler." Onun yanındaki sandalyeye çöküp başımı öne eğiyorum. "Akşam yemeğini atlayabilir miyiz? Aç değilim."

"Kusmuk gibi kokuyorsun," diyor Azar bana, kitabını kapatıp meyve tabağını iterek.

Ona yorgun bir bakış attım. "Muhtemelen biri üzerime kustuğu içindir."

Ayağa kalkıyor. "Banyo yapacaksın," diye anons ediyor. "Ve sen yıkanırken seni besleyeceğim, çünkü belli ki birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor."

Küstahlığı karşısında bir gülümsemeyi ısırıyorum. Benim için endişelendiğinde çok huysuzlaşıyor. "Banyo kulağa hoş geliyor. İyi fikir."

Azar beni banyo odası olarak düzenlenmiş odaya doğru yönlendiriyor. Banyolardan ayrı, mutfaklara yakın, böylece küvet kolayca boşaltılabiliyor ve ısıtılmış su hızla içeri taşınabiliyor. Odaya girer girmez bir zil çalıyor ve bir hizmetçi içeri dalıp bize başını sallayarak su üzerinde çalıştığını bildiriyor. Ona yorgun bir gülümseme veriyorum ve botlarımı tekmeliyorum. Bunu yaptığım anda Azar arkamda, kirlenmiş elbisemin düğmelerini çözüyor. "Üzerine kimin kustuğunu söyle bana," diyor. "Onları cezalandırmam gerekiyor mu?"

Kıkırdayarak gözlerimi deviriyorum. "Hasta biriydi. Yaptıkları şey bu. Ellerinden bir şey gelmiyor."

"Peki bugün çok hasta var mı?"

"Çok fazla." Ağır ağır iç çektim. "Yemek hakkında konuşmamız gerek."

"Ben kimseden bir şey saklamam," diyor Azar, elbisemin düğmelerini açtıktan sonra kaydırarak çıkarırken. "Nasıl yiyecek bulacaklarını biliyorlar. Tek yapmaları gereken istemek ve kalenin iyileştirme programlarından birinde onlar için yer açacağız."

"Bazı insanlar soramayacak kadar gururludur." Hizmetçilerden biri elinde bir kova buharlı suyla içeri girdiğinde kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak ürperiyorum. Hizmetçi gitmek için döndüğünde sevgilime "Bazıları da senden hoşlanmıyor," diyorum. "Herkes sana el pençe divan durmak istemiyor."

"O zaman o kadar da kötü yemek istemiyorlar," diyor sert bir sesle. "Barınağımı kabul ediyorlar ama burayı herkes için daha iyi hale getirmek için hiçbir şey yapmayacaklar mı? Bırakın açlıktan ölsünler o zaman."

Ona bir bakış attım. "Azar, bunu konuşmuştuk."

Hizmetçi soğuk suyla döndüğünde sessiz kalıyor ve su küvete döküldüğünde ayak parmağımı daldırıyorum. Mükemmel; ne çok sıcak, ne de çok soğuk. Eski moda, pençe ayaklı küvete giriyorum ve Azar yanımdaki tabureye geçiyor. Bir toka alıyor ve bugün yıkama günü olmadığı için saçlarımı benim yerime topluyor. Ona minnettar bir bakış atıyorum ve o sabunu alırken küvette arkama yaslanıyorum. Geç döndüğümde yorgun olduğumu biliyor ve sanki değerli bir şeymişim gibi üzerime titriyor ve ben de bunu yiyorum. Birinin benimle ilgilenmesi çok güzel ve ayrıcalıklı olduğumu biliyorum. Burada hizmetçilerimiz, başımızı sokacak bir çatımız ve yiyecek yemeğimiz var. Belki de Azar'ın taleplerine uymayan kaledekileri beslemek için beni zorlayan şey suçluluk duygusudur.

Ben yerleşirken ve Azar uzuvlarımı kokulu sabunla yıkarken, nihayet tekrar konuşuyor. "Senin iyiliğinden faydalanmaları düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Herkesin benim iyiliğimden faydalandığını düşünüyorsun." "Çünkü öyle yapıyorlar."

"Öyle değiller." Elimi sudan kaldırıp ona alaycı bir şekilde tükürüyorum. Kızgınlığımı görmezden geliyor ve elimi tutup yoğun bir konsantrasyonla yıkıyor. "Herkes henüz senin bir dahi olduğunu düşünmediği için kızgınsın. İşlerin artık nasıl yürüdüğüne alışmaları için onlara zaman ver. Bir gecede yıllarca el yordamıyla sürdürdüğün yaşamı tersine çeviremezsin."

Azar homurdanıyor, bezi kolumdan yukarı kaydırıyor ve sonra omzuma masaj yapıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, o benimle ilgilenirken gözlerimi kapatıp dalıp gidiyorum. "Biz mantıksız şeyler istemiyoruz, yoldaşım. Sadece yaşadıkları kalenin bakımına katılmalarını istiyoruz. Bunun çok fazla olduğunu düşünmüyorum." Sesi huysuz geliyor. "Yemeğimi yiyorlar, tıbbi malzemelerimi tüketiyorlar ve cömert, güzel eşimi benden uzak tutuyorlar. Bundan hoşlanmıyorum."

Suyun içinde arkama yaslanırken gülümsüyorum ve o da elindeki bezi önümde gezdiriyor. "Ve işte meselenin özüne geldik. Bugün yalnızdın, değil mi?"

"Meşgulüm," diye homurdanıyor. "Gün boyu sözüm kesildi, insanlar en aptalca şeyleri sordular. Burada kimse kendi adına düşünmüyor mu? Bir dahaki sefere onlara kıçlarını nasıl sileceklerini söylemem gerekecek."

Evet. Beni ıskaladı. Kendileri için düşünenlerin sorunun bir parçası olduğunu, onun büyük vizyonuna uymayanların onlar olduğunu belirtmiyorum. Onun yerine, sudan çıkardığım bacağımı yıkamasına izin verdim,

ve bir gözünü açıp ona bakıyorum. Beni temizlemeye o kadar konsantre olmuş ki, gözleri tahrik olduğu anlamına gelen koyu kehribar renginde bile dönmüyor. Bunu değiştirmek, bir elimi kalçalarımın arasına sokup boş boş kendime dokunmak istiyorum ama o kadar yorgunum ki bu küçük hareket bile çaba gibi geliyor. "Yarın, iki beyin hücrem bir araya geldiğinde, yiyecek depoları hakkında konuşabilir miyiz? Bence erzakı azaltmalıyız ya da kışı geçirmek için erzağı uzatmanın bir yolunu bulmalıyız. Belki ava daha fazla ekip göndeririz."

"Bunu yarın tartışırız," diye kabul ediyor. "Bu gece tartıÇamayacak kadar yorgunsun ve tartıÇırken sana bakmayı seviyorum. Gözlerin büyüyor ve göğüslerin kabarıyor. Haksız olduğunuzda bile oldukça etkileyici."

"Ben asla yanılmam," diyorum kıkırdayarak. "Peki bugün ne okudun?"

"Kocam" şok edici bir hızla okumaya başladı. Zeki ve kelimeleri hızlı bir şekilde bir araya getirebilen bir çocuk ve onun için bulduğum erken okuma kitaplarını hızla bitirdi ve şimdi gördüğü her şeyi yutuyordu. Birkaç hafta boyunca, gardiyanlardan biri onu yakalayana kadar okurken kelimeleri ağzında geveledi. Ne kadar utandığına şaşırmıştım. Azar gururlu biri ve kimsenin onun yeteneksiz olduğunu düşünmesinden hoşlanmıyor. Şimdi biraz daha yavaş ama sessizce okuyor ve onu her bulduğumda elinde bir kitap var. Geceleri onlar hakkında konuşuyoruz ve onun okumasıyla çocukluğumun bir bölümünü yeniden yaşıyor gibiyim. Onu *8 yaşındaki Ramona Quimby*'yi kıkırdarken buldum ve *Amelia Bedelia* ile *Where the Wild Things Are*'ı sevdi. *The Giving Tree* onu kızdırdı, *Charlotte's Web* gibi, çünkü kendini feda etme türü hikayelerin büyük bir hayranı değil. Bunların arkasındaki mantığı kavrayamıyor ve bence bunun Salorian yetiştirilme tarzıyla ilgisi var.

Tanışsam bile pek çok Salorian'ı seveceğimi sanmıyorum. Onu seviyorum, ama o yeterli.

"Korkunç bir hikâye," diyor Azar ayağımı kaldırıp parmaklarımı yıkarken. "Bir oğlan ve bir kız hakkındaydı. Kız ölmüş ve oğlan çok üzülmüş. Hiç hoşuma gitmedi."

Kütüphanesinde ne olduğunu düşünmeye çalışarak duraksıyorum. "*Bridge to Terabithia?* Onu okuduğumda bir bebek gibi ağlamıştım. *Old Yeller*'ı okuduğumdan daha çok."

Doğruldu, omuzları sertleşti. "Ben ağlamadım." Duraklıyor. "Yine de böylesine sadık bir dostu kaybettiği için gençler adına üzüldüm. Old Yeller nedir?"

"Bir çocuk ve köpeği hakkında bir kitap. Aynı hava."

"O zaman köpek onun arkadaşı mı? Köpekler gerçekten bu kadar zeki mi?"

"Bazıları öyle mi? Bence sen daha çok kedi insanısın," diye takılıyorum. "Kediler kendilerini bir bok sanırlar ve kimseyi dinlemezler. Senden istediklerini yapmanı beklerler, oysa bir köpeğin tek derdi sahibini memnun etmektir."

Sevgilim uzun, ince burnuyla bana bakıyor, yüzünde kibirli bir ifade var. "Kedi korkunç bir yaratığa benziyor. Neden itaatkâr bir şey yerine bir kedi isteyeyim ki?"

"Çünkü itaat çok abartılıyor. Benden hoşlanıyorsun çünkü senin saçmalıklarını kabul etmiyorum."

Ağzının gerilmesi bana haklı olduğumu söylüyor. Eğlencesini gizlemeye çalışıyor. Belki de kalede yavru kedisi olan birini bulup bir tanesiyle takas edebilirim. Köpekler artık daha az yaygın çünkü pek çok insanın kedi besleyecek yiyecek kaynağı yok ama kediler kalede hâlâ hoş karşılanıyor çünkü fare nüfusunu uzak tutmakta çok başarılılar. Bence Azar da bir kedi yavrusu isterdi. Ona istediğini yaptırmaya çalıştığını ve kedinin onu görmezden geldiğini hayal ediyorum ve bu düşünceden çok fazla keyif alıyorum. Adama kesinlikle bir yavru kedi almalıyız.

Karnım gurulduyor ve Azar mutsuz bir ses çıkarıyor. "Acıkmışsın. Yemek yemen için ısrar ediyorum."

"Eğer yaparsam, sabah yiyecek dağıtımı hakkında konuşabilir miyiz? Yoksullara?"

Kaşlarını çatıyor. "Ve size söyledim, beslenmek için ne yapmaları gerektiğini biliyorlar. Gerçekten birinden bir torba çöp toplamasını istemenin, bir karın dolusu yemek karşılığında çok fazla olduğunu mu düşünüyorsun? İnatçılıklarını ödüllendirmem mi gerekiyor?"

İçimi çekiyorum, çünkü haklı olduğunu biliyorum. Çılgınca bir şey istemiyor ve herkesin kemerlerini sıktığı ve elimizdeki erzakları idare etmek için biraz daha az yemeye katlandığı soğuk kışa doğru gidiyoruz. Bu daha önce de yaşadığımız bir tartışma. Ya tüm yiyeceklerimizi dağıtırsak ve o zaman kurallara gerçekten uyanları besleyecek hiç yiyecek kalmazsa? O zaman kimse mutlu olmaz ve kale kaosa sürüklenir. "Sadece... bu benim iş yükümü artırıyor," diyorum, olumlu yanıt vereceği bir şekilde çevirmeye çalışarak. "Ve bu hoşuma gitmiyor."

Ben küvetten çıkmak için ayağa kalkarken Azar bana bir havlu uzatıyor. "O zaman kliniğinizi tamamen kapatacağız-"

Onu ensesinden tutup kendime doğru çektim, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Kliniğimi kapatamayacaksın, seni piç kurusu. O *benim*."

Burun delikleri alevleniyor ve bakışları ağzıma yöneliyor. Aramızdaki sıcaklık artıyor ve ben ne yaptığımı anlamadan iki kolumu da ona doluyorum ve sonra şeytanlar gibi öpüşüyoruz. Ağzım onunkinin üzerinde, çılgınca, sinirli ve zorluyor. Saçlarımı tutup çekiştirirken bile ağzı benimkinin üzerine eğiliyor, öpüşmenin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor. Bu öpüşmeyle bir hakimiyet savaşı veriyoruz ve elleri kaygan tenimin üzerinde kayarken ve beni kollarının arasına çekerken inliyorum.

"Senin kliniğin," diye nefes alıyor, sonra alt dudağımı ısırıyor. "Senin, değil mi? Sana söz vermiştim." Dili ağzımda sıcak ve arayış içinde ve beni banyoda yere indirdiğinin belli belirsiz farkındayım. Karnımda bir ürperti patlıyor, çünkü böyle anları seviyorum, ikimizin de hayal kırıklığıyla birbirimizi sarsmak ve sonra saf açlıktan birbirimize saldırmak istediğimiz anları.

Onun aç öpücüğüne kendi öpücüğümle karşılık veriyorum, elim ağır cüppesinin önüne gidiyor ve altındaki sert uzunluğu hissediyorum. Elimi aletinin dış hatları boyunca sürüklüyorum, o ağzımı yalarken ben de avucumun içiyle ovuyorum.

"Tıpkı bu amcığın benim olduğu gibi," diyor sıcak öpücükler arasında, eli kalçalarımın arasında geziniyor. Klitorisimi hatasız bir şekilde buluyor ve beni çıldırtacak şekilde ovmaya başlıyor. "Bana benim olduğunu söyle, Melina. Bana bu amcığın eşi için ıslak ve sulu olduğunu söyle."

"Islak, çünkü küvetten yeni çıktım, aptal," diye nefes alıyorum, arayan parmakları için kalçalarımı daha geniş açarken bile elimi şaftına sürtüyorum. "Siktir, aynen böyle."

"Şimdi kim aptal?" diye alay ediyor, ben aletini sıkarken bir parmağını derine batırıyor. Dişlerinin arasından çıkan nefesinin tıslamasını seviyorum, eli amımda sallanırken bile yüzünü boynuma gömüp itmesini seviyorum. Aramızda böyle anlar yaşandığında, diğerinin önce boşalmasını sağlamak bir yarış haline geliyor ve bu sefer kazanmaya kararlıyım.

Parmaklarının etrafını sıkıca sarıyorum, o beni kenara doğru iterken bile onları hapsetmeye çalışıyorum. "O parmaklarla amımı sertçe sikeceksin, değil mi? Beni kendine mi alacaksın? Beni başka erkekler için mahvedeceksin?"

Azar inliyor ve dişleri boğazımda gezinerek içime yeni bir şehvet dalgası gönderiyor. Beni hiç ısırmadı ama bu fikri son derece heyecan verici buluyorum.

"Sen," diyorum ve sonra parmağını içimde kıvırıp daha önce hiç vurmadığı bir noktayı okşarken boğuluyorum. Ona G noktasından hiç bahsetmemiştim ama gizlice aşk kitapları okuduğunu biliyorum, yani bir yerlerden öğrenmiş olmalı. Şimdi kontrolü kaybeden benim ve boşalmadan önce elimle ona hızlı bir pompa yapmayı zar zor başarıyorum, yerden yükselirken eline sürtünüyorum. Dalga dalga gelen zevk beni vuruyor, sonunda sersemlemiş bir halde fayansın üzerine yığıldığımda Azar üzerimden kalkıyor.

Doymuş gözlerle bornozunu açıp bir elini sikinin üzerinde gezdirmesini, bana bakarken kendini okşamasını izliyorum, gözleri ihtiyaçtan derin altın renginde. Kendini birkaç kez çekiştiriyor ve sonra dönerek salgısının küvetteki suya çarpmasını sağlıyor. Suyla temas ettiğinde buhar tıslayarak yükseliyor ve başı geriye düşüyor. Ayağa kalkıyorum ve orgazmı boyunca kendini okşarken kollarımı ona doluyorum, memnun ve kemiksiz hissediyorum.

Bu lanet oyunu hiç kazanamıyorum.

CHAPTER

SEKİZİNCİ

AZ
AR

Arkadaşım neden mum yaktığımı ya da gece geç saatlere kadar kitap okuduğumu sormuyor. Nedenini biliyor. Kitabın sayfalarına bakıyorum, zihnim sayfalarda gezinen kelimelere odaklanamayacak kadar yorgun.

Sayfa. İşe yaramaz. Uyumaya çalışmalıyım ama uyursam beni neyin beklediğini biliyorum.

Rift'teki şey. Şu anda bile, bir akbaba gibi zihnimin arkasında gizlendiğini, rahatlamamı ve gardımı düşürmemi beklediğini hissediyorum.

Bundan nefret ediyorum. Bu dünyada yaşadığım yıllar boyunca ilk kez kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Burada ilk mahsur kaldığımda dehşete kapılmıştım ama bu dehşet yerini kararlılığa bıraktı. Başarılı olmaya, kendime ait küçük bir krallık kurmaya kararlıydım. Bunu başardım ve şimdi yanımda bir eşim var. Ve ben... mutluyum. İçerik. Melina'ya bakıyorum ve onu gördüğümde büyük bir zevk ve gururla doluyorum. Bu güzel yaratık benden başka kimseye boyun eğmiyor. Benden başka kimse onun amının tadını alamaz. Kimse açgözlü dilim için haykırışını duymuyor ya da zekice tavsiyeleriyle ödüllendirilmiyor. O tamamen ve tamamen benim.

Kötü bir Salorian olmam umurumda bile değil. Artık umurumda değil. Eve dönmeyi hayal etmiyorum. Bu kale elimde, sıkıcı, yavan insanları benim kurallarıma göre yaşamaktan memnun. Yanımda eşim var. Sonsuza dek kalabilirim.

Ve şimdi buna karar verdiğime göre, her şeyi elimden almakla tehdit eden yeni bir tehlike var.

Yarıktan aşağı bakan şeyin bize zarar vermek istediğini biliyorum. Düşüncelerindeki kötülüğü, hissettiği açlığı hissedebiliyorum. Bu dünyayı istiyor. Her nereden aşağı bakıyorsa, burayı kendi yeri olarak sahiplenmeye karar vermiş.

Ve o artık benim.

Seni koruyabilirim, diye küçük bir ses yükseliyor. Zihinsel gürültünün içinde neredeyse kayboluyor. *Ben güçlüyüm.*

Bir eğlence dalgasıyla savaşıyorum. Bu Kael'in çocuğu, Sallavatri. Kibirli ama meraklı. *Sen yeni doğmuş bir çocuksun. Benim kadar güçlü değilsin.*

Hepimiz güçlüyüz, bir başkası da çınlıyor. Luminoura. *Yardım edebiliriz. Kötü rüyalarınızı kovalamamızı ister misiniz?*

Tabii ki hayır, geri gönderiyorum. Drakoni-insan çiftleşmelerinin çocuklarının zihnime ulaşması çoğu gecenin tipik bir özelliğidir. Gündüzleri, binlerce farklı şeye odaklandığımda, onları unutmak daha kolay oluyor. Geceleri ise kafamın içinde konuşuyorlar, hem de yüksek sesle. Bugünlerde az uyumamın bir başka nedeni de bu. Drakoni çocuklarının gürültülü, parlak zihinleri var ve birbirleriyle ve benimle sık sık iletişim kuruyorlar.

Ama sen yorgunsun. Bu çok açık, diye yanıtlıyor Sallavatri ve sonra konuyu değiştiriyor. *Babam düşüncelerimi seninkilerden korumaya çalışıyor. Neden? Sen kötü müsün?*

Çocuklara doğru nazik bir düşünce dalgası göndererek onları yatıştırıyorum. Onlara yanımda ihtiyacım var ve belirtmem gereken son şey ailelerinin bana güvenmediği. *Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Babalarınız korumacıdır. Sizinki gibi bir güçle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar.*

Peki ya sen? Sallavatri tüm masumiyetiyle soruyor.

Yalan söylemek istiyorum. Yalan söylemek ve kesinlikle, evet, karanlığın karşısındaki fenerler gibi çok net olan zihinlerle ne yapacağımı tam olarak biliyorum demek istiyorum. Ama bu doğru değil. Bu dünya zihinsel konuşmamızı engelliyor. Bence drakonilerin çıldırıp delirmesine ve gördükleri her şeye saldırmasına neden olan şey bu. Dişilerin sürekli kızgınlık halinde olmalarına, erkeklere savaşmaları ve çiftleşmeleri için sinyaller göndermelerine neden oluyor ve bu da işleri daha da kötüleştiriyor. Tuzağa düşürdüğüm zihinler karışık ve bulanık, hatta eşleri olan drakonilerin zihinsel konuşmaları bile düzensiz. Hiçbiri eskisi gibi değil. Ama çocuklar... çocuklar tamamen farklı bir şey.

Sen yeni bir şeysin, Sallavatri'ye söyledim. *Tüm cevaplara sahip değilim ama sana yardım etmek için diğerlerinden daha donanımlıyım.*

Düşüncelerim içime işliyor ve çocukların bunları sindirmesini bekliyorum.

O zaman kötü değilsin.

Hayır, kötü değilim. Kendimi gülümserken yakalıyorum. Kötü, hiçbir şeyi yeterince tanımlamayan basit bir kelime.

Sen iyi misin? Luminoura soruyor, zihni konuşmaya karışıyor.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü iki çocuk da konuşmaya başladığında, neredeyse bunaltıcı bir hal alıyor. *İyi de değil. Ben sadece benim.*

Eğer kötü değilseniz, o zaman iyisinizdir, diyor Luminoura.

Bu kadarla bırakıyorum, çünkü "iyi" ve "kötü "nün nüansını bebek zihinlere kolayca öğretemeyeceğimden şüpheleniyorum. Onlara *yorgun olduğumu* söylüyorum. *Uyumak istiyorum.*

Seni korumamızı mı istiyorsun?

Sallavatri*, zihninizin dağınık olduğunu* söylüyor. *Nasıl oluyor da dağınık oluyor?*

Çünkü diğerlerini ben tutuyorum. Esir drakonilere hükmeden dallarımı "hissedebildiklerine" şüphe yok. Onları zihinsel bir ağa hapsettim, işte Sallavatri'nin bahsettiği "karmaşa" bu. *Başkalarına yardım etmekle meşgulüm.*

Onlara yardım etmeyi bırakırsanız, zihniniz güzelleşecek-

Çocukların düşüncelerini keserek onları susturuyorum. İsteyeceğim son şey, onlardan birinin tuzağa düşürdüğüm zihinlerle bana "yardım" etmesidir. Sadece kaleyi güvende tutmak için değil, beni diğer drakonilerden korumak için de bu esir drakonilere güveniyorum. Onları serbest bırakamam. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Çocukların zihinlerini sildiğim anda, Yarık'tan gelen şey karanlık dallarını zihnime gönderiyor. Geriliyorum, ona karşı koyuyorum, onu geri çekilmeye zorluyorum. Bu geçici bir önlem. Her zaman öyledir ama umarım bana biraz zaman kazandırır. Yakında bir şeyler değişmeli. Bu şekilde daha fazla devam edemem ve eğer Yarık'ta bu dünyayı ilgiyle izleyen o şey gelmeye karar verirse, hepimiz büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalırız.

Ondan önce bir şeyler olmalı. Bir çözüm bulmalıyım. Çocukların da bunun bir parçası olduğunu biliyorum ama bir şekilde akıllarını kullanmam, onları yönlendirmem gerekiyor. Dikkatleri kolayca dağılıyor. Güçlüler ama dikkatleri kolayca dağılıyor ve Yarık'taki şey bir tür rehberlik olmadan onları bir hiçmiş gibi bir kenara itecek. Ama onlara rehberlik edecek kadar gücüm yok. Henüz yok. Kendi düşüncelerim bu kadar zayıfken olmaz.

Melina yatakta dönüyor ve yanağını omzuma bastırıyor. "Yine seninle mi konuşuyorlar?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

"Her zaman. Ses kontrolünü henüz öğrenemediler," diye itiraf ediyorum yumuşak bir sesle ve omzunu okşuyorum. "Hadi uyu."

"Onlara senin de uyumaya ihtiyacın olduğunu söyle." Melina başını kaldırıp bana bakıyor. "Senin için endişeleniyorum. Her yöne çekiliyorsun. Bundan hoşlanmıyorum."

Sanki ben biliyorum? Ama onlara ihtiyacımız var. Bizimle çalışmaya açık ve istekli olmalarına ihtiyacımız var, çünkü ebeveynleri tamamen başka bir mesele. "Sorun değil," diyorum ona. "Onlar çocuk. Ben hallederim."

Karanlıktaki o şey yerine çocukların bütün gece kulağımda anırmasını tercih ederim.

Ertesi gün sinirli ve yorgun uyandım. Kendimi yıpranmış, zihnimi yorgun hissediyorum ve kontrolüm altındaki drakoniler zihinlerini bağladığım bağları zorluyor ve zorluyorlar. Diğer çıldırmış ejderhalar gibi özgürce koşmak istiyorlar ve onları yerlerinde tutmak her geçen gün daha fazla çaba gerektiriyor.

Gitmelerine izin verirsem, her şey parçalanır. Bu yüzden bir şekilde tutunmaya devam etmeliyim. Her zaman yaptığım gibi devam edecek gücü bulmalıyım. Yine de uyandığımda Melina gitmişti. Yatağıma bir not bırakmış, "el yazısı" dediği şeyi henüz öğrenemediğim için açık harflerle dikkatlice karalanmış.

İşe erken giderdim. Geç yatmana izin verdim. Bu gece gıda çözümleri hakkında konuşacağız.
XOXO Mel

Kağıda dokunuyorum, sayfaya sinen kokusunu içime çekiyorum. Arkadaşım uyumama izin verdi. Onunla geçireceğim anları kaçırmayı ve biraz daha uyumayı tercih edeceğimi düşündü. Bu beni mutlu etmek yerine sinirlendirdi. Kokusunu bir kez daha içime çekiyorum ve sonra kâğıdı buruşturuyorum.

Dostum.

Arkadaşım ama değil.

Giderek tatmin edici bulmadığım bir başka şey de eşimle olan ilişkim. Artık ona eşim demekten çekinmiyorum. Melina benim. Ona dokunmaktan daha büyük bir zevk yok. Yanımda uyurken onun kokusunu içime çekmeyi seviyorum. Bir sorun üzerinde çalışırken onun zeki zekasını dinlemeyi seviyorum. Birlikte kitap okuduğumuz anları seviyorum. Uyandığımda aradığım ilk şey ve uyurken gördüğüm son şey o. Bu dünya benim olmayabilir ama onun sayesinde bana neşe getirdi. Birlikte geçirdiğimiz, birbirimize açlıkla dokunduğumuz anlardan daha çok sevdiğim bir şey yok.

Ama yine de yeterli değil.

Neden gerçekten çiftleşmediğimizi merak ettiğini biliyorum. Neden sikimi içine sokup onu sahiplenmediğimi. Yapamam. Olduğumuz gibi değil.

Tohumum onun vücudu için çok sıcak. Eğer onu normal bir şekilde, bir insan gibi sahiplenmeye çalışsaydım, onu yakardım. Her dokunuşumuzda ve boşaldığımda, tohumumun onun yumuşak teninden uzakta olduğundan emin olmalıyım, aksi takdirde onu yakarım. Drakoniler eş aldılar, ama ben bunun ardındaki gerçeği biliyorum; ateşlerini dişilerine verdiler.

Ruh. Erkek ve dişi arasında bir bağ oluşturarak zihinleri aracılığıyla konuşmalarını ve diğerinin varlığını hissetmelerini sağlar. Ben bunu hiç yapmadım, bunu yapan başka bir Salorian'la da konuşmadım ama yine de yetiştiriciler bunu bu şekilde yapabiliyor olmalı.

Eğer eşimi bu şekilde sahiplenirsem, neye dönüşeceğimden endişeleniyorum. Drakoni'lerden biri kadar vahşi mi olacağım? Esir tuttuğum kişileri zapt etme ve böylece kalemi güvende tutma yeteneğimi kaybeder miyim?

Bunu riske atamam ve bu yüzden sıkışıp kaldım. Eşime sahip çıkamıyorum. Onun düşüncelerinin benim yalnız karanlığımda sürüklendiğini duyamıyorum. Vücudunun benimkini kavradığını hissedemiyorum ve ona çocuğumu veremiyorum. Çocuklar son zamanlarda giderek daha fazla aklıma geliyor, çünkü Yarık'ın ve içinden geçme tehdidinde bulunan canavarın anahtarı onlar gibi görünüyor. Melina'yı içinde çocuğumla hayal ediyorum ve bu düşünceyi uzaklaştırırken bile çenem özlemle sıkılıyor.

Sahip olamayacağım bir şey için üzülmenin anlamı yok. Birbirimizi ellerimizle ve ağzımızla tatmin ederiz ve bu da yeterli olacaktır.

Ben kirliyim. Düşüncelerimi bir ışık parıltısı delip geçiyor. *Kıçım ıslak!*

Ayağa kalktım, cübbemi giydim. Luminoura. *Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?*

Bu hoşuma gitmedi!

O zaman annene bağır. Ben bez değiştirmem. Kıyafetlerimi düzeltiyorum, yelemi tarıyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum.

Acıktım, diyor bir diğeri uykulu bir şekilde, düşünceleri rüyalarla bulanık. Sallavatri. *Ve emdiğim şeyin sütü yok.*

Elin mi? Koridorda ilerlerken teklif ediyorum. Luminoura'nın yumruğunu emdiğini zihnimde canlandırıyorum. *Çünkü bunun sütü olmaz. Sadece iyi hissettiriyor.*

Bu benim elim, çocuk merakla geri gönderiyor. *Nereden biliyorsun?*

Şanslı tahmin. Düşüncelerimi dışarı gönderiyorum, içindeki çocuğa sürtünerek

Gwen'in rahmi. Düşünceleri gün geçtikçe daha da parlaklaşıyor ve yakında doğmaya hazır olacak. Kendime onu rahat bırakmamı söylesem de, yardım edemiyorum ama uzanıp onu selamlıyorum, bekliyorum. Çocuk, Yarık'taki şeyin içeri girmesini engellemek için yaratmamız gereken kalkanın bir parçası olacak.

Yukarıda pusuya yatmış, gelmeyi bekleyen yaratığı -ya da tanrıyı- düşünmek bile ruh halimi bozmaya yetiyor. Melina'yı düşünerek koridorda hızla ilerliyorum. Dün gece rüyalarımda onu gördüm ve hiç iyi değildi.

Rüyalar. Rüyamda uzun, sürünen gri dokunaçların Yarık'tan Dünya'ya uzandığını gördüm. Kalemin, bazıları insan büyüklüğünde olan böcekler tarafından istila edildiğini ve onları güvende tutmam için bana güvenenlerle ziyafet çektiğini hayal ettim. Gökyüzü griydi ve sokaklar kanla kaplıydı ve Melina dönüp bana suçlayıcı, üzgün gözlerle baktı, sanki bir şekilde sorumlusu benmişim gibi.

Çok gerçekçi geldi. Yemek odasına girip Gwen ve arkadaşının Rachel ve Jurik'le birlikte benim yemeğimi yediğini gördüğümde ruh halim daha da kötüleşti. Tabakları yemekle dolup taşıyor ve Rachel yemek yerken bana pis bir bakış fırlatıyor, ağzı açık çiğniyor ve nefret ettiğim şekilde şapırdatıyor. Derin bir nefes alıyorum çünkü bu kadının yardımına ihtiyacım var. O hamile, kendime hatırlatıyorum. Sakin kalmalıyım.

Sesimi sakin ve rahat tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Görüyorum ki kalemin nimetlerinden faydalanıyorsunuz. Bu sabah Melina'yı gördün mü?"

Gwen tabağındaki bir lokma yemekle oynuyor, karnı neredeyse doğmak üzere olan çocukla dolup taşıyor. "Hizmetçiler bu sabah yemek için durmadığını söyledi. Sadece kliniğe doğru yola çıkmış."

Ve bu inekler onun yerine onun yemeğini yiyecekler. Dişlerimi sıkarak hırıltımı bastırıyorum. "Bu kolay yemeğin tadını çıkar o zaman, çünkü yakında istihkakımız olacak."

"Sik," diyor Rachel, kısa ve öz. Ve sonra krepten kasıtlı olarak büyük bir ısırık daha alıyor.

O dişiden nefret ediyorum. Ona ve eşini korumak için masanın üzerinden üzerime atlamaya hazır görünen düşünceli, zorlukla dizginlenen drakoniye ters ters bakıyorum. Onlara ihtiyacım var, diye hatırlatıyorum kendime ve o dokunacı ve bağlı olduğu kötü niyetli yaratığı düşünüyorum. Onlara ve o iğrenç dişinin karnında büyüttüğü çocuğa ihtiyacım var, bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüp hışımla mutfağa gidiyorum. "Eşim için bir yemeğe ihtiyacım var," diye hırlıyorum gördüğüm ilk kişiye. "Gününü bu kalenin bencil insanlarının kusmuklarını silerek geçirmek zorunda kalmadan önce buradaki hiç kimse onu besleyecek kadar yetkin olmadığı için."

Bir adam irkildi ve aceleyle ona götürmem için bir sepet yükleyerek uzaklaştı. Onunla bir asker gönderebilirim. Bu sabah yapmam gereken yüzlerce şey var ve görüşmem gereken insanlar var. Bitkilerimizi nasıl kışa hazırlayacağımızı konuşmalıyız. Çöp toplama ekiplerimizi nasıl konuşlandıracağımızı. Daha fazla drakoni'yi kaleye çekmek için dişiler için oluşturduğum külot programıyla (onlar böyle diyor) ilgili devam eden sorunlar. Yeterince etkili ama Melina bundan hoşlanmıyor. Dişilerin

seçimlerinde tuzağa düşürüldüğünü düşünüyor, bu yüzden eşimin mutluluğunu sağlamanın yollarını tartışmam gerekiyor.

hala hedeflerimize ulaşabiliriz. Daha fazla ejderhayı kontrol edemem, bu yüzden dişilerin onları baştan çıkarmasına ve sonra hamile kalmasına güvenmeliyim.

Bu ideal değil, çünkü başkalarına bağımlı olmayı sevmiyorum, ancak çok az seçeneğim var.

Sepet dolunca hizmetçinin elinden kapıyorum ve adam sinerken duraklıyorum. Melina bunu onaylamazdı. "Teşekkür ederim," diye homurdanıyorum. "Kötü bir ruh hali içindeyim ama bunun sizin suçunuz olmadığını bilin."

Adamın gözleri şaşkınlıkla açılır ve başını sallar. "Elbette lordum. Yardım edebildiğime sevindim."

"Sen mükemmel bir hizmetkârsın," diyorum ona, dostumun övgü tavsiyesini hatırlayarak. Sepet elimde, kendim teslim etmeye karar veriyorum. İşim bekleyebilir. Melina'ya bakmam, eşimin güzel yüzüne bakmam ve onun memnun olduğundan emin olmam gerekiyor. Gözlerinin rüyalarımdaki gibi sitem dolu olmadığından emin olmalıyım.

Koğuştan hışımla çıkıyorum, adamlardan biri arkama düştüğünde duraksamıyorum. Muhafızlar bir gerekliliktir. Bu kale için, daha iyi yönetebileceğini düşünen biri tarafından saldırıya uğramayacak kadar önemliyim. Yerleşkeyi adımlarken kirli sokaklara tiksintiyle bakıyorum. Ne kadar sık temizlersek temizleyelim, yine kirletiyorlar. Kuyudan sokaklara kadar çamurlu bir iz var, sanki kimse kovalarının yürürken su akıtmadığından emin olmak için zahmet etmiyor. Tavuklar etrafta dolaşıyor ve dışkı kokusu her zamanki gibi her yerde. Bunun hala eskisinden daha iyi olduğunu düşünmek. Bensiz kaybolurlar, bu pis aptallar. Onlarla uğraştığım için memnun olmalılar.

Kendime bunun bir süreç olduğunu hatırlatıyorum. Melina onlara yardım ettiğimize inanıyor ve ben de ona inanmalıyım. Güvendiğim tek kişi o. Eşimi düşünmek hızlanmamı sağlıyor ve kliniği görünce derin bir oh çekiyorum. Pencereler açık, ön kapılar geriye çekilmiş ve sanki içeri girmek için bekliyormuş gibi ön tarafta duran insanlar var. Hastalık ve kusmuk kokuyorlar ve burnum tiksintiyle seğiriyor. Pencerelerden birinden Melina'nın kokusu geliyor ve ben de ona yaklaşıyorum.

Melina pencerenin yanında durmuş ağlıyor.

Kalbim o anda paramparça olmuş gibi hissediyorum. Yerimde donup kalıyorum, eşimin penceredeki bitkiyi sulamasını ve başını sallamasını izliyorum. "Onu yaşatamıyorum," diye ağlıyor başka birine. Muhtemelen asistanı Alma'ya. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum ama ölüyor." Sararmış bir yaprağa dokunuyor ve bir düzinesi yağmur gibi düşüp pencere kenarına çırpınıyor. Onun

Yüzü buruşuyor ve tekrar hıçkırıyor. "Etrafımdaki her şey ölüyor. *Her şeyi*. Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum."

Gözlerini ovuşturur ve yüzünü buruşturur. Melina derin bir nefes alır, gülümsemeyi başarır ve sonra pencereden uzaklaşır.

Onun gözyaşlarını görünce içim parçalanıyor. Bu kadar mutsuz olduğunu bilmek beni mahvediyor. Bunun bir kısmının stres olduğunu biliyorum. Kliniğinde insanların hasta olmasından ve ölmesinden nefret ediyor. Bu kadar çok çalışmaktan ve çoğu zaman boşuna çalışmaktan nefret ediyor çünkü hasta olanlar için uygun ilaçlara veya tedavilere sahip değil. Tüm bunları bana defalarca itiraf etti ama ben bunun sadece kötü bir günden şikayet etmek olduğunu düşündüm. Ona hediye ettiğim bitkinin başında ağladığını görmek bana bunun daha derinlerde olduğunu söylüyor.

Eşimi mutsuz mu ediyorum? Eşim olmak ona mutluluktan çok keder mi getiriyor? Melina herkesi çok önemsiyor... ve onun bu önemsemesinin bana da bulaştığını fark ediyorum. Melina'nın bir bitki için ağlamasını ya da yaralı, sevimsiz Rachel ve onun kadar sevimsiz drakoni eşinin benden nefret etmesini umursamamalıyım. İnsanların kaleye yardım etmektense pis sokakları tercih etmesini umursamamalıyım. Bunların hiçbiri umurumda olmamalı.

Hepsinin kendi zayıflıklarının ağırlığı altında acı çekmesine izin vermeliyim. Tutsak ejderhalarımla birlikte buradan ayrılmalı ve yeni bir yerde, tamamen takdir edileceğim bir yerde yeniden başlamalıyım... ama yine de yapamam. Çünkü Melina burada ve beni önemsiyor.

Düşünceli bir şekilde ölmekte olan bitkiye bakıyorum.

Her şeyi düzeltemem ama bunu düzeltebilirim.

Dönüp yiyecek sepetini en yakındaki muhafızın eline tutuşturuyorum. "Bunu eşim Melina'dan başka kimseye vermemeni istiyorum. Beni anlıyor musun?" Başını salladığında hışımla uzaklaşıp barakalara ve Daniels'ın çalıştığı yere geri dönüyorum. Bu erkek bir bitkiye nasıl bakılacağını biliyor ve ilk önceliği onun sağlıklı ve güçlü bir şekilde büyümesi olacak, böylece eşim tekrar gülümseyecek.

Yoksa onun bağırsaklarını deşerim.

ChapTer
NIneTeen

MELI NA

I Azar'dan geldiğini söyleyen gardiyanla birlikte gelen yiyecek sepetine biraz şaşırıyorum. Kocam kliniğe uğramayınca, meşgul olduğunu düşünüp daha fazla üzerinde durmuyorum. Bir tane yiyorum küçük bir krep verip geri kalanını da yiyebilecek durumda olanlara veriyorum. Bugün klinikte birkaç boş yatak var ve onların boş olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum çünkü muhtemelen birileri iyileşmek yerine bir gecede öldü. Elimizdeki sınırlı malzemeyle ancak bu kadarını yapabiliyoruz.

Geç saatlere kadar çalışıyorum, yatakları değiştiriyorum ve hastaları rahatlatıyorum. Muhafızlardan biri istediğim gibi mutfaktan ince bir kemik suyu getirdi ve bardak bardak hastalara dağıtıldı. İnsanları canlandırıyor gibi görünüyor ve bazılarının askerlere biraz daha az nefretle baktığını görüyorum. Onlara her zaman olumlu gözle bakılmadığını biliyorum - Tanrı biliyor ya, bazen benim de en sevdiklerim değiller - ama eğer askerlerin et suyu dağıtması onları o tuhaf, korkunç böcekleri yememeye ikna ediyorsa, buna varım. Kışlaya döndüğümde çok yorgunum, neden bu kadar geç kaldığıma ve hala çok aç olduğuma dair bahanelerimi hazırlıyorum. Oraya vardığımda Azar yemek odasında değildi. Çalışma odasında da değil. Endişeyle yatak odamıza yöneldiğimde hizmetçilerin orada Azar'ın kıyafetlerini çıkardığını görüyorum.

"Neler oluyor?" Endişeyle sordum. "Ne oldu?"

Tedirgin bir şekilde bana bakıyorlar ama işlerine devam ediyorlar. "Lord Azar yeni çalışma odasında," diyor çalışanlardan biri. "Döndüğünüzde sizinle konuşmak istediğini söyledi."

Bekle, yeni bir çalışma mı? Eskisinin nesi var? Kaşlarımı çatıyorum ve koridora geri dönüyorum. Birinin kalede saklanabileceği çok fazla yer var ve Azar'ın "yeni" odasını bulmam uzun sürmüyor. Sanki kokumdan kaçmaya çalışıyormuş gibi binanın karşı tarafındalar. Hmm. Onu tanıdığım kadarıyla, tüm bunlardan şüpheleniyorum. Kapıyı çalıyorum ve cevap vermesini beklemeden açıyorum. Oda karanlık, ay ışığının aydınlattığı tek şey bir pencere. Buraya rahat bir okuma koltuğu ile birlikte bir kitaplık taşınmış. Azar elinde bir kitapla pencerenin yanında oturuyor ve odanın karşısında tek kişilik dar bir yatak var.

Peki, bu tam olarak nedir?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum. "Bir sorun mu var?"

Kitabını kapattı ve bana baktı. "Artık seni anlaşmamıza bağlı tutmamaya karar verdim. İstediğin zaman gitmekte özgürsün."

Kaşlarımı çatarak odaya giriyorum ve oturacak başka bir yer olmadığı için yatağının kenarına geçiyorum. "Seni rahatsız eden ne? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ben tükürmem. O kaba Rachel tükürebilir ama ben tükürmem." Bana soğuk bir bakış attı.

Mmmhmm. "İlk kez bir araya geldiğimizde amıma tükürdüğünü hatırlıyor gibiyim. Bana bunun tükürük olmadığını söyle."

Karanlıkta gözleri parlıyor, bu da sözlerimi duyduğunun ve canı sıkılmış gibi yapsa da dikkatle dinlediğinin kesin bir işareti. "Çünkü sikime tükürmüştün. Artık daha iyi biliyorum. Cinsel konularda daha tecrübeliyim. Artık nasıl davranmam gerektiğini biliyorum."

Comport mu? Kaşlarımı ona doğru kaldırıp yatağa yaslanıyorum. "Kavga mı ediyoruz? Bu mudur yani? Seni bir şekilde kızdırdım mı?" Onu bundan daha iyi tanıyorum. Bir şey onu yiyip bitiriyor. Karanlıkta bile gözleri boş ve gergin görünüyor. Sakinmiş gibi davranıyor ama içimden bir ses kırılmanın eşiğinde olduğunu söylüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Azar iç geçirir. "Hayır, hayır, hiç de öyle değil. Sen mükemmelsin. Her zamanki gibi." Bir elini alnına götürüyor ve yorgunluktan titrediğini fark ediyorum.

Ayağa kalktım ve odayı geçerek ona doğru ilerledim.

"Beni rahat bırak," diye hırlıyor, sesi tehditkâr. Eline uzanıyorum ve yaralı bir hayvan gibi geri çekiliyor. Benden bu kadar kolay kurtulamayacak. Bir eş mi istiyordu? İyi ya da kötü bir eşi olacak. Bu yüzden elimi omzuna koyuyorum ve kucağına sürünerek oturuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Bunu yaptığım anda yüzünde bir yenilgi ifadesi belirdi. "Melina..."

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum," diyorum usulca. Parmak eklemlerimi solgun, mükemmel çenesinde gezdiriyorum. "Bir takım olduğumuzu sanıyordum."

Kibirli ağzı esniyor ve benden başka her yere bakmaya çalışıyor. "Seni anlaşmamızdan kurtarıyorum-"

"Bunun için çok geç," diye belirttim. "Sen bir eş istedin. Ben kale için bir şeyler istedim. Şimdi o atı ahıra geri koyamazsın. Yoksa toparlanıp gitmeyi mi planlıyorsun? Buradaki her şeyin canı cehenneme deyip kaleyi terk mi edeceksin? Beni terk etmek mi? Peki ya Yarık'taki şey? Onun da mı

canı cehenneme diyorsun?"

Kollarımı boynuna doluyor ve bir cevap bekliyorum. Gerçekten bir yere gideceğine inanmıyorum. Benimle "işinin bittiğini" de sanmıyorum. Bu adamı tanıyorum. Onu herkesi tanıdığım kadar iyi tanıyorum. "Onun" olduğum aylar boyunca birbirimize bağlandık. Bazen anlaşması en kolay insan değil, ama artık onun düşünce tarzını daha iyi anladığım için, beni üzen pek çok şeyi yeniden çerçeveleyerek onun da benim bakış açımı görmesini sağlayabiliyorum. Çok fazla tartıştığımızdan değil, onunla tartışmamdan hoşlanıyor. Konuşacak "kendi seviyesinde" birinin olmasını seviyor. Yani sorun bu değil. Birisi ona duygularını incitecek bir şey söylemiş ya da beni incittiğini hissettirmiş olmalı ve bu yüzden böyle saldırıyor.

Garip bir şekilde, ona karşı korumacı hissediyorum. Kimin zalim olduğunu ya da kimin kendisinden şüphe etmesine neden olduğunu bulmak ve gidip ağzının ortasına bir tane patlatmak istiyorum.

Azar'ın bakışları odaklanmıyor ve elleri kalçalarıma gidiyor. Bir an için beni kucağından itip "artık biz yokuz" lafını ikiye katlayacak mı diye düşünüyorum ama bunun yerine beni öne doğru çekip aniden sertleşen sikine doğru sallıyor. Bu kadarı da fazla. "Beni mahvettin, biliyorsun."

"Şimdi mi?"

"Yaptın." Kalçalarımı ona doğru sallarken ağır ağır iç geçiriyor, başı geriye düşüyor. "Ben değersiz bir Salorian'ım. Bu dünya -ve sen- beni tamamen yozlaştırdın. Eve dönemem. Dönersem, orada da burada olduğum gibi sürgün edilirim."

Elimi göğsünde gezdiriyorum, kalçalarımı tekrar sikine doğru sallıyorum. "Bugün seni azdıran şey bu mu bebeğim?"

Azar inliyor, gözleri kapanıyor. Beni yavaşça şaftına doğru çekiyor, acele etmiyor. Eğilip göğüslerimi göğsüne sürtüyorum ve ona birlikte ne kadar iyi hissettiğimizi hatırlatıyorum. Vücut ısısı yüzünden normal insanlar gibi seks yapamıyor olmamızın bir önemi yok. Sahip olduğumuz şey benim için yeterli. Bir elimi tekrar göğsünden aşağı kaydırıyorum, sonra yanıtını beklerken tırnağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Derin bir nefes daha çekiyor ve sonra devam ediyor. "Parçalara ayrılıyorum Melina. Bu dünya beni binlerce parçaya ayırıyor ve böyle devam ederse kendimi bir arada tutamam."

"Anlat bana," diyorum usulca, başparmağımı meme ucundaki boncuklara sürterek. "Belki yardım edebilirim."

"Minnettar olmayan insanlar için çok çalışmandan hoşlanmıyorum," diye hırlıyor. "Mücadele etmenden hoşlanmıyorum. Yorgun olmamdan hoşlanmıyorum ya da

Müttefiklerimizin bize tepeden bakması. Artık iyi bir Salorian olmamam hoşuma gitmiyor. Tüm ilginiz bana bulaşıyor ve bundan hoşlanmıyorum. Beni küçük parçalara ayırıyor. Hiçbir şeyi umursamamaya geri dönmek istiyorum. O zamanlar kafam çok daha sakindi."

"Mmmhmm." Kucağında sallanmaya devam ediyorum ve şaftı her an daha büyük görünüyor. Cüppesini tutup kenara itmek istiyorum, böylece onu doğrudan kalçalarımın arasında hissedebileceğim, ama patlamaya yakın olma ihtimaline karşı cesaret edemiyorum. Eğilip ağzımı boğazının sıcak derisine bastırıyorum ve o da ölmek üzere olan bir adam gibi inliyor. "Kimse sorumlu olmanın kolay olduğunu söylemedi, aşkım."

"Anlamıyorsun."

Bu onun yapacağı bir şey değil. Azar her zaman her şeyi sineye çeker ve kalbim ağrır. "O zaman anlamama yardım et?"

"Çok zayıfım." Bir an için gözlerindeki tüm heyecan kayboluyor ve çok kederli görünüyor. "Bazen her şey çok fazlaymış gibi geliyor. Sadece tüm ejderhaları serbest bırakmak ve herkesin kendi başının çaresine bakmasına izin vermek istiyorum. Bazen her şeyi yapmaktan çok yoruluyorum."

"O zaman bırak gitsinler." Omuz silkiyorum. "Daha önce de ejderha saldırılarından kurtulduk. Yine atlatacağız." Böyle bir şey olursa üzülürüm ama Azar'ın parçalanmasındansa ejderha saldırılarıyla uğraşmayı tercih ederim. "Her şey senin omuzlarında değil."

"Öyle," diye ısrar ediyor. "Drakoni'leri hizada tutmazsam kale güvende olmaz. Kaleyi güvende tutmazsam, diğerleri çocuklarını alıp gidecek ve o zaman Yarık'tan korunamayız." Yüz ifadesi acı dolu. "Ve tek yapmak istediğim seni yakalayıp aletimi içine sokmak ve sana çocuğumu vermek, ama bunu bile yapamıyorum."

Kıpırdamadan duruyorum. İlk defa böyle bir şeyden bahsediyor. Normalde çocuklardan ve hatta seksten bahsetmeyiz. Sadece iyi hissettireni seçeriz. "Sahip olduklarımız umurumda değil," diyorum ona, sesimi nazik tutarak. Boynuna sokuluyorum, dudaklarımı teninde ve altında atan nabzında gezdiriyorum. "Sahip olduğumuz tek şey buysa, benim için sorun yok, çünkü sana sahibim."

"Beni istemiyorsun," diye homurdanıyor. "Seni benim olman için zorladım."

"Hayır, bu konuda anlaşmıştık," diye belirtiyorum. "Dediğin gibi, herkesin bir bedeli vardır. Sen benimkini ödedin ve şimdi ben seninim." Sessiz kaldığında başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Şu anda bu konuda cidden üzgün müsün?"

Bana bakarken ağzı mutsuz bir çizgiye dönüşüyor. Uzanıp saçımı ensemden uzak tutan tokadan çekerek düzleştirilmiş uzun saçımın

omuzlarıma düşmesine izin veriyor. Ateşle ısıtılmış sıcak bir tarak kullanarak özenle düzeltmeme yardım ettiği saçlarım

çünkü Before saç modelini denemek istedim. Bu adam benim için ayak tırnaklarımı boyayan ve yorgun olduğumda sırtımı ovuşturan bir adam. Bu adam, eline tutuşturduğum her şeyi itaatkâr bir şekilde okuyan bir adam, çünkü onun seveceği bir şey seçeceğime güveniyor. Kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söyleyen ama uyurken bana o kadar yakın sarılan bir adam ki bu sözlerin yalan olduğunu biliyorum.

Azar, soğuk bir güç abidesi olması gerektiğini düşünen bir halkın arasında büyümüş olabilir ama ben bu dünya tarafından "kusurlu" bulunan bu adamı seviyorum. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil.

"Belki de başta seninle birlikte olmak istemedim," diyorum. "Belki de beni yanında olmaya zorladın. Ama bu değişti. Beni her zaman sana hizmet etmeye zorlamayacağını anladığımda değişti. Birlikte vakit geçirmeye başladığımızda ve Fort Dallas için gerçekten iyi şeyler yapmak istediğini anladığımda değişti. Şimdi eve sana geldiğimde, bunu yapmak zorunda hissettiğim için yapmıyorum. İstediğim için. Çünkü sana günümü anlatmak istiyorum. Düşüncelerini duymak istiyorum. Elini tutmak istiyorum. Kahkahalarını duymak istiyorum. Seninle kıvrılmak istiyorum. Seninle birlikte olmak istemeseydim, yakınında olmamak için bahane arardım ama durum böyle değil." Bakışlarımla buluşmaktan kaçındığında, başımı eğip gözlerimle buluşmasını sağlamaya çalışıyorum. "Buna inanmak neden bu kadar zor?"

Azar sonunda bana baktı. Yorgun görünüyor. Yenilmiş. "Yine de olması gerektiği gibi arkadaş olamayız."

"Nasıl olmamız gerektiği kimin umurunda? Sen mutlu olduğun ve ben de mutlu olduğum sürece, önemli olan tek şey bu. Bana kalırsa, sadece sen ve ben varız." Varlığımla onu rahatlatmaya çalışarak ona sokuluyorum. "Mutlusun, değil mi?"

Uzun bir süre duraklıyor. Sonra eli sırtımda geziniyor. "Seninle mutluyum. Bana sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir neşe veriyorsun. Ama bazen çok yoruluyorum."

"Kaleyi işlettiğin için mi?" Göğsünü rahatlatıcı bir şekilde okşuyorum. "O zaman yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Sadece kale değil. Elimde tuttuğum ejderhalar ve masamda oturup bana dik dik bakan ejderhalar ve..." diye iç geçiriyor. "Hepsi benim omuzlarımda, Melina."

Kalbim onun için acıyor. O sadece bana karşı savunmasız. Diğer herkese karşı, acımasız bir lordun katı ve sınırda zalim kişiliğini sergiliyor. Diğerlerine karşı kısa ve öz konuşabildiğini biliyorum. Bana daha önce çok arkadaş canlısı olursa insanların ondan faydalanmaya çalıştığını söylemişti ve ben de buna inanıyorum. Kaleyi yönetmeye çalışırken herkesin dostu

olamaz. Yemekler varken olmaz.

kıtlıklar ve sağduyuya karşı isyan eden insanlar. Kaleyi güvende tutmak için tuttuğu ejderhaların zihnini yorduğunu ve yarı ejderha çocukların geceleri onu uyutmadığını biliyorum.

Bu da Rift'teki sorunun üstüne tuz biber ekiyor.

Yani evet, omuzlarında çok yük var. Zavallı aşkım.

Kıpırdamadan duruyorum, az önce aklımdan geçen düşüncenin ne olduğunu fark ediyorum. Benim... aşkım mı? Azar'a aşık mıyım? Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum. İlişkimizde hiçbir şey ortodoks olmadı. Bazen beni o kadar kızdırıyor ki tükürmek istiyorum ama her zaman aynı noktada buluşuyoruz. Güvenmekte zorlanıyor ve başkalarının bazı işleri üstlenmesine izin vermekte daha da zorlanıyor. Nasıl cömert olunacağını bilmiyor, saygılı olmakta zorlanıyor ve kaledeki herkese "koyun" deme eğiliminde. Yine de... benim yanımda farklı biri. Herkese karşı en iyi adam olmayabilir ama benim için o bir prens. Benimle hiç kimsenin ilgilenmediği kadar ilgileniyor. Sürekli beni düşünüyor, beğenebileceğimi düşündüğü mücevherler ve elbiseler alıyor. Sırf bana dokunmayı sevdiği için el pençe divan duruyor, coşkulu ve cömert bir aşık. Yatakta yaratıcı ve sadık, yatak dışında ise koruyucu ve düşkündür.

Yani evet, ona aşık olabilirim. Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beni zorla yatağına atan adama aşık olmamam gerekiyordu, şu anda orada olmayı ne kadar istesem de. Ona bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. İnanılmaz yorgun görünüyor, zavallı Azar'ım. Yorgun ve biraz da yenilmiş, sanki her şey çok fazlaymış gibi. "Her şey senin omuzlarındaysa, bunun nedeni güçlü ve yetenekli omuzlar olmalarıdır," diyorum ona usulca. "Ve elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım. Sadece bana haber ver."

"Zaten çok fazla şey yapıyorsun," diye homurdanıyor ama sert ağzının bir köşesi neredeyse gülümseyerek kalkıyor.

Ben alırım. Kendimi tekrar çenesinin altına sıkıştırıyorum. "Başkası için teklifte bulunmam," diye belirtiyorum ve bunda ciddiyim. "O yüzden kendinizi yerin dibine sokmayın efendim, yoksa beni kızdırırsınız."

Kıkırdıyor ve sırtımı okşuyor, bir süre beni kendine doğru çekiyor. Azar'ın eli omurgamda yavaşça aşağı yukarı kayıyor, bir şeyler düşündüğüne dair kesin bir işaret. Sonunda duraklayıp "Daha önce de böyle miydi?" diye sorduğunda şaşırmıyorum.

"Ne böyle miydi?"

"Sana zarar veren erkekle birlikteyken? Hiç böyle anlar yaşadın mı? Çünkü ben de seni incittim ve merak ediyorum.

Onunla aynıyım." Eli omurgamın tabanına bastırıyor, geniş, düz ve sahiplenici.

Sorusuna şaşırdım. Bana daha önce kiminle birlikte olduğumu hiç sormazdı. Çoğu erkek gibi olduğunu ve kendisinden önce gelen sikleri duymak istemediğini sanıyordum. "Başka seçeneğim olmadığı için değil, burada olmak istediğim için burada olduğumu düşündüğüm tek kişi sensin." O eski anıları, her şeyin kaos içinde olduğu ve hayatta kalmanın bir mücadele olduğu zamanları düşündükçe yüzümün kızardığını hissediyorum. "Ama hayır, sen diğerleri gibi değildin."

"Diğerleri mi?" diye sorar, sesi keskindir. "Birden fazla mı vardı?"

"Bunun bir önemi var mı?" Doğrulup ona ters ters bakıyorum. "Sana Yarık düştüğünden beri yirmi adam olduğunu söylesem fark eder mi? Dünya sona erdiğinde herkes hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptı. Yarık düştüğünde reşit olmayan ve korunma karşılığında bir erkeğin yanına sığınmak zorunda kalmayan tek bir kadın bile tanımıyorum. Tüm gün boyunca kadın ve erkeklerin eşit olduğunu söyleyebiliriz, ancak toplum kuralları pencereden dışarı çıktığı anda, bizi herkesten koruyacak en güçlü erkeği aramaya geri dönüyoruz. Aynı anda yedi sik yerine bir sik emmeyi tercih eder miydim? Evet, isterdim. Hoşuma gider miydi? Hayır. Kesinlikle hayır. Yaptım çünkü hayatta kalmak zorundaydım. Kıyamette oturup kurabiye pişirdiğimi mi sanıyorsun? Sana bir şey söyleyeyim. Üniversiteye gittim. Onur derecesiyle mezun oldum. Hemşirelik diploması aldım. Birikim hesabım, bir arabam, bir dairem ve iyi bir işim vardı. Gökten ejderhalar yağmaya başladığında bunların ne önemi vardı biliyor musun? Kesinlikle hiçbir şey. Yani yemek yemenin tek yolu sırtına binmekse? Bir avuç katil pislikten korunmanın tek yolu sırtına binmekse? Sırtına bin, çünkü hayatta kalmak için her şeyi yaparsın." Öfkeyle göğsünü itiyorum. "Ve eğer onaylamıyorsan özür dilerim."

Azar'ın gözleri sert ve ışıltılı, çeneme dokunup onu kavrıyor. "Bir tane mi yoksa yirmi tane mi olduğunu bilmek istiyorum," diyor eşit bir tonda. "Böylece kaç tanesini yok etmem gerektiğini bileceğim."

Cevabı beni rahatlattı. Birazcık. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, iki kişi vardı. Bir baba ve oğul. Baba öldü, yaklaşık bir yıl sonra da ben oğlunu öldürdüm. Tatmin oldun mu?"

"Hayır," diye itiraf ediyor Azar. "Ama yine de memnun oldum. Umarım canını yakmışsındır." "Onu zehirledim," diye itiraf ediyorum ve beni tekrar öne doğru çektiğinde, gidiyorum

kollarına geri döndü. "Onu zehirledim çünkü öldürecek kadar güçlü değildim.

bir bıçakla."

Hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığım bazı şeyler konusunda huysuz olduğumu biliyorum ama erkekler bunu anlamıyor. Erkekler asla anlamaz. Kendileri gösteriş ve çok çalışmayla idare edebiliyorsa, bir kadının da edebileceğini düşünüyorlar. Dışarıda, fiziksel olmadığı sürece bir kadından herhangi bir ödeme kabul etmeyen bazı yerler olduğunun farkında değiller. Fort Dallas her ne kadar berbat olsa da, kadın olmak için çok çok daha kötü yerler var. Azar'a karşı anlaştım.

Yöntemleri alışılmışın dışında olabilir ama hayır, Azar Yarık'tan hemen sonra uğraşmak zorunda kaldığım, silahlı çeteler şehrin sokaklarında dolaşıp bir parça yiyeceği olan herkesi soyarken hayatta kalmak için bedenimi takas etmek zorunda kaldığım baba ve oğul gibi değil. Ejderhaların sürekli tehdidiyle daha da kötüleşen karanlık zamanlardı. O zamanın Melina'sı bugünün Melina'sını tanıyamazdı ve bu kadar yumuşamam akıllıca mı bilmiyorum. Ufukta Yarık'tan gelen başka bir tehdit varken olmaz.

Ama dünyanın size sunduğu her şeyden bıkmış olsanız bile hayatta kalmaya dair bir şeyler biliyorum.

"Onun gibi olsaydın seninle olmazdım," diyorum Azar'a. "Ve şimdiye kadar çok fazla zehir yemiş olurdun."

O gülüyor, ben de biraz daha iyi hissediyorum. Başka bir şey olmasa bile, stresli olduğunda bile onu güldürebiliyorum.

AZAR'IN İÇİNDEKİ BİR ŞEY o gece kopar.

Gecenin bir yarısı bir hizmetçinin omzumu sarsmasıyla uyandım. "Leydi Melina?" Yüzü boş ve endişeli. "Uyanık mısınız?"

Şaşkın ve yorgun bir şekilde doğruluyorum. "Sadece Melina," diye düzeltiyorum. Azar kendisine "lord" denmesini istiyor olabilir ama ben herhangi bir unvan istemiyorum. "Sorun nedir? Birinin bebeği mi oluyor?"

Endişeyle başını sallıyor. "Bu Lord Azar. Yemek salonunda ve bir şeyler fırlatıyor. Bir sorun var."

Kahretsin. Başımı salladım, yataktan kayarak çıktım. "Bana iki dakika ver de giyineyim." Dolaba koşuyorum ve elime geçen ilk şeyi giyiyorum - beli kuşaklı, dayanıksız, pembe bir prenses elbisesi. İyi. Her neyse. Elbiseyi başıma geçiriyorum ve uyku şalımı saçlarımdan çekerek

yemekhane için bir bileşik. Aceleyle uzaklaşan hizmetkârların bakışlarının, kıymetli tabakların yere düşmesinin farkındayım ve yüz hatlarımı sakinleştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Azar'la birlikte olmanın bana öğrettiği bir şey varsa o da dış görünüşün önemli olduğu ve eğer sıkıntılı ve üzgün görünürsem bunun başkalarını da üzeceği. İçeri girerken huzur yaydığımdan emin oluyorum, tam zamanında sevgilimin bir başka seramik tabağı duvara fırlattığını görüyorum, kadınlar bir kenarda perişan bir şekilde duruyor.

Azar'ın çiftleşmemiş kadınlara yönelik "programında" bir sorun olmalı. Buna askerlerin yaptığı gibi külot programı demeyeceğim. Bu programın hayranı değilim ama Azar kaleyi güvende tutmak için daha fazla ejderhaya ihtiyacımız olduğuna yemin ediyor ve Yarık'tan aşağı uzanan her neyse onu engelleyebilmemiz için çocuk sahibi olmamız gerektiğini söylüyor. Bu amaçla, kaleye yerleştirilen ve korunan genç kadınlarımız var. Ancak bu bana koruma gibi görünmüyor, eleştirel düşünüyorum. Bir öfke nöbeti gibi görünüyor ve kocama da hiç yakışmıyor.

"Hepinizi kaleden atmalıyım," diye hırlıyor Azar bir tabak daha alırken gruba. "Nankör, işe yaramaz, bıktırıcı-"

Kadınların arasından geçiyorum. "Affedersiniz," diyorum sesimi yansıtarak. Yüzümde bir gülümsemeyle Azar'a doğru ilerliyorum. Huzur, diye içimden söylüyorum. Huzur. Huzur. Kadınların sinmesini ve askerlerin temkinli bakışlarını görmezden geliyorum. Bakışlarım sadece Azar'ın üzerinde ve onun yanına gittiğimde elindeki tabağı yere bırakıyor, ağzı düzleşiyor. Özür dilemeyecek. Azar böyle biri değil.

Elimi uzattım.

Elini benimkinin içine sokmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

Parmaklarını sıkıyorum ve ona bir manken gibi gülümseyerek yaklaşıyorum. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin aşkım? Herkesi korkutuyorsun."

Azar'ın burun delikleri alevleniyor ve ağzı hayal kırıklığı içinde çalışıyor. "Herkes bana karşı çalışıyor," diye mırıldanıyor kısık bir sesle. "Başka kimse yardım etmeyecekse kendimi deliliğin sınırına kadar zorlamamın ne anlamı var?"

"Buradayım," diyorum usulca. "Ve yardım edeceğim. Bana neler olduğunu anlat."

"İçlerinden biri drakonimi çalıyor," diye mırıldanıyor ve yanındaki kadınlara şüpheli bakışlar fırlatıyor. "Ben burada iyi bir lider olup onları besliyorum ve güvende olduklarından emin oluyorum, onlar ise arkamdan iş çevirip drakonimi çalmaya çalışıyorlar." Tedirgin, elleri saçlarını karıştırıyor ve parmaklarının ucundaki pençe izlerini görebiliyorum, bu da

kendini kontrol etmek için mücadele ettiğinin kesin bir işareti. Bu daha önce sadece birkaç kez olmuştu.

Azar'ın bir kabustan uyandığı zaman. Elini kendi elimle kavrıyorum ve ona sessiz bir işaret vermek için pençelerden birine bastırıyorum ve yüzünü buruşturuyor.

"Duvardakilerden biri mi?" Birinin başka bir ejderhayla çiftleşme ihtimaline neden bu kadar üzüldüğünü anlamaya çalışarak nazikçe soruyorum.

"Evet! Onlara yeni drakoni getirmeleri için ihtiyacım var, elimdekileri parçalamaları için değil." Derin, titreyen bir nefes alıyor. "Bu benim konsantrasyonumu bozuyor. Birini kaybedersem, hepsini kaybedeceğimden endişeleniyorum."

"Sorun değil," diye yatıştırıyorum. "Belki de bilmiyorlardı. İçlerinden birinin eş alması o kadar da kötü bir şey mi? Kendi başlarının çaresine bakabilecek hale gelene kadar onları arafta tutuyorsunuz, değil mi?"

"Doğru," diyor Azar ama ikna olmuş gibi görünmüyor. Elimi kolunun içine sokuyor ve odanın karşısındaki kadınlara ters ters bakıyor. "Kızgın değilim," diye bağırıyor neredeyse onlara. "Sadece hanginizin ejderhamı burnumun dibinden ayarttığını bilmek istiyorum."

Ona dirsek atarım. Eğer onları kazanmak istiyorsa, bunu yapmanın yolu bu değil. "Başka ejderhaları işe alman gerekiyor, zaten sahip olduklarımı değil."

Azar kadınlara kaşlarını çatıyor ve uzun, rahatsız edici bir an geçtikten sonra kaşlarını bana çeviriyor. "Kimse öne çıkmıyor!"

Aman Tanrım. Stresin ötesinde olduğunu biliyorum ama bununla başa çıkmanın yolu bu değil. Sakinleştirici bir şekilde elimi koluna koydum. "Bunu yapmanın kolay bir yolu var. Herkesi korkutmaya gerek yok."

"Bunu hak ediyorlar. Korku, hükümdarların en iyi aracıdır."

Ona sadece bir bakış attım. "Kızları dışarı çıkarabilir ve ejderhaların hangisine tepki vereceğini görebiliriz. Zorbalığa gerek yok."

Azar "zorba" kelimesinden hoşlanmıyor. Burun deliklerinin genişlemesinden ve elinin elimde sıkılaşmasından anlaşılıyor. Ama ben ona sakin ve cesaretlendirici bakışlar atmaya devam edince pes ediyor. Azar başını sallıyor ve kadınlara el sallıyor.

Milisler devreye girerek kadınları dışarı çıkarır.

Arkasından giderken ona "Sakin ol," diye hatırlatıyorum. "Herkes senin tarafında Azar. Söz veriyorum öyle. Stresli olduğunu biliyorum bebeğim, ama ben yanındayım. Bunu çözeceğiz, tamam mı?"

Bana yine mutsuz bir bakış atıyor ama başını sallıyor. "Eğer onların kontrolünü kaybediyorsam..."

"Değilsin," diye söz veriyorum. "Eminim sadece tesadüfi bir olaydı."

"Seni güvende tutabilmem gerekiyor. Buradaki herkesi güvende tutmak

için." Tekrar dönme tehdidinde bulunuyor, endişesi her geçen saniye artıyor. "Ya kontrolümü kaybediyorsam? Ya Drakoni'yi tamamen kaybedersem? Kaleyi nasıl koruyabilirim?

Ejderhalarım yoksa güvende miyim?" Azar başını sallıyor. "Ya Yarık'tan bizi tehdit eden şey onlarla olan bağlantımı keserse?" Yüzündeki ifade işkence gibi. "Ölümü kapına kadar davet ediyor olabilirim Melina'm."

Benim için endişeleniyor mu? Kalbim onun için yeniden acıyor. Yıkılmanın ortasında bile, en büyük korkusu hala benim güvenliğim. Nasıl kızabilirim? "Bunu çözeceğiz bebeğim. Yemin ederim. Kızları dışarı çıkaracağız ve sen de kadınlara nasıl tepki vereceklerini görmek için ejderhaları bir süreliğine serbest bırakabilirsin. Onları durağanlıkta tutmana gerek kalmayacak kadar iyileşmişlerse, bu iyi bir şey, değil mi? Bizim tarafımızda olacaklar ve senin için endişelenecek bir şey daha azalacak."

Azar sessiz. Sonunda başını sallar.

"Doğru. Harika." Elini sıkıyorum, cesaretlendiriyorum. "Burada seninleyim.

Derin nefes al, tamam mı?"

Azar'ın gözleri dalgın dalgın kapanıyor ve dışarı çıkarken bile derin bir nefes alıyor. Çürük elbisemi yırtan soğuk havayı içime çekiyorum ve sonra dostum hemen orada, gömleğini çıkarıp -bu gece milis üniforması giyiyor, şüphesiz erkekleri kazanmak için- üzerime geçiriyor. Etrafımızdaki dünyaya, sanki tüm bu kaosun suçlusu oymuş gibi gece havasına kaşlarını çatıyor ve sonra bakışları geceleri bile titreşen ve çirkin olan Yarık'a takılıyor.

Yanında olduğumu hatırlatmak için eline dokunuyorum.

Tekrar kendine gelir gibi oluyor, gömleğini omuzlarıma koruyucu bir şekilde sarıyor. Uzun saçları gecenin sert havasında savruluyor ve ay ışığında çok güzel görünüyor, solgun ve dünyevi değil. Birkaç adım öne çıkıyor ve sokakta itaatkâr bir şekilde sıralanan kadınlara bakıyor. Sonra Azar bana dönüyor. "Gitmelerine izin vermekten hoşlanmıyorum."

Ejderhalar.

Hem sempatik hem de kararlı bir şekilde öne çıkıyorum. Eğer bu ejderhalar ve kızlar bir sorun olacaksa, bunu çözmeliyiz. Azar'ı içten içe parçalamalarına izin vermeyeceğim. Ona bunun olmasını izleyemeyecek kadar değer veriyorum. "Biliyorum. Sadece bir anlığına. Birinin ejderhalarına müdahale edip etmediğini görmek istiyorsun, değil mi?"

Azar yüzünü buruşturuyor.

"Onları tekrar tuzağa düşürebilirsiniz," diye belirttim, "Gerekirse."

"Yapmam gerektiğini biliyorsun. Bu kaleyi güvende tutan tek şey onlar. Buradaki herkesi güvende tutacağım. *Seni* de güvende tutacağım." Bana ihanete uğramış gibi bakıyor.

Bak.

Bu adam çok dramatik. "O zaman devam et."

"Kazandığım halde neden hep sana karşı kaybetmiş gibi hissediyorum?" Azar soruyor ve bir an için ifadesi o kadar kasvetli ki irkiliyorum. Buna ne sebep oldu? Neden bahsediyor? Ben daha soramadan sırtını bana dönüp uzaklaşıyor ve uzaktan, kalenin barikatının olduğu yönden alçak bir kükreme duyuluyor.

Toplanan kadınlar paniğe kapılır. Biri çığlık atar ve bir diğeri kaçmaya çalışır.

Hava etrafımızda savruluyor, ani bir fırtına gibi yüzüme toprak püskürtüyor. "Olduğun yerde kal!" diye bağırıyor muhafızlardan biri.

"Eğer kaçarsan

vurulacak!"

Ne oluyor lan? Alarm içimde alevleniyor, çünkü bu hızla kontrolden çıkıyor. Rüzgâr saçlarımı ve kıyafetlerimi yırtarak ileri atılıyorum. "Hayır, yapmayacaklar! Sakın tehdit etmeye cüret etme! Azar, söyle onlara!"

Sevgilim sessiz. Kaçarlarsa kadınların vurulmasını istemiyordur herhalde? Çılgına dönmüş bir halde yanına koşuyorum, ancak durmak zorunda kalıyorum. Azar şu anda benimle birlikte değil. Fiziksel olarak orada ama omurgası kemerli, omuzları geride, sanki düşüncelerinin gücüyle eğilmiş gibi. Gözleri kapalı, yüzü gergin-

Ve sonra onları gördüm.

Devasa, gri gözlü bir ejderha önüne iner. Sonra bir başkası. Ve bir başkası. Barikatın dışındalar ve artık dostça ya da çaresiz görünmüyorlar. Korkunç görünüyorlar. Arkamda kızlar çığlık atıyor ve ben olduğum yerde kalıyorum. Hareket etmekten korkuyorum, çünkü ya bir ejderha bu hareketi görüp bana saldırırsa? Nasıl düşündüklerini bilmiyorum, sadece Azar biliyor.

Biri yere iniyor ve öne doğru adım atarak Azar'ı itiyor. Ben dehşet içinde izlerken, namlusunu Azar'ın yüzüne doğru indiriyor ve aralarında birkaç santim mesafe kalıyor. Azar kendini kaybetmiş, zihninin derinliklerine hapsolmuş. Bir dakikalığına gitmelerine izin ver, demiştim ona. Ben bir aptalım. Nasıl olur da böyle bir şey önerebilirim? Bu ejderhalar insan yiyenler. Avlanan ve öldüren canavarlar ve bir belediye otobüsü ya da bir uçak büyüklüğündeler. Beni ve Azar'ı tek bir yudumda yutabilirler ve şu anda kendimi güvende ya da korunmuş hissetmiyorum.

Ama Azar'ı bırakamam. Başka bir ejderha ilkinin yanına yerleşirken ona bir adım daha yaklaşıyorum, elimi omzuna koyuyorum.

Azar'ın kasları dokunduğumda sıçrıyor, bu da sandığım kadar "kayıp" olmadığının bir işareti. Ben de kolunu sıkarak onu bir arada tutmaya

çalışıyorum. "İyi misin?"

"Deniyorum," diye hırlıyor bana. "Kolay değil."

"Daha sıkı çalışın ya da herkesin içeri girmesine izin verin," diye karşılık veriyorum. Bundan bıktım ve korkuyorum. Sinirli bir ruh hali içinde olabilir, ama bu sinirliliğini benden uzak tutması gerekiyor, çünkü ben onun tarafındayım.

Azar bana kaşlarını çatıyor ve sonra uzaklaşıyor. Kadınlara doğru yöneliyor, onlardan birinin önünde duraklıyor ve yüzüne ters bir tokat atıyor.

Ne oluyor be?! Bu adam aklını mı kaçırdı? Bunu sorun etmeyeceğimi düşünüyorsa stres beynini çatlatmış olmalı. Şok olmuş bir halde, parmağıyla başka bir kadını işaret eden sevdiğim adama bakıyorum. "Yapma*!*"

Liderlik böyle yapılmaz... ve sevdiğim adam bu değil. Ne oluyor?
Açık mı?

Azar döner ve yakınlarda toplanan ejderhalara soğuk soğuk bakar.

"Hiçbir şey,"
Acı bir anın ardından, bir şekilde kendini yerden kaldırmayı başarmış olan tokatlanmış kadını işaret ediyor. "Bu o değil. Onu odasına geri götürün." Bir başkasını işaret ediyor. "Sen. Öne gel."

Bunu durdurmak zorundayım. Sevgilime doğru ilerliyorum. "Azar. Bunu yapamazsın-"

"Yapamaz mıyım? Onlar benim programımın gönüllü katılımcıları. Benim yemeğimi yiyorlar ve benim çatım altında uyuyorlar. Bana aitler." Sanki hiçbir şey değilmişim gibi omuz silkiyor. "Tıpkı *senin* bana ait olduğun gibi."

Acı dolu bir nefesi geri çekiyorum. Bunu bana nasıl söyleyebilir? Uğruna çalıştığı her şeyi mahvetmeden önce ona yardım etmeye çalışırken nasıl bu kadar acımasız olabiliyor? Sinirle onu itiyorum. "Siktir git. Ve tüm bunların da canı cehenneme. Saçmalıyorsun."

Azar bana ters ters bakıyor, sonra arkasını dönüyor.

Beni kovdu. Sanki ben bir hiçmişim gibi. Ona bakıyorum, kendini hatırlamasını bekliyorum. Bana bir özür dilemesini, bir şeyler söylemesini bekliyorum. Ama o beni görmezden geliyor, sanki önemsizmişim gibi bana sırtını dönüyor. Sanki onun dengi değilmişim, sadece bir astıymışım gibi. İçimdeki acı alevlenip büyüyor ve çenemi kaldırıyorum. Bu adamın beni ne kadar incittiğini görmesine izin vermeyeceğim. Ne kadar ihanete uğramış hissettiğimi göstermeyeceğim. Çok stres altında olduğunu biliyorum ama ona yardım etmeye çalışırken *yoluna* çıkıyormuşum gibi davranmam için bir neden yok.

Belki de bir eş istemiyordur. Belki de kendimi kandırıyorumdur. Başım dik, dönüp barakalara doğru ilerliyorum, Azar'ın kadınlardan birine

hırladığını duyduğumda bile gururla kendimi tutuyorum. "Ee, kızım? Bekliyorum."

Onun yanında durup her şey yolundaymış gibi davranmayacağım.

ChapTer

TWenTY

I parçalanıyorum.

Gecenin geri kalanında kendime hakim oluyorum ve adamlarıma ejderhalarımdan birini bir şekilde ele geçirmiş olan kızı almalarını söylüyorum.

ve onu erkek drakoni ile yalnız başına bir depoya yerleştir. Yenilmiş hissediyorum. Her nasılsa bu insan dişi, tutsak drakonilerin zihinlerinin etrafına özenle yerleştirdiğim kalkanların arasından sıyrılmayı başardı ve onu benden çaldı. Artık onu kontrol edemiyorum. Eşinin yakınlarda olduğunu hissettiğinde olmaz. O zaman kızı esir tutacağım ve o da sadece onunla birlikte olmak için kalacak. Onu hamile bırakacak ve Yarık'a yardım edecek bir çocuk daha olacak.

Tabii hepsinin doğmasına yetecek kadar uzun yaşarsam.

Neden yaşamayasın ki? Sallavatri soruyor. Luminoura da düşünceleriyle beni dürtüyor, sanki bir yarayı dürtüyormuş gibi.

Çünkü yorgunum. Yorgunum ve her şeyde başarısız oluyorum. Burnumun dibinde bir drakoni kaybettim, Yarık her geçen gün daha fazla kötülük saçıyor ve bunun düşüncelerimi etkilediğinden şüpheleniyorum. Bundan daha kötüsü, her şeyden daha kötüsü, eşime karşı soğuk davrandım. Bu sabah onun acısının kalede titreştiğini hissedebiliyorum. Onunla sanki beni rahatsız eden aptallardan biriymiş gibi konuştum, oysa durum böyle değildi. Dün gece o kadar kızgın ve üzgündüm ki kontrolümü kaybettim.

Doğruca onun yanına gidip özür dilemeliydim ama kızın kaçacağından endişelendim. Drakoni'nin kendini kaybedip kaleye saldıracağından endişelendim. Diğerleri üzerindeki zayıf kontrolümün kırılacağından endişelendim. Dün gece yatağıma dönmedim. Sadece meşgul olduğum için değil, aynı zamanda hoş karşılanmayacağımı bildiğim için.

Ve ben çok, çok yorgunum.

Uyumaya mı ihtiyacınız var? Luminoura öneriyor. *Uyumayı severim.*

Yemelisin, Sallavatri ısrar ediyor. Bu her zaman bir general gibi emrediyor. Bu kadar yorgun olmasaydım bunu eğlenceli bulurdum. *Yemek yedikten sonra kendimi hep daha iyi hissederim ve annem geğirene kadar beni pışpışlar. Belki de geğirmen gerekiyordur.*

Geğirmeye ihtiyacım yok. Ejderhamı geri istiyorum. Artık şehri koruyacak sadece beş tane var ve bir tanesini daha "bilinmeyenler" arasına yerleştirmeliyim.

Vaan ve Jurik ile birlikte. Yarık'tan gelen her neyse bana yardım edeceklerini söylüyorlar ama benim tarafımda olacaklarına güvenmiyorum. Bir şekilde bir müttefikimi daha kaybettim.

Onun *yerine beni alabilirsin*, Luminoura teklif ediyor. *Eğer üzülmezsen kaleye yardım ederim.*

Bu kadar özgürce yapılan teklif karşısında şok oldum. *Hayır.* Yapmam. Bu fikir iğrenç. Neyi özgürce önerdiğinin ya da zihninin benimkine bu kadar zahmetsizce sürtünmesine izin verdiğinde neyi riske attığının farkında değil. Çocukların ikisi de benimle, bir zamanlar sayısız zihnin olduğu ama şimdi sadece benim ve benimle dolu gibi görünen zihin-konuşma boşluğunda konuşuyor. Sallavatri'nin düşünceleri zihnimde patlayana ve hemen ardından Luminoura'nınkiler gelene kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Şimdi sürekli zihnime dokunuyorlar. Beni soru yağmuruna tutuyorlar. Onlara benimle konuşmamaları, benden uzak durmaları söylendi ama tüm çocuklar gibi onlar da ebeveynlerinin kurallarını görmezden geliyorlar.

Ve ben onları arkadaş olarak görüyorum.

O parlak, kırılgan zihinlerden birini tuzaklarıma düşürme düşüncesi dehşet verici. Drakoni'lerde durum farklı. Onlar doğduğumdan beri tuzağa düşürmek ve yakalamak için eğitildiklerim. Onlar benim dostum değil ve asla da olmayacaklar. Ben onların düşmanıyım, bu yüzden onları yakalayıp kendi bedenlerinde rehin tutmam mantıklı. Ama Sallavatri değil. Luminoura değil. Böyle şeyleri tekrar gündeme getiremem çünkü nüansı anlamayacaklar. Onlara *sadece arkadaşımın gitmesine üzüldüğümü* söylüyorum. *Sorun* değil.

Beni bir kez daha merakla dürtüklüyorlar ve sonra cevabımdan tatmin olarak düşünceleri bir kez daha içe dönüyor. Hemşirelik ve ebeveynlerin yüzleri gözümün önüne geliyor ve şefkatli bir düşünce dalgasıyla zihnimi onlarınkine gizlice kapatıyorum.

Bunu yaptığım an, yorgunluk beni kuşatıyor. Zihnim ağırlaşıyor ve elimde kalan beş drakoniye dokunarak hepsini sıkıca kavradığımdan emin oluyorum. Şu anda yapmam gereken bir düzine şey var. Milisleri kontrol etmeliyim. Diğer dişilerin dün geceki öfke gösterisinden sonra programı terk etmediklerinden emin olmalıyım. Duvarları koruması için başka bir drakoni için zihinsel yemler göndermeliyim. Yine de tek yapmak istediğim eşime dönmek ve yüzümü göğüslerine gömmek. Yelemi okşamasını ve bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermesini istiyorum.

Yapmayacağını biliyorum ve bu ruhumu daha da ağırlaştırıyor. Bazen tüm bunlardan uzaklaşmak istiyorum, ama yapmıyorum, çünkü Melina'nın ona bakacak kimsesi olmadığını, onu inciten bir adamı zehirlemek zorunda kalan Melina'yı, başkalarına çok fazla değer verip kendine yeterince değer vermeyen Melina'yı düşünüyorum. Onun her ihtiyacıyla ben ilgilenmezsem kim ilgilenecek?

Hiç kimse.

Bu yüzden kalmalıyım. Onun için kalacağım ve savaşmaya devam edeceğim.

Ama önce... yorgun bir iç çekişle kamaramıza doğru yola çıkıyorum. Şafak söküyor, sabahın erken saatleri ve ben hiç uyumadım. Onun kollarına kıvrılıp rahatlamaktan başka bir şey istemiyorum ama önce bana söyleyecek sözleri olduğunu biliyorum.

Odama doğru ilerlerken kimse benimle konuşmuyor. Kahvaltıyı kaçırdığıma şüphe yok ama yemek salonunda duraklamıyorum çünkü Melina'yla konuşmak daha önemli. Koridorda birbiri ardına ilerliyorum ve hizmetkârlar başlarını eğip bakışlarımdan kaçıyorlar. Şimdiye kadar ilerleme kaydediyordum. Bana gülümsüyorlar ve selamlarına karşılık verdiğimde memnun görünüyorlardı. Bir kez daha benden korkuyorlar ve kendime bunun gerekli olduğunu, hükmetmek için insanın hiç dostu olmaması gerektiğini söylesem de. Ne de olsa Salorianlar Drakoni halkını bu kadar uzun süre bu şekilde kontrol altında tuttular. Onlar dost olmazlar. Onlar fetheder ve kontrol ederler.

Böyle bir izolasyonun ne kadar yalnız olabileceğini unutmuşum.

Yine de buraya herkesle dost olmaya gelmedim. Buraya, eğer evime dönemezsem kendi krallığımı kurmak amacıyla geldim. Eve dönme ihtimalim gün geçtikçe azalsa da, burada beni mutlu eden başka şeyler de buldum.

Aslında bir şey var. Melina.

Yatak odamıza girdiğimde onu yatakta ya da kliniğe gitmek için hazırlanırken görmeyi bekliyordum. Ama öyle değildi. Pencerenin yanındaki sandalyeye oturmuş, göğüslerinin üzerinde parıltılarla kaplı soluk renkli güzel bir elbise giymişti. Elbisenin kolları omuzlarına kadar uzanıyor ve muhteşem göğüs dekoltesi elbisenin düşük yakasının üzerinde dolgun, kahverengi ve ihtişamlı bir şekilde sergileniyor. Bugün zırhını giyiyor, saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve kalın bukleler başının arkasından aşağı doğru dökülüyor. Kulaklarında ağır küpeler parıldıyor ve dudaklarında bir parça pembe var, makyajının kokusu havada. Duruşu sakin ama beni gördüğü anda burun delikleri açılıyor ve sırtı dikleşiyor.

Bana söyleyecek çok şeyi var, Melina'm.

Ağır ağır iç çektim. "Sen kızgınsın ve ben çok yorgunum."

"Kahretsin evet, kızgınım." Çenesi sıkıştı ve oturduğu yerden bana ters ters baktı. "O da *neydi* öyle Azar? Tabii ki kızgınım. Bu insanların koyun olduğu ve gözlerin kapalı nasıl yönetebileceğin hakkında büyük bir oyundan bahsediyorsun ve planında bir pürüz olduğu anda lanet olası aklını kaybediyorsun!" İnançsızlıkla başını bana doğru sallıyor. "Böyle davranırsan nasıl olur da birilerinin seni takip etmek isteyeceğini düşünürsün?"

"Ne gibi davranacaksın, tam olarak?" Yorgun ve sinirli bir şekilde soruyorum. "Biri ejderhamı altımdan çaldı ve yine de burada düşman ben miyim?"

"Azar," diyor Melina, sesi kesik ve ifadesi kadar buz gibi. "Herkesin görmesi için yemek salonuna tabak fırlattın. Sinir krizi geçirdin. Ve bir kadını tokatladın! Ona *elinin tersiyle vurdun*!"

Şok oldum. Arkadaşım diğer kadına tokat attığım için çok kızgın, tavsiyesini dinlemediğim için değil mi? Ona benim malım olduğunu söylediğim için değil mi? "Drakoni'yi test ediyordum. Eğer onun eşi olsaydı, incindiğini hisseder ve tepki verirdi-"

Melina ayağa kalkıyor, elbisesi etrafında dönüyor. Drakoni kraliçesi kadar muhteşem ve güzel görünüyor... ve bir o kadar da uzak. "Şimdi de beni tokatlayacak mısın? Dört gözle beklemem gereken şey bu mu?"

"Ne?" Şaşırmış bir şekilde göz kırpıyorum. "Asla. Neden

sana tokat atayım ki?" "Ona tokat attın!"

"Ama sana az önce söyledim, drakoni-"

Yüzünde bir hırıltıyla bana doğru ilerliyor. "Kötü bir gün geçirdiğin için insanlara vuramazsın Azar. Senden daha küçük birine vurmayacağın da kesin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yine kötü bir gün geçirmeyeceğine ve bana vurmaya başlamayacağına nasıl güvenebilirim?"

Neden böyle düşünebildiğine şaşırdım. "Sen benim eşimsin. Ben asla-"

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Sana söylüyorum," diye bağırıyorum. "Sana hemen şimdi söylüyorum!"

Yumruklarını sıkarak bana bağırıyor. "Ve sana söylüyorum, bir kadına vurursan, başka bir kadına vurmayacağını kim söyleyebilir? Buna nasıl güvenebilirim?" Bana bakışı yenilmiş gibiydi. "*Sana* nasıl güvenebilirim?"

Ona bakıyorum. Geçmişe, halkıma, Drakoni'lere nasıl davrandığımıza dair uzak anılar aklımdan geçiyor. Uyudukları çukurlar ve onları ağır iş gücü olarak kullanma şeklimiz. Salorian efendilerine karşı gözlerindeki kızgınlık. Bunları düşünüyorum ve sonra kaledeki insanları düşünüyorum. Geçmişte birlikte vakit geçirdiğim göçebelerle ilgili anılarım var,

Ama kanunları çiğnediklerini ve kadın erkek herkese zalimce davrandıklarını biliyorum. Onun yerine kale insanlarını düşünüyorum. Beni dinlemeyen, nadiren itaat eden ve beni deliliğin eşiğine getiren kokuşmuş, pis insanlar. Anılarımı karıştırıyorum ama bu kalede benim yaptığım gibi başka birine vuran tek bir kişi bile hatırlamıyorum.

Melina'nın gözlerindeki bakış temkinli ve gergin, tıpkı bir Salorian'ın etrafındaki drakoniler gibi. Beni gördüklerinde Vaan ve Jurik gibi.

Arkadaşımı korkuttum. Benden. Kendimden nefret etmek içimde dalgalanıyor. "Melina, ben asla..."

"Hayır, yapmazsın," diyor yumuşak bir sesle. Saçlarını geriye savuruyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Yapmazsın, çünkü seni asla ama asla affetmem. Bu sana bir uyarı. Bu saçmalığı bir daha yaparsan ne anlaşmamız ne de sana karşı hissettiklerim umurumda olur. Bir tacizciyle kalmayacağım."

"Anlıyorum," diyorum sessizce, kendimden daha da nefret ederek. Nefret ettiği erkeğe dönüştüm. Umduğumdan daha fazla zehirlediği kişiye benziyorum ve bu düşünce yıkıcı.

"Bu gece başka bir yerde uyuyabilirsin," dedi ve sırtını
Ben.

ChapTer

TWenTY-One

MELI NA

Azar yatağımda olmadan iyi uyuyamıyorum.

Kabuslar yüzünden değil, suçluluk duygusu yüzünden. Katıksız, dizginlenemez suçluluk duygusu. Azar'ın mücadele ettiğini biliyorum. Biliyorum o gelmedi Bizim gibi düşündükleri bir yerden. Yüzündeki ifadeden, o kıza yaptığı gibi bana da saldırmayı hiç aklına getirmediğini anladım. Bu beni daha iyi hissettiriyor... ama sadece marjinal olarak.

Yıpranıyor. İyi bir eş ona destek olur ve nazikçe yol gösterirdi belki. Nerede yanlış yaptığını gösterirdi. Onun yerine ben küplere bindim ve onu yatağımızdan kovdum. Sadece... sırf yetkili o diye insanlara acımasızca davranamaz. Burada yaşıyoruz çünkü vahşi doğada yaşamaktan iyidir. Ama yine böyle bir şey yaparsa insanları kaybedecek ve gittikleri için onları suçlamayacağım. Kale ejderha saldırılarından korunuyor ama onları Azar'dan kim koruyacak?

Bu yüzden ikilemdeyim. Kararsızım çünkü Azar'dan yaptığı şey için nefret etmem gerekiyor ama etmiyorum.

Kötü adama aşık olduğumdan endişeleniyorum.

Bir erkek bok gibi davrandığında onun hatalarını yüzüne vurmak yerine görmezden gelen kadınlardan birine dönüşeceğimden endişe ediyorum. Azar'a duyduğum sevginin ve bana davranış biçiminin onun kusurlarını görmemi engellemesinden endişe ediyorum.

Bu yüzden uyuyamıyorum. Hem de hiç. Yalnız, kimsesiz yatağımın tavanına bakıyorum ve burada sarılacak ya da çığlık atana kadar amımı yalayacak kimsenin olmamasından nefret ediyorum. Böyle şeyler aklımdan geçtiği için bile üzgün bir kadınım. Hakkını yemeyelim, Azar yatağa geri dönmeye çalışmıyor. Sanki şu anda ona bakamayacağımı biliyor çünkü ona doğru öfkeli kelimeler tüküreceğim.

Küçük, çirkin bir parçam gelip özür dilemeye bile çalışmadığı için üzülüyor ama bunu görmezden geliyorum.

Ertesi sabah, güzel, dökümlü elbiselerimi bir kenara itip dolabımdan daha pratik bir şeyler çıkarıyorum. Yıpranmış kotuma ve logolu tişörtüme düşünceli düşünceli bakıyorum. Bunların bende olması bile Azar'ın ne kadar etkili olduğunu gösteriyor. Benim tarzım değiller. Şık elbiselerini ve bana yağdırdığı mücevherleri seviyorum. Ama protesto protestodur ve eğer

Azar'a yaptıklarını onaylamadığımı göstermek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyorsa yaparım. Sade kıyafetlerimi giyiyorum, saçlarımı topluyorum ve kliniğe doğru yola çıkıyorum. Kahvaltı etmekten kaçınıyorum çünkü Azar'ı orada, pişmanlık dolu üzgün gözlerle bana bakarken görmek istemiyorum. Ya da daha kötüsü, hiç pişmanlık duymuyor. Bu durumla yakında ilgileneceğim ama bu sabah değil. Bir öğünü atlayabilirim. Kliniğe gidiyorum ve kendimi kaosun içine atıyorum. Hasta bedenleri yıkarken, ateş ölçerken, çarşafları değiştirirken ve en kötü durumda olanlara değerli ilaçları dağıtırken mola verecek zamanım yok. Ön kapıdaki nöbetçilerden birkaçını yakalayıp silahlarını ıslak havlularla değiştirmelerini sağlıyorum ve ateşi yükselmiş olanları serinletmeleri için onları çalıştırıyorum. Asla yeterli olmuyor ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyor. Onlara bakarken, üzüntüye kapılıyorum. Azar bunu engelleyebilirdi. Onları besleyebilirdi ama yapmıyor ve bu yüzden onları öldürebileceğini bildikleri şeyleri yiyorlar.

Boş bir karın.

Belki de bunca zamandır onun hakkında yanılmışımdır. Belki de onda iyi bir şey bulamadığım halde iyi bir şey görmeye devam ediyorum. Onu daha iyi bir adam olarak hayal ediyorum çünkü korkunç birine karşı bir şeyler hissetmeyi aklım almıyor.

Hastalarla ilgilenirken gün boyu düşüncelerimin içinde boğuluyorum. Temizlediğimiz her yatak için bir başkası getiriliyor gibi görünüyor. Daha hızlı çalışıyorum, çünkü tüm hastalarla ilgilenildiğinden emin olmam gerekiyor ve bir karyoladan diğerine koşarak mide bulantısı ilacı dağıtıyor ve kullanılmış kaseleri yenileriyle değiştiriyorum. Bir noktada biri omzuma dokundu.

"Ne?" Az önce kan kusan bir kadının yüzünü silerken duraksamadan ısırıyorum.

"Bütün gece kalacak mısın?"

Duraklıyorum, çünkü konuşan ses bir gardiyan değil, Alma'ydı. Şimdiden dönmüş mü? Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve şaşkınlıkla güneşin battığını görüyorum. Kaleye karanlık çökmüştü ve ben fark etmemiştim bile. Bütün gün geçti ve ben bir şey yemek ya da içmek için bile duraklamadım. "Ah... Bilmiyorum."

Alma kliniğin etrafına bakar. "Erkek arkadaşımı yardım etmesi için getirdim. Bu gece burada kalıp yardımcı olmak için izin aldı. Hemşireliğe aşina değil ama temel işleri yapabilir. Ve birkaç yardımcımız var, değil mi? Neden eve gidip birkaç saat uyumuyorsun? Biraz dinlen." Omzuma dokunuyor. "Eminim Lord Azar seni arıyordur."

Şaşkınlıkla kliniğe bakıyorum. Haklıydı. Şu anda üç milis yardım

ediyor, ikisi yeni, biri de Alma'nın erkek arkadaşı olan tatlı yüzlü Latin adam. Şimdilik ve şu anda her şey halledildi,

Kimse yerde uyumuyor. Derin bir nefes alıyorum... ve yorgunluk içime çöküyor. Sanki yorgun olduğumu düşünecek zamanım olmuş gibi, artık tükenmiş durumdayım. Bu gece burada kalmayı ve Azar'dan bir gün daha kaçmayı düşünüyorum ama bu bana önemsiz ve çocukça geliyor. "Doğru. Evet, tabii. Tabii ki. Sabah ilk iş döneceğim."

Asistanım Alma bana başıyla selam veriyor ve elimden havluyu alarak hastamın yanında benimle yer değiştirmek üzere hareket ediyor. Bir süre uyuşmuş bir halde onu izledikten sonra kliniğin kapısına yöneliyorum. Dışarı adımımı attığımda korumalardan biri sokaktaki dev böceklerden birine bir sopa indiriyor ve ardından cesedi bir kenara atıyor. Bugünlerde her yerde görünüyorlar, o aptal, korkunç böcekler. Kollarımı ovuşturarak ürperiyorum.

Ve sonra bir şeyin lezzetli koktuğunu fark ettim. Tanrım, umarım böcek değildir. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Yorgunluktan sendeleyerek ilerliyorum ve kokuları takip ediyorum. Bunu yaparken, sokağın aşağısında kurulmuş bir katlanır masa ve önünde sıralanmış insanlar görüyorum. İki milis muhafızı masanın başında, insanlara kase olarak kullanabilecekleri eski teneke kutular, soda şişeleri, ne bulurlarsa çorba dağıtıyor. Bir başka muhafız da elinde silahıyla yakınlarda duruyor ve toplanan kalabalığa bakıyor. "İki sıra," diye sesleniyor sıkılmış bir sesle. "Herkesi doyuracağız. Lütfen iki sıra olun. İtişmek yok."

İnsanlar masaya geliyor, kaselerini dolduruyor ve kendilerine bir broşür veriliyor. Birisi broşürüne bir göz atıyor ve sonra onu bir kenara atıyor. Aceleyle gidip alıyorum ve sayfayı okuyorum. Blok harflerle elle yazılmış.

Lord Azar yiyecek karşılığında karaborsa mallarınızı satın alıyor.
Daha fazla bilgi için milislerle iletişime geçin. Çorbanın tadını çıkarın!

İki kez okudum, sonra hayal görmediğimden emin olmak için üçüncü kez okudum. Azar insanları besliyor... istediğim gibi. Sadece bu da değil, insanlara aileleri için daha fazla yiyecek elde etmenin bir yolunu sunuyor. Umarım bu, insanların böcekleri yemesini engellemek ve güven inşa etmek için uzun bir yol kat eder. İnsanlara mallarıyla yiyecek satın alabileceklerini kanıtlayabilirse... göğsümde umut kabarıyor. El ilanını bir aşk notu gibi tutuyorum, gözlerim yaşarıyor.

Deniyor. Çabaladığını biliyorum. Nazik olmak ya da iyi şeyler yapmak onun için bir içgüdü değil. Bunu bilinçli olarak düşünmüyor. Doğru ve yanlış ona doğuştan aşılanmadı. Ama deniyor. Daha fazlasını isteyemem. Duygusal olarak, kışlaya doğru dönüyorum.

"Leydi Melina?" Normalde kliniğin dışında bulunan muhafızlardan biri yanıma gelip bana endişeli bir bakış attı. "Size evinize kadar eşlik edeyim mi? Bu

karanlık."

Başımı salladım. "Evet, teşekkür ederim."

ÇAPTER

TWEnTY-TWO

AZ AR

I *Karatavuk Gölünün Cadısı'*nı okumaya çalışıyorum ama kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Hava kararmışken ve Melina henüz eve dönmemişken konsantre olamıyorum. Onu avlamak istiyorum ama çabalarımın işe yaramayacağını biliyorum.

takdir ettim. Onu özlüyorum ve onun için endişeleniyorum ve bu iki şeyin birleşimi beni rahatsız ediyor. Umursamak istemiyorum. Önemsemek odağımı kaybetmem, onun ruh halinin benimkini etkilemesi anlamına geliyor. Önemsemek, eşim bana sıkıntıyla baktığında göğsümde donuk bir ağrı olması anlamına geliyor. Bugün benden kaçtı ve umursamamalıyım. Önemsememeliyim.

Ama Melina'nın benden nefret edebileceği düşüncesi beni teselli edemedi. Tüm bunlar hiçbir şey ifade etmeyen bir insan kızına vurduğum için oldu. Bu aptalca bir hareketti ve kötü bir karar olduğunu fark etmemiştim. Melina'nın ona her an el kaldırabileceğimi düşüneceğini fark etmemiştim. Asla yapmam. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Keşke onun ihtiyacı olan erkek olmayı bilseydim.

Bunun yerine, halkının kurallarına uyamayan ve sevdiğim insanı memnun edemeyen bir Salorian aptalıyım.

Bu aşk. Bundan eminim. *Terabithia Köprüsü*'nde, insan çocuk sevgili arkadaşını kaybetmenin acısıyla doluydu. Melina'yı düşünüyorum ve içim acıyor. İçim acıyor ve ruhum inciniyor, çünkü benim ona takıldığım kadar onun da bana takılmasını istiyorum. Beni terk ederse ne yaparım? Bana bir daha bakmak istemezse ne yaparım?

Melina ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey. İstememem gereken şeyleri istememe neden oluyor. Gülüşünü, tatlı kokusunu, kahkahalarının sesini özlememe neden oluyor. Gözlerindeki onay bakışını. Başka hiçbir dişi onunla kıyaslanamaz -Salorian, drakoni ya da insan.

Sonsuza kadar yalnız kalmayı tercih ederim.

Yine de bu düşünce içimi kemiriyor. Kitabımı bırakıyorum ve ellerimi sandalyenin ahşap kollarına kıvrarak pençelerimi içeri sokuyorum. Ne kadar kısa kesersem keseyim, bugün uzamalarına engel olamıyorum. Zihnim durulmuş değil. Odaklanmam yok oldu. İçimdeki bu sızı hiç bitmiyor ve tek istediğim... eşim. Onu o kadar çok istiyorum ki bunun acısıyla çığlık atmak istiyorum. Ve saatler geçip gündüz geceye dönüşürken, benden yine kaçtığını biliyorum. Umutsuzluk içimi dolduruyor.

Benimle konuşmazsa nasıl daha iyi yapabilirim? Nasıl düzeltebilirim? Denememe bile izin verecek mi?

Bir Salorian'ın asla ve asla sahip olmaması gereken düşünceler içinde debelenirken bile, onun kokusu pencereden içeri süzülüyor. Çılgın bir adam gibi ayağa fırlıyorum ve etrafı tarayarak ona doğru koşuyorum. Melina binanın girişine doğru yürüyor, yüzünde yorgunluk okunuyor.

Hemen kendimi düşünmeyi bırakıyorum. Zavallı eşimin bana ihtiyacı var. Çok yorgun. Aç olacağına da şüphe yok. Onunla ilgilenmek zorundayım. Bakmalıyım. Odadan hızla çıkıp mutfağa doğru koşuyorum. "Hanımefendinize bir tabak," diye bağırarak kapıdan içeri daldığım anda hizmetkârların korku içinde sıçramasına neden oluyorum. Tepkileri ve itaat etmek için çırpınışları karşısında irkilerek tekrar deniyorum. "Lütfen. Teşekkür ederim. Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Melina'nın yemesi için birkaç şey istiyorum. Bütün gün klinikteydi ve çok yorgun."

Kulağıma mızmız bir aptal gibi geliyor ve evdeki diğer Salorianların kafalarında çınlayacak alayları hayal edebiliyorum. *Zayıf,* diye azarlarlardı beni. *Zayıf aptal. Şu haline bak, bir insanı memnun etmek için kukla gibi dans ediyorsun. Değersiz atık.*

Ama burada değiller ve kafam onların sitemleriyle çınlamıyor. Bunun yerine hizmetkârlar bana anlayışlı bakışlar fırlatıyor ve bir tepsi dolusu yiyecek ve içecek çabucak hazırlanıyor. Kadın tepsiyi bana uzatıyor ve bilmiş bir bakış atıyor. "Ona ve size birer parça tatlı ayırdım," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor. "Tatlıları sevdiğinizi biliyorum lordum."

Şaşkınlıkla tepsiye baktım. Elbette, iki dilim şeftalili turta düzgünce yan tarafa sıkıştırılmıştı. Birinin benim için yaptığı en güzel şey bu olabilir. Birisi beni düşünmüş, sevdiklerimi düşünmüş, sırf bu yüzden. Benden nefret ettikleri ya da benden korktukları için değil, sadece nazik olmak istedikleri için. "Ben... teşekkür ederim," diye boğulmayı başardım. "Çok minnettarım."

Kendimi daha büyük bir aptal durumuna düşürmeden kaçıyorum.

Melina ile paylaştığım daireye girdiğimde, yatağın kenarına oturmuş, omuzları çökmüştü. O kadar yorgun ve yenilmiş görünüyor ki bu bana fiziksel acı veriyor. Benim meydan okuyan, muhteşem insanım yenilmez. O çok gururlu, çok zeki, çok dirençli. Bunu ona ben mi yaptım? İçim daralıyor.

"Melina," diye nefes alıyorum ve tepsi tabaklarla birlikte tıkırdıyor.

Onu.

Şaşkınlıkla yukarı bakıyor. "Ah." Alnını ovuştururken elleri titriyor. "Ben... Azar... Konuşmamız gerektiğini biliyorum ama çok yorgunum-"

"Şimdi olmaz," diyorum hızla, o sözünü tamamlayamadan araya giriyorum. "Rahatlamaya ihtiyacın var. Biraz yemek yemeli ve su içmelisin, ben de seni tazelemek için hızlı bir banyo yapmana yardım edeceğim. Sonra seni yatağına yatıracağız ve uyuyacaksın. Ne kadar hatalı olduğumu daha sonra tartışırız."

Sadece bakıyor.

Tepsiyi yatağın yanına koyuyorum ve personelin yaptığı gibi ayaklarını dışarı çıkarıyorum. Düzgün küçük bir masa oluşturuyor ve etle doldurulmuş soğuk bir bisküviyi arkadaşıma uzatıyorum. "Bunu ye." Yemeği elimden aldığında dizlerimin üzerine çöküp botlarının bağcıklarını çözmeye başlıyorum. Her zaman günün sonunda ayaklarının ağrıdığını söyler çünkü klinik o kadar yoğundur ki oturmaya vakti olmaz. Ayaklarına yardım edebilirim.

"Azar-"

"Hayır," diyorum sertçe. "Sadece ye. Şehri senin kabul edilebilir olduğunu düşündüğün şekilde yönetemeyebilirim. Kimseyi dost olarak kazanamayabilirim. Ama eşime nasıl bakacağımı biliyorum ve ayaklarının acıdığını da biliyorum. İzin ver seninle ilgileneyim."

Sözsüz bir şekilde yemekten bir ısırık alır ve çiğnemeye başlar.

Botlarını çıkarıyorum ve sonra ayaklarını ovuyorum, hassas kas ve kemiklerini yatıştırıyorum. Yorgun olduğunu söyleyebilirim. Vücudundaki her kas yorgunluktan gevşemiş gibi görünüyor ve bu kalbimi sızlatıyor. Umarım bu insanlar eşimin onlar için yaptıklarını takdir ediyorlardır. "Banyo yapmak ister misin?" diye soruyorum. "Biraz ılık su getirip seni havluyla yıkayabilirim. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Rahatla ve bırak her şeyi ben halledeyim."

Ben ayaklarını ovarken o sessiz, yemeğini yiyor. Yemeğini bitirdiğinde tepsiden bir bardak su alıp ona uzatıyorum ve baldırlarına masaj yapmaya devam ediyorum. Banyo yapmak isteyip istemediğini söylemiyor, ben de olduğum yerde kalıyor, ellerimi bacaklarında ve ayaklarında aşağı yukarı gezdiriyor, kaslarını çalıştırıyor ve daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyorum. Aptalca bir şekilde, bir parçam, bu küçük şey için bile bana ihtiyacı olduğunu anlamasını sağlayabilirsem, kalacağını düşünüyor. Onu kaybetmeyeceğimi. Aramızdaki şeyler düzeltilemeyecek kadar bozuk değil-

"Azar," diyor Melina yine yumuşak bir sesle.

"Sakın söyleme," diye homurdanıyorum, kalbim acıyor. Bu dünya adil değil. Melina'yı sadece kaybetmek için alamam. "Beni yanından ayırma."

"Sana hâlâ kızgınım," diye devam ediyor, söylediğim her şeyi görmezden gelerek. Ayak parmakları avuçlarımın içinde kıpırdıyor. "Ama o kadar da kızgın değilim."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Benden nefret etmiyor musun?" Melina başını sallıyor. "Muhtemelen etmeliyim ama etmiyorum."

Elimi ayağının narin kemeri üzerinde gezdiriyorum. "Bu dünyadaki diğer herkesin benden nefret etmesine tahammül edebilirim... sadece sana değil. Eğer sana sahip olamazsam, Melina, aklımı kaçıracağım." Tüm ateşlere rağmen, o drakoni aptallarından biri kadar savunmasız ve muhtaç görünüyorum. Bu hale düştüğümü düşünmek. Yine de Melina'nın ayağı avuçlarımda, ellerim yumuşak teninde ve benden nefret etmediğini söylüyor. Ayaklarına kapanmak yanlış gelmiyor. Ne de olsa o benim. Eğer ona karşı savunmasız olamazsam, tamamen yalnız kalacağım.

Ve Melina'nın benden gelecek savunmasızlığa ihtiyacı var gibi görünüyor. Bu yüzden öğrendiğim her şeye aykırı olsa da devam etmeliyim.

"İyi bir adam olmadığımı biliyorum," diyorum ayağını kendime doğru kaldırıp kemerini öperken.

"İşte bu, Azar. Sen bir *insan* değilsin. Sen bir Salorialısın. Ve ben bunu unutup duruyorum. Sen bizim gibi düşünmüyorsun." Ben tenine öpücükler kondurup ayağının önünden bacağına doğru ilerlerken o başını eğip beni izliyor. Ayak parmaklarını işaret ediyor ve bacağını omzuma doğru kaldırarak şefkatimi teşvik ediyor.

İçimi doyumsuz bir özlem dolduruyor. "Melina-"

"Biliyorum," diyor usulca. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Denediğini. Çabaladığını da biliyorum. Kliniğin yakınında insanları beslediğini gördüm. El ilanlarını gördüm. Bence bu onların güvenini kazanmak için çok iyi bir fikir. Ama bebeğim, bir elinle dünyayı sunarken diğer elinle onları tokatlayamazsın. Bu şekilde kimseyi kazanamazsın."

Bacağını hararetle öpmeye devam ediyorum. "Biliyorum. Biliyorum, kalbim. İşte bu yüzden sana ihtiyacım var. Yanlış adım attığımda bana söylemene ihtiyacım var. Bana yol göstermen için yanımda olmana ihtiyacım var."

Ayağı avuçlarımdan kalkıyor ve bir sonraki anda ayağını yüzüme yerleştiriyor. "O zaman ben konuşurken dinlemek zorundasın, lanet olsun. Sana sakin ol dediğimde sakinleşmek zorundasın, anladın mı?"

Beni korkutmaya mı çalışıyor? Öfkesi sadece ona olan şehvetimi körüklüyor. Başka kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edemez. Daha küçük bir Salorian generali olsam da, yine de bir generalim. Varlığım tüm Drakoni'lerin kalbine korku salar ve bana sesini yükseltmek ölüme meydan

okumaktır.

Belki de bu yüzden Melina kalbimi tamamen fethetti. O çok... insan. Benden hiç korkmadı. Yanlış yaptığımda bana sert sözlerle söylüyor ve onun için neyin uygun olup neyin olmadığı konusunda çok net kavramları var. Beni terk edeceğine dair endişem saf, katıksız bir şehvete dönüşüyor. "Dinlemediğimi mi söylüyorsun?" Ayağını yanağımdan çekiyorum ve bileğini ısırıyorum. "Dikkatimi vermediğimi mi?"

Bir kahkaha atıyor, titriyor. Giydiği tişörtün altında meme uçlarının boncuk boncuk olduğunu görebiliyorum. "Sadece amıma dikkat ediyorsun."

"Belki de dikkat etmeye değer tek şey budur," diye cevap veriyorum, sesim ihtiyaçla ısınıyor. Ayak bileğini tekrar ısırıyorum ve ayak parmakları kıvrıldığında, bana en yakın yumuşak teni ağzıma alıp bir kez daha baldırına doğru ilerliyorum.

"Davranışların hakkında düşünmeni istiyorum. Bu şekilde kontrolden çıkamazsın." Nefes alış verişi hızlanıyor, bakışları bulanıklaşıyor ve odaklanamıyor. Alt bacağını saygıyla öpüyorum, pantolonunu çıkarıp onu öpülmesi gerektiği gibi öpmek istiyorum - iyice, bolca dille ve kalçalarının arasından. "Yetki sende Azar. Daha iyi olmak zorundasın. Amacına hizmet ediyor diye insanlara vuramazsın."

"Ama etkiliydi, değil mi?" Giydiği kotun beline uzanmak için çok mu erken, yoksa tatlı amını dillememe izin vermesi için onu ikna etmeye devam etmem mi gerekiyor diye merak ederek soruyorum. "Yöntemlerimden hoşlanmadığını biliyorum-"

"İstemiyorum," diyor sertçe ve bacağını kavrayışımdan çekip çıkarıyor. Gözlerindeki yumuşaklık kayboluyor ve eğilip çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. "Hâlâ anlamıyorsun. Peki o zaman, diyelim ki hizmetçilerden biri gelip suratıma bir tokat atsa hoşuna gider miydi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Asla yapmazlar."

"Ama ya yaptılarsa?" Bana kaşlarını çattı.

"O zaman eşime dokunmaya cüret ettikleri için ölürler."

"Ah," diyor hafif bir sesle. "Ama sorun değil, çünkü aşçıyı kahvaltıyı zamanında yapması için motive etti. Bu nedenle sizin düşüncenize göre bir sorun olmamalı, değil mi? Sonuçlar iyi olduğu sürece?"

Kaşlarımı çatarak arkadaşıma bakarken elini bırakıyorum. Kışla mutfaklarının yemeklerini asla zamanında getirmediği milisler arasında süregelen bir şakadır. Melina o sabırlı, suçlayıcı gözlerle beni izlerken, kafamda senaryoyu canlandırıyorum. Daniels'ın eşime yaklaşması

ve ona vurmak. Melina'nın da dişi gibi ayaklarımın dibinde yere düştüğünü. Yüzündeki dehşeti, yanağındaki elimin izini...

Bu senaryoyu hayal etmenin bile beni ne kadar sinirlendirdiğini görünce şok oldum. Yapardım... Yapardım... Bundan nefret ederdim. Ona dokunmaya cüret eden herkesi öldürürdüm. Kimi motive ettiği umurumda değil. "Ah."

"Gördün mü?" Uzanıp elimi kavrıyor ve avucunun içine alıyor. Avucumu yanağına bastırıyor ve ben de dişiye yaptığım gibi ona da vurduğumu hayal ederek irkiliyorum. "Salorianlar nasıldı bilmiyorum ama dışarıdaki her kadın birinin kız kardeşi ya da kızı. Aileleri vardır. Onları önemseyen, önemsiz oldukları için tokatlandıklarını ya da istismar edildiklerini görmek istemeyen insanlar var. Herkes birileri için önemlidir." Melina avucumun içine bir öpücük konduruyor. "İşte bu yüzden kontrolden çıkmamalısın. Öfkeni kontrol etmelisin ve üzgün olduğunda durup düşünmelisin. Özellikle de sen üzgünken."

"Peki ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Uyandır beni," diye karşı çıkıyor Melina hemen, sesi kızgın. "Eğer bir şeye canın sıkılıyorsa, beni uyandır ve bu konuda benimle konuş. Saatin kaç olduğu umurumda değil. Günün ortası olması da umurumda değil - kliniğe gel ve benimle konuş. Ve sakinleşmen gerektiğini söylediğimde beni dinle. Bana danışmadan doğru yolu seçersen sana yardımcı olamam. Anladın mı?"

Kendimi başarısız hissediyorum. Bu garip, nefret dolu bir his, çünkü eşimi hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyebilirim. Bana baktığında gözlerinde bir şüphe var, sanki yatağında istediği adam ben değilmişim gibi. Bu beni çaresiz kılıyor. Endişelendiriyor. Yüzünü ellerimle kavrıyorum ve göğsümü bacaklarına bastırıyorum. "Melina... benden nefret mi ediyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Yapmalıyım, değil mi?" Yanağını çeviriyor ve avucuma tekrar bir öpücük konduruyor. "Ama yapmıyorum. Bizim sahip olduğumuz araçlara sahip olmasan da deniyorsun. Denemeye devam etmeni seviyorum. Bu yüzden geri döndüm. Her şeyi berbat ettiğini kabul ediyorsun ve bunu bir daha asla yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Asla," diyorum şiddetle. "*Asla*." Birinin Melina'ya dokunması, (yüzünü bile hatırlayamadığım) kadına vurduğum gibi ona vurması düşüncesi içimi buz gibi yapıyor. Onun gözünde hepimiz eşitiz.

Mücadele etmeye devam ettiğim kısım da bu. Benim dünyamda, benim evimde, eşit doğmuyoruz. En ufak bir şekilde bile. Büyümüzle yargılanıyoruz.

Salorian ya da Drakoni olup olmadığımıza göre. Bir insan kendini diğerinden daha iyi görmemelidir. Hâlâ görüyorlar ama görenler *yanılıyor*.

Bunu yapanlar Melina'nın nefretini ve hoşnutsuzluğunu kazanırlar.

Daha çok çalışmam gerektiğini söylediğinde, bunun nedeni bir insan gibi değil, bir Salorian gibi düşünmemdir. Öfkem beni ele geçirdiğinde, bir Salorian gibi saldırıyorum. O bozulmuş, insan gibi düşünen yanımın kontrolü ele almasına izin vermeliyim. *Onu kucaklamalıyım*. Ve nereden başlayacağımı biliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum yüzüne bakarak. "Seni seviyorum Melina. Sevmemem gerekiyor ama bana kızarsan dünyam yıkılacakmış gibi hissediyorum. Bir insanı ya da herhangi birini sevmemem gerekiyor. Ama sensiz bu dünya çok karanlık bir yer. Sen ışıksın. Her sabah uyanmak ve bu dünyaya devam etmek istememin sebebi sensin."

Bana bakarken bakışları yumuşuyor. "Oh, Azar."

"Ben iyi bir adam değilim," diye mırıldanıyorum, sanki patlamadan önce tüm bu duyguları göğsümden atmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Dediğin gibi ben bir erkek bile değilim. Bir insan gibi nasıl düşüneceğimi bilmiyorum ama seni sevdiğimi biliyorum ve seni mutlu etmekten başka bir şey istemiyorum. İnsanları farklı düşünmem gerekiyorsa, düşünmeliyim. Yapmadan önce durup düşünmem gerekiyorsa, durup düşüneceğim. Sadece... benden vazgeçme."

"Asla," diye nefes alıyor Melina ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için öne eğiliyor. "Asla. Ben de seni seviyorum."

İnliyorum. Bunu duymak bir şekilde gerçek hissettirmiyor. O... beni seviyor mu? Ona sonsuz sorunlar çıkaran beni mi? Benimle hiçbir şey yapmak istemediği halde onu yatağıma girmeye zorlayan ve eşim yapan ben mi? *Beni* seviyor mu? Sanki söylediklerinin doğru olduğuna onu bir şekilde ikna edebilecekmişim gibi, onun için hissettiğim tüm duyguları öpüşmemize aktarmaya çalışarak ağzını kendime doğru çekiyorum.

Dilini benimkine değdiriyor, karanlığıma tüm tatlılığını katıyor. Bu zarif, nazik kadının benimle bir şeyler yapmak istemesi inanılmaz görünüyor ama ben onu öperken Melina boğazından beni cesaretlendiren yumuşak bir ses çıkarıyor. İçimde sıcak bir şehvet yanıyor. Eteklerini toplamaktan, içine girip onu ısırmaktan başka bir şey istemiyorum. Onu gerçekten eşim olarak kabul etmek.

Ama o zaman benim olmaya zorlanacak. Artık beni terk etme seçeneği olmayacak. Onun kafasında, zihninde olacağım ve kim olduğum ve ne yaptığım gerçeğini bilecek. Bu yüzden bunu yapamam. Bulunduğum yere gelmek için yaptığım tüm kötü şeyleri bilmemeli. O düşünmeli

Beni şu anda olduğu gibi, hatalı ama daha iyisini yapmaya istekli olarak görüyor. Geçmişimi bilenler bana bu şansı asla vermezler ve bu yüzden onu bir süre daha karanlıkta tutmalıyım.

Ayrıca... benimle birlikte olmasını seviyorum çünkü benimle birlikte olmayı seçiyor, ben onun kafasında olduğum için değil. Bunun onun kararı olması hoşuma gidiyor, ona zorla kabul ettirilmiş bir karar değil. Biraz daha bekleyebilirim.

Kusurlarıma rağmen beni seçmiş olması benim için büyük bir mutluluk.

Yüzüne aç öpücükler konduruyorum. "Sana dokunmama izin ver, güzelim.

İzin ver bunu telafi edeyim. Sana bağlılığımı göstermeme izin ver." "Azar," diye fısıldıyor, parmakları yelelerimin arasında geziniyor.

Ona her şeyi vermek istiyorum... ama şimdilik ona zevk vermekle yetineceğim. Açlıkla, onun pelüş ağzını, yanağını, çenesini, boynunu öpüyorum. Dilim boğazına değdiğinde zevkle eğiliyor ve dişlerimi yumuşak teninde gezdiriyorum, ona sahip olmayı arzuluyorum ama yapamayacağımı da biliyorum. "Seni soyabilir miyim?" diye soruyorum. "Seni memnun edebilir miyim?"

O başını sallayana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum. Sonra rahatlamış bir şekilde nefesimi veriyorum. Aramızdaki bu şey kırılgan hissettiriyor. Narin. Sanki yanlış bir hareket her şeyi bir şekilde yok edebilirmiş gibi... Bu yüzden eşime karşı son derece dikkatli olmalıyım. Beni sevmeyi bırakması için ona hiçbir sebep vermemeliyim. Eğer verirse bu beni mahveder.

Melina ayağa kalkıyor ve ben de kalkıyorum, ellerim giysilerinin üzerinde geziniyor. Üzerindeki kumaşı soyuyorum, nefret ediyorum. Bugün elbise değil, güzelliğine yakışmayan daha kaba bir kumaş giymişti. Kliniğinin ve oradaki hastaların kokusunu taşıyor ve ben de inatçı davranarak ve onun istediği gibi yemeği paylaşmayarak onun işini daha da zorlaştırdım. Sadece çok kayıtsız kalanların, sadaka bekleyenlerin bütünün bir parçası olmak için çalışmayacağını biliyorum ve şu anda herkesin kendi payına düşeni yapmasına ihtiyacımız var. Ama odalarımda otururken ve hastaların ağzındaki kusmuğu temizlemek zorunda değilken bunu söylemek kolay. Alnından öpüyorum ve gözleri dalgın dalgın kapanıyor.

"Daha iyi bir eş olacağım," diye söz veriyorum ona. "Sadece bana bir şans daha ver." "Ben buradayım, değil mi?"

Öyle ve ben de bundan faydalanacağım. Giysilerini saygıyla üzerinden sıyırıyorum ve bunu yaparken kahverengi tenine daha fazla öpücük konduruyorum. Omzunu, ince kolunu öpüyorum. Pantolonunu beline

bağlayan kemeri çözerken karnını öpüyorum. Pantolonunu ayak bileklerine kadar indirirken bacaklarını öpüyorum ve pantolonunu tekmeleyerek çıkardığında üzerinde sadece giysileri kalıyor.

külot ve sütyen diyor. Bunları bulmanın giderek zorlaştığını biliyorum ve bu yüzden onlara dikkat ediyorum çünkü o onlara değer veriyor, ben de ona değer veriyorum.

Benim önümde çıplak olduğunda, muhteşem ötesi oluyor.

Melina bana gülümsüyor ve bir elini kaldırıyor. Beni şaşırtarak, uçuşan cüppemin boyun kısmındaki düğmeleri çözmeye başlıyor. "Ben de seni çıplak istiyorum," diyor bana. "Her yerine dokunmak istiyorum."

Genellikle zevk almamız için giyinik kalmam gerekir, böylece tohumlarım tenine değip onu rahatsız etmez. Beni çıplak istemesi bu ana başka bir samimiyet katmanı ekliyor ve bunu neredeyse onu arzuladığım kadar arzuluyorum. Beni soyarken hareketsiz kalıyorum ve cüppem yere kaydığında ellerini göğsümün üzerinde nazikçe gezdiriyor, kaslarımın izini sürüyor. Dokunuşu belime, giydiğim pantolona doğru kayıyor ve onu da aşağı çekiyor.

Çıplak olarak önünde duruyorum ve Melina başını yukarı kaldırıp bana yumuşak, hülyalı bir gülümseme veriyor. Sonra dönüyor, sırtını göğsüme dayıyor ve bana sürtünüyor. Kolumu tutup omzunun üzerinden çekiyor ve kendini benim kollarıma hapsediyor. "Bu kadar sıcak olmanı seviyorum. Kendimi sana bastırmak ne kadar iyi hissettiriyor."

"Öyle mi?" Eğilip bir elimi yumuşak göğüslerinin üzerinde kaydırarak bir meme ucu arıyorum. Sıkı tepe noktasını buluyorum ve bir çimdik atıyorum, aldığı keskin nefesi seviyorum. Göğüsleri elime mükemmel bir şekilde oturuyor ve vücudunun yumuşaklığından büyülenmiş bir şekilde tümseğini sıkıyorum. Diğer elimi önünden aşağı, kalçalarının arasındaki oyuğa doğru kaydırıyorum. Kokusu odayı ıslatıyor, siren şarkısıyla beni çağırıyor.

Kıvrımlarına bir parmağımı sürüyorum ve Melina inleyerek bana doğru bastırıyor. Ağırlığını kaydırıyor, bacaklarını biraz daha açıyor, böylece ona dokunabiliyorum.

"Şimdiden ıslandın mı, aşkım?" Saçlarına doğru mırıldanıyorum. "Bu sırılsıklam amcık benim için mi?"

İnliyor.

"Öyle olduğuna inanıyorum." Klitorisinin üzerinde bir parmağımı gezdirirken yüzümü saçlarına sürüyorum. "Çok güzel ve duyarlı, benim güzel, güzel dostum. Fort Dallas'taki diğer tüm erkekler her gün bu güzelliği parmaklayabildiğimi düşündükçe kıskançlıktan kuduruyor olmalı. Bunun için bana kızdıklarını mı sanıyorsun? Bu tatlı amcığın tadını ben biliyorum ama onlar bilmiyor diye mi?"

Melina elime karşı sallanıyor, dolgun arka tarafı sikime baskı yapıyor. Poposunun yarıkları arasında sallanmak istiyorum ama ön sperm

damlatmaktan korkuyorum.

hassas cildinde. Şimdiden o kadar sertleştim ki, dayanamayacağımı biliyorum.

Her ne kadar onu bu şekilde boşaltmak istesem de, onu sikimden uzak tutmam daha iyi olacak. Meme ucunu tekrar çimdikliyorum. "Yatağa çık. Dört ayak üstüne. Amını benim için havaya kaldır."

"Çok otoriter," diye homurdanıyor ama emrettiğim gibi yapıyor. Yatağa doğru ilerliyor ve biraz öne doğru sürünüyor, sonra kıçını havaya kaldırarak ıslak kıvrımlarını benim için sergiliyor.

Bir iniltiyle kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum ve ağzımı etinin üzerine indiriyorum. Temas ettiğimde küçük bir çığlık atıyor ve dilimin kayganlığını okşadığı anda sıkıldığını hissedebiliyorum. Tadı muhteşemdi. Tatlı çekirdeğini yalayarak kendi iniltimi zar zor tutuyorum. Kendimi biraz şımartıyorum, dilimin ucuyla alay ediyorum ve onun kıpırdanmasını sağlayarak tadını içime çekiyorum. Aylarca birlikte olduktan sonra, eşimi nasıl boşaltacağımı ve onun nelerden hoşlandığını biliyorum. Bu yüzden dilimle klitorisini bulmadan ve yuvarlamadan önce çekirdeğinin girişine burnumu sokuyorum.

Bana doğru bastırarak inliyor. "Oh, Azar. Bu çok iyi."

Klitorisine sokulurken bir kalçasını kavrıyorum, dilimle fiske vurmadan önce küçük dairelerle alay ediyorum. Diğer elimle iki parmağımı göbeğine bastırıp pompalıyorum. Parmaklarımla amını okşuyor ve en çok sevdiğini bildiğim ritmi kullanarak klitorisini yalıyorum. Titriyor, serbest bırakılmasını kovalarken hareketlerime göre kalçalarını sallıyor ve bir parmak daha ekliyorum, amcığı sıkışmaya başladığında daha sert itiyorum. Klitorisini yalayarak, sikimi yatağın kenarına sürtüyorum, parmaklarım yerine şaftımla ona bastırmak için çaresizim, ama böyle olması gerekiyor.

Melina doruk noktasına yaklaştıkça daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde adımı sayıklıyor. Parmaklarımı içine sokuyorum ve amının ön duvarına sürtünüyorum, onu uçuracağını bildiğim noktaya vuruyorum. Düşük bir çığlıkla, titreyerek geliyor, vücudu bana karşı sıkılıyor, ayak parmakları kıvrılıyor ve ıslak amcığı onu orgazm boyunca çalıştırırken müstehcen sesler çıkarıyor, çığlık atıp ellerimi itene kadar durmuyor.

Kıvrımlarına son bir öpücük konduruyorum, sonra dudaklarımı yalıyorum. Yüzüm onun sularıyla sırılsıklam ama bu kısmı seviyorum. Onun tadını seviyorum. Parmaklarımı onun tadından arındırmak için emiyorum, diğer elim sikime gidiyor ve okşuyor.

Sersemlemiş bir halde yatakta kıpırdanıyor ama muhteşem poposu hâlâ havada, kalçaları iki yana açılmış. "Sen de boşalacak mısın, bebeğim?"

İnleyerek, bir elimi böğründe gezdiriyorum, şaftımı çalıştırırken kalçasını sıkıyorum. "Ne kadar güzel olduğuna bak. Bu amcık benim için ne kadar ıslak." Bir parmağımı sırılsıklam göbeğinde gezdiriyorum, keşke onun yerine benim sikim ona baskı yapıyor olsaydı. Kendimi daha sıkı kavrıyorum, yumruğumu uzunluğumda yukarı ve aşağı taşlıyorum. "Sana izin versem bu aleti alırdın, değil mi?"

"Verirdim," diye nefes alıyor. "Bana her şeyini verebilirsin. O kadar derine batırırsın ki taşakların kalçalarıma çarpar. Çok iyi hissederdim, değil mi?"

Nefesim sert bir hırıltıyla çıkıyor, elim şaftımın üzerinde mekik dokuyor. Şimdi yoğun bir şekilde sızdırıyorum, tohum uzunluğumdan aşağı kayıyor ve elimi kaplıyor. "İnanılmaz," diye homurdanıyorum. "İnanılmaz hissedeceksin."

"Mmm." Bir elini kalçalarının arasına sokuyor ve ıslak amcığına dokunarak onunla alay ediyor. "Beni tam buradan itersin, değil mi?" Ve vücudunun girişini parmakladığında, kendimi kaybediyorum. Bir hırıltıyla boşaldım. Sıcak tohum ipleri fışkırıyor ve sikimi Melina'nın yumuşak teninden uzağa, yatağa doğrultuyorum. Kendimi sağıyorum, onun amını parmaklamasını izliyorum ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Tükenmiş bir halde, o yataktan inerken derin nefesler çekiyorum. Sikimi bir, iki kez okşuyorum, son tohumumu şaftımdan sağıyorum ve o beni öpmek için eğiliyor. "Ben bir havlu getireyim."

Melina banyoda kayboluyor ve geri döndüğünde kokusu silikleşiyor, bu da kendini temizlediğinin sessiz bir işareti. Yanıma gelip sikimi ve ellerimi silerek temizliyor, yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Döndüğüne sevindim," diyor bana. "Yatakta sen olmadan uyumakta zorlanıyorum."

Az önce darmadağın ettiğimiz yatağa bakıyorum. "Umarım bu yatak değildir." "Soyabiliriz. Çarşafları değiştirmenin sakıncası yok." Bana bir bakış atıyor.

göz kırp. "Ve sen de bana yardım edebilirsin."

Yapıyorum, çünkü bu dişiyi reddetmek için çaresizim. Beni temizledikten sonra yatağı soyup üzerine yeni çarşaflar seriyoruz. Sonra Melina yatağa tırmanıyor, yastıkları kabartıyor ve sonra yanındaki yeri okşayarak beni davet ediyor. Ona katılıyorum ve o da hemen kendini önüme yapıştırıyor, çıplak göğsüme sokuluyor ve çıplak bacaklarını benimkilerle birleştiriyor. Tüm bu ten karşısında sikim seğiriyor ama kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum. Eşim kucaklaşmak istiyor ve biz de kucaklaşacağız.

Elimi boş boş onun yanında gezdiriyorum, bu küçük, yumuşak insanın beni nasıl bu kadar kolay parmağında oynatabildiğine hayret ediyorum.

Onun bana kızgın olduğu düşüncesiyle bile ne kadar çabuk değişmek istiyorum. Kalbime girmeyi başardı ama hayır, bu doğru değil. Melina içeri girerdi,

Etekler ve mücevherler içinde parıldayan, sahip olduğumu fark etmediğim kalbimi talep ederken başı dik. Ve şimdi ona sahip olduğuna göre, en çok önemsediğim şeyin güç ya da kontrol değil, sonsuza dek yanımda kalmasını sağlamak olduğunu görüyorum.

Parmakları göğsümde geziniyor. "Bana kendi dünyanızdaki hayatınızdan bahsedin."

Kalbim güm güm atıyor ve soru karşısında paniklememeye çalışıyorum. Masum bir soru ama hakkımda ne kadar çok şey bilirse o kadar az hoşlanacağından endişeleniyorum. "Sana daha önce de söyledim. Ben Salorian'ım. Ne bilmek istiyorsun?"

Bir an için düşünerek hmmm diyor. "Sanırım bir Salorian'ı bir drakoni'den farklı kılan şey nedir? Aynı olmadığınızı söylemiştiniz, değil mi? Ama benim gözüme aynı görünüyorsunuz." Hızlıca göğsümü okşadı. "Hakaret etmeye çalışmıyorum, sadece bilmediğim için soruyorum."

Eskisi gibi alınmıyorum. Göğsünüze bastırılmış doygun, sıcak bir eşiniz varken öfkelenmek zor. Düşünerek teninde daireler çiziyorum. "Sanırım kendime karşı dürüst olursam, aramızdaki fark nasıl yetiştirildiğimiz. Drakoniler vahşi, çöl insanları. Benimkiler -Salorianlar- şehirlerde yaşıyor. Drakoniler istedikleri gibi yaşar ve istedikleri gibi eş alırlar, Salorianlar ise eş almazlar. Hayatlarımız Salorian imparatorluğuna adanmıştır."

"Aptalca soru zamanı." Melina başını kaldırıp bana bakıyor. "Eğer eş almazsanız, küçük Salorianlar nasıl oluşuyor?"

Kıkırdıyorum. "Küçüklerin her yerde yapıldığı gibi. Ama çoğu Salorian bedensel zevkleri asla takdir etmez. Bize, damızlık olarak seçilmediğiniz sürece hayatınızı ve enerjinizi imparatorluğa adamanız gerektiği öğretildi. Ben asla seçilmedim çünkü soyum yeterince saf değildi. Salorian halkının devamını sağlamak için yüksek kasttan yetiştiriciler ve düşük kasttan yetiştiriciler vardır. Eğer sadece yüksek kasttan olanlara güvenseydik, imparatorluğu yönetmek için yeterli sayıya ulaşamazdık. Ben alt kasttan bir damızlık olarak doğdum ve bu nedenle yeteneklerim sınırlı."

"Yetenekler mi?"

"Mmm. Zihin-konuşma ve komuta." Bu kadarla bırakıyorum. Çok fazla soru sormasını istemiyorum. "Salorian ordusunda bir generaldim. Görevim buydu. Drakoni birliklerine hükmetmek ve onları kontrol altında tutmak. Yarık açılıp bizi yuttuğunda bunu yapıyordum."

Bana düşünceli bir bakış attı. "Sanırım geride kimseyi bırakıp bırakmadığını sormama gerek yok."

Homurdanıyorum. "Hayır. Hiç kimse. Genç bir erkekken drakoni kraliçesine aşık olduğumu hatırlıyorum. Çok güzel bir dişiydi, hoş bir gülümsemesi vardı. Yine de pek drakoni olduğunu sanmıyorum. Onlar gibi vahşi doğada yaşamıyordu. Halkımın arasında yaşadı ve onu drakonilerin önüne çıkardılar..." Kendimi durduruyorum çünkü ona gerçeği söyleyemiyorum. Aramızda bir rehine olarak yaşadığını, köleleştirilmiş drakoni birliklerini hizada tutmak için bir kukla olduğunu. İnsanların dediği gibi, sopadan önce sallanan havuç.

"Ne için?" diye soruyor.

"Kutlamalara liderlik etmek için," dedim sonunda. "Çoğunlukla törenseldi. Yine de çok güzeldi." Melina'nın sırtını okşuyorum. "Senin kadar güzel değildi."

Arkadaşım kıkırdıyor. "İyi kurtarış." Bana gülümsüyor, yüzünde hülyalı bir ifade var. "Özlüyor musun? Evini mi?"

Düşünüyorum. "Bazen özlüyorum. Toprağın güzelliğini özlüyorum. Kırmızı ve altın rengi çölleri, uçurumları, mesaları ve parlak gün batımlarını. Her şeyin sıcaklığını. Sizin dünyanız bana soğuk geliyor." Kıkırdadığını hissediyorum ve bu benim ağzımın isteksiz bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oluyor. "Zarif, zarif binaları, sokakların ne kadar temiz olduğunu ve orada her şeyin ne kadar güzel koktuğunu düşünüyorum. Çiçeklerle dolu bahçeleri. İnsanların nezaketini. Buraya hiç benzemiyor."

"Bu dünya eskiden daha iyiydi," diyor Melina yumuşak bir sesle. "Umarım bir gün oraya geri dönebiliriz."

"Bana kalırsa, bu dünya zaten daha iyi çünkü siz
o."

Doğrulup kaşlarını çatarak
bana bakıyor. Göz
kırpıyorum. "Ne?"

"Steril bir kültürde büyümüş bir adam için bu şok edici bir olaydı.
romantik bir şey." Melina'nın kaşları gülümsemeye dönüşüyor ve tekrar bana yaslanıyor. "Sevişmek istiyorsun diyeceğim ama az önce yaptın." Elim kalçasını sıkıyor. Onu bütün gün ve bütün gece burada sıkabilirim. Burada uzanıp, kalçalarını tekrar tekrar sıkabilirim. onu cesedimden ayırmak için. "Dayanıklılığıma çok az güveniyorsun."

"O zaman yanıldığımı kanıtla," diye mırıldanıyor ve eli sikime
doğru kayıyor.

CHapTer

TWenTY-THree

MELI NA

I Haftalar sonra hâlâ harika bir ruh halindeyim. Güneş parlıyor, bu sabahki kahvaltı lezzetli ve daha az abartılıydı ve Azar kliniğe gitmeme izin vermeden önce beni anlamsızca öptü. Böcekler hala
Azar mal karşılığında yiyecek ticareti yaptığından beri her yerde hastalık vakaları daha az görülüyor. Herkes ona güvenmiyor ama ilerleme kaydediyoruz.

Ben... mutluyum.

Çoğunlukla mutlu, her neyse. Azar'ın kâbusları onu her gece uyandırıyor. Her seferinde dehşet içinde böğürerek uykusundan sıçrıyor.

Benimle konuşmaya çalıştığını söylüyor. *Zihnime girmeye çalışıyor. Yakında bir cevap bulmak z o r u n d a y ı z .*

Son zamanlarda pek uyumadı ama sabaha karşı normal haline döndü, bana her şeyin yolunda olduğunu ve bugün için endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Yarıktan gelen bir şey görmediğimiz sürece bir süre daha güvendeyiz. Sonra da ben daha fazla soru sormayı unutana kadar beni öpüyor. Azar'ın zor şeylerle başa çıkma yöntemi bu, dikkat dağıtmak. Anlıyorum, ama aynı zamanda endişeleniyorum. Ama Azar bana Rachel ve Gwen'in çok yakında çocuk sahibi olacaklarını ve başka bir drakoninin kışladan Jenny adında bir kadını alıp kendisinin olduğunu iddia ettiğini söylüyor. Jenny hamile kalırsa, drakoni bebeklerinin hızlı gebeliği yıl sonuna kadar bir çocuğun daha doğması anlamına gelecek.

Belki bu yeterli olur. Bilmiyorum ama Azar umutlu görünüyor ve ben de onun umuduna sarılıyorum. Dehşet içinde yaşayamam, bu yüzden bu sabah mutlu olmayı seçiyorum. Kliniğime doğru ilerlerken gülümsüyorum, Azar'ı (ve dürüst olmak gerekirse beni de) memnun ettiği için tipik önlüklerimden birini giyiyorum.

Yerleşkeden ayrılıp kalenin kirli sokaklarını geçerek kliniğime doğru ilerlerken arkamdan biri koşarak geliyor.

"Hey, bir saniyen var mı?" Konuşan Rachel, bir ejderhayla yeni çiftleşmiş yaralı bir kadın ve Azar'ın "misafirlerinden" biri. Rachel hamile ve Azar onun bebek doğana kadar kalmasını istiyor, böylece Yarık'taki yaratığa karşı silah cephaneliğimize ekleme yapabileceğiz. Rachel'ın bu fikri, Azar'ı ya da herhangi bir şeyi pek sevmediği açık. Bunu açıkça belirtti.

Bu yüzden sokakta beni durdurması benim için şaşırtıcı oldu. Duraksıyorum, kaşlarımı ç a t m a m a k için kendimi zor tutuyorum. Zamanlamasından şüpheleniyorum ama

Belki de hiçbir şey değildir. "Bebek yüzünden mi?"

"Hm?" Rachel'ın kolunun kütüğü karnına değiyor. "Oh, hayır. Öyle bir şey değil. Sadece bir şeye dikkatinizi çekmek istedim." Meraklı bakışlarım üzerine devam ediyor. "Jurik ve ben dün keşif yapıyorduk ve bir depoda ilaç olabilecek bazı şeyler bulduk ama emin değildik. Bizimle gelip bazı etiketlerin deşifre edilmesine yardımcı olup olamayacağını merak ediyorduk."

İlaç mı? Gitmemi mi istiyor? Kaleden hiç ayrılmıyorum, çünkü burada her zaman yapacak daha çok şey var. Hasta insanlarla dolu bir kliniğim var ama söz konusu olan ilaçsa, çaresizce malzemelerime eklenmesini istiyorum. "Muhtemelen Azar'la konuşmalısın-"

Rachel başını sallıyor, omuzlarını neredeyse meydan okurcasına dikleştiriyor. "Azar müsait değildi. Toplantılarla ilgili bir şeymiş. Onu görmek için içeri giremiyorum. Çöp toplama programlarından sorumlu kişiyle konuşmayı denedim ama normalde gittiğimizden daha uzak bir yer olduğu için en az iki gün kimseyi gönderemezmiş. Yani onu başkasının ellerine bırakırsam, neredeyse bir hafta sürecek ve o zamana kadar gitmiş olabilir." Bana meydan okuyan bir bakış attı. "Bu kadar çok hasta insan varken ilacı -eğer ilaçsa- mümkün olduğunca çabuk buraya getirmek istersiniz diye düşünmüştüm."

Dudaklarımı büzüp düşünüyorum. Alma'yla konuşup gitmek isteyip istemediğini sorabilirim ama gece vardiyasından çıkacak ve ejderhalardan korktuğunu biliyorum. Ayrıca, ona öğrettiklerim dışında ilaçlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Daha az yaygın olan türlerin adlarını ya da bunca zaman sonra hala kullanılabilir olanları bilmiyor. "Eczane miydi?" Bu fikri kafamda evirip çevirerek dalgınca soruyorum.

"Bir nakliye istasyonu," diyor Rachel. "Bir sürü paket var."

Bir nakliye istasyonunda ilaç olabilir. Önceden posta yoluyla sipariş veren bazı yerler olduğunu biliyorum. Bu iyi olabilir... ve eğer orada bir ilaç zulası bulursak, bu nakliye istasyonu birçoğundan biriyse, daha fazlasını ortaya çıkarmamıza yol açabilir. Sertçe yutkunup Rachel'ı inceledim. "Beni götürecek misin? Bugün mü?"

Gülümseyerek başını sallıyor. Yüzünün yaralı tarafı kötü bir şekilde iyileşmiş ve ağzını hoş görünmeyecek kadar sıkıyor. "Oraya gitmek birkaç saat, dönmek de birkaç saat sürer. Akşam yemeğine kadar dönmüş oluruz."

Bu bana karar verir. "Kliniği kontrol etmem için bana beş dakika verin."

Tabii ki beş dakikadan fazla sürüyor. Alma yorgun ama ilaç almanın ne kadar önemli olduğunu biliyor, bu yüzden kalmayı kabul ediyor. İlk yardım deneyimi olan iki milis muhafızımız var, bu yüzden idari bir karar aldım ve bugün klinikte görev yapmaları konusunda ısrar ettim. Onlara bunun Azar'ın emri olduğunu ve kocam olduğu için bana karşı çıkmaya cesaret edemeyeceklerini söyledim.

Zaten öyle bir şey yapmazlar. Sanki birkaç ay önce sıradan bir kale insanı değilmişim gibi hemen başlarını sallayıp "Evet, Leydi Melina" diyorlar. Ben başlarındaki adamın karısıyım ve onlara başlarının üzerinde durmalarını söyleyebilirim ve onlar da bunu yaparlar.

Rachel beni şehrin kenarında bekliyor ve onu durdurmaya çalışan muhafızları küstahça iterek yoluna devam ediyor. "Bir ejderha tarafından yenmek istemiyorsanız," diyor onlara, "bana elinizi bile süremeyeceksiniz."

B u n u n üzerine dudaklarımı büzüyorum, çünkü verdiği mesaj beni heyecanlandırmıyor ama etkili oluyor. Onu yalnız bırakıyorlar ve kapıdan çıkıyoruz, yıllar sonra ilk kez barikatı geçiyoruz ve devasa bir altın ejderha bizi orada bekliyor. Jurik. Paniğe kapılmamamın tek nedeni, gözlerinin Azar'la geçirdiğim gecelerden tanıdığım sakin bir altın tonunda dönüyor olması. Rachel onu görünce ışıldıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. ve korkusuzca onun yanına doğru ilerliyordu. "Hazır mısın, Melina?"

Saçıma takmam için bana bir bisiklet kaskı uzatıyor ve Jurik'in devasa altın rengi yan tarafına yerleştirdiği bir dizi kayışı tutuşunu izliyorum. Ejderha alçalıyor ve vücudunu manevra ettirerek ona yardım etmeye çalışıyor ve eyere yerleştiğinde, bir dizi dizgini kütüğünün etrafına sarıyor ve sağlam eliyle aşağı uzanıyor.

Onu alıyorum ve birkaç dağınık denemeden sonra ejderhanın arkasına geçmeyi başarıyorum. Yerleştikten sonra Rachel garip bir emniyet kemeri sistemiyle eyere bağlanmama yardım ediyor ("Böylece düşmezsin," diyor, bu da korkularımı hafifletmiyor) ve sonra Jurik havalanıyor. Nefesimi tuttum, dehşete kapıldım. Daha önce hiç ata bile binmemiştim ve bu on kat daha kötü. Kontrolüm yok ve Jurik'in tek bir yanlış hareketinde, kemerli ya da kemersiz, sırtından düşeceğim. Korku dolu bir iniltiyi bastırıp Rachel'a tutunuyorum. Hiçbir şey olmasa bile, onun düşmesine izin vermez.

Kendime ilaç için olduğunu söylüyorum. Eğer bulunacak bir ilaç varsa, onu kaleye geri getirmek benim görevim. Kendime bunu söylüyorum ama gerçeği de biliyorum. Bir günlüğüne uzaklaşmak istedim. Bir günlüğüne uzaklaşmak istedim.

Bencilce olsa bile bir günlüğüne Azar ya da veba. Jurik havaya bir kez daha dalarken, bir kez daha düşündüm.

"Bunun ne kadar süreceğini söylemiştin?" Titreyerek tekrar soruyorum.

"Birkaç saat," diye cevap veriyor, rüzgâr seslerimizi yırtıyor. "Sadece rahatlayın ve yolculuğun tadını çıkarın."

Rahatla. Tabii. Gözlerimi tekrar sıkıca kapatıyorum ve dayanıyorum.

Sonsuza kadar havada kalacakmışız gibi geliyor, rüzgâr tenimi ve saçlarımı yırtıyor, ara sıra omzuma çarpan büyük boy böcekler beni telaş içinde çığlık attırıyor. Rachel tüm bunlarla benden daha iyi başa çıkıyor. "İğrenç böcekler" diye bir şeyler mırıldanıp onları üzerimizden uzaklaştırıyor, sonra da öne eğilip Jurik'in boynunu okşuyor. Arada bir yere bakıyorum ama her şey bana aynı görünüyor. Bir otoyolu takip ediyoruz, yol kırık dökük arabalarla dolu. Ağaçlar ve yeşillikler, fast food restoranlarının ve benzin istasyonlarının kırık dökük kalıntılarıyla birlikte çıkışları sıralıyor.

Biraz zaman alıyor ama altımızdaki yolu izlerken doğuya doğru gittiğimizi fark ediyorum. Eski otoyolları hatırlıyorum ve bir başka yıpranmış yeşil çıkış tabelasını geçerken, önce Canton, sonra Tyler yazıyor. Endişelenerek Rachel'ın koluna dokunuyorum. "Batıya gittiğimizi söylediğini sanıyordum?"

"Batı mı dedim ben? Doğu demek istedim." Omzunun üzerinden bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Neredeyse vardık zaten."

Tedirginlikten tüylerim diken diken oluyor ama buna karşı koyuyorum. Rachel Azar'ı sevmiyor olabilir ama benimle bir alıp veremediği yok... değil mi? Beni kaçırması için bir sebep yok. Yine de keşke yanımda bir silah getirseydim ya da Azar'a bugün nereye gideceğimi söyleseydim diyorum. Aptalca, diyorum kendime. Aptal aptal. Eğer tehlikedeysen, bunun içine doğru yürüdün. "İlaç" kelimesini duyunca kurtarıcı moduna giriyorsun.

Ejderha alçaktan uçarak bir üst geçide yaklaşıyor ve ben seçeneklerimi düşünüyorum. Fazla seçeneğim yok. Kaleye geri dönmeliyim. Burada kalamam. Kaleden o kadar uzaktayız ki, oradan geçen herhangi bir ejderhaya karşı savunmasız kalırım. Beni burada bırakırlarsa, kaleye geri dönmek çok uzun bir yol ve günlerimi alır... tabii başarabilirsem. Tabii önce saldırıya uğramaz ya da öldürülmezsem.

Kollarımı Rachel'a sımsıkı sarıyorum ama kötü bir planı varsa bile bunu çok iyi saklıyor. Bir plan var mı, merak ediyorum. Acaba bir plan var mı?

Bir sebep için mi? Klinikte bana ihtiyaç var, ama bundan daha fazlası, Azar'ın bana ihtiyacı var.

Gittiğimi öğrenirse ne düşünür? Kaçtığımı mı düşünecek? Onu terk ettiğimi mi? Bu düşünce beni incitiyor. Gözlerindeki ihaneti hayal ediyorum. Güvendiği tek kişi benim. Etrafında savunmasız olabileceğini hissettiği tek kişi. Bensiz.

Bensiz, gerçekten de kalenin üzerindeki o pislik diktatöre dönüşecek. Onu kontrol altında tutacak, insanların birbirlerine karşı nasıl davrandığını hatırlatacak kimse olmayacak. Yani plan bu mu? Beni Azar'dan uzaklaştırıp kendini yok etmesine izin vermek mi? Bunun olmasına izin veremem. O kötü biri değil. Kötü insanlar tarafından yetiştirilmiş olabilir ama tüm o kabadayılığının altında bir kalbi var. Sadece bazen ona nasıl erişeceğini bilmiyor. Bana ihtiyacı var.

Benim ona ihtiyacım olduğu kadar.

Jurik bir binanın etrafında dönerken Rachel neşeyle, "İşte gidiyoruz," diye sesleniyor. Eski bir postaneye benziyor, eski bir posta kamyonu pencereden içeri girmiş ve enkazın etrafında yabani otlar büyümüş. Çatı çökmüş ve binanın üzerine bir ağaç devrilmiş, bu da içindekiler için bana pek umut vermiyor. Bu kesinlikle bir tuzak.

Jurik postanenin küçük, aşırı büyümüş otoparkına usulca inip kanatlarını karıştırdığında, beni yerimde tutan kemerleri kavrıyorum. "Aşağı inmek istiyorum," diyorum sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Hemen şimdi."

"Göğüslerini sakinleştir," diyor Rachel kayıtsızca. "Seni indireceğim ama dikkatli ol ve yakınımda kal. Jurik savaş formunda olduğu sürece tüm yılanları uzak tutar."

Yılanlar mı? Harika, endişelenecek bir şey daha. Çenemi sıkıp kemerleri takmama yardım etmesine izin veriyorum ve sonra ejderhanın yanından kayarak aşağıdaki asfalta düşüyorum. Dizlerim yere çarpıyor ve avuç içlerim otopark yüzeyine sertçe çarpıyor ve bu sıyrıkların beni daha sonra rahatsız edeceğini bildiğim için irkiliyorum. Ama şu anda tek umursadığım şey kaçmak. Ayağa kalkıyorum, kaçmak için çılgınca etrafa bakıyorum...

İşte o zaman diğer ejderhayı gördüm.

Zengin bir altın, ama benim dikkatimi çeken bu değil. Dikkatimi çeken şey, devasa bir kedi gibi uçmak yerine binaların arasından süzülmesi. Yerde ölümcül bir şekilde ilerliyor, büyük kafası aşağıda ve kuyruğu arkasında çırpınıyor. Sırtının yukarısında, kanatlarının arasında, eyer üzerinde bir kadın oturuyor. Beyzbol şapkası, güneş gözlüğü ve eski bir floresan rüzgarlık giyiyor. Üzerinde oturduğu eyer açıkça kullanılmış.

Defalarca, bir sürü eşarpla süslenmiş ve üzerinde bir sürü kayışla birlikte asılı duran çok sayıda poşet var. Bunları açıyor ve ejderhanın yanından kayıyor, bunu yaparken de bir elini rüzgârlığının önüne koyuyor.

Ejderhasının yer değiştirmesini bekliyorum ama o ejderha formunda kalıyor ve dişisini dikkatle izliyor.

Bu... garip, kendime itiraf etmeliyim. Bir randevu beklemiyordum ve ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Belli ki bu kadın ve ejderhası benimle konuşmak istiyor ama... Dallas Kalesi'nden uzakta, yani Azar'dan uzakta.

Hemen şüphelendim ve Rachel'ın da bu işin içinde olması beni daha iyi hissettirmiyor. Kocamı küçümsediğini açıkça belli etti. Gittikçe daha çok, bu bir tuzak gibi geliyor.

Kadın güneş gözlüklerini ve şapkasını çıkararak bize doğru ilerliyor. Rüzgârlığının önünü açıyor ve beni şaşırtacak şekilde, altında bir bebek kafası varmış gibi görünüyor. Yaklaştıkça şüphelerim doğrulanıyor ve göğsünün önüne bir tür bebek taşıyıcısı bağladığını görebiliyorum. Ağzımda bir gülümseme beliriyor. Bu yarı-drakoni bir bebek olmalı ve Azar bunu duyunca çok sevinecek. Yardım edebilecek herkese ihtiyacımız var.

-

"Başardın," diyor kadın, bana değil Rachel'a bakarak.

Latin ve güzel, ama bana yabancı.

Bir drakoni ile çiftleşmiş ve şehir harabelerinde yaşamayan birini düşünmeye çalışarak beynimi zorluyorum. Claudia'nın bir kız kardeşi var ama Amy'yi tanıyorum ve bu o değil. "Merhaba," diyorum neşeyle. "Ben Melina."

Kadının ifadesi dostça değil. "Kim olduğunu biliyorum, hain." Kaşlarım havaya kalktı. Bu bir yabancı için biraz sert bir giriş oldu.

"Affedersiniz?"

"Bu Emma," diye araya giriyor Rachel. Sesi gergin geliyor. "Emma, kibar ol. Bunun bir müzakere olduğunu sanıyordum. Buradaki amaçlarımızı unutma."

Önce Rachel'a, sonra da önümdeki kadına bakıyorum -Emma. Eğer bu bir müzakere ise, bana hain demek başlangıç için uygun bir yol değil. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Eli koruyucu bir şekilde çocuğunun önüne gidiyor ve Emma bana sert bir bakış atıyor. "Sadece onun yaptıklarına nasıl göz yumduğunu anlamaya çalışıyorum. Onun kadar kötü biriyle nasıl yatarsın? Onun yaptıklarını nasıl kabulleniyorsun? Rachel, Fort Dallas halkını kurtarmak için çok çalıştığını söylüyor ama ben

Sanırım sadece Fort Dallas'taki insanları kurtarmakla ilgilenip ilgilenmediğinizi merak ediyorum. Sadece onlar mı önemli?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Belli ki lanet omzunda bir çip var. Ses tonumu onunki kadar yıpratıcı hale getirmek istiyorum ama cevap alamayacağım. Dilimi ısırarak sesimi eşit tutuyorum. "Bir sürü suçlamada bulunuyorsun ve açıkçası neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Azar'ın kötü şeyler yaptığını söylüyorsun. Sen bizim kalemizde değilsin. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Hayatı herkes için daha iyi hale getirmek için çok çalışıyor."

Emma'nın dudakları kıvrılır. "Herkes, ha? Drakoni hariç herkes." "Sen neden bahsediyorsun? Onlara da yardım ediyor."

Gülüşü acı ve beni şaşırtıyor. "Yani onların bedenlerini ele geçiriyor. Zihinlerini ele geçiriyor." Şakağını işaret ediyor, ifadesi öylesine öfke dolu ki akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünüyor. "Oraya girip onları kukla gibi kullanıyor ve sen bunu sorun etmiyorsun, öyle mi?"

O... ne? Başımı salladım. "Hayır, tamamen yanlış anladın. Yaptığı şey bu değil."

"Peki onun ne yaptığını düşünüyorsun, Melina?" Başını eğip beni izliyor. "Onların en iyi arkadaşı olduğunu ve geceleri onları sallayarak uyuttuğunu mu düşünüyorsun? Onlara şarkılar söyleyip onları eğlendirdiğini ve bu yüzden onunla kaldıklarını mı?"

"I..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum çünkü Emma'nın öfkesi o kadar baskın ki beni şaşkına çeviriyor. Rachel'a bakıyorum ama o da rahatsız görünüyor. Drakoni eşi Jurik de ejderha formundan çıkmamış. Sadece korumacı bir tavırla yakınımda duruyor, gözleri sıkıntılı bir altın ve siyah renkte dönüyor. "Bu konuşmayı Azar'la yapmalısın."

"Azar'la konuşamam," diyor Emma kesin bir dille. "Eğer ona yaklaşırsam, onu öldürmeye çalışırım." Başını iki yana sallıyor. Ses tonundaki savunmacı hava biraz dağılıyor. "Bu yüzden sana ne söylediğini soruyorum. Drakoni ile ne yaptığını düşünüyorsun gerçekten?"

"Onlara yardım ediyor," diyorum sakince, kendimi sakinleştirmeye çalışarak. Bu kadın Azar'ı benim kadar tanımıyor. "Onları kullanıyor gibi göründüğünü biliyorum ama akılları başlarında değil, bu yüzden kendilerine gelene kadar onları koruyor."

"Oh, Melina. Sen çok iyisin. Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Rachel yüzünü buruşturdu. "Seni bu yüzden buraya getirdim. "Seni bu yüzden buraya getirdim.

Gerçekten kaleye yardım etmek istiyorum ve senin de gerçeği bilmeni istiyorum." "Ne gerçeği?" Her geçen an daha da sinirlenerek soruyorum. "Kiminle yattığın gerçeği."

Korkum yerini öfkeye bıraktı. "Liderlerin en sıcakkanlısı değil ama ondan hoşlanmamanız kalede kötü bir iş çıkardığı anlamına gelmiyor. Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, kocam hakkında bir sürü yalan yaymaya çalışmak için beni buraya çalıyorsun-"

"Melina," dedi Rachel sakin bir sesle. "Seni buraya yalan söylemek için getirmedik. Lütfen, sadece dinle. *Lütfen*." Diğer kadına döner. "Emma. Suçlamaların sırası değil, tamam mı? Sadece Melina'ya hikayeni anlat. O akıllıdır. Gerisini o çözecektir."

Emma derin bir nefes alıyor ve bebeğinin tombul yanağını okşuyor. Önce arkasındaki drakoniye, sonra da bana bakıyor. "İyiyim. Benim adım Emma Arroyo ve ben ve kardeşim göçebeydik. Uzun zamandır bir kaleyi evimiz olarak görmüyorduk ve ağabeyim bazı karanlık karakterlerle takıldıktan sonra kendi başıma gittim. Kardeşimle tekrar karşılaştım ve Azar adında yeni bir adam için çalıştığını söyledi. Biraz tuhaf biri ama planları var, değil mi? Bir kaleyi ele geçirip kendini kendi küçük dünyasının imparatoru yapma planları."

Bir şey demiyorum. Azar geçmişte kendisini kim dinlerse onunla çalıştığını ve sırf bu dünyada bir yer edinmek için korkunç şeyler yaptığını ve korkunç insanlarla çalıştığını itiraf etti. Bunu yargılamadım - Yarık'ın açılmasından bu yana geçen yedi yıl boyunca hayatta olan hiç kimsenin yaptıklarından gerçekten gurur duyduğunu sanmıyorum. Biz sadece hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz. Bu yüzden Emma'nın sözleri beni şaşırtmadı. Azar'ın geçmişte insanları ezdiğini ve bundan pişmanlık duyduğunu bilmeyi, kusurlarını kabul etmeyi reddeden bir adamla birlikte olmaya tercih ederim.

"Bana neden ihtiyaç duyduklarını biliyor musun?" Emma neredeyse kıllanıyor. "Çünkü bir ejderhayı cezbetmek için benim kirli külotumu istedi."

Bu beni ürküttü. Sanırım bir yanım Emma'nın söylediği her şeyi kıskanç ya da öfkeli bir kadının atıp tutmaları olarak görmeyi bekliyordu. Ama külotlar... Azar'la bu konuyu konuştum ve onları daha fazla ejderhayı kaleye eş olarak çekmek için kullanmasından hoşlanmadım.

Emma tavrımdaki değişikliği fark edince adeta saldırıyor. Sözleri hızlanıyor, ifadesi daha kararlı bir hal alıyor. "Zohr'u yakalamak için benim kokumu kullandı." Arkasındaki ejderhayı işaret ediyor. "Onu sıkıştırdı

İnsan formundayken onu kafese koyduk, böylece kaçmak için yer değiştirmeye kalkarsa kanatlarını yok edecekti. Göster ona bebeğim."

Emma'nın arkasında ejderha bir kanadını kaldırıp uzatıyor ve nefesimi tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Zohr'un kanatları diğer drakoni kanatları gibi narin altın zarlardan değil. Yara izleriyle parçalanmış, bazıları ağır bir şekilde büzülmüş. Yara izleri kanatlarını kesiyor, korkunç ve eski ve bu yüzden yürüdüğü çok açık. Eğer uçabiliyorsa, bu uzun mesafeler için olamaz.

"Onu Yarık'a uçmak ve kimsenin eve dönüp dönemeyeceğini görmek için kullanmak istedi. Ama Zohr onun istediğini yapmadı, bu yüzden Azar onun zihnini ele geçirmesi gerektiğine karar verdi." Emma'nın çenesi kenetleniyor ve gözleri duyguyla parlıyor. "Onu serbest bıraktım ve kanatları parçalandı. Özgür olmak istedi çünkü yaralı ve ölümün kıyısında bile olsa Azar'ın kontrolü altında olmaktan daha iyiydi."

Şaşırdım kaldım.

"Drakoniler Salorianlardan nefret ediyor," diye devam ediyor Emma. "Onlar tarafından köleleştirilmişler. Onların homurtuları, savaşçıları olmaya zorlanıyorlar ve Salorianlar güzel şehirlerinde oturup onlara uzaktan rehberlik ediyorlar. Azar savaşmaya gittiğinde askerleriyle birlikte olduğuna göre oldukça düşük rütbeli olmalı ama bunun bir önemi yok. Önemli olan onun ne yaptığını biliyor olman."

Hiçbir şey söylemiyorum. Emma yine kendini zorluyor, hayal kırıklığı belli oluyor. Emma şakağına vuruyor. "Salorianların drakonileri nasıl tuzağa düşürdüğünü biliyor musun? Zihinsel yemler gönderip zihinlerini ele geçiriyorlar. Onları kukla gibi kullanıyorlar. Gözleri gri olduğunda, bunun nedeni bir Salorian'ın kafalarının içinde yuvalanmasıdır. Orada değiller. Sahip oldukları her şeyle Saloryalılara karşı savaşıyor olabilirler ama kazanamazlar çünkü Saloryalılar zihin kontrolünde ustadır. Zohr şehrinize asla yaklaşmayacak çünkü onu ya da oğlumu Azar'ın yakınında istemiyorum." Eli koruyucu bir şekilde bebeğin üzerinde hareket ediyor. "İşte bu yüzden burada buluşuyoruz. Bu bu kadar yaklaşmaya cesaret edebiliyorum."

Sessizim. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Emma'nın söylediği her şey yalanlarla örülü gerçekler. Yoksa yalan mı? Bilmiyorum. Azar bana duvarlarda oturan drakonilere yardım ettiğini söyledi ama ya bu konuda doğruyu söylemiyorsa? Bana yalan söylemez, değil mi? Hele ki böyle bir konuda? "Köleleştirildiklerini nereden biliyorsun?"

Rachel, "Vaan'a o yaptı," diyerek söze karışıyor. "Bize inanmıyorsan ona ve Gwen'e sorabilirsin. Vaan'ı ele geçirdi ve onu kaleye gelmeye zorlamaya çalıştı. O ve Gwen kalmaya devam ediyorlar çünkü onlar

Dallas Kalesi'ne yaklaşmak istemeyenler için iki arada bir derede... ve Yarık'tan gelen tehditleri bertaraf etmek için birlikte çalışmamız gerektiği konusunda hemfikirler. Ama gittiği an? Bir daha hiçbirimizi kalenin yakınında görmeyeceksin. Alternatifi daha kötü olduğu için Azar'la çalışıyoruz. Kimse iyi bir şey yaptığını düşündüğü için onunla çalışmıyor."

O zaman neden Gwen ve Vaan bunu bana açıklamaya çalışmıyor? Ama bunun cevabını biliyorum. Gwen o kadar hamile ki şu anda ata binemez. Sanırım Rachel ve bu Emma benimle konuşmayı kendilerine görev edindiler. Kuru dudaklarımı yalıyorum, neye inanacağımı bilemiyorum. "Onlara yardım ettiğini söyledi. Ondan yardım etmesini istediler-"

Karşılıklı bakışıyorlar ve bu bakış beni endişelendiriyor. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"Onlar köleleştirildi," diyor Emma. "İnsanları korumak için ejderhaları köleleştirmenin doğru olduğunu düşünemezsin. Yirmi ya da yüz kişiyi koruyor olsanız bile, bir kişiyi iradesi dışında yok etmek bunu doğru yapmaz. Yine de birini yok ediyorsun. Eminim bunu görebiliyorsundur, Melina."

"Beni aşağılayarak konuşma," diyorum kendimi kaybederek. "Bunun cevabını zaten biliyorsun. Azar'ın kimseyi köleleştirmesine asla ama asla izin vermem ama onun hakkında yanılıyorsun. Sana söz veriyorum, yanılıyorsun."

Rachel yüzünü buruşturur, ifadesi özür diler gibidir. Emma bakışlarını kaçırıyor, bebeğini sıkıca kucaklıyor. Cevap vermemesi beni rahatsız ediyor. Cidden bunu sorun etmeyeceğimi mi düşünüyorlar? Eğer bana söyledikleri doğruysa?

"Belki de yanılıyoruzdur," diyor Rachel beceriksizce. Emma ona kızgın bir bakış fırlatıyor ama Rachel başını sallıyor. "Bak. Bu iş düşündüğüm gibi gitmiyor. Belki de bir gün ara vermeliyiz." Sesi yenilmiş gibi geliyor. "Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim Melina."

Nedense ses tonundaki bu yenilgi beni endişelendiriyor. Benim bilmediğim neyi biliyorlar? Azar böyle bir konuda bana gerçekten yalan söyler mi? Yanılıyor olmalılar... ama içimden bir ses Emma'nın tüm öfkesine rağmen söylediklerine inandığını söylüyor. Ona Azar'ın başkalarının zihinlerini köleleştirdiği söylenmiş. Ve eğer durum buysa.

Hayır. Biri etrafa birkaç suçlama savurduğu anda Azar'a düşman olmayacağım. Omuzlarımı dikleştirerek Rachel ve Emma'ya sakince bakıyorum. "Endişelerinizi anlıyorum. Eğer söyledikleriniz doğruysa..."

Sözümü kesiyorum. Çünkü söyledikleri doğruysa... ne olacak? Azar'a şehri artık drakonilerle korumamasını mı söyleyeyim? Köle olmaları fikri içimi nefretle dolduruyor ama Dallas Kalesi'nin geri kalanı da aynı şeyi

hisseder mi?

sadece güvende olmalarını mı önemserler? Ejderhaları serbest bırakmayı önerirsem bana düşman olurlar mı? Delilikleriyle başa çıkmanın onları köleleştirmekten daha iyi olduğunu?

Bana göre, bu çok açık.

Ve eğer bu doğruysa... Azar bana bir daha asla dokunmayacak.

Dallas Kalesi'ne dönerken sessizdim. Emma'nın bebeği huysuzlanıyor ve o ve ejderhası kafamı söylentiler ve suçlamalarla doldurduktan sonra ayrılıyorlar. Rachel ilaçlardan bahsetmenin beni kaleden çıkarmak için bir oyun olduğunu kabul ediyor ama Emma'nın örtbas hikâyesinin bir parçası olarak getirdiği bir zulaları var. Çoğunlukla ibuprofen ve bazı son kullanma tarihi geçmiş antibiyotikler, ama ne bulursam alacağım. İlaçlar çantamdayken Rachel'ın beline sarılıyorum ve Azar'ı ve olası ihanetini düşünmemeye çalışıyorum.

Siyah bir kadının insanları köleleştirmesini izlemekten memnun olacağını nasıl düşünebilir?

Bu doğru olamaz. Olamaz. Açıklamak için bir şansı hak ediyor, neden öyle göründüğünü bana anlatmak için. Ona olan inancımı henüz kaybedemem... ama Emma'nın acı dolu gözlerini, eşinin kanatlarına baktığında gözyaşlarıyla nasıl parladığını düşünüp duruyorum. Dünyayı kurtarmak anlamına gelse bile bebeğinin kaleye yaklaşmasına izin vermeyişini.

Kocama yardım etmektense dünyanın yanmasına izin vermeyi tercih ediyor... Bu da ya aklını kaçırdığı ya da söylediklerinin doğru olduğu anlamına geliyor.

Hangi versiyon olduğunu bilmiyorum ve bu beni korkutuyor.

"Özür dilerim," diyor Rachel onuncu kez. "Planladığım gibi gitmedi. Sana Emma ve Zohr'u göstermenin büyük bir fark yaratacağını düşünmüştüm ama Emma oldukça sert biri. Pusuya düşürülmüş gibi hissettim, değil mi?"

"Evet," diyorum açıkça. Korkum gitmiş, yerini karnımda bir öfke çukuruna bırakmıştı. Kime daha çok kızgın olduğumu bilmiyorum - bunun için Emma'ya mı, yanlış yönlendirilmiş çabaları için Rachel'a mı, yoksa söylediği kişi olmayabileceği için Azar'a mı?

Ya da onun hakkında en iyisini düşündüğüm için kendim. Eve dönüş yolunun geri kalanında sessiz kaldım.

"Kötü mü?" Rachel, Dallas Kalesi'ne yaklaşırken soruyor; gökyüzünde ateşten çıkan ince duman dalları kolayca seçilebiliyor. Barikat bir çeşit

fark ettiğim ve beni biraz endişelendiren bir şey var.

Rachel'ın benimle konuştuğunu anlamam bir anımı alıyor. "Kötü olan ne?" "Rift'teki şey. Rol y a p m ı y o r mu?" Onun üzerinden bakıyor omzumdan bana baktı, sözleri rüzgârdan boğuklaştı. "Ona inanıyor musun?"

Dudağımı ısırdım. "Orada her ne varsa, numara yapmıyor. Çok korkuyor. Her gece onu uykusundan uyandırıyor." Bir an düşünüyorum ve sonra ekliyorum, "Uyuduğu zaman. Şu anda bundan kaçınıyor."

"Kahretsin." Rachel bir an sessiz kaldı ve sonra tekrar başını çevirip bana döndü. "Benim de rüyalarım var. Hamile kaldığımdan beri."

Ugh. "Yarıktaki şey seninle konuşuyor mu?"

Kadın titriyor. "Hayır. Ama bir şeye uzandığını hissedebiliyorum. Sanki bir şeyleri test ediyor. Ne kadar ileri gidebileceğini görüyor. Bu beni korkutuyor."

Zor yutkunuyorum, çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu beni de korkutuyor ve çaresiz hissettiriyor. Tüm bu durum beni çaresiz hissettiriyor. Ya Azar bunca zamandır yalan söylüyorsa ve birdenbire ona güvenemez hale geldiysem? Midem acıyla çalkalanıyor. Yalan söylediğini bilmiyorum ama içimden bir ses hem Rachel'ın hem de Emma'nın gerçeği bildiklerine inandıklarını söylüyor. "Keşke cevaplarım olsaydı. Keşke ejderhaların dünyamızı istila etmesi yeterli olsaydı ama sanırım değil."

Rachel güler, sesi neşesiz ve serttir. "Hayır, sanırım değil. Biz şanslı ruhlar için değil." Ağır ağır iç geçiriyor, sesi neredeyse rüzgârla uçup gidiyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Emma'nın haklı olduğunu düşünmüyorum. Neden yardım etmediğini anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Eşini ve çocuğunu bildiği en iyi şekilde koruyor. Ama bu doğru olduğu anlamına gelmez. Eğer gerçekten ama gerçekten herkese ihtiyacımız varsa, bu onun bencilliği olur."

Yine de Emma'yı kınayamam. Ondan hoşlanmıyorum ama bana söylediklerine inanıyorsa, o zaman anlarım. Düşmanına en ufak bir yardımda bulunmaktansa dünyanın yanışını izlemeyi tercih ediyorsa... Bundan hoşlanmıyorum ama anlıyorum.

"Her neyse," diyor Rachel, sesi sert. "Sadece Jurik'le bu yüzden hâlâ burada olduğumuzu bilmeni istedim. Senin ya da Azar için değil. Çocuklarımız için bir gelecek istediğimiz için buradayız. Benim için bu, durum çözülene kadar diğer tüm duyguları bir kenara bırakacak kadar önemli. Ben bir kıyamet yaşadım. Bir tane daha yaşamak istemiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Sadece kocanı hizaya getir," diyor Rachel. "Drakoni'yi serbest bırakmasını sağla. İnsanları köleleştirmeyi bırakmasını sağla. Herkes nefret etmiyor

O kadar ki dünyanın sonunu tekrar izlemeye razılar."

Emma'yı ve gözlerindeki ıstırabı düşünüyorum. O bebeği saygıyla göğsüne bastırışını ve Zohr yara izleriyle kaplı kanatlarını uzatırken sesindeki acıyı düşünüyorum.

Eğer söyledikleri doğruysa... Ondan farklı bir seçim yapacağımı sanmıyorum. Bazen yanlış bir seçim olsa bile sevdiklerinizi ne pahasına olursa olsun korumanız gerekir.

Rachel ve Jurik, Dallas Kalesi'ndeki binalardan birinin tepesine indiğinde hâlâ her şeyi düşünüyordum. Hemen ejderhasının sırtından kayıyor ve elini bana uzatıyor ama ben kendi isteğimle yuvarlanmayı başarıyorum. "Akşam yemeğine yetişirim," diyor kendinden emin bir şekilde. "Bir şey değil."

Hiçbir şey söylemeden ilaç torbalarını göğsüme bastırıyorum. Bunun yerine beklerken Rachel'ın yüz ifadesini izliyorum; yüzünde yoğun, neredeyse istekli bir ifadeyle ejderhasına bakıyor. Güzel değil -yara izleri yüzündeki her türlü normalliği yok etmiş- ama ejderha titreyip göz kırptığında ve onun yerine altın bir adam çömeldiğinde gülümsemesi şiddetli ve gerçek. Eyeri silkeleyip Rachel'ın yanına gidiyor, onu kollarına çekiyor, yaralı yanaklarına öpücük üstüne öpücük konduruyor ve ona sırıtıyor.

Bu o kadar şaşırtıcı derecede tatlı ve normal ki içimi acıtıyor. Birbirlerine duydukları gerçek sevgi hissediliyor ve Jurik onun karnına hafifçe dokunuyor, sonra eğilip burnunu onunkine sürtüyor.

Ve bu manzara karşısında kalbim acıyor. Çünkü normalde Azar'ı ve bana karşı ne kadar tatlı olduğunu düşünürdüm ama... Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Merdivenlerden çatıya iniyorum ve sonra duruyorum. Normalde barakalara giderdim. Akşam yemeğinin hazırlanma vakti gelmek üzere ve ben çok yorgunum. Uçmak -ve Emma'nın suçlamaları- enerjimi tüketti. Ama henüz Azar'ı görmeye hazır değilim. Kafam hâlâ Emma ve Rachel'ın sözleriyle dolu ve düzgün düşünemiyorum. Kendimi anlamam için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bu yüzden kliniğe doğru ilerliyorum, neredeyse hiçbir işe yaramayan, son kullanma tarihi geçmiş ilaç torbasını sanki bir can simidiymiş gibi göğsüme bastırıyorum.

Biraz kaçmam lazım.

Yerleşim yerinden geçerken o kadar hızlı hareket ediyorum ki buruşuk eteklerim bacaklarıma çarpıyor. Saçlarım karmakarışık, rüzgârda savrulan bir felaket gibi ve yüzüm çatlamış gibi hissediyorum, bu yüzden muhtemelen biraz akli dengesi bozuk görünüyorum. Yine de umurumda değil. Kliniğim benim güvenli yerim. Oraya doğru bir adım atıyorum ve bunu yaparken sokaklarda sürünen devasa böceklerden birini kenara itiyorum. Onu görmek beni garip bir şekilde öfkelendiriyor ve bir diğeri saçıma konduğunda, bir hayal kırıklığı çığlığını ısırmak zorunda kalıyorum.

Klinik göründüğünde muhafızlardan birine yaklaşıyorum. "Beni böcekler için kontrol edebilir misiniz? İçeride böcek taşımak istemiyorum." Üzerimin tozunu alıyorlar, iki küçük tanesini elbisemin arkasından çıkarıyorlar ve saçıma dolanmış olan uzun bacaklı şeyi serbest bırakıyorlar. Bir ürpertiyi bastırıyorum, onlara teşekkür ediyorum ve içeri giriyorum.

Alma hâlâ harıl harıl çalışıyor, başka bir boş karyolanın battaniyelerini değiştiriyor. Tamamen harap olmuş görünüyor ama ben içeri girdiğimde gülümsemeyi başarıyor. "Dönmüşsün. Şansın yaver gitti mi?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum, poşetleri kaldırarak. "İstediğim kadar değil. Başka bir ölüm mü?" Değiştirmekte olduğu karyolayı işaret ediyorum.

"Neyse ki hayır. Bu eve gidecek kadar iyileşti ama bir daha böcek yemeyeceğine söz vermedi." Gözlerini deviriyor. "Aslında bugün oldukça sessiz geçti. Yeni hasta yok, yeni ölüm yok."

Bunun üzerine gülümsemeyi başardım. Azar yiyecek malzemelerini daha özgürce dağıtmaya başladığından beri daha az hasta gördük. "Mükemmel. Bu geceyi ben devralıyorum. Sen evine git."

Tereddüt ediyor. "Emin misiniz? Lord Azar üzülecek mi?"

"Üzülse de umurumda değil," diyorum, sesim keskin.

"Bununla başa çıkabilir."

Ses tonum karşısında gözleri açılıyor ama omuzlarını dikleştirerek başını sallıyor. "Pekâlâ. Teşekkür ederim. Yarın öğlen döneceğim. Daha erken yardıma ihtiyacınız olursa, bir koşucu gönderin, geri geleceğim."

Başımı salladım ve arka tarafta ofisim olarak ayırdığım odaya yöneldim. "Şunları kaldırayım."

Ofisimin kapısını açtığımda boş bulmadım. Şaşırtıcı bir şekilde, bir asker pencerenin yanında duruyor, neredeyse ölmek üzere olan bitkimin üzerinde bir şişe tutarken yüzünde suçlu bir ifade var. Onu Daniels olarak tanıyorum, Azar'ın özellikle güvendiği adamlarından biri.

"Ne yapıyorsun?" Sertçe sordum. "Neden buradasın? Burası yasak bölge."

Daniels'ın bana bakışı utangaçtı. "Gül ağacına bakıyorum."

Duymayı beklediğim onca şey arasında bu değildi. "Sen nesin?" İlerledim ve şişeyi elinden kaptım. Gül yemeği. "Sen... gül ağacıma mı bakıyorsun?"

"Evet. Onu bulan bendim ve Azar onunla mücadele ettiğini söyledi. Öldüğünü görmek seni ağlatıyormuş, bu yüzden bana düzenli olarak buraya gelip onunla ilgilenmem için emir verdi. Ne olursa olsun yaşaması ve çiçek açması gerekiyormuş." Duraksıyor ve sonra devam ediyor. "Ağlamandan gerçekten hoşlanmıyor."

Şu an ağlayacakmışım gibi hissediyorum. "Bunu yapmanı o mu söyledi?"

"O yaptı." Duraklıyor ve sonra devam ediyor. "Seni seviyor, biliyorsun. Sen onun için en önemli şeysin. Eğer bu gül ölseydi, sırf sen ağlama diye beni sana başka bir gül fidanı bulmaya gönderirdi herhalde. Ya da belki bir düzine kazdırırdı." Omuz silkiyor. "Gerçekten, sadece onu bu kadar çok sulamayı bırakmalısın. Şu dökülüp duran sarı yaprakları görüyor musun? Çok fazla su veriyorsun ve hepsini ememiyor. Gövdesi de biraz yumuşak. Daha az sulayın, canlanacaktır."

Anlamsızca gül ağacına bakıyorum. Çok fazla suluyorum. Sorun benim. Bu neden bugün bana bu kadar sert vuruyor? Daniels'a "Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum ve gül maması şişesini geri veriyorum. "Panik yaptığım için özür dilerim."

"Sorun yok." Bana yine kararsız bir bakış attı. "Eğer senin için sorun yoksa, gelip bakmaya devam etmek isterim. Seninle ilgilendiğini bilmek en çok Azar'ı mutlu edecektir."

Öyle, değil mi? Tuhaf, kontrolcü tarzıyla Azar bana bildiği en iyi şekilde bakıyor. Gözlerimi kırpıştırarak dolaba doğru ilerliyorum ve kilidini açıp ilaçları yerleştirmeye başlıyorum. "İlgilenmekte özgürsün, evet. Çok teşekkür ederim. Ona aşırı özen gösterdiğimi fark etmemiştim."

"Pek çok insan bilmiyor." Bana verdiği gülümseme temkinli. "Bazen bir bitki için yapabileceğiniz en iyi şey onu birkaç gün yalnız bırakmaktır."

Sadece bitkiler değil, sanırım. İnsanları da. Kafamı toplamak için birkaç güne ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ama kliniğim hâlâ hastalarla dolu ve onlar burada olduğu sürece onlarla ilgileneceğim. Bu yüzden ona belli belirsiz bir gülümsemeyle onay veriyorum, ilaçları dolaba koyuyorum ve çalışmak için ana revire gidiyorum.

Ağladığımı ancak daha sonra fark ediyorum. Hastalarla ilgilenirken bütün gece sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı damladı.

Ağlıyorum çünkü Azar beni seviyor, ben de onu seviyorum... ama bu onu daha az canavar yapmıyor.

ÇAPTER

YİRMİ DÖRT

AZ
AR

O öğleden sonra kütüphaneye gittiğimde masamın üzerinde, göreceğimden emin olduğum bir yere bırakılmış bir yığın kitap buluyorum. Buraya biri girmiş.

Birini elime alıyorum ve üzerinde Gwen'in hafif kokusunu seçebiliyorum. Rachel'ın kokusu da burada. Karışan kadınlar. Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor ve onlarla sert bir şekilde konuşmak için aklıma bir not alıyorum. Burası benim özel kütüphanem ve burada olmasını istediğim tek koku Melina'nınki. Yine de, çıkan kitaplara aşina değilim ve sırtlarını okurken sessizce kelimeleri ağzıma alıyorum.

Harriet Tubman
İç Savaşın Resimli Kitabı On İki Yıllık
Esaret
Damızlık Kızın Öyküsü

En ince olanını alıp sayfaları karıştırıyorum. Ve sonra duruyorum.

Baştan başlıyorum, okuyorum. Bir sonrakini elime alıp okuyorum ve huzursuzluktan titremeye başlamadan bir sonrakine geçiyorum. Önce çocuklar için tasarlanmış en kısa olanları okuyorum, sonra daha uzun kitaplara başlıyorum. Gwen ve Rachel açıkça bana bir şey söylüyorlar. Drakoni'lerin benim hizmetkârlarım olmadığını biliyorlar. Ve bana - sessiz, ince bir şekilde - Melina'nın bunun yanlış olduğunu düşüneceğini söylüyorlar. İnsanların geçmişte insanları derilerinin renklerine göre köleleştirdiklerini. Melina'mı düşünüyorum ve onu kontrol ettiğim drakoniler kadar boş ve bomboş görüyorum ve ürperiyorum.

Bunu düzeltmeliyim. Ama nasıl? Beni suikastçılara açık bırakmadan kaleyi ve kendimi nasıl koruyabilirim? Sadece kendi güvenliğim için değil, Melina'nın güvenliği için de endişelenmeliyim. En akıllıca şey, şimdiye kadar yaptığım gibi devam etmem olurdu... ama Melina bu g e r ç e k l e r hakkında onu kandırdığımı öğrenirse benden nefret eder.

Belli ki çalışma şeklimi değiştirmem gerekiyor, hem de hemen.

Bunu düşünerek kitapları kapatıp daha sonra okumak üzere bir kenara koyuyorum ve akşam yemeğine gidiyorum. Melina gerçeği öğrenmeden çözmem gereken bir şey bu. Onun bu gerçeği öğrenmesini engellemek için her şeyi yaparım.

Yaptıklarımdan dolayı acı hissediyorum ve bu dünyada geçirdiğim her gün Salorianların yöntemlerinin insanların yöntemleri olmadığını öğreniyorum.

Burada kalacaksam, onunla kalacaksam, insan olmalıyım. Bir zamanlar bu fikirden nefret ederdim. Şimdi ise beni cezbediyor. Onun güvenebileceği bir eş olmak istiyorum, güvenebileceği biri. Bana her zaman gülümsemesini istiyorum... ve aramızda hiçbir sır olmasın istiyorum. Sırlardan ve entrikalardan bıktım usandım.

Bu akşam yemek masasındaki tek kişi benim ama Rachel ve Gwen ile arkadaşlarının yokluğu beni şaşırtmıyor. Arkadaşım ortalıkta yoksa yemeklerini odalarında yemeyi tercih ediyorlar ve Melina'yı da görmüyorum. Akşam yemeğine gelmesini bekliyorum ama yemek soğuyup da o hâlâ gelmeyince, Melina'nın yine geç saatlere kadar çalıştığını, emirlere itaat etmeyip iğrenç Yarık haşerelerini yemeye devam eden nankör zavallılarla uğraştığını fark ediyorum. Böylesine işe yaramaz insanlar için çaba sarf etmesinden nefret ediyorum ama yumuşak kalbi yüzünden onu suçlayamam. Ne de olsa beni sevmesini sağlayan da bu yumuşak kalbi.

Ama dostum aç ve yorgun olacak. Yiyecekleri görevlilere veriyorum ve Melina'nın yemesi için birkaç şey hazırlamalarını rica ediyorum. Paketlenmiş bir sandviç, bir parça meyve ve bir sürahi soğuk, taze su ile kliniğe doğru ilerliyorum, otomatik olarak beni çevreleyen askerlere başımı sallıyorum. Kliniğin ışıkları hâlâ yanıyor ve içeri girdiğimde arkadaşımı, cildinde yeşilimsi bir solgunluk olan hasta bir adama su damlatırken buluyorum.

Bana bakıyor ve sonra bakışlarını başka yöne çevirerek hastasına odaklanıyor.

"Gel karıcığım," diyorum öne doğru adım atarak. Bunu yaparken, eşimin üzerinde garip bir koku alıyorum, başka bir dişinin kokusu. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Önemli de değil zaten. Önemli olan tek şey Melina'nın biraz dinlenmesi. "Yorgun görünüyorsun. Asistanını çağır da gelip senin yerine baksın."

Melina, "Alma meşgul," diye tersliyor. Bana bakmıyor, karyoladaki hasta adama su yudumlatmaya devam ediyor. "Ben bu gece burada kalacağım. Sen eve dön."

Eve gitmek mi? Onsuz mu? Saçmalık. "Bu insanlar için bir gün için yeterince şey yaptın. Birkaç asker çağıracağım ve-"

Dönüp bana bakıyor, bakışları o kadar suçlayıcı ki şaşırıp kalıyorum. "Peki sen ne yapacaksın? Ya birileri ölürse çünkü askerleriniz nasıl

onlara bakmak mı? Bunu sorun etmemeli miyim? Seviştiğin sürece sorun yok, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. Melina'nın bana böyle saldırması hiç hoş değil. Beni sorguluyor, evet. Bana saldırmak, hayır. Onu rahatsız eden bir şey var. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle dostum. Bilmeme izin ver ki düzeltebileyim. Seni mutsuz görmekten hoşlanmıyorum."

Melina uzun bir süre beni görmezden geliyor, adama bir yudum su vermeye devam ediyor. Su içmeyi bıraktığında battaniyeyi adamın zayıf bedenine yaklaştırıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Bakışları önce bana, sonra da arkamdaki askerlere takılıyor. Ağzını büzüyor ve sonra başıyla kliniğin arka tarafındaki kapıyı işaret ediyor. "Ofisimde konuşalım lütfen."

Benimle eve gelmesini tercih ederim, böylece onu yıkayabilir ve ayaklarını ovabilirim. Bugün bu kadar yıpranmış görünmesi hoşuma gitmiyor. Tamamen yenilmiş gibi görünüyor. Melina güçlü ve yeteneklidir. Onu yüzünde mutsuz bir ifadeyle görmekten hoşlanmıyorum. Bu beni endişelendiriyor. Nasıl yardım edebileceğimi merak ediyorum. Onu nasıl daha iyi yapabilirim. Daha fazla ilaca mı ihtiyacı var? Korumalarıma el sallayarak onu arka tarafa doğru takip ederken bunu düşünüyorum. Terk edilmiş şehrin en yakın yerlerini çoktan temizledik. Belki de adamlardan bazılarını daha uzaklara, birkaç günlük bir yolculuğa göndermenin zamanı gelmiştir. Bakalım ne bulup geri getirebilecekler. Melina'nın o kadar çok şeye ihtiyacı var ve o kadar az şey istiyor ki, kesinlikle bunu başarabilirim. Kafamda planlar yapmaya başladım, kaç adam göndermeliyim ve ne kadar süre için diye düşündüm. Yaya mı gidecekler? Onları tekerlekli aletlerle mi gönderelim -bisikletlerle- yoksa biri kırılırsa bu onları yavaşlatır mı? Ne-

Ofisine adımımı attığım anda Melina kapıyı arkamdan kapatarak beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Seninle kalp kalbe ihtiyacımız var," diyor, sesi tehlikeli derecede yumuşak. "Ve aramızda gerçeklerin olmasına ihtiyacım var."

"Elbette," diyorum otomatik olarak, kaşlarımı çatarak. Neden ona karşı dürüst olmayacağımı düşünsün ki? "Seni rahatsız eden ne?"

Masasına doğru ilerliyor, ona yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Göğüsleri elbisesinin yakasına doğru muhteşem bir şekilde kabarıyor ve ben de o muhteşem tenin lezzetli genişliğine doğru çekiliyorum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Harikasın."

Bu onu gülümsetmiyor. "*Başka* bir şey var mı?"

Farkındalıkla derim karıncalanıyor. Gwen ona bir şey mi söyledi? Kitaplar bir uyarı değil de, onun bir tür ince mesaj almasının bir yolu muydu?

İntikam mı? Bana nasıl davranacağımı gösterip sonra da bunu yapmam için zaman vermemek mi? Yanılıyor olma ihtimalime karşı yüz ifademi belirsiz tutuyorum. "Kuyudaki muhafız sayısını her zaman üçe çıkarıyoruz. Karneye bağlamıyoruz ama bazı insanlar otoriteyi dinlemek istemediklerini kanıtladılar ve kimsenin bunu sabote etmesini istemiyorum. Yaptığımız onca işten sonra olmaz. Bu yüzden mi üzgünsün canım? Fikrin varsa, değiştirmeye açığım. Şu anda en iyi çözüm bu gibi görünüyor-"

"Azar," diye ısırıyor. "Bana söylemek istediğin *bir şey* var mı?"

Ona bakıyorum, çünkü bunu sorup duruyor. Gözlerindeki bakış hem vahşi hem de üzgün, umutsuz ve mutsuz. Onu rahatsız eden bir şey var. Büyük bir şey. İçimde huzursuz bir his alevleniyor. "Aşkım," diyorum nazikçe. "Eğer biri sana benim hakkımda kötü bir şey söylediyse, beni aydınlat. Geçmişimi asla saklamadım, senden değil. Bulunduğum yere gelmek için kötü şeyler yaptım ama bunu sana daha önce de söyledim-"

"Zohr ismini biliyor musun?" diye soruyor.

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Hayır. Neden?"

Alt dudağı titriyor ve bu içime bir bıçak saplıyor. Sıkıntılı ve bundan nefret ediyorum. "Drakoniler köle mi?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Onları köleleştiriyor musun? Duvardakileri mi?"

Kıpırdamadan duruyorum. Sıcak alarm dikenleri kollarımdan yukarı ve kafa derime doğru ilerliyor. Nefesim kesiliyor ve boğulacakmışım gibi hissediyorum. Sır, onu korumaya çalıştığım şey... Biri ona söylemiş. Yine de sakin kalmaya çalışıyorum. Bana olan inancını kim yok ettiyse -ne kadar yanlış yere olursa olsun- ölecek. Acı çekerek. "Bunu konuşmuştuk, dostum. Onlara yardım ediyorum."

Melina'nın burun delikleri alevlendi ve bana ters ters baktı. "Bana yalan söylüyorsun, değil mi? Emma Zohr'a zarar verdiğini, onu tuzağa düşürdüğünü ve Yarık'a uçmak için kullanmaya çalıştığını söylediğinde ona inanmamıştım. Sadece kızgın olduğunu ve seni öfkesi için bir hedef olarak kullandığını düşündüm. Ama sen konuştukça, bunun gerçek olduğundan daha çok endişeleniyorum. Gördüğünüz gibi, ejderhaları nasıl yakaladığınız hakkında çok şey biliyordu ve benim de dönüp dolaşıp geldiğim kısım bu."

Emma. Emma. Bu bana hiç...

Bekle. Dallas Kalesi'ne gelmeden önce yakaladığım drakoni ile kaçan asi kadın mı? Binamı benimle birlikte yerle bir eden ve neredeyse beni de öldüren kadın mı? O zamana dair anılarım bulanık ama onu hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum ve belli belirsiz kokusunu hatırlıyorum... bir koku

Şu anda bile arkadaşımın kıyafetlerine sinmiş. "Kiminle konuşuyordun?"

"Biliyorsun," diye tıslıyor. "Biliyorsun! Bana lanet olası gerçeği söyle, Azar. Bana gerçeği söyle ki bana bir daha dokunup dokunamayacağına karar verebileyim." Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor ve öfkesi içinde çok güzel görünüyor. Ama o gözyaşları... Onun gözyaşlarından nefret ediyorum. Onun üzüntüsünden nefret ediyorum. Yine de ona gerçeği söyleyemem. Bundan sonra beni asla sevmez.

Melina dışında her şeyi kaybedebilirim. Bu kaleyi, güçlerimi, her şeyi... Sadece onu değil.

Lütfen.

Kime yalvardığımı bilmiyorum. "Melina," diyorum nazikçe. "Sadece... dinle..."

"Ne tür bir canavarsın sen?" diye fısıldıyor.

O biliyor. "Senin canavarın," diyorum düzensiz bir sesle. "*Senin canavarın.* Lütfen Melina, açıklamama izin ver-"

"Lordum!" Milislerden biri telaşla ofisin kapısını çalıyor. "Atlı bir drakoni tespit edildi ve kışlaya doğru gidiyorlar. Varlığınıza ihtiyaç var!"

"Beni rahat bırak," diye bağırıyorum. Dostuma dönüyorum, ona dokunmak, onu okşamak, istediğimin bu olmadığını anlamasını sağlamak için çaresizce çırpınıyorum. Bunu düzeltmem gerekiyor. Bir şekilde bunu düzeltmeliyim.

"Ama efendim-"

Melina boğazını temizler. "Hemen çıkacak." Bana döndü, "Sen gitmelisin."

Gitmek mi? Şu anda mı? Sanki dünya etrafımda sona eriyormuş gibi hissediyorum. Melina'nın gözlerindeki ışık, bana baktığındaki neşe, hepsi yok oldu ve ben bunu bir şekilde düzeltmek için çaresizim. "Seni terk etmeyeceğim. Bunu çözene kadar olmaz."

Melina kendini toparlayarak yanaklarını siler. "Söyleyecek bir şey yok. Bir köle sahibine söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bana o kadar derinden ihanet ettin ki nefes alamıyorum." Bir yumruğu göğüslerinin arasında sıkılıyor. "Seni savundum," diyor sesi boğuklaşarak. "Pek çok insana senin hakkında yanıldıklarını söyledim. Sert olabileceğini ama yine de adil olduğunu. Kaledeki herkesin iyiliğini düşündüğünü söyledim. Ben senin *arkandaydım*." Başını sallıyor. "Ve sen asla ama asla benim arkamı kollamadın."

"Bu doğru değil," diye başlıyorum, ama eşim yanımdan geçip gidiyor, eli karmakarışık saçlarında geziniyor. Kapıyı açtı, gardiyana gülümsedi

Orada tüm soğukkanlılığıyla bekliyor ve kliniğin ana odasına doğru ilerliyor. Karyolalardan birinin yanında çalışan adamlardan biriyle konuşuyor, sesi sanki birkaç dakika önce ağlamıyormuş gibi yumuşak ve düzgün.

Ona bakıyorum, kalbim boğazımda güm güm atıyor. Sanki her şey elimden kayıp gidiyor ve ben bunu değiştirmek için çaresizim.

Hayatım boyunca bir Salorian oldum. Nasıl olunacağını biliyorum. Melina'nın ihtiyacı olan erkek nasıl olurum?

ÇAPTER

YİRMİ BEŞ

AZ AR

Ikışlanın hemen önündeki avluya doğru fırtına gibi koşuyorum. Ruh halim boktan ve her an daha da boktanlaşıyor. Dönüp eşimi aramak, Melina'nın varlığını araştırmak istiyorum ama yüzünde nefret görmek istemiyorum.

onu aradığımda gözleri. Bakışlarındaki yargıyı görmek istemiyorum. Hoşuna gidecek cevaplarım yok ve bu hiç cevap vermemekten daha kötü. Bu yüzden yaklaşan herkese ters ters bakarak ilerliyorum.

Ben ilerlerken adamlardan biri bana gereksiz yere "Ejderhanın ineceğini düşünüyoruz efendim," diyor.

Aptal. Tabii ki ejderha inecek. Duvarlardan gelen, kontrolünü kaybettiğim, dişinin rüyalarında karşılaştığını söylediği ejderha olduğunun kokusunu şimdi alabiliyorum. Sırtında dişisiyle geri döndü ve zihnini kurcaladığımda hızlı ve sert bir şekilde dışarıda bırakılıyorum. Şaşırtıcı değil ama rahatsız edici.

Ejderha tepemde tembel daireler çizip inişle dalga geçerken kendimi toparlıyor, yüzümü donuk tutuyorum. Arkamda Melina'nın yaklaşmakta olduğunun kokusunu alabiliyorum ve kararmış kalbim ağır ağır çarpıyor. Şu anda bile bana destek olan eşimmiş gibi davranıyor. Ben ona hiç layık değilim.

Sessizce, ejderhanın nihayet inişini izliyorum. Yere kolayca iniyor ve zihnine bir bıçak darbesi daha indiriyorum ama zihni sıkıca kapatılıyor. Drakoni'nin geri gönderdiği bir kızgınlık parıltısını hissedebiliyorum. Ne yaptığımın farkında ve bundan hoşlanmıyor. Eşinin yüzündeki parıltıya bakılırsa, o da bundan hoşlanmıyor. Ejderhasının sırtından inerken bana attığı bakış hem sert hem de üstün bir bakış.

İçimden bir ses bunun kötü gideceğini söylüyor.

Çenesini dik tutarak birkaç adım öne çıkıyor. "Önce şunu söylememe izin ver-" "İçeri," diye çıkışıyorum. Eğer iğrenç taleplerde bulunmak istiyorsa - ve

Yüzündeki ifadeye bakılırsa öyle. En iyisi bunu özel olarak yapsın. Tüm bu hamile dişiler ve eşleriyle uğraşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Sırf Yarık'taki şeytanı yenmek istediğim için beni tuzağa düşürdüler. Eğer bir şeyler isterse kabul etmem gerektiğini biliyorum çünkü doğuracağı çocuğa bizim tarafımızda ihtiyacım var. Yine de kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Arkamı döndüğümde Rachel, Gwen ve arkadaşlarının Melina'nın yanında durduğunu görüyorum ve sanki tüm kale birdenbire benim

aşağılanma. "Hepiniz içeri," diye bağırıyorum. Dönüp yakınlarda bekleyen muhafızlara ters ters bakıyorum. "Siz görev yerlerinize dönün."

Melina eteklerini toplayıp evimize doğru yola koyuluyor ve ben bu geceden sonra buranın *bizim* evimiz olup olmayacağını merak ederek içim acıyor. Ondan yayılan acıyı, hissettiği ihaneti hissedebiliyorum.

Onu kaybediyorum. *Her şeyi* kaybediyorum.

Yeni kadın-Janie mi? Jenny mi? Ejderhasının yanında duruyor ve bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor. Eğer bu bir irade testiyse, şimdi benimle dalga geçmenin sırası değil. Hâlâ savaş formunda olan drakoni erkeğine hırlıyorum. "Bunu içeride yapacağız dediğimde hepimizi kastediyorum. Ejderhanın güven göstergesi olarak yer değiştirmesi gerekecek."

Kadın kollarını kavuşturmuş, yüzünde inatçı bir ifade var. "Ama biz sana güveniyorum."

"O zaman bu müzakerelerle fazla uzağa gidemeyeceğiz, değil mi?" Dedim ve konuşmayı sonlandırmak için hızla uzaklaştım. Eğer benimle konuşmak isterse, gelip yemek salonunda bana katılabilir. Aval aval bakan hizmetkârlara beni takip etmelerini işaret ediyorum, zira son zamanlarda tüm düşmanlarımı besliyor ve onları kendime yakın tutuyor gibiyim. Melina her zamanki yerinde, yanımda oturuyor, yüz ifadesi dikkatle boş. Ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Kısa bir süre sonra dişinin, yanında erkeği olduğu halde bizi takip etmesine şaşırmadım. Masanın karşı ucuna oturuyorlar ve dişinin yüzündeki ifade düpedüz ukala. "Akşam yemeğine ihtiyacımız olacak," diyor. "İyi bir yemek. Askerlere ve programdaki kızlara verdiğiniz o boktan şeylerden değil. Gerçek yemek. Sizin yediğiniz şeyler. Ve filtrelenmiş taze su, tercihen soğuk."

Demek böyle olacak, ha? "Her zaman sessiz olanlardır," diyorum onun yararına yüksek sesle ve bekleyen hizmetlilere servis istediğimizi bildirmek için küçük metal bir zili çalıyorum. "Misafirlerim için akşam yemeği ve bir sürahi soğuk su." Hizmetçi dönüp gittiğinde, masanın ucundaki kadına bakıyorum. Jenny, sanırım. Adı Jenny'ydi. "Taleplerinizi söyleyin."

"Önce yemek yemek istiyorum," diyor, sesi yapmacık. "Hamile kadınları bekletmek istemezsiniz, değil mi?"

"O zaman hamilesin?"

"Ben öyle bir şey demedim." Rachel ve Gwen'i işaret ediyor. "Onlar hamile.

Muhtemelen yemek yemek istiyorlardır."

"Her zaman," diye itiraf ediyor Gwen. "Her zaman."

Parmaklarımı masaya vuruyorum ve hizmetçiler içeri girerken eşime bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Bakışları mesafeli, sanki fiziksel olarak *burada* ama benimle değil. Çaresiz, zihnine dokunuyorum ama yanıt yok. İnsanların zihinsel konuşması yoktur.

Ve ona ateşlerimi vermedim, çünkü sırlarımı bilmesini istemedim... ve şimdi onu sonsuza dek kaybettim.

Hizmetçiler çorba ve taze mısır ekmeği getirirken etrafımın farkında bile değilim. Her şey mükemmel kokuyor ama en ufak bir açlık hissetmiyorum. Planlara odaklanmaya çalışıyorum. Kadın hamile ya da hamile olduğunu ima ediyor. Bir çocuk daha Yarık'ı kapatmak için yeterli olacak mı? Yeterli olduğunu nasıl anlayacağım? Yoksa çoktan geç mi kaldım?

Sanki umutsuzluğumu hissetmiş gibi, Yarık'taki şey zihinsel pislikten bir dal gönderiyor. Sertçe yutkunarak onu geri itiyorum ve kendimi konsantre olmaya zorluyorum. O şeyin planlarımı bilmesine izin veremem. Kafamın içine girmesine izin veremem. Çenemi sıkarak, ağzına yemek tıkıştıran yeni dişiye ters ters bakıyorum.

"Öncelikle," diye gevezelik ediyor kadın, "eğer Mhal ve ben geri dönersek, kalacak güzel bir odaya ve mahremiyete ihtiyacımız olacak. Ayrıca kışladan değil, aşçınızdan yemek istiyoruz. Sanırım her türlü malzemeye de ihtiyacımız olacak. Giysi, eyer, ayakkabı, ev eşyası..."

"Evimde misafir olacaksın," diyorum sinirlenerek. "Tabii ki öyle olacak. Kalenin sunduğu her şeye erişimin olacak. Bana inanmıyorsanız arkadaşlarınıza sorun."

Drakoniler arasındaki zihinsel konuşmanın yoğun akımını hissedebiliyorum.

Ben, tabii ki, bunun dışındayım.

Dişi devam ediyor. "Hamileyken de tıbbi bakıma ihtiyacımız olacak."

"Bu da bir veridir." Arkadaşıma bakıyorum. "Öyle değil mi canım?"

Melina dikkatle uzak duruyor. "Ben asla birinden ilgimi esirgemem."

"Tüm talepleriniz bunlar mı?" Bakışlarımı tekrar kıza ve drakoni eşine çevirerek soruyorum. Aptallar. Çok şey talep ettiklerini sanıyorlar. Benim ne kadar verebileceğim hakkında hiçbir fikirleri yok. Sanki çorba ve temiz bir yatak, uğruna savaşmaları gereken bir zorlukmuş gibi. Benim için çalışanlara gerçekten bu kadar cimri mi görünüyorum? Bu da başka bir tatsız farkındalık.

Belki de buradaki herkes benden nefret ediyordur. Beni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim ama Melina'nın bu sayılara dahil olduğunu da düşünmemiştim. Melina

her şeyi değiştirir.

Kadın gevezelik etmeye devam ediyor. "Yarık kapanana ya da etkisiz hale getirilene kadar ya da yukarıdaki tehdidin icabına bakmak için ne yapabilirsek yapalım burada kalacağız. Eğer bu iki ay anlamına geliyorsa, iki ay burada olacağız. İki yıl anlamına geliyorsa, iki yıl burada olacağız. Eğer yirmi yıl anlamına geliyorsa..."

"Tanrım, umarım öyle değildir," diye ekliyor Rachel.

Eğer yirmi yıl sürerse, dayanamam. Ondan çok önce içimde bir şeyler kopacak. Şimdiden her yanımın yıprandığını hissediyorum.

"Ve" diye devam ediyor kadın, "Manda ve Daniels'ın evlenmesine izin verilmeli."

Göz kırpıyorum. "Kim?"

"Birkaç hafta önce, milis askerlerinizden biri, külot programında olan Manda ile evlenmek için izin istedi. Sen hayır dedin. Programdan ayrılırsa kaleden atılacağını söylediniz. Gidecek yerleri yok, bu yüzden kaldılar ama ikisi de mutsuz. Sırf aşık oldular diye hayatları mahvedilmemeli."

Oh. Şimdi hatırladım. Daniels, Melina'ya taptığı solmuş bitkiyi getiren asker. Şu anda Daniels ve dişisi hiç umurumda değil. Tek düşünebildiğim kadınım ve onun gözlerindeki ihanet. Ama bana bakıyorlar, bir cevap bekliyorlar. Bu yüzden kendimi olabildiğince duygusuz olmaya zorluyorum, çünkü bekledikleri şey bu. "Onlar umurumda değil. Bunca zamandır beslediğim dişilerden birini kaybetmeyi tercih etmem. Ama eğer yapılması gerekiyorsa, öyle olsun."

Jenny'nin yüzünde muzaffer bir ifade var. "Ve rehin tuttuğunuz ejderhaları serbest bırakmanızı istiyoruz."

Yanımda, Melina'nın belli belirsiz sertleştiğini hissedebiliyorum. Geriliyorum. Bu işte hepsi birlikte mi? Eşim arkamdan diğerleriyle entrikalar mı çeviriyor? Kızgın ve ihanete uğramış bir halde masadaki su bardağına bir tokat atıp ayağa fırlıyorum. "Çok ileri gidiyorsun-"

"Kes şunu," diyor Melina, sonunda konuşarak. Bir elini koluma koyup sıkıyor, sonra Jenny'ye dönüyor. "Ben de bundan hoşlanmıyorum ama bunu herkesi korumak için yapıyor."

Kalbim... sanki çatlıyormuş gibi hissediyorum.

Melina'm... şu anda bile benim tarafımda yer alıyor. Diğerlerinin önünde bana ihanet edip onların tarafına geçmeyecek. Onun gibi bir hediyeye kesinlikle layık değilim. Kalbim acıyarak ona bakıyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Şu anda içimde o kadar çok duygu var ki

onları işleyemiyorum. İçeri girip bir şeyler talep edebileceğini düşünen bu sonradan görme Jenny'ye öfkelenmek istiyorum. Melina'yı yakalamak ve onu şiddetle öpmek istiyorum. Yüzümü ayaklarına bastırıp beni affetmesi ve sevmesi için yalvarmak istiyorum.

Bunun yerine olduğum yerde donup kalıyorum,

duygularım felç oluyor. "Hayır," diye devam ediyor Jenny.

"Bunu kendini korumak için yapıyor."

Melina, "Bizi Yarık'taki şeye karşı korumak için hepsine ihtiyacı var," diyor.

Jenny'nin sesi keskinleşir. "Bebekler herkesi koruyor. Elindeki ejderhalar zombi. Hiçbir şey yapamazlar. Akılları gitmiş. Onları kaleyi korumak için kullanıyor elbette ama bu masada üç tane güçlü kuvvetli drakoni erkeği var. Bu bölgeye gelen herkese karşı kaleyi koruyabilirler. Şu anda esir tuttuklarınızı serbest bırakırsanız, muhtemelen daha fazlası programdaki kadınlardan bazılarıyla eşleşecektir. Haftalardır kokularını tekrar tekrar alıyorlar. Onları serbest bırakırsanız birkaç eşleşme ve çocuk daha elde edebilirsiniz. Kale korunuyor."

Kale korunuyor olabilir... ama Melina korunmayacak. Ben de olmayacağım. Ve ben onun yanında olmazsam, herkesi hizada tutmak için gücümü kullanmazsam eşimi kim koruyacak? Hissettiğim kabaran duyguları geri iterek toparlanıyorum. "Olmayacağım."

Melina sessiz.

Jenny bana ters ters bakıyor. "Bunu yapmayacaksın çünkü kalenin kontrolünü elinde tutamayacağından korkuyorsun. Mesele şu ki, buradaki insanlara iyi bir lider oldun. Bekar kızlar güvende ve korunuyor. Sokaklar eskisinden daha temiz ve milisler başıboş dolaşmak yerine sizi dinliyor. Dallas Kalesi harika değil ama her şey kontrolünüz altında ve bunu sizden almak istemiyoruz. Kimse bu lanet yeri yönetmek istemiyor. İstediğinizi yapın ama sırf size avantaj sağlıyor diye drakonileri köleleştiremezsiniz. Drakoni'nin sana yardım etmesini istiyorsan, bundan vazgeçmelisin. Bize göre siz düşmansınız. Her zaman düşman oldunuz. Uzlaşmanız gerekiyor."

Övgüsüne şaşırdım. Belki de düşündüğüm kadar aşağılanmamışımdır. Yine de bunu Melina'nın önünde tartışmak istemiyorum. Melina, her şeyden korumak için çok dikkatli davrandığım Melina. Ona bir göz attım ama bakışları dümdüz ileriye sabitlenmişti. Kendimi toparlayarak devam ediyorum. "Tutsakları serbest bırakırsam kalenin tüm kontrolünü kaybedeceğim. Bu gerekli bir kötülük."

"Öyle mi?" Melina sonunda sesini yükselterek soruyor. "Çünkü kaleyi koruyabilecek gibi görünüyorlar. Senin sadece kendini koruduğun doğru mu?"

Seni koruyorum, bağırmak istiyorum. Ben bir Salorian'ım. Otoritemizi bu şekilde kullanırız. Seni bu şekilde güvende tutuyorum. Ama şimdi görüyorum ki artık benimle değil. Jenny daha fazla sırrımı ortaya döküp her şeyi daha da kötüleştirirken değil. Yenilmiş hissediyorum ama bunu göstermeyeceğim. Bu yüzden blöf yapmak için elimden geleni yapıyorum. "Sen bile benimle değil misin, dostum?"

Melina irkildi. Belli belirsiz ama hissediyorum. Yine de sessiz kalıyor.

"Anlıyorum." Hissettiğim ihaneti geri alıyorum. Her şeye rağmen benim tarafımda olmadığını. "O zaman şunu dinle. O drakonileri serbest bıraktığım an, bunlar beni öldürecek." Masanın bizim tarafını işaret ediyor. "Dedikleri gibi, ben onların düşmanıyım. Ben bir Salorian'ım. Onlara göre, ölmem yaşamamdan daha iyi. Eğer kontrolümü bırakırsam, elimde hiçbir şey kalmaz."

Jenny küstah bir sesle, "Eminim faydalı olmanın bir yolunu bulacaksın," diye ekliyor.

Onu görmezden geliyorum. Onun yerine Melina'yı izliyorum. Drakoni'yi şimdi serbest bırakırsam beni affedecek mi? Bunu onu korumak için yaptığımı anlayacak mı? Bizi korumak için?

Arkadaşım bana bakıyor, koyu renk gözleri okunmuyor. "Çocukların sesini yükseltmekte iyisin. Belki de köleleştirme yerine buna odaklanabilirsin."

Şimdi irkilme sırası bende. O soğuk, kesici sözlerle bana onun yanında nerede duracağımı söyledi. Fatih. Hor görülmüş.

Tüm umutlar tükendi.

Melina devam ediyor. "Kalenin kontrolünü elinde tutacaksın çünkü herkes seni geçmişte ejderhalarla birlikte gördü. Onları her an geri çağırabileceğinizi düşünecekler. Kaleyi güvende tutmak için gönüllülerimiz varsa onları tutmanıza gerek yok."

Ben sessizim. Melina'ya bakıyorum, beni önemsediğine dair bir işaret vermesi için sessizce yalvarıyorum, ama o başka tarafa bakıyor.

Öyle olsun o zaman. "Cevabımı sabah alacaksın."

Hışımla çıktım.

ChapTer

YİRMİ ALTI

MELI NA

I Azar'ı takip etmemeliyim. Gitmesine izin vermeliyim. Bırakayım yaralarını sarmak için geri çekilsin ve bir gün diyelim. Ama hayır. Yaptığı korkunç hareketlerle beni ne kadar incittiğini anlamasını sağlamak için bıçağı çevirmeliyim.

Ona çok kızgınım. İhanete uğradım. Bunu bana nasıl yapabildi? Bunu onlara nasıl yapabildi? Birçok şeyi affetmeye hazırım ama bunu affedebileceğimi sanmıyorum. Asla.

Bu da en az ihaneti kadar acı veriyor.

Odamıza doğru ilerlerken koridorda peşinden yürüyorum. Bir yanım daha içeri adımını atmadan onu yakalamak istiyor. Eğer bu gece benimle yatacağını sanıyorsa, hayal görüyor demektir. Ama toplum içinde tartışmamamız gerektiğini biliyorum. Azar'ın işleri yürütme şeklinden nefret etsem bile, yine de acımasız bir lider olması gerekiyor. Görünüşün çok önemli olduğunu biliyorum ve daha yeni yeni direnenleri kazanmaya başladı. Ayrıca... bu özel bir şey gibi geliyor. Başka kimsenin işimizi bilmesini istemiyorum.

Kamuoyu önünde onun arkadaşı olacağımı söyledim ve herkes için onun arkadaşıyım. Özel hayatımda onun hakkında ne hissettiğim beni ilgilendirir.

Özel odamıza gitmek yerine kütüphaneye yöneldi. Ben de kararlı bir şekilde peşinden gidiyorum. İçeri girmek için kapıyı açtığımda Azar pencerenin yanındaydı, başını ellerinin arasına almış, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Bu manzara karşısında kalbim acıyla çarpıyor. Berbat biri olmasına rağmen onu hâlâ önemsiyorum. Bana tamamen ihanet etti, ama sevgimin solması zaman alacak ve şu anda onu acı çekerken görmek bana acı veriyor. Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslandım. "Başın mı ağrıyor?"

Azar başını sallıyor ve bakışlarını kaldırdığında gözleri cam gibi ve uzak. "O...o benimle konuşuyor."

"Rift mi?" Tüylerim diken diken oluyor. "Ne diyor?"

"Bilmiyorum. Saf kötülükten bahsetmiyorum." Bir elinin tabanını şakaklarına bastırarak titriyor. "O kadar pislik ve kötülükle dolu ki... sanki kafamı kirletiyormuş gibi geliyor."

"Söyle ona, zaten yeterince kirlilik var orada," diye çıkışıyorum, çaresiz hissederek. Azar'a kızmakla onun için endişelenmek arasında gidip geliyorum.

"İçine girmeye çalışıyor," diye homurdanıyor.

Bu da bana neden bu kadar kızgın olduğumu hatırlattı. Jenny'nin aşağıda verdiği ültimatomlar Azar'ın bunca zamandır bana yalan söylediğini ve görünüşe göre benden başka herkesin bunu bildiğini pekiştirdi. Bunu benden sakladıkları için kızgınım ama Azar'a azmettirici olduğu için daha da kızgınım. Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturup ters ters bakıyorum. "Birinin zihnini ele geçirmeye çalışması iyi hissettirmiyor, değil mi?"

Bana bir bakış fırlattı. "Buraya böbürlenmeye mi geldin?"

"Bu ne cüret?" Soğukkanlılığımı kaybedip pencereye doğru hışımla ilerliyorum. "İnsanları köleleştirmeye ve beni suç ortağı yapmaya nasıl cüret edersin?"

Azar'ın çenesi sıkıştı. Elini alnından indiriyor ve bana inatçı bir bakış atıyor. "Bunca zamandır bir Salorian olduğumu biliyordun. Eşim olmayı kabul ettiğinde Salorian olduğumu biliyordun. Drakoni'yi nasıl fethettiğimizi sanıyordun? Kibar sözler ve boş vaatlerle mi?"

Ona ters ters baktım. "Sen kötü adam olduğunda durum farklıydı. Bana iyi davrandığında, ummuştum... düşünmüştüm..."

"Salorian olmadığımı mı?" Ses tonu kesici. "Yoksa beni daha iyi bir ışık altında görmeyi seçtiğin için mi? Daha az kötü olduğumu düşünerek sana dokunmama izin vermek ruhunu rahatlattığı için mi? Zalim bir adam olmadığımı mı?"

"Sen bir erkek değilsin, unuttun mu?" Yumuşakça söylüyorum. "Ve bana bu Salorian saçmalığını anlatma. Salorianların eş almaması gerekir, hatırladın mı? Ve sen benimle oynaşmaya fazlasıyla istekliydin. Yoksa kuralları sadece sana uyduklarında mı uyguluyoruz?"

Bana öfkeli bir bakış attı. Bu yorum açıkça hedefi vurdu. Çenesi sanki öfkeli sözcükleri ısırıyormuş gibi bükülüyor, ama bana dik dik bakarken sessiz kalıyor. Ve dik dik bakıyor. Bir santim bile vermiyorum. Kollarımı kavuşturup yüzümdeki meydan okuyan ifadeyi koruyorum. Beni en çok neyin incittiğini bilmiyorum - insanları köleleştirmesi ve bunda bir sorun görmemesi mi, yoksa bana yalan söylemesi ve bir şekilde herkesin tüm bunlarla bir sorunum olmadığını düşünmesini sağlaması mı? Bunca zamandır gülümseyerek bana açıkça ihanet ediyor olması.

Ona aşık olmama *izin verdiği* için.

Azar bir süre sonra, "Onları serbest bırakacaktım," diye mırıldanıyor. Şakaklarını ovuşturuyor, yüzü gerilmiş. "Sana gerçeği söylemedim çünkü kalbinin yumuşak olduğunu ve bundan hoşlanmayacağını biliyordum. İnsanlar ve geçmişleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Başka bir halkı köleleştirmenin burada, bu dünyada kötü olduğunu. Benim dünyamda ise

bu sadece senin yaptığın bir şey." Omuz silkiyor. "Bu hayatın bir parçası."

"Bunun hayatın bir parçası olması önemli değil," diye haykırıyorum. "Bu onu doğru yapmaz."

"Onları serbest bırakacaktım," diye sinirli bir

şekilde tersledi. "Ama yapmadın!"

Azar'ın boğazı çalışıyor. Uzun bir süre sonra itiraf ediyor: "Etmedim, hayır. Henüz her şeyi kontrol altında tutmamı sağlayacak bir karara varmadım."

"Kontrol mü?!" Ciddi mi bu? "Hiçbir şeyi kontrol etmiyorsun, Azar. İnsanları köleleştiriyorsun! Onları yok ediyorsun çünkü bu senin için komutayı tek başına ele almaktan daha kolay."

"Seni güvende tutuyorum," diye hırlıyor.

"Bunu benim üzerime yıkma," diye uyarıyorum onu. "Birini köleleştirmeni asla ama *asla* önermezdim. Yaptığının bu olduğunu bilseydim seni asla desteklemezdim. Sana sordum ve sen bana yalan söyledin. Onlara yardım ettiğini söyledin."

"Acı çekiyorlar mı?" diye karşı çıkıyor. "Deliliğe mi kapılmışlar? Bir anlamda yardım ediyorum-"

"Hayır," diyorum elimi kaldırarak. "Bunu meşrulaştırma. Bu yanlış ve sen de yanlış olduğunu biliyorsun. Eğer yanlış olduğunu düşünmeseydin, bunu benden saklamazdın."

Buna cevap vermeden ağzını kapattı. Haklı olduğumu biliyor. "Sana söylemedim," diyor Azar kısık bir sesle, "çünkü seni kaybetmek istemedim. Bu dünyadaki tek iyi şey sensin."

"Bir Salorian mı yoksa kocam mı olacağına karar vermelisin," diyorum ona. "İkisi birden olamazsın."

Yanlış bir şey söyledim. Hemen yüzü aydınlanır. "O zaman benim için hâlâ bir şans var? Gitmelerine izin verirsem yanımda kalır mısın?"

"Ben öyle bir şey demedim." Azar bana bir kez daha incinmiş gibi bakınca devam ediyorum. "Bana ne kadar derinden ihanet ettiğini anlamıyorsun. Asla anlayacağından da emin değilim." Başımı iki yana sallıyorum. "Yani şu anda, hayır, sen benim kocam değilsin. Toplum içinde senin sevgi dolu, destekleyici karın olacağım. Yapmak istediğin her şeyi kabul edeceğim ve köleleştirilmiş drakonileri serbest bırakman şartıyla birleşik bir cephe olacağız. Ama ikimizin özeline gelince?" Sertçe yutkunuyorum ve boğazımdaki düğüm devasa bir hal alıyor. "Güvenmediğim biriyle birlikte olamam. Saygı duymadığım biriyle."

Azar bana yaralı bir bakış atıyor. "O zaman seni kollarıma nasıl geri kazanabilirim?"

Bu harika bir soru ve cevabım olduğundan emin değilim. Henüz değil, bu kadar taze ve acılıyken değil. Kendime karşı dürüst olursam, onu asla affedemeyebilirim. Bu, "hepimiz geçmişte korkunç şeyler yaptık" diyerek geçiştirebileceğim bir şey değil. Bu Azar'ın korkunç şeyler yapmaya devam etmesi. Bu Azar'ın kendi hayatı güvende ve emniyette olduğu sürece başkalarının hayatını umursamaması. Birini diğer insanları önemsemeye nasıl zorlarsınız? Merhamet duymalarını nasıl sağlarsınız?

Yoksa o haklı ve ben de bunca zamandır sırf benim için daha kolay olduğu için onu farklı bir insan olarak mı hayal ediyordum?

"Bana hareket göster," diyorum ona usulca. "Bana bundan daha iyi olduğunu kanıtla. Belki o zaman konuşuruz."

Ve dönüp odadan çıkıyorum.

ChapTer

TWenTY-SeVen

AZ
AR

Melina o gece beni terk etti. Bunu doğrudan söylemiyor ama çalışanlara kliniğin ona ihtiyacı olduğunu ve gece orada kalacağını söylüyor. Çantasını toplayıp oraya gitti.

bu gece geri gelmeyecek.

Geri dönecek mi bilmiyorum.

Göğsüm boş ve çiğ hissediyorum. Uyuşmuş. Hâlâ insanla ne yapacağımı ve tutsak drakoni'lerimi serbest bırakmamı talep etmesini çözmem gerekiyor. Melina dişi insandan yana olduğunu açıkça belirtti, bu yüzden elbette onları serbest bırakmalıyım. Sadece bunu nasıl sunacağımı bulmam gerekiyor. Drakoniler kana susamışken, halkımdan kimseye zarar vermeden onları şehirden uzaklaştırmayı nasıl başarabilirim? Bu hassas bir el gerektirecek... ve belki de etrafta kimsenin olmadığı ve dikkatini vermediği bir zamanda gerçekleşmesi gerekecek.

İçimi çekiyorum, pencereden tekrar çirkin, titreşen Rift'e bakıyorum.

Karanlık bir şey düşüncelerimin arasında geziniyor. O sözsüz dili konuşuyor, anlayamadığım anlamsız sözlerin akışını, zihnimde mırıldandıklarında beni deliriyormuş gibi hissettiren sesleri. Bu ses her geçen gün daha da güçleniyor, her uzanışında beni daha da kendine çekiyor. Bir gün artık onu savuşturamayacağım. Ölümün cazibesine karşı koyamayacağım.

Çünkü ona teslim olursam beni yok edeceğini biliyorum. Zihnimi çiğneyip tükürür ve Yarık'ın bu tarafına geçmek için beni kullanır. Bunun olmasına izin veremem, bu yüzden güçlü olmalıyım.

Biz buradayız, diyor Sallavatri. *Seninle birlikte güçlü olabiliriz*. Çocuğun aklı bir çan gibi çalıyor, net ve doğru.

Hissediyor musun? Ben soruyorum. *Benim yaptığım gibi seni de takip ediyor mu?*

Bizden kaçıyor, diyor Sallavatri. Düşünceleri her an daha da netleşiyor.

Güzel. Sana dokunmasına izin verme. Elimi yüzüme sürüyorum. Bir fark yaratabileceğimizi düşünerek kendimi kandırıyor muyum? Yarığı bir şekilde kapatabileceğimizi mi? Oradaki şey çok güçlü hissettiriyor. Çok ezici. Bunu tek başıma yapamam. Yapabileceğimden bile emin değilim. Kaçınılmaz olanı erteliyor olabilirim.

Yarığı hissedebiliyorum, diyor Sallavatri. *Tıpkı seni hissettiğim gibi. Ama acıyor.*

Dik oturuyorum, büyülenmiş gibiyim. *Ne demek acıyor?*

Bana *acısı* olduğunu söylüyor. *Bu dünyanın geri kalanıyla birlikte şarkı söylemek istiyor ama acısı var ve şarkısı doğru çıkmıyor. Eminim doğru şarkı söylemesine yardım edebiliriz.*

Nasıl? Ben soruyorum. Bir bebeğe Yarık'ın nasıl kapatılacağını sorarak ne kadar aptalca davrandığımın farkındayım. Ama Sallavatri ve Luminoura bu dünyayla o kadar uyum içindeler ki belki de benim bilmediğim bir şey biliyorlardır. Belki de içgüdüleri onlara bir ipucu vermiştir. *Bunu nasıl düzeltebilirim?*

Sen bize rehberlik et*, biz* de *Rift'i daha iyi hale getirelim,* diyor basitçe*,* sanki bu her şeyi bir şekilde açıklıyormuş gibi.

Nasıl rehberlik edeyim?

Düşüncelerimde ani bir çekilme oluyor, sanki zihnim kayganlaşmış ve bedenimin içinde patinaj yapıyormuş gibi. Kendimi gevşemiş ve çözülmüş hissediyorum, etrafım bir güç ve saflık hissiyle çevrili. Bu Sallavatri, fark ediyorum ve beni fiziksel olarak ölümlü formumdan çekmeye çalışıyor. Bu his dehşet verici ve elimden geldiğince nazikçe geri itiyorum. *Hayır, Sallavatri. Şimdi olmaz.*

Çekiştirme hemen kesiliyor. Başka bir zihnin benimkine dokunduğunu hissediyorum - Luminoura- sanki diğer çocuğun hareketlerini merak ediyormuş gibi. *Yardım edebilir miyim?*

Hayır, ikisine de sertçe söyledim. *Çekiştirmek yok.*

İşe yaramıyor, diyor Sallavatri, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. *Zihin-sesinizin daha yüksek olması gerekiyor.*

Daha yüksek mi?

Babamın savaş formunda olduğu zamanki gibi yüksek sesle, diyor. *Savaş formunda olmalısın ki zihin sesin de onunki gibi güçlü olsun.*

Zihin sesimin bir drakonininki kadar yüksek olmadığını düşündüğü için kısaca aşağılandım. Tabii ki, o onun babası, bu yüzden doğal olarak onun güçlü olduğunu düşünecektir. Bunu sindirmem bir anımı aldı ve sonra gerçekten ne söylediğini anladım. *Savaş formuna geçmemi mi istiyorsun? Yapamam. Savaş formu bu dünyada bozulmuş durumda. Kendimin kontrolünü tamamen kaybederim.*

Çoğu Salorian savaş formuna sahip olduklarını inkâr eder, ama ben gerçeği biliyorum. Var, hem de herhangi bir drakoni kadar güçlü. Biliyorum, çünkü yıkılmış bir binanın enkazında yatarken, yanıklarla kaplı ve ölmek üzereyken, göğsümden bir beton parçasını kaldırmaya çalışmak için gücümün son bir dalgalanmasını verdim. Ama bunu yapmak yerine, savaş formuna geçtim.

Ve kendimi kaybettim.

Ondan sonra ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece ateş,

delilik ve kanatlarıma çarpan rüzgâr... ve sonra burada, Dallas Kalesi'nin kenarında, enerjim tükenmiş ve acı içinde uyandım. Sanırım savaştaydım-

En kötü yanıklardan bazıları iyileştiği için bir süre formda kaldı, ancak bundan daha fazlasını bilmiyorum.

Bunun tekrar olmasından korkuyorum. Beni geri getirecek bir eşim yok. Ateşi kimseyle paylaşmadım, bu yüzden bana bağlanacak ve beni güvende tutacak bir zihin yok, Gwen'in Vaan'a ya da Rachel'ın Jurik'e yaptığı gibi beni kendime geri çağıracak kimse yok. Eğer savaş formuna geçersem, bir daha asla kendime dönememe ihtimalim var.

Ancak bu şekilde yeterince güçlü olabilirsin, diyor Sallavatri tekrar. *Tek yolu bu.*

Ya sizden daha çok varsa? Ben de karşı çıkarım. *Sen ve Luminoura gibi daha fazla zihin mi? Yakında daha çok çocuk gelecek.*

Bilmiyorum, diyor Sallavatri. *Tek bildiğim hissettiklerim.*

O zaman bekleyelim, ben yatıştırırım. *Bekleyeceğiz ve diğerleri doğduğunda nasıl bir his olduğunu göreceğiz. Belki de savaş formunda bana ihtiyacın olmaz.*

Umarım yapmaz. Eğer yaparsa, buradaki herkesin iyiliği için kendini feda edebilecek kişinin ben olduğumdan emin değilim. Eğer bu dünya bana bağlıysa.

Şey...olmamalı.

CHAPTER

YİRMİ SEKİZ

MELI NA

AZar tutsak Drakoni'yi serbest bırakır. Tabii ki kurtarır. Benim tarafımdan köşeye sıkıştırıldı. Bunu yapmazsa, bizim için hiç şans kalmayacağını biliyor. Bu yüzden onları serbest bırakıyor ve her şeyi İlk etapta onun fikriydi, ileriye dönük olarak onlara ihtiyaç duyulmadığına dair büyük bir farkındalığa vardı.

Saçmalık. Hepsi saçmalık.

Herkesin bunu satın almasından biraz iğreniyorum. Jenny memnun çünkü büyük bir savaş kazandığını düşünüyor. Azar memnun çünkü artık Jenny, ejderhası ve doğuracakları bebek onun elinde. Buna ek olarak, esir ejderhalardan ikisi yerel kızlarla uçtu, bu da daha fazla çiftleşme ve muhtemelen daha fazla bebek anlamına geliyor ki bunların hepsi Azar'ın planına uyuyor.

Neden tüm bu olaylarda tek kazıklanan benmişim gibi geliyor?

Önemli değil. Azar'ın beni ezip geçmesine izin vermeyeceğim. O gece yine kliniğimde kalıyorum. Ofisime bir karyola koyup kapıyı kilitliyorum ve Azar'ın sıcak, güven verici varlığı yanımda olmadan uyumaya çalışıyorum. Yorgun olmama rağmen yine de uykuya dalmakta zorlanıyorum. Yine de geri adım atmayacağım. Azar bilmese bile ben neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyorum ve onun yaptıklarını zerre kadar desteklemeyi reddediyorum.

Kına yakmak için ortaya çıkmamasına biraz şaşırdım. "Drakoni'yi serbest bıraktım ve önemli bir şey değildi, neden bu kadar üzgün olduğunuzu anlamıyorum" demek için. Ama ortaya çıkmıyor. Sanki bana alan açıyor.

Yastığımı yumrukluyorum, ondan, Azar'dan ve tüm bu olanlardan nefret ediyorum. Kendimi tekrar karyolaya atıp ay ışığına bakıyorum. Burada uyumaya alışsam iyi olur, diye bedenimi uyarıyorum çünkü yakın zamanda geri dönmeyeceğim.

Eğer olursa.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ChapTer

İKİ-NİNe

MELI NA

Aylar Sonra

Üzerime sıcak bir kazak geçirdim, dökümlü elbiseyi atlayıp eşofman altı ve uzun kollu gömlek giydim. Teksas'ta çok soğuk günler yaşamayız, ancak bugün yeterince sert olduğu için bunu evin içinde hissediyorum.

Klinik ve dün gece tüm pencereleri kapattığım için mutluyum. Bir esnemeyle gül ağacımın toprağına dokunuyorum. Fazla büyümemiş ama yaprakları artık en ufak bir esintide dökülmüyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Daniels, kırılgan bitkimin soğuktan etkilenmemesi için saksının tamamını sararak köklerini örtmüş.

Hâlâ bana tek bir gül bile vermedi ama olsun. Nasıl olsa bu lanet şeyi sevmeye başladım. Onu tüm cimriliğine ve sevmenin ne kadar zor olduğuna rağmen seviyorum. Bana onu veren kişiyi hatırlatıyor.

Ah, Azar. Benim acımasız, canavar kocam. Aşık olmayı beklediğim ama bunun yerine beklemeye devam ettiğim adam.

Azar, Drakoni'yi serbest bırakalı aylar oldu. Kliniğime geri dönüp kalmaya başladığımdan beri aylar geçti. Aramızdaki gerginlik devam ediyor. Bunun çoğu benim suçum. Ona beni rahat bırakmasını ve beni rahat bırakmasını söyledim. O da öyle yaptı, öyle ki artık kendimi ihmal edilmiş hissediyorum. Ki bu aptalca. Bana yalan söylediği için öfkeli olmalıyım (ve bir parçam hala öyle) ama nedense hala onun için endişeleniyorum. Hâlâ güvende olmasını ve şehri yönetme stresinin ona fazla gelmemesini umuyorum. Yarık'taki şeyin hâlâ onunla konuşuyor olmasından, dünyayı kurtarmaya çalışmanın baskısı altında ezilmesinden endişe ediyorum.

Azar'ın artık dünyayı kurtarmak istediğinden bile emin değilim. Belki de istemiyordur. Belki de az çok ayrıldığımız için planını değiştirmeye karar vermiştir. Daha akıllı, daha az duygusal bir kadın muhtemelen onun yatağında kalır ve insanlığın kaderini garanti altına alırdı. Ama ben şehit olmaktan yoruldum.

Ondan gerçek bir özür istiyorum. Yaptığı şeyin ahlaki açıdan yanlış olduğunu içtenlikle fark etmesini. Ama ben bunu görmedim. Şimdiye kadar Azar tutsak drakonileri sadece ben söylediğim için serbest bıraktı. Bu benim için yeterli bir sebep değil... ve bu yüzden klinikte kalmaya devam ediyorum.

Sanırım en iyisi bu. Kapıdan dışarı bakıp dolu hasta odasına bakıyorum ve iç çekiyorum. Sanki bir şeyi atlatıyoruz ve bir başkası bizi vuruyor. Bu kez böcekleri yutmaktan kaynaklanan bir hastalık değil, daha yaygın bir kış sorunu olan grip. Eskiden grip baş belasıydı ama nadiren ölümcül olurdu. Burada ise çok az ilacımız var ve hastanemiz yok. Biraz tavuk çorbası dışında griple mücadele edecek hiçbir şeyim yok. Bu yüzden kliniğime öksürük ve tıkanıklık içinde geliyorlar ve yavaş yavaş iyileşene ya da ölene kadar kalıyorlar.

Çok, çok fazla insan öldü.

Yorgunlukla savaşarak başımı kapıya doğru bastırıyorum. Son zamanlarda her şeyden kaçmak istiyordum. Dallas Kalesi gittikçe daha da kalabalıklaşıyor. Buranın "güvenli" bir bölge olduğu haberleri yayıldı ve dışarıdaki yerleşim yerlerinden gelen mülteciler düzenli olarak kalenin araba barikatının arkasına sıkışıyor. Bu da her şeyi zorluyor -gıda kaynakları, barınma, tıbbi bakım- ve hepimiz bu zorluğu hissediyoruz. Azar istediğim gibi herkesi doyurmaya devam ediyor ama kışa girerken bahçeler fazla ürün vermeyeceği için yemekler azalıyor. Milislerin kasabanın kenarında harıl harıl çalıştığını, kapıların hemen dışında yeni bir bahçe alanı inşa ettiklerini ve bahar için etrafına çit çektiklerini gördüm. Eğer vahşi drakonilerin her şeyi yakmasını engelleyebilirsek, daha fazla meyve ve sebze yetiştirebiliriz. Konserve yiyeceklere ya da önceden aldığımız son kullanma tarihi geçmiş ürünlere bağımlı kalmayacağız. Kliniğim hastalıktan kırılıyor olsa da bunu gördüğüme sevindim.

En azından artık birkaç düzenli yardımcım var. Derin bir nefes alıyorum ve günle yüzleşmeye hazır bir şekilde dışarı çıkıyorum. Ağır bantlı gözlükleri olan asosyal bir adam olan Gary'ye gülümsüyorum. Gary zamanında tıp fakültesinden sınıfta kalmış ve Fort Dallas'a yeni gelmiş. Muhtemelen benden daha fazla ders kitabı tıp bilgisine sahip olmasına rağmen gösteriyi benim yönetmeme izin vermekten memnun görünüyor. Siyah bir kadından emir almakla nasıl başa çıkacağından emin değildim ama şu ana kadar çok iyiydi. "Günaydın, Gary."

"Günaydın," diyor neşeyle, bir çocuğun ağzına cıvalı bir termometre tutarak. "Phyllis ve John bugün gelmiyorlar."

"Değil mi?"

"Grip," diyor ve termometreyi çıkarıp sertçe sallarken yüzünü buruşturuyor. "Alma da kendini iyi hissetmiyor."

Lanet olsun. "Görünüşe göre bugün sen ve ben varız." En yakın karyolaya geçip parmaklarımı bir kadının alnına bastırıyorum. O sakin, ki

Bu iyiye işaretti ve bir sonraki kişiye geçmeden önce onu hızlıca kontrol ettim. Artık Alma'nın öncülük ettiği bir gece vardiyamız var, ama oldukça kötü etkilendiler. Sanırım Dallas Kalesi'ndeki koşusunu tamamlamadan önce hepimiz grip olacağız. "Askerlere öğleden sonra bizim için su getirecek bir gruba ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim ve bazı çamaşır değişikliklerine ihtiyacımız var."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Gary neşeyle. Keşke ben de onun kadar neşeli olabilseydim. Bugün her şeyin ağırlığını iliklerimde hissediyorum. Herkesle ilgilenmekten yoruldum. Burun akıntılarından ve hastalıklardan yoruldum. Fort Dallas'ın refahından sorumlu olmaktan yoruldum. Bir klinik işletmek için yola çıkmadım. Bunu yaptım çünkü kimse hasta olduğunda yardıma koşmuyordu ve o sırada birlikte olduğum adamdan uzaklaşmanın bir yoluydu. Bunu yapmaya devam ettim. Ve devam ettim. Ve devam ettim.

Ve bugün sadece yatağıma geri dönüp dinlenmek istiyorum.

Ama ben yapmıyorum. Parmaklarımı başka birinin alnına bastırıyorum - o da soğuk- ve kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum. Kapıyı açıyorum ve yüzüme soğuk bir hava çarpıyor. Titriyorum, hoşnutsuzum. Eskiden kışı severdim -Teksas kışını, her neyse- çünkü amansız sıcağa karşı hoş bir kısa soluklanmaydı. Şimdi ise sadece daha fazla grip vakası demek ve ben zaten yeterince yorgunum. Kapıları koruyan askerlere küçük bir gülümseme sunuyorum, çünkü Azar'ın emirleri doğrultusunda her gün oradalar. İkimizin artık birlikte olmaması önemli değil. O hâlâ beni koruyor.

Bazen kendimi zayıf hissettiğimde onun hakkında hissettiklerimi bulandırıyor. "Günaydın," diyorum. "Öğle yemeğini getirdiğinde Aşçının hastalarımız için büyük bir tencere tavuk çorbası olduğundan emin misin? Biraz da sıcak çay istiyorum. Ayrıca personel sayımız az olduğu için bugün çamaşırları değiştirmek ve su taşımak için birilerinin yardımına ihtiyacımız olacak."

Askerlerden birinin burnu kızarmış ve yüksek sesle kokluyor. "Elbette leydim. Biz ilgileniyoruz."

Uh oh. "Hasta mısın?" Endişeyle sordum. "İçeri gelmeniz gerekiyor mu?" "Ben iyiyim, Leydi Melina," diye beni rahatlatıyor. "Sadece burnumu çekiyorum."

Evet. Klinikteki herkes bana aynı şeyi söyledi. Ama oldukça güçlü ve sağlıklı görünüyor. "Geri döndüğünde özellikle beni görmeye gel," diyorum. "Sakladığım son bir ilaç ve biraz C vitamini var. İkisini de almanı istiyorum."

Başını sallıyor. "Bunları gelen çocuklar için sakla," diyor bana. "Onların benden daha çok ihtiyacı olabilir."

Haksız değil ama teklif etmesi büyük incelik. Gülümsüyorum, teşekkür ediyorum ve hastalarımla ilgilenmek üzere içeri giriyorum.

CHAPTER

OTUZ

AZ AR

Kale benim liderliğim altında çiçek açıyor. Kendimi tebrik etmek kibirli bir davranış mı? Belki de. Ama yine de son birkaç ayda gelinen noktadan memnunum. Daha fazla insan kaleye geliyor. Burada milisler büyüyor ve kontrolüm gün geçtikçe artıyor. Uzun menzilli çöp toplama için gruplar organize edebildik ve bahar beklentisiyle bahçeleri genişletiyoruz. Besleyecek daha fazla boğazımız olmasına rağmen gıda depoları tamamen dolu ve yerleşimimizin benim komutam altında büyümeye ve gelişmeye devam edeceğinden eminim.

Son zamanlarda doğru giden tek şey bu.

Bu tam olarak doğru değil. Gwen'in oğlu Tunjozefren şimdiye kadar duyduğum en yüksek zihinsel sese sahip. Rachel, Malliope adında bir kız çocuğu doğurdu ve tatsız Jenny bile Arthromathan adında güçlü bir oğul doğurdu. Diğer iki dişi hamile ve uzaklardan gelen, başkalarının da drakoni çocukları doğurduğunu düşündüren zihin titreşimlerini hissettim. Bu dünyaya geldiğimden beri var olan zihin sessizliği şimdi genç seslerle doldu. Açlıklarını ilan eden, yorgun olduklarını, susadıklarını ya da bir battaniye istediklerini söyleyen genç sesler. Sürekli konuşuyorlar, geceleri beni uyutmuyorlar ve bir saatten fazla uyumamı imkansız hale getiriyorlar. Bir bakıma bu iyi bir şey. Onlar benim karanlığa karşı ordum ve gün geçtikçe daha da güçleniyorlar.

Ama beni yıpratıyorlar. Zihinleri öylesine parlak bir şekilde birbirine bağlı ve benimkini öylesine delip geçiyor ki kendime bir an bile ayıramıyorum. Onları dışarıda bırakamıyorum çünkü açık olmalarını ve benimle iletişim kurmaya hevesli olmalarını istiyorum. Bu yüzden, biri anlamsızca gevezelik ederken diğer üçü kirli ya da aç oldukları için ağlarken onları dinliyorum. Bu, günün ve gecenin her saati devam ediyor.

Eğer sürekli gevezelik karanlık şeyi düşüncelerimden uzak tutsaydı, daha minnettar olabilirdim... ama öyle değil. Yarık'taki şey ne zaman rahatlasam zihnimde geziniyor, kafamın içine girmenin yollarını arıyor. Tetikte olmaya devam ediyorum ama her tarafım yıpranıyor.

Tüm bunlar bile yalnız olmak kadar kötü değil.

Melina'yı özledim. Eşimi özlüyorum. Onun dokunuşunu, benimkine yaslanmış yumuşak bedenini, adımı çağıran pürüzsüz, ipeksi sesini özlüyorum. Özlüyorum

Kitaplar üzerine sohbetlerimizi ve yemeğimin tatlı kısımlarını önce yediğimde gülüşünü. Onunla ilgili her şeyi özlüyorum ve onun kaybı, Rift kötülüğünün gizlenen varlığının asla yapamayacağı şekilde beni boş bıraktı.

Buraya geldiğimden beri ilk defa kendimi yalnız hissettim. Birine ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim. Ne de olsa Salorianlar öyle değil. Hiçbir şeye ihtiyaçları yoktur. Ama Melina bana yumuşayabileceğimi öğretti. Onu hayatıma kabul edebileceğimi ve her şeyin daha iyi olacağını. Ve şimdi o gittiğine göre, içimde hiçbir çalışmanın dolduramayacağı bir boşluk var.

Melina, Drakoni tutsaklarını serbest bıraktığım gece beni geride bıraktı ve bir daha yanıma dönmedi.

Beni bu kadar çabuk terk edebilmesi beni yaralıyor. Beni kolayca terk edebilmesi ve asla pişmanlık duymaması. Bu arada ben onsuz kayboldum. Muhafızlarıma her zaman onun hareketlerini rapor ettiriyorum. Ona iyi yemek verilmesini, uygun kıyafetler giydirilmesini ve kliniğinde idare edebileceği kadar insan çalıştırılmasını sağlıyorum. Beni istemese bile, onunla ilgileneceğim. Geri dönmek isterse yakınlarda beklediğimi bilmesini sağlarım.

Yine de asla geri dönmez.

Çok ileri gittiğimi düşünüp endişelenmeye başlıyorum. Eşimin kabul edilebilir bulacağı sınırı aştım ve onu sonsuza dek kaybettim. O yanımda olmadan bu dünyada kalma fikri göğsümde yakıcı bir ıstırap gibi hissediyorum... ama gidemiyorum.

Birinin onunla ilgilenmesi gerekiyor. Birisi onun güvende olduğundan, karnının doyduğundan ve çok fazla çalışmadığından emin olmalı. Ona dokunamasam bile ona bakmak benim görevim çünkü o benim kalbimin ve ruhumun sahibi.

Ona aşık olduğum için hep burada kalacağım. Burası artık benim dünyam, çünkü o da içinde.

Bu yüzden burayı daha iyi bir yer haline getirmek için elimden geleni yapıyorum. Kale için çok çalışıyorum. Lüks yemeklerimi azaltıyorum ve düşüncelerini öğrenmek için personelle konuşuyorum. Hacimli, geniş cüppelerimin çamaşırhane hizmetlileri için temiz tutulması zor olduğunu öğreniyorum, bu yüzden kiri gizleyen ve daha az kumaşı olan daha koyu bir cüppeye geçiyorum. Eğer insan olmak zorundaysam, mükemmel bir insan olmayı öğrenmeliyim.

Artık bir Salorian gibi davranmıyor olabilirim, ama Salorian hırsları her zaman benimle kalacak.

Yatağımda uzanmış, çocukların birbirleriyle konuşmalarını dinliyorum. Vakit erken, şafak henüz gökyüzünü alacakaranlığın morundan turuncuya

çevirmemiş. Yukarı bakıyorum

Odamın tavanı ve odam soğuk ve boş geliyor. Melina'yı düşünüyorum, uyanıp yuvarlanabildiğim ve onun muhteşem, saten gibi tenine dokunabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu. İstediğim zaman yüzümü kalçalarının arasına gömebileceğimi ve onun tadı ve kokusuyla kendimden geçebileceğimi. Tüm bunların elimden kayıp gitmesine izin verdiğim için aptalın tekiydim.

Aptal nedir? Tunjozefren kafamın içinde bağırıyor. Düşünceleri şimşek gibi, parlak ve sakinliğin üzerinde öyle bir şiddetle süzülüyor ki irkiliyorum.

Öyleyim, diye cevap veriyorum, acı bir şekilde kendimden nefret ederek. Yatakta doğrulup yüzümü ovuşturuyorum. *Bunu söylediğimi babana söyleyebilirsin. Benim yüzümden çok gülecek.*

Babam uyuyor, diye cevaplıyor Tunjozefren. *Neden uyumuyorsun? Çünkü kulağımın dibinde böğürüyorsun.*

Kulak nedir?

İçimi çekiyorum ve zihnimde ona bir kulak resmi gönderiyorum. Hatırlamayacaktır. Çocukların sesleri zeki, zihinsel sesleri güçlü ama zihinleri hala gelişiyor. Onlara söylediklerimi akıllarında tutmuyorlar ve düşünceleri oradan oraya sürükleniyor. Sisi tutmaya çalışmak, onları kontrol etmek gibi bir şey. Uzaktan bakıldığında kalın ve ağırdır ama bir avuç tutmaya çalıştığınızda elinizde hiçbir şey kalmaz. Koyu renk bornozumu silkeleyip üzerime geçiriyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum. Büyük bir kahvaltı için çok erken ve zaten masamda tek başıma yemek yemeyi sevmiyorum. Çocukları doğduğundan beri dişilerin ve drakoni eşlerinin düzenli yemek saatleri yok. İyi de oluyor. Eşim burada değilken onlara karşı nazik olmaktan nefret ediyorum.

Eğer dürüst olsaydım, ihtiyacım olmayan herkesten kurtulurdum. Melina'dan başka kimseye ihtiyacım yok.

Ben de mutfağa gidip aşçıya başımla selam veriyorum. Bana sanki arkadaşmışız gibi gülümsüyor ve meyve dolu bir böreği peçeteye sararak gülümseyerek uzatıyor. Teşekkürümü mırıldanıyorum, çocuklar uyandığında ve biri emzirmeye başladığında kafam diğer seslerle doluyor. *Yemek*, diye mırıldanıyor Arthromathan zihnimde. *Yemeği severim*.

Ve düşünemediğim için, sessizlik için nazikçe dürtüyorum. Çocuklar ince komutlara iyi yanıt veriyor, hem de çok iyi. Başka birinin onların masumiyetinden faydalanması beni endişelendiriyor. Onlara öğrettiklerimi akıllarında tutabilecek yaşa geldiklerinde kendilerini nasıl koruyacaklarını öğretmek zorunda kalacağım. Hamur işimi ısırırken yorgun gözlerimi kapatıyor ve sessizliğin tadını çıkarıyorum.

karanlık

Bir şey zihnimi acıyla sıkıştırıyor. Onu görmezden geliyorum, bu karanlık olanın bugün ne kadar zorlayacağını görmeye çalışıyorum.

YIKIM

Sıkıştırma daha da yoğunlaşıyor, sanki zihnim bir tür çıbanmış da onu kesmek istiyormuş gibi. Ne yaptığının farkında olarak yemeye devam ediyorum.

Çürüme

Bunun üzerine bir homurtuyu geri çektim. Sanki zaten bir çürüme ve yıkım dünyasında yaşamıyormuşum gibi. Bunun beni zihinsel kalkanlarımı indirmeye ve onu içeri davet etmeye ikna etmesi mi gerekiyor?

Unutuluş. Sana unutulma sözü verebilirim.

Hamur işi ağzıma tutkal gibi yapışıyor. Aniden onu dışarı itiyorum. Bu sarmaşıkla güreşmek gibi bir şey ve ben onu düşüncelerimden uzaklaştırdıkça, o bir başka filizi içeri sokmak için daha fazla mücadele ediyor. Bugün daha güçlü, biraz da endişeyle fark ediyorum. Sunduğu şeye ilgi gösterdim - unutkanlık - ve birdenbire ondan kurtulmak çok daha zor oldu.

Acını dindirebilirim, hiçbir şey hissetmezsin.

Dışarı, diye emrediyorum ve bir an için pislik ve karanlık beni kaplıyormuş gibi hissediyorum. İçinde boğuluyorum-

Babam haklı olduğunu söylüyor, Tunjozefren kafamın içinde patlıyor, karanlığı yakıp yok ediyor. *Bunun komik olduğunu düşündü. Bir aptal komik mi?*

Çocuğun parlak, odaklanmış zihnine tutunuyorum. *Kal,* nefes nefese *kaldım*. *Benimle bir dakika burada kal, Tunjozefren.*

Kötü şey seninle mi konuşuyor? Sallavatri soruyor. *Yardım etme vaktimiz geldi mi? Henüz değil,* geri gönderiyorum.

Korkuyor musunuz? Korkmayın. Seninle olacağız, Luminoura gönderiyor. *Sonsuza dek savaş formunda kalmana izin vermeyeceğiz. Söz veriyoruz.*

Kendini kaybetmemek için aklımıza tutunabilirsin, diye öneriyor Sallavatri.

Hayır, hemen söylüyorum. *Hayır. Bana bunu teklif edemezsin. Kimseye bunu teklif edemezsin, anladın mı? Aklın sana ait. Yarık'taki şeyi yeneceğimizi söylediğimde, bunun nedeni arkadaş olarak birlikte çalışıyor olmamızdır. Zihinlerinizi istemiyorum. Size sahip olmak ya da sizi kontrol etmek istemiyorum. Anladınız mı?*

Yapabilirsin, Luminoura masumca teklif ediyor. *Biz dostuz. Size güveniyoruz.*

Bu beni daha da kötü hissettiriyor. En ufak bir çaba sarf etmeden çocukların zihinlerini ele geçirebileceğimi düşünmek. *Bunu teklif etme. Asla teklif etme.*

Ama-

Ben senin arkadaşınım ve bunu istemem. Bunu aklınızda tutun, onlara hatırlatırım. *Bir dost sizden varlığınızı teslim etmenizi istemez.* Bu sözler kafamda acı bir etki yaratıyor, çünkü ben ikiyüzlü biriyim, değil mi? Ailelerini düşüncesizce köleleştirdim çünkü bu her zaman yaptığım bir şeydi, ancak konu bu masum, kırılgan zihinlere gelince, herhangi birinin onları kurcaladığı düşüncesiyle nefretle doluyorum. *Eğer biri size baskı yapar ve kontrolü onlara vermenizi isterse, önce bana sorun, tamam mı? Bunun iyi bir fikir olup olmadığını size ben söyleyeceğim. Arkadaşın olup olmadıklarını söyleyeceğim.*

Sıcak şefkat düşüncelerimi darmadağın ediyor ve kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Bana bu kadar güvenmemeliler. Çocukların gücünü daha acımasız bir Salorian'ın elinde hayal ediyorum ve düşündükçe ürperiyorum. Düşünce olarak güçlüler, herhangi bir Salorian kadar güçlüler ama babaları drakoni. Tereddüt etmeden köleleştirilebilirler.

İçimde nefes olduğu sürece bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Bu yüzden onlara odaklanmaları için yeni bir görev veriyorum, çünkü genç zihinleri boşta kalıyor ve çabuk sıkılıyor. *Yakınlarda parlak bir şey görüyor musun? Ona ulaşabilir misin?*

Bir yumruğum var, Tunjozefren duyurdu. *Tadı güzel.*

Luminoura bana *parlak bir şey gördüğünü* söyledi. *Yatağımın üstünde asılı! Müzik var!*

Mükemmel, yatıştırıyorum. *Diğerlerine parlaklığını anlat. Bunu duymak hoşlarına gidecektir.*

Ve onların masum zihinlerinin tatlı gevezelikleriyle yatışacağım, düşüncelerimin güvenliğiyle korunurken birbirlerine dokunacaklar.

CHapTer

ÜÇ-BİR

MELI NA

I Güneş batana kadar bitkin düşüyorum. Kemiklerim ağrıyor ve iki kişi daha grip oldu, hapşırıyor ve titriyor. Birkaç asetaminofen dağıttım ama her zamanki gibi her şeyim azaldı. I

Elimdeki malzemelerle cimri davranmak zorundayım, onları en kötü durumda görünenlere saklıyorum, onları ne kadar nazik, ıslak bezlerle serinletsem de ateşleri düşmüyor. Benim zevkime göre çok fazla ve Gary 1918 İspanyol Gribi ve kaç kişinin öldüğü hakkında konuşmaya başladığında onu tokatlamak istiyorum. Görünüşe göre, Gary hastalık tarihinin büyük bir hayranı.

Gary, hasta insanlarla dolu çok sayıda yatak varken kimsenin salgın hastalıklar hakkında bir şey duymak istemediğini fark etme konusunda da kötü, bu yüzden onu duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum. Kliniğin en ucunda çalışıyorum, bu yüzden odanın öbür ucundan bağırmadığı sürece benimle konuşamıyor ve o kadar yorgun olmama rağmen kendimi odanın içinde sürükleniyormuş gibi hissetmeme rağmen meşgul kalıyorum.

Askerlerden biri kapıyı açıyor ve yaşlı bir adamı içeri buyur ediyor. Hemen oyun suratımı takınarak adama parlak, hoş bir gülümseme veriyorum. "Merhaba efendim. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Adamın bronz teninde hastalıklı bir solgunluk var, saçları beyaz ve başının etrafına yapışmış. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldanıyor ve çok fazla dişinin kalmadığını görebiliyorum. "Kızım buraya gelmemi söyledi."

"Sorun değil. Seni iyileştireceğiz." Elimizdeki birkaç boş karyoladan birine geçip cesaret verici bir şekilde okşuyorum. Oturur oturmaz etrafındaki mahremiyet perdesini çekiyorum, yollukların arasından geçen perdenin tıslaması beni garip bir şekilde mutlu ediyor. Aylar önce Azar'a bunlardan şikâyet etmiş, keşke benim de olsaydı demiştim ve o da adamlarının eski hastanelerden birine gidip nasıl kurulduklarını öğrenmeleri ve sonra aynısını benim için yapmaları konusunda ısrar etmişti. Bu da yaptığı başka bir küçük, düşünceli şeydi-

Adam konuşmaya başlayıp bana semptomlarını anlatırken Azar'la ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Ateş yok, üşüme yok ama çok fazla kusma ve mide ağrısı var. Dalgınca başımı sallıyorum, yine de ağzına bir termometre koyuyorum. "Büyük böceklerden hiç yediniz mi efendim? Her şeyin içine girdiklerini ve bazen kaçınmanın imkansız olduğunu biliyorum ama insanları çok hasta ediyorlar."

Başını sallıyor ve ateşi iyi görünüyor. Onu muayene etmeye devam ediyorum, ağzını ve boğazını inceliyorum. Kusma nedeniyle kızarmış ve midesi biraz şişmiş, bu da endişe verici, ama bunun dışında grip hastalarımdan daha iyi durumda görünüyor.

Onu yiyecek ve içecekleri konusunda sorguluyorum. Rift'ten gelen böcekler son birkaç aydır amansız bir baş belası oldu ve bazen insanlar yemek yemeden bile hastalanıyor çünkü yiyecek kaynakları istila ediliyor ya da eser elementler birinin eline bulaşıyor ve sonra yemek pişiriyor ya da bebeğin altını değiştiriyorlar. Yeni hastam Donald Gutierrez ile konuştuktan sonra, bana suyunu içmeden önce kaynatmadığını öğrendim ve askerlere kuyuyu tekrar kontrol ettirmek için aklıma bir not aldım. Geçen ay birisi kuyuyu bir gün boyunca açık bırakmış ve içine birkaç böcek girmiş ve haftalarca hastalıktan kırıldık.

"Sadece rahatla ve biraz su yudumla, tamam mı? Ben seninle ilgileneceğim. Kızınıza haber vermek için evinize birini göndermemiz gerekiyor mu?" Ayakkabılarını çıkarmasına ve yatağa girmesine yardım ederek soruyorum. Başını sallıyor ve kızının daha sonra geleceğine dair bir şeyler mırıldanıyor ve sonra yanındaki karyolada yatan kişi çılgınca hapşırmaya başlıyor. Kaşlarımı çatarak önce onlara, sonra Donald'a bakıyorum. Başka bir yatağa ihtiyacı var, tercihen grip hastalarından uzakta bir yatağa, ama odam yok. "Bu perdeyi her zaman kapalı tut, tamam mı? Seni kontrol etmek için geri geleceğim ve bir şeye ihtiyacın olursa burada kal ve bekle. Dışarı çıkma çünkü daha fazla hastalanmanı istemiyorum."

Ona lazımlığı gösteriyorum, bir bardak su veriyorum, sonra da hastaların çoğunun yiyebildiği sert, kuru ballı ve mısırlı keklerden birkaç tane yediriyorum ve sonra perdenin arkasından çıkıyorum. Gary'ye Donald'ı perdenin arkasında tutmasını ve grip hastalarından uzakta bir yatak açtığımızda onu taşımamız gerektiğini söylemem gerekiyor. Muhtemelen vizitlerimi tekrar yapmalıyım, ama gerçekten sadece oturmak istiyorum-

"Melina?"

Bir ses sesleniyor ve ben yorgun başımı kaldırıp kapıya doğru bakıyorum.

Rachel orada duruyor, kucağında bebek kızı. Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Kötü bir zaman mı?"

Şaşkınlığım dehşete dönüşüyor ve omzuna dokunarak onu kapıya doğru çekmeye çalışıyorum. "Burada olmamalısın. Grip-"

"Sorun yok," diyor neşeyle. "Drakoniler hastalanmaz, bu yüzden Malliope iyi ve Jurik bana onun ateşlerine sahip olduğum için

benim de hastalanmam için. Biz etkilenmeyeceğiz." Bana bakıyor. "Sen iyi misin? Bitkin görünüyorsun."

Ben iyi miyim? Gülmek istiyorum çünkü uzun zamandır kimse bana bunu sormamıştı. "Sadece hep meşgulüm. Orada takılıyorum." Ofisimi işaret ediyorum. Hastalanmayacaklarını söylüyor ama yine de o koca yanaklı bebek revirin yakınında olmazsa kendimi daha iyi hissedeceğim. "Arka tarafa gelmek ister misin?"

Rachel parlak bir şekilde başını sallıyor ve ben arkasından giderken beni takip ediyor. Kızı doğduğundan beri bambaşka biri oldu. Malliope'nin ortaya çıkışından bu yana Rachel çok yumuşadı, artık acısını bir pelerin gibi yanında taşımıyor. Çok daha fazla gülümsüyor ve Jurik'in ona söylediği bir şeye gülerken bile yakaladım onu. Mutlu görünüyor. Onun adına sevindim.

Ofisimin arkasındaki dağınık karyolamı fark ettiğinde Rachel hiçbir şey söylemiyor. Masamın karşısına oturuyor ve kızını kucağına oturtuyor. Kocaman bir bebek, güzel altın rengi teni ve diğer drakoniler gibi fırıl fırıl dönen gözleri var. Masamın diğer tarafına geçip sandalyeme oturduğumda büyülenmiş bakışlarla beni izliyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Rachel bir an tereddüt ediyor ve sonra başını eğip beni inceliyor. "Son zamanlarda... Azar'la konuştun mu?"

Ona bir bakış attım. "Ayrıldık," diyorum, sanki bu tamamen, tamamen açık değilmiş gibi. Onu toplum içinde desteklemeye çalışıyorum, süslü elbiselerimi giyiyorum ve gösteri yapmak istediğinde yanında boş boş gülümsüyorum ama geri kalan zamanlarda burada, kliniğimde saklanıyorum. Gerçi Rachel diğer drakoni ve Azar'la birlikte yerleşkede yaşıyor. Orada olmadığımı biliyordur. Bu kadar tuhaf bir şey sorması samimiyetsizlik gibi geliyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, aslında..." Bir an düşünüyor, yaralı dudağını çiğniyor ve sonra ekliyor: "Gelip teşekkür etmek istedim."

Şimdi kafam karıştı. "Teşekkürler" mi?

"Ona ne söylediysen gerçekten işe yaradı. Kalbi değişti." Kıpır kıpır bebeğini göğsüne daha sıkı sarıyor. "Sadece onun üzerinde bir fark yarattığını bilmeni istedim."

Ona boş boş bakıyorum. Ya bunun bir anlam ifade etmesi için çok yorgunum ya da hikâyenin bir kısmını kaçırdım. "Rachel, dürüstçe söyleyebilirim ki neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ah." Bunu bir an düşünür ve Malliope uzun saçlarına uzandığında onu kucağına alır. "Biliyorsun ki Jurik

Bebekler, değil mi? Tüm drakonilerin yapabildiği bu mu?" Ben başımı sallayınca devam ediyor. "Keşke duyabilseydim, çünkü Malliope'nin her an ne düşündüğünü bilmek isterdim. Anne olmak çok garip. Birdenbire karşınızda her şey için size ihtiyaç duyan tuhaf, küçük, savunmasız bir insan beliriyor ve kendinizi onun mutlu ve sağlıklı olmasını sağlamaktan sorumlu hissediyorsunuz." Tığ işi pembe bir patiğin sardığı tekmeleyen ayaklarından birine dokunuyor. "Bu gerçekten her şeyi yeniden değerlendirmenize neden oluyor."

"Senin adına sevindim." Bunun benimle ya da Azar'la ne ilgisi var bilmiyorum ama Rachel'ın sadık bir anne olduğu açık.

Boğazını temizliyor. "Her neyse. Jurik bebeklerin konuşmalarını duyabiliyor ama Malliope... farklı. Tunjozefren gibi gürlemiyor ama Jurik'in dediğine göre farklı bir gücü varmış." Rachel doğruldu, neredeyse gururdan havalara uçacaktı. "Genç olmasına rağmen zihni gerçekten çok güçlü. Ve son zamanlarda Malliope... biraz yayın yapıyor."

"Yayın mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Yani Jurik Azar'ı her zaman zihinsel olarak 'bloke' ediyor. Bu Salorianlara karşı bir savunma mekanizması, böylece içeri sızıp Jurik'in kafasını karıştırmaya başlayamaz. Bence drakonilerin çoğu kendilerini Azar'ınki gibi zihinlere karşı otomatik olarak koruyor. Ama Azar bebeklerle konuşuyor. Bunu biliyordun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Azar'ın planının en büyük parçası, çocukları bir şekilde Yarık'ı kapatabilmeleri için yönlendirmeyi umması. Hepsiyle iletişim halinde, hatta Claudia ve Sasha'nın bebekleri gibi kalede yaşamayanlarla bile. Zihni o kadar güçlü ki henüz doğmamış olanlara bile zihinsel olarak "dokunuyor", ancak bunların hiçbirini Rachel'a söylemiyorum. O bir Azar hayranı değil.

"Malliope, Azar'la yaptığı konuşmaları Jurik'e aktarma konusunda çok iyi. Bunu yaptığının farkında mı yoksa Azar'ın bundan haberi var mı bilmiyorum. Bu yüzden sana gelip bu konu hakkında konuşmak istedim. İlk başta endişeliydim, çünkü çocuğuma ne söyleyebileceğini merak ediyordum. Azar'ın Jurik ya da benim hakkımda kötü konuşacağından ve bizim bundan haberimiz olmayacağından hep biraz endişelendim. Bir şekilde Malliope'yi bize karşı kışkırtacak diye." Yine dudağını ısırıyor. "Kaleden ayrılmamamızın tek nedeni kötülüğün dışarıda bir yerde beklediğini ve bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğini bilmem. Ama bu benim için bir endişe kaynağı."

Dudaklarımı büzüyorum. "Hayır, Azar bunu yapmaz" diyemiyorum çünkü onu tanıdığımı sanıyordum ama umduğum kadar iyi tanımadığım ortaya çıktı. Kendini acımasız bir lider olarak gördüğünü biliyorum ama bir

zamanlar

Zamanında, öyle olmadığını söylerdim. Huysuz dış görünüşüne rağmen yumuşak bir kalbi olduğunu. Şimdi ise her şeyi sorguluyorum.

"Jurik bana konuşmaları 'duyabildiğini' söylediğinde, ona sessizce dinlemeye devam etmesini söyledim. Neler olup bittiğini öğrenmek için. Kısacası casusluk yapmasını." Rachel kızının ayaklarıyla oynuyor, sanki sürekli ona dokunma ve üzerine titreme ihtiyacı hissediyormuş gibi. "Ve günlerdir dinliyor ve... hepsi iyi şeyler."

"İyi şeyler mi?" Yankılanıyorum.

Rachel başını sallar. "Onları eğlendiriyor. Onlarla konuşuyor. Üzüldüklerinde ya da yorulduklarında bize ulaşmaları için onları cesaretlendiriyor, zihin konuşması değil ama fiziksel olarak bize ulaşmaları için, özellikle de anneleri. Onları duyamıyoruz ve bazen dışlanmış gibi hissediyoruz." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal alıyor. "Ve Azar onlara ne kadar zeki olduklarını söylüyor. Ne kadar zeki ve güçlü olduklarını. Onlara karşı asla sabırsız ya da çirkin değil. Günün ya da gecenin hangi saatinde onu uyandırırlarsa uyandırsınlar, onlara karşı sabırlı davranıyor ve onlarla konuşuyor. Sanırım bebeklerle nasıl başa çıkacağını bilmiyor, bu yüzden bazen verdiği cevaplar biraz şaşkınlık yaratıyor, ancak zihinsel sesini her zaman mutlu, olumlu ve cesaret verici tutuyor. Ve tüm bunlarla ilgili tamamen ve son derece korkutucu olan ne biliyor musunuz?"

Aslında bana hiç de korkutucu gelmiyor. Kulağa çok tatlı geliyor. Sevdiğimi sandığım Azar'a benziyor.

"Onu seviyorlar," diyor. "Ve ona güveniyorlar. Ona o kadar güveniyorlar ki, zihinlerine girmesi için sürekli gönüllü oluyorlar. Böylece Rift'i 'düzeltebileceklerini' düşünüyorlar."

Kıpırdamıyorum. Sanki buza batırılmışım gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. "Onlar ne?"

"Değil mi? Benim tepkim de buydu. Çıldırdım. Jurik beni sakinleştirmek zorunda kaldı. Görünüşe göre bebek oldukları ve daha iyisini bilmedikleri için bunu her zaman gönüllü olarak yapıyorlar. Bunun kendisine güvenmelerini sağlamak için yaptığı boktan bir plan olduğunu, sonra da masum zihinlerine girip kontrolü ele geçireceğini düşündüm." Başını sallıyor. "Bunun yerine, onları zihinsel kalkanlar inşa etmeye teşvik ediyor. Onlara zihinlerini kimseye teslim etmemelerini söylüyor, kendisine bile. Onlara sürekli olarak kendilerinden sorumlu olmaları gerektiğini ve zihinlerini nasıl koruyacaklarını hatırlatıyor ve kafalarının içinde bir şeyler dönmeye başlarsa ona söylemelerini ve onun bununla ilgileneceğini söylüyor. Onları koruyor, Melina." Şaşkın görünüyor. "Sanki... onları gerçekten anlıyor. Onları bir araçtan daha fazlası olarak görüyor. Biliyorum o

Geçmişte Drakoni'leri köleleştirdi ve bu kısmı affedemiyorum ama çocuklarla nasıl olduğunu duyduğumda... daha iyi hissediyorum. Ve sadece bilmeni istedim."

Başımı salladım. "Ben... anlamıyorum. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Onu değiştirmişsin," diyor Rachel. Ona şüpheci bir bakış attığımda başını sallıyor ve devam ediyor. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama Jurik ve Mhal geçmişte Salorianlarla çalışmış. Onların sert, korkunç ve zerre kadar merhametten yoksun olduklarını söylüyorlar. Drakonileri köleleştirirken iki kere düşünmediklerini çünkü onları insan olarak görmediklerini söylüyorlar. Azar'ın bebeklerle nasıl olduğunu duyunca..."

Ben ikna olmadım. "Muhtemelen birilerinin dinlediğini biliyordu." Azar'ın "performans göstermesi", insanların ondan beklediği gibi biri olması ve böylece ilerlemesi gerekirdi. Kocam kurnazdır. Nasıl manipüle edeceğini bilir.

Ama Rachel yine başını sallar. "Sadece bu kadar. Jurik bir süredir dinliyor ve Azar asla fikrini değiştirmiyor. Bir kere bile. Malliope'nin Azar'ın söylediklerini Jurik'e aktardığından haberi yok. O gerçekten çocukları düşünüyor. Ben sadece... bir fark yarattığını bilmeni istedim. İkinizin konuşmadığını biliyorum ve onu affetmeniz gerektiğini söylemiyorum. Bu senin bileceğin bir şey." Omuz silkiyor. "Ama tamamen umutsuz olmadığını bilmeni istedim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Aşmayacağı sınırlarının olması güzel ama aynı zamanda affetmeye de hazır değilim. Yoruldum. Her zaman boyun eğmek zorunda olan, Azar'ın bana yalan söylediğini ya da tahammül edemeyeceğim bir şey yaptığını kabul etmek zorunda olan kişi olmaktan yoruldum. Vermek zorunda olan kişi olmaktan yoruldum. Rachel'a, "Minnettarım," diyorum. "O... seni buraya onu övmen için göndermedi, değil mi?"

Rachel yüzünde eğlenen bir ifadeyle gülüyor. "Ben varmışım gibi davranmaktan bile hoşlanmıyor. Malliope'yi seviyor, Jurik'e tahammül ediyor. Bana ise katlanamıyor. Kendisi yanıyor olsa bile üzerine tükürmemi istemez."

"Sadece kontrol etmem gerekiyordu."

"Anladım." Bebeğini kucağına alarak ayağa kalktı. "Sadece gelip seninle konuşmak istedim. İyi olduğuna emin misin? Yorgun görünüyorsun."

Tabii ki yorgun görünüyorum. Yorgunum. Her zaman. Ama yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum, çünkü Rachel'ın d e r t l e r i m i gerçekten duymak istemediğinden şüpheleniyorum. "İdare ediyorum ama sorduğun için teşekkürler."

Dışarı çıkıyor ve ben de onu kliniğin kapısına kadar uğurladıktan sonra ısınamadığım için ikinci bir kazak almak üzere ofisime dönüyorum. Kazağı başıma geçirirken Azar'ı ve Rachel'ın söylediklerini düşünüyorum.

Onu hâlâ seviyor olmaktan nefret ediyorum. Sürekli onu düşünmekten nefret ediyorum. Onu özlüyorum. Onun keskin diline olduğu kadar dokunuşuna da aç olduğum için. Son birkaç aydır kendimi hiç bu kadar yalnız, hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim. O da beni özlediğine dair hiçbir işaret vermedi. Peşimden gelmedi ya da beni kontrol etmedi. Sanki onun yatağından ayrıldığım anda iki ayrı şehirdeydik.

Bu da beni en az yalan kadar incitiyor. Eğer beni söylediği gibi seviyorsa, nasıl olur da ilişkimizden tamamen uzaklaşabilir? Yanlış yaptığını biliyorsa, neden bana her şeyi düzelttiğini kanıtlamak için mücadele etmiyor? Neden beni elinde tutmak için savaşmıyor?

İç çekerek yeni kazağımı üzerime daha sıkı sarıyorum ve işime geri dönüyorum.

CHAPTER

OTUZ İKİ

AZ AR

AKalenin küçük ayrıntılarıyla geçen son derece uzun bir günün ardından, zonklayan bir baş ağrım ve derin bir yorgunluğum var. Biri biraz kestirerek giderilebilir, ama yorgunluk Yarık kapanana kadar yanımda kalacak, ben

Şüphelendim. Yapacak çok şey var, el atmam gereken çok şey var ve bana yardım edecek kimse yok. Melina yanımda olmadan iyi uyuyamadığım için bunun bir önemi yok. Odama doğru ilerlerken yemek yemeyi unuttuğumu fark ediyorum. Aç olduğumdan değil. Melina yanımda değilken pek çok insani şeye karşı iştahımı kaybettim.

Melina olmadan pek bir şey fark etmez. Haftalardır hiçbir şey okumadım. Bir kitabı bitirecek kadar konsantre olamıyorum, çünkü günün sonunda bana ne düşündüğümü soracak gülümseyen bir arkadaşım yok. Fikirlerimi paylaşabileceğim kimsem yok. Konuşacak kimse yok, endişelerimi tartışacak kimse yok. Onsuz her şey boş geliyor, ama onu en çok mutlu eden şey buysa, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım.

Yine de gücümü korumam gerektiğini biliyorum, bu yüzden dönüp mutfağa gidiyorum. Orada beni yarına kadar idare edecek bir şeyler atıştırdıktan sonra yatağıma gideceğim. Alnımı ovuşturarak yerleşkeyi geçiyorum, bebeklerin gevezeliklerini sessizce filtreleyerek etrafımdakilerin seslerini duyabiliyorum. Daniels yakınlarda bir yerde dişisiyle birlikte, son çiftleşmelerinin yoğun kokusu havada. Düzinelerce dişinin kokularını ve seslerini alıyorum.

-Külot programımdaki dişilerim. Drakonileri serbest bıraktığımdan beri artık çiftleşme olmadı ve daha fazla ejderhayı cezbetmek için dişileri göndermeyi bıraktım. Yine de onları beslemeye ve barındırmaya devam ediyorum çünkü bana bağımlılar. Milisler için çamaşır yıkıyorlar, yiyecek dağıtımına yardımcı oluyorlar ve birkaçı yakın zamanda kurduğum okulda çocuklara ders veriyor. Beni çok memnun eden bir kütüphane bile var. Kitapların ne kadar çok bilgi içerdiği beni büyülüyor ve tüm kalenin bu bilgilerle gelişmesini istiyorum. Hepimiz ne kadar çok şey bilirsek, o kadar güçlü oluruz.

Koridordan mutfaklara doğru döndüğümde, birisi küçük bir melodi söylüyor.

Elimi kapıya koyduğumda bir başkası "Gece koşusu mu?" diye soruyor.

"Kliniğe," diye cevap veriyor bir başkası ve ben çorba kokusunu alıyorum. "Hastalar için daha fazla yiyecek ve Melina'nın kendisi için biraz daha fazla. Zavallı kuzu berbat görünüyor. Kendini çok yoruyor-"

Çılgın gözlerle kapıyı açtım. "Peki ya Melina?"

İki aşçı dehşet içinde bana bakıyor, biri çorba kaplarıyla dolu tekerlekli bir arabanın sapını tutuyor.

"Ne. Hakkında. Melina?" Tekrar soruyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. "Neden o zavallı bir kuzu?" Onunla ilgili en ufak bir bilgi kırıntısını bile umutsuzca arzuluyorum. Benim elbiselerimi giyiyor mu? Beni soruyor mu? Geceleri yatağında ben olmadan rahat uyuyor mu, yoksa o da benim kadar zorlanıyor mu? Son zamanlarda hiç güldü mü?

Beni terk ettiğinden beri hiç güldü mü?

Aşçılar birbirlerine bakarlar. El arabalı olan tereddüt eder ve sonra konuşur. "Normalde kliniğe teslimatları ben yaparım ve onun... zayıf göründüğünü fark ettim lordum. Çok yorgun. Hepsi bu."

Zayıf mı?

Zayıf mı? Birisi güzel eşimin hasta olduğu için zayıf düşmesine izin mi verdi? İçimde öfke ve kızgınlık alevleniyor. "Sen," diyorum arabalı olanı işaret ederek. "Bana kliniğe kadar eşlik et. Hemen şimdi."

"Elbette lordum," diye kekeliyor aşçı, kafası karışmış bir halde.

Dönüp mutfaktan hızla çıkıyorum, hızlı ve uzun adımlarla yerleşkeyi adeta koşarak geçiyorum. Düşüncelerim Melina için endişeyle dönüyor. Çok sayıda personeli var, bunu gördüm. Neden onların kendisini acımasızca çalıştırmasına izin veriyor? Sadece denetliyor olması gerekirdi. İşleri yürütmeli ve işi astlarına devretmeli. Şimdi de onun *kırılgan* olduğunu mu duyuyorum?

Öfkeden çığlık atmak istiyorum. Bunun yerine dönüp aşçıya ve onun çorba kaplarıyla dolu zıplayan arabasına ters ters bakıyorum. "Acele edin."

"Geliyorum lordum," diye çılgınca sesleniyor ve arabayı toprak yolda sürükledikçe daha da gürültülü oluyor.

Saat geç, ay ışığının aydınlattığı gökyüzü açık ve soğuk. Kümelenmiş evlerden çıkan dumanlar, yıkanmamış bedenlerle birlikte havada yoğun bir şekilde görülüyor. Rift tepemizde titreşiyor, geceleri bile görülebilen soluk, hastalıklı bir yeşil ve çatılar böcek yaşamıyla dolup taşıyor. Koluma karga büyüklüğünde bir böcek konuyor ve adımlarımı bozmadan onu koparıp omzumun üzerinden atıyorum. İleride, kliniğin ışıklarının hala açık olduğunu, cam kapıların içerideki hareketi gösterdiğini görünce şaşırmıyorum. Yaklaştığımda muhafızlar bana başlarıyla selam veriyor.

Onları görmezden gelip içeri giriyorum ve içeridekileri eşim için tarıyorum. Hastalık ve ölümün iğrenç kokularının yanı sıra onun kokusu da burada. Odanın arka tarafında bir erkek var, milis üniformasının koluna kırmızı bir kol bandı takmış, bu onun klinik için çalıştığını gösteriyor ama eşimi göremiyorum. Perdeler odanın çeşitli yerlerine asılmış durumda ve gerekirse hepsini duvarlardan sökmeye kararlı bir şekilde ilerliyorum. "Melina?"

Perdelerden birinin arkasından bir kadın çıkıyor, kollarında bir kova pis bir şey var. Bu darmadağınık, solgun yaratığın görkemli eşim olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

İnsanların dediği gibi, *ne oluyor lan?*

Melina en son yanıma geldiğinden beri kilo verdi. Üzerindeki kat kat giysilere rağmen çok zayıfladı. Elmacık kemikleri belirginleşmiş, yüzü artık dolgun ve sağlıklı değil. O da yorgun görünüyor ve gurur duyduğu ve sevgiyle baktığı güzel saçları basit, dağınık bir kuyruk şeklinde arkadan bağlanmış. Basit, yavan kıyafetleri lekeli ve kırışmış, omuzları çökmüş. En endişe verici olanı da gözlerinin donuk bakması.

Bundan *hoşlanmadım*.

Boyumu dikleştirerek ona buyurgan bir bakış attım. "Bunun anlamı nedir?"

Melina şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınır. "Anlamı... ne?"

"Sadece sana bakarak bile çok çalıştığını söyleyebilirim." Ona doğru ilerliyorum, cüppem bacaklarımın etrafında sürükleniyor. Yanına gidip çenesine dokunuyorum, teni elimin altında sıcak ve kuru. Yüzünü yukarı kaldırıp inceliyorum ve o da yarım ağızla elimden kurtulmaya çalışıyor. "Gözlerinin altında halkalar var."

Elime vuruyor. "Muhtemelen yorgun olduğum içindir."

"Gönderdiğim personel nerede? Sana yardım etmesi gerekenler?" Elimi indiriyorum ve bir elimi onun sırtına koyarak nazikçe ofisine doğru itiyorum.

"Bana yardım ediyorlar," diyor Melina, sesi yorgun. "Sadece yarısı hasta ve bu yüzden herkes boşluğu doldurmak zorunda kalıyor."

"Hasta mı? Ne hastası?"

"Grip. Mevsimsel bir şey. Bu yıl çoğu yıldan daha kötü gibi görünüyor." Başını sallıyor. "Geçecektir. Sadece bu yoğun dönemi atlatmamız gerekiyor. Birkaç hafta daha bekleyin."

Birkaç hafta sonra o kadar zayıf düşecek ki bir çocukla kavga etse bile kaybedecek. Yine de bahanelerini sıralamasına izin verdim ve onu ofisine doğru yönlendirdim. O da

Klinikteki yataklar dolu, Daniels da bana bundan bahsetti ama ben bunun, sürekli uyarmamıza rağmen yerel halkın böcekleri yemeye devam etmesinden kaynaklandığını düşünüyordum. Başka bir hastalık türü mü? Bundan hoşlanmadım. Bu dünya zavallı dostumun cömertliğinden faydalanmak için yaratılmış gibi görünüyor.

Artık değil. Buna bir son vermek istiyorum.

Ofisine girer girmez, onu yatağı olması gereken acınası karyolaya doğru yönlendiriyorum. Bir yastık var ama üzerindeki tek battaniye o ve içerisi buz gibi. "Yatağın nerede?"

"Hastalar için daha fazlasına ihtiyacımız vardı," diyor, sanki işlevini yerine getirecek gücü yokmuş gibi karyolanın kenarına kemiksiz bir şekilde oturarak. "Ben de onlara benimkini verdim."

"Aptallık," diye çıkıştım. "Daha fazlasını getireceğim." Ayaklarının dibinde diz çöküp ayakkabılarından birini çıkarıyorum. Kirli bir spor ayakkabı, bağcıkları beni hep şaşırtıyor. Onları koparmayı tercih ederdim ama Melina'nın bundan hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden bağlayan düğümü dikkatlice koparıyorum. "Aç mısın? Hizmetçim yemek getirdi. Sıcak yemek."

Ağır, yorgun gözleri ilgiyle parıldıyor. "Bu harika. Hastaların sıcak bir yemeğe ihtiyacı olabilir-"

"Senin için getirdim," diye ısırıyorum, bir kez daha kendini düşünmediği için sinirleniyorum. "Sen doyduğunda onlar da yiyebilir."

"Hastaların buna benden daha çok ihtiyacı var-"

Başımı sallıyorum. "Burada senden başka kimseyi umursamadığımı ne zaman anlayacaksın? Her lokmayı yemen gerektiğini söylersem, her lokmayı yemen gerekir ve artıklarını alabilirler."

"Azar," diye itiraz ediyor usulca.

Bu cevaptan hoşlanmadığını biliyorum. Fazla yumuşak kalbi herkesi doyurmak ve hepsini kendisi iyileştirmek istiyor, bu onu yerin dibine soksa bile. "Fazladan getirdiğim için şanslısın," diye homurdanıyorum. "O yüzden bana şikâyet etme. Herkese yetecek kadar var."

Ayakkabılarını çıkarırken sessiz kalıyor ve sonra ayaklarını ovuyorum. Çoraplarından birinin burnunda bir delik var, bu yüzden ayak parmağını dikkatlice çorabın içine sokuyorum ve ayak tırnaklarında artık pembe oje olmadığını fark ediyorum. Güzel tırnakları ve güzel saçları sever. Kendine bakma fırsatı bulamamış olması bana durum hakkında çok şey anlatıyor ve ben kızgınım. Tüm bu piyonların eşimin yumuşak, cömert kalbinden faydalanabileceklerini düşünmelerine kızgınım ve kendime daha da kızgınım çünkü onu rahat bırakıyordum.

Artık değil. Melina'nın kendi başının çaresine bakamayacağı çok açık, bu yüzden ben devreye girmek zorundayım.

Yüzünü incelerken parmaklarımla ayak kemerlerini ovuyorum. Gözleri kapandı ve zorbalıklarıma karşı tek bir itiraz sesi bile çıkarmıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil ve bu gerçekten yorgun olduğu anlamına geliyor olmalı. Onu böyle bitkin görmek içimi acıtıyor. Ateşle bağlı olmasak bile, ona göz kulak olmak benim sorumluluğum. Adamlarım düzenli olarak onun hareketlerini bana rapor ediyor ama bana *yorgun* olduğunu söylemediler. Yorgun olduğunu ve uyumadığını.

Doğru soruları sormuyordum, bu yüzden artık ikinci el raporlara güvenmeyeceğim. Onun rahatını kendim sağlayacağım. Ayaklarını ovarken başımı kaldırıp bakıyorum. "Susadın mı? Sana biraz su getireyim mi?"

Başını iki yana sallar. "Ben iyiyim. Muhtemelen oraya geri dönüp Gary'ye yardım etmeliyim. Şafaktan beri burada." Ama ayağa kalkmıyor, ben önce bir ayağına sonra diğerine masaj yaparken yüzünde huzurlu bir ifade var.

"Burada kalacaksın ve sana bakmama izin vereceksin," diye cevap veriyorum. "Ve bu kalenin lordundan gelen bir emirdir."

Melina sanki eğleniyormuş gibi küçük bir homurtu çıkarır ama ayağa kalkmaz.

Ayaklarını ve baldırlarını ovduktan sonra ayağa kalkıyorum. "Burada kalmanı ve rahatlamanı istiyorum. Akşam yemeğini ve daha fazla battaniye getireceğim ve sonra s e n i n l e konuşacağız."

Yüzünü bana dönüyor ve ince battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sarıyor.

İtiraz etmemesini iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Kliniğe geri dönüyorum ve yiyecek malzemelerinin askerim tarafından dağıtıldığını görüyorum. El arabasına doğru yürüyorum, o kapamadan önce bidonlardan birini kapıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Buraya mümkün olduğunca çabuk daha fazla battaniye getirilmesini istiyorum. Diğerlerinden biri yiyecekleri dağıtsın."

"Elbette efendim." Cevap vermek için çabalıyor, el arabasının içindekileri hızla boşaltıyor. "Battaniyeler hastalar için mi? Kaç tane istiyorsunuz?"

Ona bakıyorum. "*Eşim* için battaniye istiyorum." Sonra, öfkem benden uzaklaşmakla tehdit ettiği için, bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Hastalar için de battaniye getirin. Ama Leydi Melina için yumuşak, temiz battaniyeler istiyorum. Her şeyden önce onları bana getirin. Anladın mı?" "H e m e n," diyor, kapıdan hızla çıkıyor ve erzakını unutuyor. vagon tamamen.

Bazen etrafımın aptallarla çevrili olduğuna yemin ediyorum. İç çekerek sıcak çorba kabını alıyorum, bir kaşık ve yeni doldurulmuş bir şişe su kapıyorum ve Melina'nın ofisine doğru geri dönüyorum. Döndüğümde Melina hâlâ aynı yerde, battaniyeye sarılmış ve kalbimi acıtacak kadar zavallı görünüyordu. Titriyor, battaniyeyi daha sıkı sarmaya çalışıyor.

Bu kadar yeter. Çorba kabını yakına bırakıyorum ve bornozumun yüksek yakasının düğmelerini açmaya başlıyorum.

Melina kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden soyunduğunu anlamıyorum. Bana çorba getirdin diye seninle seks yapmayacağım."

Sabahlığımı silkip omuzlarına doluyorum. "Bunu giy. Sıcak tutar."

Önce çıplak göğsüme, sonra da altıma giydiğim hafif pantolona bakıyor. "Üşümüyor musun? Bu havadan nefret ettiğini sanıyordum."

Ben biliyorum. Kesinlikle berbat bir yer ve bu insanların soğuk aylarda nasıl yaşayabildiklerini hayal bile edemiyorum. Bana söylendiğine göre, buranın kuzeyi çok çok daha soğuk, ama bana kalırsa drakoniler o topraklara sahip olabilirler. Burası istediğim kadar buzlu olsun. "Ben iyiyim. Sen değilsin. Giy şunu."

Melina battaniyesini bırakıyor ve beceriksizce bir kolunu kollarımdan birine sokuyor. Diğer koluyla ona yardım ediyorum, ne kadar zayıf göründüğünden endişeleniyorum. Parmaklarım üzerinde gezindiğinde teni yeterince sıcak görünüyor ama enerjisizliği beni endişelendiriyor.

Bornozu giydikten sonra önünde diz çöküp düğmelerini ilikliyorum, ardından battaniyeleri tekrar üzerine seriyorum. "Adamlardan biri yakında daha fazla battaniye getirecek. O zamana kadar içine biraz çorba koyacağım. Hâlâ üşüyor musun?"

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor.

"Bunu göreceğiz," diye karşılık veriyorum. "Bana iyi görünmüyorsun. Sanki dağılıyormuş gibi görünüyorsun. Beni özlediğin için mi hasret çekiyorsun? Geçenlerde bir kitapta bir prensesin, babası istediği aptal prensle evlenmesine izin vermediği için böyle yaptığını okumuştum. Senin bundan daha güçlü olduğunu sanıyordum ama belki de değilsindir." Dikenlerimin onu harekete geçirip geçirmediğini görmek için onu izliyorum, ama sanki orada oturup hiçbir şey yapmamak için tüm enerjisini harcıyormuş gibi yatağın üzerine yığılıyor.

Hmm.

Çorba kabını alıp kapağını açıyorum, sonra bir kaşık alıp ona uzatıyorum. "Ye."

Melina zayıf bir sesle, "Kendimi besleyebilirim," diye itiraz ediyor.

"Evet, belli ki harika bir iş çıkarıyorsun. Sadece ye, tamam mı?" Kaşığı dudaklarına götürüyorum. Bir an için gözleri eski ateşiyle parlıyor ama sonra itaatkâr bir şekilde ağzını açıyor ve onu beslememe izin veriyor.

Melina başını sallamadan önce birkaç ısırık almayı başarıyor. "Daha fazla yok." "Bir çocuğu hayatta tutacak kadar bile yemedin," diye itiraz ediyorum. Endişelerim

yükselmeye devam ediyor. Kalbimi elinde tutan o vahşi, bağımsız yaratık bu değil. Karşımdaki kadın kırılgan ve mücadele ediyor. "Sen... seni rahatsız eden bir şey olsa bana söyler miydin Melina? Belki de benim yaptığım başka bir şey?"

Onu üzecek ve yiyip içmemesine neden olacak başka bir şey mi yaptım? Şerefsiz generallerin zehirle kendi canlarına kıydıklarını duymuştum ama Melina'nın böyle bir şey yapmayacağı kesin. Kendini zehirlemeden önce beni zehirlerdi. Öyle olsa bile, bir şeyler yanlış görünüyor.

"Sadece çok yorgunum," diye fısıldıyor. "Ve

üşüyorum." Hâlâ mı?

Uzanıp yanağını okşuyorum ve hemen elimi tutup ona yapışıyor. "Çok sıcaksın, Azar." Elimi yanağına bastırıyor ve beni şaşırtıyor, yüzü buz gibi olmasa da parmakları buz gibi. "Isınmama yardım eder misin? Sadece birazcık?"

Bir sorun var. Gerçek ortaya çıktığından ve drakoniyi serbest bıraktığımdan beri bana neredeyse hiç bakmak istemiyor. Başımı sallayıp yüzünü okşuyorum ve o da gözlerini kapatıp dokunuşuma yaslanıyor. Hasta insanlarla dolu kliniğini düşünüyorum ve aklıma yeni, boğucu derecede dehşet verici bir düşünce geliyor. Ya bu insanlar eşimi hasta ettiyse? Salorianlar hastalanmaz, drakoniler de hastalanmaz ama milislerin insanların "mikrop kaptığından" bahsettiğini duymuştum. Bunun böceklerden ya da yiyeceklerden kaynaklanan bir hastalık olmadığını, bir tür hastalık olduğunu anlamam günlerimi aldı.

Melina'nın bir hastalığı mı var?

Bilmek zorundayım. Elini elime alıp buz gibi parmaklarına bir öpücük konduruyorum. "Hemen döneceğim, kalbim. Yapmam gereken bir şey var. Biraz uzanabilir misin?"

Başını sallıyor, karyolanın üzerine kıvrılıyor, gözleri kapalı. O kadar küçük ve çaresiz görünüyor ki içim panikle doluyor. Onu tutup ait olduğu yere, yerleşkedeki yatağıma götürmek istiyorum ama bunun onu sadece kızdıracağını biliyorum. Yine de burada kalacaksa bazı cevaplar istiyorum. Başlarken

Ofisinden çıktıktan sonra kliniğin etrafına bakınıp erkek asistanı arıyorum. Adı neydi? Hatırlamıyorum ve önemi de yok. Onu kırmızı kolluklardan birini takmış ve battaniyelerini taşıyan birine yardım ederken buluyorum. "Sen. Benimle gel."

Erkek gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve çıplak göğsüme bakarak bana meraklı bir bakış atıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle olsaydı, sana ihtiyacım olur muydu? Şimdi beni *takip et," diye* çıkıştım. "Melina'da bir sorun var."

Ben aceleyle arkadaşımın yanına dönerken o da peşimden geliyor. Melina onu bıraktığım yerde, karyolanın üzerinde giysi ve battaniyelere sarılmış hafif bir şekilde yatıyor. Yanında diz çöküp elini tutuyorum ve ne kadar soğuk olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Yüzü bu kadar sıcakken parmakları neden buz gibi? Yanağını okşuyor, soğuk elini kalbime bastırıyorum. *Ben buradayım*, diyorum sessizce. *Seninle ilgileneceğim.*

"Kenara çekilin lütfen," diyor erkek ve neredeyse ite kaka yanıma geliyor. "Onu muayene etmem gerekiyor."

Öfkeyle ona doğru bakıyorum, kontrolümü zorladıkça pençelerim uzuyor. Uzanıp bu küstah aptalın boynunu kırmak istiyorum. Ama bir elini Melina'nın alnına bastırıp bir parmağını boynunun yanına koyduğunda, ne yaptığını biliyormuş gibi görünüyor. İsteksizce geri çekiliyorum ve Melina'ya ulaşmasına izin veriyorum. Küçük bir çubuğu ağzına sokmasını izliyorum ve Melina bir protesto iniltisi çıkarıyor ama daha fazlası yok.

Çubuğu çıkarıp inceliyor ve sonra bana bakıyor. "Ateş. Muhtemelen grip olmuştur, tıpkı buradaki herkes gibi." Ayağa kalkarken eliyle çubuğu sallıyor. "Olması kaçınılmaz, sanırım. Hiç durmadan çalışıyor, ama tabii ki hepimiz-"

"*Grip* nedir?" diye sordum. "Nasıl tedavi edilir?"

Adam, sanki her şeye cevap veriyormuş gibi, "Grip," diyor. Kliniği işaret ediyor. "Buradaki herkesin yakalandığı hastalık. Soğuk aylarda yayılan bir hastalık ve kişinin iyileşmesini beklemekten başka yapılabilecek pek bir şey yok." Duraksıyor. "Ya da iyileşmez."

Yoksa değil mi? Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki kalbim göğsümü tamamen terk etmekle tehdit etmiyormuş gibi. "Neye ihtiyacın var? Daha fazla ilaç mı? Daha fazla çorba mı? Daha fazla *ne*? Bana söyle ve halledeyim."

Nefret dolu erkek bana acıyan bir bakış attı. "Eğer bir şeyler yapılabilseydi, şu anda klinikte çok daha az insan olmaz mıydı sizce? Sınırlı kaynaklarımızla yapabileceğimiz tek şey onları rahat ettirmeye çalışmak ve sıcaklık çok yükselirse ilaç sağlamak. Bırakın

Dinlenin, su içirin ve iltihap giderici ağrı kesiciler bulabilirseniz kas ağrılarına iyi gelebilir. Dün her şeyimiz bitti."

"Ne?" Sesim keskin, yüksek, paniklemiş bir notayla çatlıyor. "Nasıl tükenir? Neden kendinize biraz ayırmadınız?"

"Hayat kurtarmaya çalıştığımız için mi?" Bana sabırlı bir bakış attı. "Lordum, çoğu insan gribi iyi atlatır. Bir hafta sürebilir ama anti-viraller olmadan yapabileceğimiz tek şey semptomları tedavi etmek ve elinden gelenin en iyisini yaptığından emin olmak. Tamam mı?"

Ona bakıyorum. "Tüm ilaçlarını kullandın mı?"

"Oldukça kötü bir grip sezonu geçirdik ve elimizde fazla bir şey kalmadı."

Yine de klinik hala dolu ve personelin yarısı aynı hastalıktan dolayı dışarıda. "Bu 'grip' işi için kaç kişiyi tedavi ettiniz?"

"Sayım yapmıyoruz. Belki yüz kişi tavsiye ya da ilaç almak için uğradı, belki daha fazla. Birkaç düzine kişi bir gece ya da daha uzun süre kaldı."

"Kaç kişi öldü?"

Bu onu duraklattı. "Altı. Ama ikisi böcek kaynaklı gıda zehirlenmesi yüzünden zayıf düşmüştü, biri de yaşlıydı ve... şey, bazen vücudunuz bir şeylerle mücadele edemez."

Altı. Altı mı?! Altı çok fazla. Zavallı Melina'ma bakıyorum, o kadar kırılgan ve narin ki üstündeki katlara rağmen titriyor. O ölemez.

Buna izin vermeyeceğim.

Yanına gidip karyolanın yanında diz çöküyorum. "Adamlarımdan birini içeri gönder." Elini bir kez daha elime alıp dudaklarıma bastırıyorum.

"Muhtemelen sadece uyuyacak-"

Hırlayarak ona döndüm. "Ne olmuş yani? O hastayken yanından ayrılmayacağım." Dişlerimi törpülememiş olmayı dileyerek ona dişlerimi gösteriyorum. Eğer pençelerim biraz daha uzarsa, sorun yaşayacağım. "Seni kendi ellerimle bu yerleşimden dışarı atmamı istemiyorsan, askerlerimi bulup içeri girmelerini söyleyeceksin. Malzemeye ihtiyacımız var ve onları alacaklar."

Melina'nın battaniyeye ihtiyacı var. Daha fazla çorbaya ihtiyacı var, tutabildiği kadar. Yastıklara ve kalın, yumuşak giysilere ihtiyacı var. Daha rahat bir yatağa. İlaca da ihtiyacı var. Asistanının bahsettiği şu anti-viral şeylere. Adamlarımın ne kadar uzağa gitmesi gerektiği umurumda değil.

dışarı çıkıp bu ilaçlardan bazılarını bulmaları ya da geri gelme zahmetine girmemeleri gerekir.

Melina'nın alnını okşuyorum, endişeliyim.

Çoğu insan gribi iyi atlatır, demişti. Neden Melina'nın hastalığı beni bıçak gibi kesiyor?

Bütün gece ve ertesi gün Melina'nın yanında kalıyorum. Bana ihtiyacı olacağından endişe ettiğim için uyumuyorum ve çocuklar düşüncelerime baskı yaptığında, sıkıldıklarında ve ilgi istediklerinde, onları nazikçe geri itiyorum. Şu anda onlar için zamanım yok. Zamanım olan tek şey eşim ve onun ihtiyaçları.

Uyukluyor, biraz su içecek ve birkaç lokma çorba içecek kadar uyanıyor, sonra tekrar uykuya dalıyor. Daha fazla yemesini sağlamaya çalışıyorum ve tuvalete gitmesi gerektiğinde ona yardım ediyorum. Yine de yeni doğmuş bir bebek kadar zayıf ve titremesi hiç bitmeyecek gibi görünüyor. Üstünde bir yığın battaniye olmasına rağmen üşüyor, bu yüzden dikkatlice yanındaki karyolaya kayıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Bu yardımcı oluyor ama yeterli değil.

Gary -artık adını öğrendim- bazen gelip Melina'nın ateşini kontrol ediyor ve her seferinde kaşlarını çatıyor. "Yakında kırılacak," diyor bana. "Sadece beklemek zorundayız."

Bu kadar aptalca ve yararsız bir şey söylediği için ona kızmak istiyorum ama Gary ben geldiğimden beri klinikten neredeyse hiç ayrılmadı. O da benim Melina'm kadar yorgun ama yine de hastalara yardım etmeye devam ediyor, her zamanki gibi neşeli tavrıyla takdirimi kazanıyor.

"Batıya" seyahat etmeye ve ne bulabileceklerine bakmaya gönüllü olan Vaan ve Gwen ile birlikte altı çöpçü ekibi gönderdim. Oğullarını da yanlarına aldılar ve arada sırada Tunjozefren uzanıp çok uzaklardan zihnimi kurcalıyor. Sahip olduğu menzil etkileyici ve Melina'ya bu kadar odaklanmamış olsaydım, bunun Yarık'la ilgili planlarım için ne anlama gelebileceği konusunda heyecanlanabilirdim.

Şu anda tek umursadığım Melina'nın iyileşmesi. Onun

yerine terliyor, titriyor ve bir kuştan daha az yiyor.

Bir gün geçer. Sonra bir gün daha. Melina'nın dudakları çatlamış ve kurumuş durumda ve ona kaşık kaşık et suyu ya da su içirmeye çalıştığımda

İlgileniyorum. Melina daha uzun süre uyuyor ve Gary endişeli bir ifadeyle ateşini ölçmeye devam ediyor. Sanki gözden kaçmış bir şey arıyormuş gibi Melina'nın ofisinde tuttuğu ecza dolabını karıştırıyor. Eşimi tutup göğsüme bastırıyorum, dehşet içindeyim.

Sanki benden uzaklaşıyormuş gibi hissediyorum ve bu konuda bir şey yapmak için çaresizim. Salorianlar bu yüzden mi eş almıyor? Şu anda onun gözümün önünde solup gitmesini izlemenin acısını dindirmek için kalbimi göğsümden söküp atabilirim. Çaresizlik hissinden nefret ediyorum. Ona yardım edememekten ya da onu kurtaramamaktan nefret ediyorum. Kırılgan bir dişiyi kurtaramayacaksam, zihin gücümün ya da insanlar üzerindeki egemenliğimin ne faydası var?

Arada sırada Melina uyanıyor ve benimle birkaç dakika konuşuyor ama asla çok uzun sürmüyor. Sürekli bana kızmasını, gitmemi istemesini bekliyorum. Elbette istemeyeceğim ama yine de istemesini bekliyorum. Yine de hiç yapmıyor. Kendini bana doğru bastırıyor, sıcak tenime sokuluyor. Yanında kaldığım ikinci gün, "Böyle bir sorun yarattığım için özür dilerim," diye fısıldıyor. "İnsanların zayıf olmasından nefret ettiğini biliyorum."

"Sen hiç sorun değilsin," diye söz veriyorum sevgili dostuma, terden ıslanmış saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak. "Ve sen zayıf değilsin. Sadece hastasın. Yemek yiyebiliyor musun?"

Başını sallıyor ve bana yaklaşıyor. "Daha sonra." "Birkaç ısırık," diye itiraz ediyorum. "Sadece birazcık. Benim için."

Ama o sadece yüzünü boynuma yaslayıp uyumaya devam ediyor ve beni giderek artan endişeli düşüncelerle baş başa bırakıyor. Bu şekilde devam edemez. Gücü tamamen yok olacak.

Onu kaybedersem ne yapacağımı bilmiyorum. Yarık'ı kapatma, Dallas Kalesi'ni yönetme, bu dünyada kendi imparatorluğumu kurma planlarım, o burada olmadıkça hiçbir anlam ifade etmiyor. Eşimi kurtarmak için her şeyden vazgeçer ve canavarın boyunduruğu altında yaşarım. Melina'nın bu tarafta güvende olacağı anlamına gelecekse, dünyama dışlanmış biri olarak dönebilirim. Onu nasıl kurtarabilirim? Elimden kayıp gitmesini nasıl engelleyebilirim?

Bazı hastalar ayrıldıkça revirdeki kokular değişiyor, Melina'nınki devam ederken bile ateşleri düşüyor. Gözcülerim kötü haberlerle dönüyorlar - daha da uzağa gitmeden bulunabilecek hiçbir ilaç yok. Vaan ve Gwen de bir şey bulamadı.

Melina'nın kolunu okşuyorum ve umutsuzluğa kapılmamaya çalışarak uyurken onu izliyorum.

CHAPTER

OTUZ ÜÇ

AZ AR

"H O nasıl?" diye soran bir ses beni uykumdan uyandırdı.

Gözlerimi açıyorum, eşimin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılıyorum.

bakışları yaralı bir insan yüzüne odaklanır. Rachel. Eşi onun yanında, dişisinin arkasında nöbet tutuyor, çocukları da bir askıyla göğsüne yaslanmış. Adamın üzerinde bir çift pantolon ve uzun kollu bir gömlek var; dişi ise soğuk havadan korunmak için ellerini kalın bir ceketin içine sokmuş.

Rachel karyolanın yanındaki sandalyeye oturmuş, kollarımda uyuklamaya devam eden Melina'ya bakıyor, uyanamayacak kadar yorgun. "Durumunun pek iyi olmadığını duydum. Evdeki personel de senin hâlâ burada olduğunu söyledi. Herkes onun için endişeleniyor." Duraklıyor ve sonra ekliyor, "Ve sen de, dürüst olmak gerekirse."

Parmaklarımı Melina'nın yanağında gezdiriyorum. Hâlâ sıcak, bu benim için normal bir his ama sağlıklı bir insan için fazla sıcak. "O... iyi değil."

"Kahretsin," diye nefes aldı Rachel, yüzünde endişe vardı. "Birkaç gün önce buraya geldiğimde pek iyi görünmüyordu ve ne düşüneceğimi bilemedim. Atlatabilecek mi?"

Çenemi sıkıyorum, cevap vermiyorum. Atlatmak zorunda. *Atlatmak zorunda.* Yine de Gary onu kontrol etmek için her geldiğinde yüz ifadesi daha da endişeli oluyor. Yakındaki masaya bakıyorum, su sürahisi dolu, çorba yenmemiş. Nefes alış verişi yoğun ve düzensiz geliyor ve ciğerlerine bir şey olmasından endişeleniyorum. Onu kendime daha yakın tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, çünkü beni terk edeceği düşüncesini aklımdan bile geçirmiyorum.

O yanımdayken duyguları ve bağlılıkları olan "kırık" bir Salorian olmayı umursamıyordum. Ama onu kaybetme düşüncesi beni içten içe mahvediyor. *Old Yeller*'da hayvanını kaybettiğinde kalbi paramparça olan çocuğu düşünüyorum. Okuduğumda neden bu kadar üzgün olduğunu anlamamıştım.

Keşke hâlâ anlamamış olsaydım. Bunu umutsuzca diliyorum. Melina beni burada yalnız bırakırsa bin kat daha fazla paramparça olacağım. İstemiyorsa artık benim eşim olmak zorunda değil. Sadece ona ihtiyacım var. Yüzümü boynuna gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum, hastalıktan dolayı hoş olmayan kokusunu. "O... mücadele ediyor."

Rachel boğazından anlayışlı bir ses çıkarıyor. Başımı kaldırdığımda gözlerinde saf bir sempati vardı. "Jurik ve ben Shreveport Kalesi'ne bir mesaj göndererek yedek ilaçları olup olmadığını sorduk. Kimse Dallas Kalesi'ne gelip ilaçları doğrudan getirmek istemiyor ama ellerinde varsa burayla Shreveport Kalesi arasında bir yere bırakmayı kabul ettiler. Sabah tekrar kontrol etmek için uçacağız."

"Teşekkür ederim."

"Melina için tabii ki," diye gürlüyor Rachel. "Herkes onu seviyor. Ona ihtiyaç var." Söylenmemiş sözler havada asılı kalıyor. *Bizi terk ederse ne yapacağını kimse bilmiyor.*

Söylemesine gerek yok. Ben de eşim giderse ne yapacağımı bilmiyorum. Onun peşinden gideceğim ve bu süreçte, ölmesine izin verirlerse tüm bu bok dolu dünyayı da yanımda götürebilirim. Ama belki de öyle olmaz. Rachel ve eşi başka bir kaleye ulaşacak kadar değer verdiler. Ben buradayım diye o kaleden kimse Dallas Kalesi'ne yaklaşmayacak olsa bile, bu takdire şayan. Eğer bizim için bir şeyleri yoksa.

Rachel sessizleşiyor ve Jurik homurdanıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve özel olarak iletişim kurduklarını görüyorum; Rachel'ın ifadesi belirsiz, Jurik'in gözleri ise eşinin yanında korumacı bir tavırla dönüyor. Düşüncelerinin akışının ulaşamayacağım bir yere doğru aktığını hissedebiliyorum ama itmiyorum ya da kulak misafiri olmaya çalışmıyorum. Yeterince umursamıyorum. Bunun yerine Melina'nın sırtını okşuyor, onu çıplak göğsüme yaslıyorum çünkü titremediği tek zaman bu gibi görünüyor.

"Shreveport Kalesi'nden başka bir şey daha duydum," dedi Rachel bir süre sonra gönüllü olarak. "İşe yarar mı bilmiyorum ama aklıma geldi."

"Ne?" Yukarı bakıyorum. Bu noktada, Melina'nın onu benden uzaklaştıran bu görünmez tehditle savaşmasına yardımcı olacaksa her şeyi denemeye hazırım. "Ne oldu?"

Boğazını temizliyor. "Shreveport Kalesi'nde bu yılın başlarında Kara Veba ile karşılaşan birkaç kişi vardı. Dışarıdaki bir yerleşim yerindeydi ve iki kişinin öleceğini düşündüler. İkisine de drakoni kanı verildi ve ikisi de yaşadı."

Ayağa kalktım. "Drakoni... kanı mı? Nasıl?"

"İnfüzyon," diyor Rachel, hasarlı kolunun içini göstererek. "Buraya bir iğne ve bir tüp koyarsınız ve diğer kişiye kanınızı verirsiniz. İşe yarayabilir de yaramayabilir de." Yüzünü buruşturuyor. "Onlarla ilgili diğer temel şeyleri de değiştirebileceği konusunda uyarıldım. Koku, drakoni duyma yeteneği ya da

hiç işe yaramayabilir. Drakoni'lerden birinin bunu kaledeki eşini kurtarmak için kullandığını biliyorum. Ben sadece bunu ortaya atıyorum."

Gözlerimi eşime dikiyorum. Onun Jurik ya da Vaan gibi koktuğunu düşünüyorum, çünkü onların kanı onun içinde ve saf kıskançlıktan bir şeyleri ezmek istiyorum. "Kanım işe yarayacak mı?"

"Drakoni ile neredeyse aynı olduğunuza göre? Neden olmasın ki?" Ses tonu alaycı. "Kendini farklı görüyorsun ama aslında öyle değilsin, biliyorsun. Her neyse, bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. Jurik bunu yapmamı istemedi çünkü onu kaybedersen beni suçlayacağını düşünüyor." Ayağa kalkıyor ve Melina'ya endişeli bir bakış atıyor. "Ama içimden bir ses bir şey yapmazsan onu bu şekilde de kaybedebileceğini söylüyor. O yüzden siktir et."

O giderken hiçbir şey söylemiyorum, arkadaşı bir adım arkasında. Melina'ya kanımı ver. Ona bağışıklığımı ver. İşe yarayacak mı? Kulağa çok kolay geliyor. Ama ya benim kanım drakoni kanı kadar güçlü değilse ve başka birinin kanını almak zorunda kalırsa? Bu onun artık benim olmadığı anlamına mı gelir? Bu düşünce beni korkutuyor, ama onu kaybetme düşüncesi beni daha da korkutuyor.

Melina'nın yanağını okşuyorum. "Uyan, aşkım. Sana bir şey sormam gerek." Kim ve ne olduğunu değiştirmeden önce onun rızasına ihtiyacım var. "Uyan lütfen."

İnliyor, titriyor.

Onu yatıştırmak için parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Ben buradayım, aşkım. Sana sahibim. Benim için uyan."

Melina ateşinin içinde kaybolmuş gibi başını çeviriyor, hareketleri ağırlaşıyor ve kirpikleri hafifçe aralanıyor. Yine de bu beni memnun etmeye yetiyor ve bana odaklandığında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Çok yorgunum Azar."

"Biliyorum, kalbim. Sen hastasın. İlaç arıyoruz ama ben sana farklı bir tedavi uygulamak istedim." Gevşek elini elime alıp nemli avucuna öpücükler konduruyorum. "Kanımı seninle paylaşmama izin verecek misin?"

"Kan mı?" Anlayışsız bir şekilde bana bakıyor. "Neden kan?"

"Ejderha kanı iyileşmene yardımcı olabilir." Sonra her bir narin parmak ucuna öpücükler konduruyorum. "İşe yaramayabilir ama denememe izin verecek misin?"

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Elbette."

"Benim kanım olacak," diye uyarıyorum onu. "Sonunda bana aitmişsin gibi kokabilirsin." Ve hain, pek de Salorian olmayan sikim bu düşünceyle sertleşiyor. "İlerlemeden önce bilmeni istedim, senin için sorun

olmadığından emin olmak için." Yüzüne bakıyorum. "Senin rızan olmadan hiçbir şey yapmayacağım."

"Oh, bir değişiklik var," diye mırıldanıyor ve sesi yorgunluktan o kadar uyuşuk ki şaka mı yapıyor yoksa beni yaralamaya mı çalışıyor anlayamıyorum. Gözleri tekrar kapanıyor.

"Melina?" Onu nazikçe dikleştiriyorum, boynunu kucaklıyorum. Yüzüne bakıyorum ama sanki bana cevap vermek tüm enerjisini almış gibi. Yine de bilmeliyim. "Bu bir evet mi?"

Gözlerini tekrar açıyor ve başını sallamayı başarıyor.

Cesaretle onu göğsüme doğru çekip dik oturtuyorum. "Biraz yemek yiyebilir misin? Biraz su? Yemek yemelisin, aşkım."

"Yorgunum," diye itiraz ediyor ama birkaç lokma yemeyi başarıyor ve birkaç yudum su içiyor. Bir an sonra derin, kesik kesik bir öksürük onu sarsıyor, sesi ıslak ve nahoş. Hastalığı sanki ciğerlerine ilerliyormuş gibi geliyor ve bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Daha fazla dayanamayacağını düşünene kadar öksürüyor, öksürüyor ve sonra göğsüme yığılıyor, solunumu sığlaşıyor.

"Merak etme aşkım," diye fısıldıyorum ona. "Seni kurtaracağım. Ne pahasına olursa olsun."

Gary "serum" dediği şeyi yerleştiriyor. Kalın bir iğneyle kolumu deliyor, ince bir tüp diğer taraftan Melina'nın koluna bağlanıyor. Olabildiğince kıpırdamadan duruyorum, herhangi bir sorun belirtisi için Melina'yı izliyorum. Ona yardımcı olacaksa damarlarımdaki her damla kanın Melina'ya verilmesini istiyorum ama Gary kan gruplarımız uyuşmayabileceği için her seferinde sadece bir miktarın en iyisi olduğunda ısrar ediyor.

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim başka bir hayal kırıklığı olduğu.

Bütün gece Melina'yı izledim, bir değişiklik göstermesini bekledim. Kanımın ona yardımcı olup olmadığını bana söyleyecek bir tür ince fark. Sabah olduğunda Melina her zamankinden daha zayıf görünüyordu. Onu yemek için uyandırmaya çalıştığımda uyanmıyor. Kanımdan daha fazla verdi ama bir etkisi olup olmadığını anlayamıyorum. Çılgına dönüp tenini kokluyorum ama benim gibi kokmuyor bile.

Onu kurtarmaya çalışırken zehirliyor muyuz? Benim yerime bir Drakoni'ye mi ihtiyacı var?

Jurik'i ya da kızını aramak için düşüncelerimi dışarıya doğru itiyorum. *İlaç mı?* Umutsuzca gönderiyorum. *Bir şey bulabildin mi?*

Hiçbir şey, Jurik geri gönderiyor. *Hiçbir şey yoktu.*

Zihnime kendi isteğiyle dokunduğu için yaşadığım şok, çaresizlik tarafından çabucak yutuluyor. Melina'ma yardım edecek hiçbir şey yok. Dostum gözlerimin önünde ölüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Öfke ve çaresizlik içimde savaşıyor.

Elimden kayıp gitmesine izin veremem. Bu şekilde olmaz. Melina'nın yüzünü okşuyorum, yüz hatlarını ezberliyorum. Sonra asistanına dönüyorum.

"Daha fazla kana ihtiyacım var," diye hırlıyorum havada asılı duran Gary'ye. "Drakoni kanı. Benimki onun için yeterince iyi değil." Belki de Salorianların kanı Drakoni kanından daha zayıftır. Belki de sorun budur. "Gwen'i bul. Jenny'yi bul. Drakoni eşi olan herkesi. Onlara eşlerine acilen ihtiyacım olduğunu söyle. Melina'yı kurtarmalılar."

Gary tereddüt eder. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim-"

"*Yap şunu!*" Kükrüyorum. "Çözümlerle geri gelin ya da hiç gelmeyin!"

Geriye doğru sıçrıyor, acelesiyle bir tepsiyi deviriyor. Bir an sonra kapıdan dışarı fırlıyor ve kalbinin korkuyla çarptığını duyabiliyorum. Güzel. Çaresiz olduğumu anladı. Melina'yı kucağıma alıp güzel yüzüne bakıyorum. Gözlerimin önünde soluyor. "Sana başkalarının kanını vereceğiz," diye fısıldıyorum ona. "Kokun değişse de umurumda değil. Jurik, Mhal ve Vaan kokuyor olman umurumda değil. Sadece yaşamanı istiyorum."

Bu sözleri söylerken bile yalan söylüyor oluyorum. Onun yaşamasını istiyorum. Yaşamasını her şeyden çok istiyorum. Ama gün geçtikçe büyüyen vahşi, sahiplenici yanım onun başka bir erkek gibi kokması düşüncesinden nefret ediyor. Onun gibi kokacak, benim gibi değil.

Ona ateşlerimi vermezsem. Özümü ona akıtmazsam ve onu eşim olarak alıp zihinlerimizi sonsuza dek birleştirmezsem.

Bu fikir aklımdan geçtiği anda, dişlerim şok edici bir şekilde uzuyor. Şehvet sistemimde kaynıyor ve homurdanarak hasta eşimin üzerine eğilip onu kendime doğru çekiyorum. İçimdeki ejderha parçası bunu istiyor, acı verici bir şekilde. Düşüncesi bile aklımı başımdan alıyor.

Başkasının kanını içecekse, benim ateşimi de içsin.

Tereddüt etmiyorum. Bu süreçte kendimi kaybetsem bile Melina'ya sahip çıkmalıyım. Onu benim olarak damgalamalıyım. İçimdeki o vahşi, evcilleşmemiş parça bunu istiyor.

Eşimin başını eğerek boğazını ortaya çıkarıyorum ve dişlerimi derinlerine batırıyorum. Zehir dişlerimden taşarak delinmiş derisine akıyor. Altımda titriyor, inliyor ve ben onu sahiplenirken içimden sıcak bir mutluluk akıyor. Sikim sarsılıyor ve sonra boşalıyorum, tohumum kalın ve sıcak, pantolonumu tenime yapıştırıyor. Hiç böyle bir coşku hissetmemiştim. Böylesine çılgın bir vahşilik. Düşüncelerim Melina ve sadece Melina. Kokusu her yerde ve ben kendi kokumla onun zihnini dürtüyorum. *Sen benimsin*, ona sesleniyorum. *Eşimsin. Her şeyimi al! Bana katıl. Seni sevmeme izin ver.*

Lütfen.

İçimde bir zevk ürpertisi daha dalgalanıyor ve Melina'nın kanı dilime değiyor. Tadı saf vahşilik ve drakoni tarafımı çılgına çeviriyor. Düşüncelerim kabarıyor, şiddetli ve yoğun ve eşimi serbest bıraktığımda, onun yerini almak için başka düşünceler akın ediyor.

Çok fazla koku var. Yüzlerce insanın kokusu. Çürüme kokusu. Su kokusu. Böceklerin. Çamur. Ejderhalar. Her şeyin.

Sesler her yerde. İnsanlar konuşuyor, gülüyor. Bir çocuk ağlıyor.

Düşünceler, çocuklar. Diğer drakonilerin dilek dokunuşları... ve Yarık'taki şey.

Her şey üzerime çöküyor ve kendimi bu çılgınlığa kaptırıyorum.

CHAPTER

OTUZ DÖRT

MELI NA

Her şey ağrıyor.

Gerçekten her şeyi. Yatağımda uzanıyorum, bayat ter kokusu - kendi terim- etrafımdaki havayı tütsülüyor. Saçlarımın kokusunu alabiliyorum.

battaniyeler ve uzaktan sıcak çorba kokusu alabiliyorum. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettiren bu koku ilk kez kusma isteği uyandırmıyor. Bu iyiye işaret.

Her şeyin acıması çok kötü. Kirpiklerim acıyor. Gözeneklerim acıyor. Kafa derim ağrıyor. Boynumun bir tarafı özellikle hassas. Parmak uçlarım bile ağrıyor, sanki uykumda durmadan bir şeyleri dürtüyormuşum gibi. Bir kaşın bile acıması inanılmaz. Yani, bu oldukça etkileyici bir başarı.

Sessizce uzanıyorum, gözlerimi açamayacak kadar yorgunum. Bu, uzuvlarıma ağırlıklar bağlıymış gibi hissettiğim öncekinden biraz daha farklı bir yorgunluk. Yine de acelem yok. Sessizliğin tadını çıkarıyorum, yüzümde serin bir esinti hissediyorum ve vücuduma garip bir huzur doluyor.

Bir yerde bir kapı açılıyor.

"O nasıl?" diye fısıldıyor bir kadın.

"Sanırım daha iyi," diye fısıldıyor bir başkası. "Ondan bir iz var mı?" "Hayır. Umarım yakında kendine gelir."

Kaşlarımı çattım. Kimden bahsediyorlar? Bir gözümü açıp başımı çeviriyorum ve bu basit hareketin ne kadar çaba gerektirdiğine şaşırıyorum. Rachel kapının girişinde duruyor, Jenny de elinde bir kitapla yanıma oturuyor. Yanımda bir kase çorba ve biraz su var ve boğazım birden çöl gibi oldu. *Çok* susamıştım. Konuşmak için ağzımı açıyorum... ve onun yerine mırıldanıyorum.

Bu onların dikkatini çekti. Hem Jenny hem de Rachel yüzlerinde parlak gülümsemelerle bana dönüyorlar. "Aman Tanrım," diyor Jenny heyecanla. "Uyanmışsın!"

"Su," diye idare ediyorum. "Biraz su alabilir miyim?"

"Tabii ki!" Jenny bardağı kapıyor ve Rachel yanıma gelip yastıkları kabartarak oturmama yardım ediyor. Ne kadar zayıf olduğuma ve dik oturmak için ne kadar çaba sarf etmem gerektiğine bir kez daha şaşırıyorum. Ama Jenny ılık suyu dudaklarıma götürüp küçük yudumlarla içmeme yardım ediyor ve bu hayatımda tattığım en güzel şey oluyor.

Susuzluğum giderildiğinde, tekrar gözlerimi kapatarak yastıkların üzerine uzanıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bize teşekkür etme. Sadece iyileştiğini gördüğümüz için mutluyuz," diyor Jenny, sesi tatlı. "Bir süre için bizi gerçekten endişelendirdin."

Bunun üzerine gülümsemeyi başardım. Hafızam bulanık ama içimden bir ses birkaç günden daha uzun süredir hasta olduğumu söylüyor. Geçmişte de grip olmuştum ama Yarık'tan sonra ve ilaçsız hiç olmamıştım. Hayal ettiğimden de kötüydü ve hastalarıma karşı yeni bir sempati duymaya başladım. İnsanların bana et suyu içirdiğini, ağız dolusu çorba içmem için beni uyandırdıklarını hayal meyal hatırlıyorum. Son zamanlarda bu puslu düşünceler kadınlara ya da Gary'e aitti, ama daha önce... hepsi Azar'dı. Yüzünde endişeli bakışlar olan Azar, ben titrerken bana sıkıca sarılan Azar, kulağıma mırıldanarak onun için ne kadar önemli olduğumu ve ölmeme izin verilmediğini söyleyen Azar. Onu rüyamda görmediğimden tam olarak emin değilim, sadece battaniyemde onun hafif kokusunu alabiliyorum. "Ne zamandır hastayım?"

Jenny bir an durur, düşünür. "Sanırım bir hafta. Uzun bir yol oldu."

Vay anasını. Bütün bir haftayı mı kaybettim? Bu neden bu kadar yorgun olduğumu açıklıyor. "Bana baktığın için teşekkürler. Seni Gary mi getirdi?"

Jenny'nin gülümsemesi hala parlak. Çorba kâsesini eline alıp karıştırıyor. "Aslında hayır, Rachel ve ben Azar gittikten sonra yardım etmeye başladık. Gary meşguldü, biz de beslenme aralarında yardım ediyoruz. Gwen de geliyor." Bana doğru baktı. "Çorba ister misin? Yoksa bu çok mu erken olur?"

"Çorba kulağa iyi geliyor," diyorum ve ağzıma biraz kaşık atmak için karyolanın kenarına geldiğinde rahatlıyorum. Bunu kendim yapacak enerjim olduğunu sanmıyorum. Birkaç ısırıktan sonra, "Azar... gitti mi?" diye sormayı başarıyorum.

Dudağını ısırıyor ve Rachel'a bakıyor.

Rachel o açık sözlü üslubuyla, "Ona söylesem iyi olur," diyor.

"Bana ne söyleyeceksin?" Endişeyle soruyorum. Azar yine düşüncelerime dalıyor, kıyafetlerini çıkarıp bana sardığını. Yüzünü boynuma gömüyor. *İyi olacaksın. Bunu da atlatacaksın. Sen güçlüsün.* Kendi başıma kalkamayacak kadar güçsüz olduğumda elimi tutup banyoya gitmeme yardım edişini. Hastalığım sırasında Azar'la ilgili o kadar çok belirsiz anım var ki... Gözümün önünden geçenler ve konuşmalardan kesitler... Ama hepsi de hoş şeyler. Ona karşı taşıdığım öfkeli meşale yok oldu. Belki de öfkemi dindirmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı ve onun benimle ilgilendiğini bilmek

İyi bir adam olmasa bile bana karşı iyi olabileceğini anlamama yardımcı oldu.

"Azar gece gündüz seninleydi," diyor Jenny, açıkça haberi yumuşatarak. "O kadar sadık bir bakıcıydı ki-"

"Bunu biliyor Jenny," diye araya girdi Rachel. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Jenny'nin gülümsemesi biraz fazla parlaklaşıyor. "İyileşmediğin zaman, sana bir drakoniden kan nakli yapma fikri aklımıza geldi. Shreveport Kalesi'nde hasta olan bazı insanlara yardımcı oldu. Azar sana birkaç kez kan verdi. Hemen işe yaramış gibi görünmüyordu, bu yüzden diğer drakonilere bir imdat çağrısı gönderdi ve başka birinin gelip sana kan vermesi için yalvardı. Buraya geldiğimizde gitmişti. Gary buradan sendeleyerek çıktığını ve dışarı adımını atar atmaz bir ejderhaya dönüştüğünü söyledi."

Azar... ejderhaya mı dönüştü? Drakoni gibi mi? "Vay anasını. O iyi mi?" "Harika bir soru," diyor Rachel. "Hiçbir fikrim yok. Onu birkaç kez

O soluk altın rengiyle gökyüzüne bakıyor ama deliliğe kendini tamamen kaptırmış durumda. Onunla konuşmaya çalışan hiç kimseye cevap vermiyor." Bakışları keskinleşiyor. "Bu konuda bir şeyler yapabilirsin ama önce iyileşmen gerek."

Oh.

Zavallı Azar'ım. Form değiştirirse kontrolünü kaybedeceğinden çok korkuyordu ve şimdi en kötüsü oldu. Ve bu, iyileşmemden -ya da iyileşmememden- dolayı çok üzgün olduğu için oldu. Damarlarımda drakoni kanı dolaşıp dolaşmadığını anlayamadan ellerimi inceliyorum. Parmaklarım ince görünüyor ama benimkilere benziyorlar. "O zaman bana da mı başka biri kan verdi?"

Jenny başını sallayarak bana bir kaşık çorba daha uzatıyor. "İronik olan da bu. Kimsenin buna ihtiyacı yoktu. Sanki Azar patladı ve sen o gece iyileştin. O delirdi ama buna gerek bile kalmadı."

KLİNİKTE, karyolama sıkışmış bir şekilde dinleniyorum. Gücümün yerine gelmesi biraz zaman alıyor ama düşündüğüm kadar uzun sürmüyor. Gary'nin ölmek üzere olduğuma ikna olmasına rağmen şaşırtıcı derecede iyi hissediyorum. Damarlarımda ejderha kanı varmış gibi hissetmiyorum ama yine de ateşim var. Gary bunu anlayamıyor.

Benim şüphelerim var.

Boynumdaki hassas noktayla başladı ve nihayet kalkıp aynaya bakabildiğimde, yakamla gizlenmiş bir ısırık izi gördüm. Ne zaman elimi ısırık izinin üzerine sürsem, vücudumda sıcak bir zevk ürpertisi hissediyorum. Bu Azar'ın bana kan vermeye çalışması mıydı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu? Başka bir zaman, Azar'ın sesini duyduğumda yatakta uzanmış, uykuya dalmıştım. En azından onun sesi olduğunu düşünüyorum. Kafamdaki düşünceler saçmalıklarla dolu, ateş ve mavi gökyüzü tekrar kaybolmadan önce zihnimde titreşiyor. Aynı şey günün ilerleyen saatlerinde tekrar oluyor ama o da aynı hızla kayboluyor.

Ben uyurken bir şey oldu. Biliyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Yine de beni Azar'a bağlayan bir şey. Onu duymamı sağlayan bir şey. Kendimi iyi hissetmeme rağmen daha fazla yanmama neden olan bir şey, Gary'yi tüm termometrelerimizin düzgün çalışmadığı konusunda endişelendiriyor.

Cevaplara ihtiyacım var. Bir dahaki sefere drakoni ile çiftleşen kadınlardan biri beni ziyaret ettiğinde, onlara bildiklerini soracağım. O zamana kadar dinleniyorum, gücümü koruyorum ve Azar'ın zihninin benimkine kısa bir dokunuşunu daha dikkatle dinliyorum.

Gwen ertesi gün kucağında Tunjozefren ile geldi. "Özür dilerim," dedi nefes nefese, karşımdaki sandalyeye kayarak. "Gelip seni kontrol etme sırası Jenny'deydi ama Michaelandrew bütün gece kâbuslar gördü ve bebek ağladı. Onun yerine benim gelmemi istedi." Yıpranmış bir iç çekişle sandalyeye çöktü ve oğlunu kucağına oturturken bana gülümsedi. "Yine de iyi görünüyorsun."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye itiraf ediyorum, doğrulup karyolada bacak bacak üstüne atıyorum. "Hâlâ biraz yorgunum ama sanırım bu da yakında geçecek."

"Olacak," diyor Gwen kendinden emin bir şekilde. "Sadece yemek yemeli ve gücünü geri kazanmalısın. Diğer odada yiyecek var. Sana biraz getirmemi ister misin?"

Hayır demek dilimin ucunda, çünkü o yemek hastalar için, ama... Ben de bir hastayım. Başımı sallıyorum ve o da hemen Tunjozefren'i bana verip kucağıma oturtuyor. Bana bakan iri, altın rengi bebeğe bakıyorum. Gwen'den çok Vaan'a benzediğine karar veriyorum. Babasının altın tenine ve dönen drakoni gözlerine kadar çoğu özelliğine sahip. Gwen'in dolgun ağzını ve saçlarının dokusunu almış. Yumruklarını sallayarak bana sakızlı bir gülümseme veriyor ve ben de bu manzara karşısında kıkırdıyorum. Kucağımda sıcacık, ağır ve tatlı duruyor.

doğduğunda ne kadar küçüktü. Şimdi sağlıklı ve şişman, her geçen gün büyüyor.

Gwen bir süre sonra elinde mısır ekmeği ve bir bardak suyla döndü. Bana bir dilim ikram ediyor ve yiyebilmem için oğlunu kucağımdan geri çekiyor. Yemeği kemiriyorum ve onu bir kez daha kendisine yaslarken yüzündeki mutlu ve dingin ifadeyi izliyorum. Sadece birkaç ay önce Gwen'in yeni hamile olduğuna inanmak zor. Drakoni'lerin gebelik süreleri insanlarınkinden daha hızlıdır ve doğum yapmadan önce üç aydan daha uzun süre hamile kaldığını sanmıyorum. Ama yine de drakonilerde pek çok şey farklıdır. Azar'ı ve ona ilk dokunduğumda tohumunun beni nasıl yaktığını düşünüyorum...

Ve durun. Neden bunu daha önce bir araya getirmedim? Gwen nasıl Vaan'ın bebeğine sahip oldu? Vücutları bu kadar yanıyorsa Jenny nasıl Mhal'ın ve Rachel Jurik'in bebeğine sahip oldu? Aralarında bir şeyler değişmiş olmalı. Yüksek ateşimi ve boynumdaki ısırığı düşünüyorum. "Sana özel bir şey sorabilir miyim?"

Gwen bana şaşkın bir bakış attı. "Tabii ki."

"Vaan'ın bebeğini nasıl doğurdun? Onun vücudu seninki için çok sıcak değil mi?"

Kaşları havaya kalkıyor ve sonra bana spekülatif bir bakış atıyor. "Azar sana ateşi paylaşmaktan hiç bahsetmedi mi? Siz bunu yapmadınız mı?" Kafam karışmış bir şekilde başımı salladığımda yavaşça başını sallıyor. "Peki, tamam. İnsanlar drakoniler kadar ateşli değil. Doğru düzgün seks yapabilmemiz için Vaan'ın bana ateşini vermesi gerekiyordu. Eşine ve sadece eşine verdiği bir ısırık. Onun özünden, yaşayan büyüsünden bir parça paylaşıyor ve drakoni ile eşi arasında bir bağ yaratıyor. İnsan olmama rağmen Vaan'ı artık kafamın içinde duyabiliyorum." Bebeğini kucağında kaydırıyor ve sonra bir elini şakağına götürüyor. "O benim zihnimde, ben de onunkindeyim. Birbirlerine bu şekilde bağlanıyorlar, değil mi?"

Bunu biliyordum. Ya da bir kısmını. Zihinsel bir bağ olduğunu biliyordum. Azar'ın insan dişilerin drakoni erkeklerle bağ kurması konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedeni buydu. "Vücudunu da ısıtıyor mu?"

Başını sallıyor. "Isırıldıktan sonra vücut ısısı sorun olmaz. Ve bir kez çiftleştiğinizde eşiniz gibi kokarsınız, bu yüzden diğer drakoni erkekleri sizi görmezden gelir." Kuru mısır ekmeğini yerken sessizim. En sevdiğim yemek değil ama yemek bu ve After'da seçici olmamayı öğrendim. Çiğniyorum, çiğniyorum ve Azar'la olan ilişkimi düşünüyorum. Bana asla bir ısırık vermedi. Kendini benimle hiç paylaşmadı. Bunca zaman birlikte olamayacağımızı düşündüm.

penetratif seks yapabilirdik. Sadece bana ısırığını vermek istemedi. Bu...acıtıyor.

Bu acının üzerinde ne kadar uzun süre otururum, o kadar az mantıklı geliyor. Azar'ın beni sevdiği çok açık. Hastayken bana sarıldı, iyileşmem için yalvardı. Bana inat olsun diye ısırığını, yani senedini vermediğini sanmıyorum. İşin içinde başka bir faktör olmalıydı. Sonra aklıma geldi.

Onun sırları. Drakoni'lerin istekleri dışında tutulduklarını bilmemi istemedi.

Bu yüzden bana ateşlerini vermedi. Bu, zihinlerimizi paylaştığımız anlamına gelirdi ve onaylamayacağımı bildiği halde bunu benimle paylaşmaya hazır değildi. Bu acımı biraz olsun hafifletti ama yine de neden şimdi bana ısırığını verdiğini anlayamıyorum. Beni öyle ya da böyle kaybedeceğini mi düşünüyordu? Boynuma dokunup hoş bir his veren noktayı ovuyorum. Yoksa artık saklayacak başka bir şey mi kalmamıştı?

Ve benim için o kadar çılgına dönmüştü ki şekil değiştirdi ve zihninin kontrolünü kaybetti. Ya da belki de ısırık onun vahşileşmesine, ejderha tarafına teslim olmasına neden oldu. Her iki durumda da, sanki kaçırdığım parçalar yerine oturuyor gibi hissediyorum. Bir şekilde, ısırığı biliyordum. Drakoni ve eşi arasında bir tür bağ olduğunu biliyordum, onları sakinleştiren bir şey. Hamileliklerin gerçekleşmesini sağlayan bir şey. Ama kendi dünyama o kadar dalmıştım ki, o şeyin ne olduğunu ve Azar'ın neden bana vermediğini sormak için hiç durmadım.

Ama ben ölürken verdi. Sanki çok geç olmadan bana sahip çıkmak istiyormuş gibi. İşin rıza kısmını *düşündüm* ama ona beni hayatta tutmak için elinden geleni yapmasını söyledim. Belki de ısırığın bununla bir ilgisi vardı. Belki de sistemimdeki Drakoni kanını harekete geçirdi. Kim bilir. Tamamen farklı bir biyolojiyle karşı karşıyayız ve insan biyolojisine dair cevaplarım yok denecek kadar az.

Ama ben daha iyiyim. Ben daha iyiyim ama Azar değil. Dudaklarımı yalıyorum ve Gwen'e bakıyorum. "Sanırım Azar bana ateşlerini verdi ve bu onu dönüştürdü."

Şaşırmış gibi görünmüyor. Yavaşça başını sallıyor. "Doğrusu bunca zamandır sende olduğunu sanıyordum. Ama belki de bu yüzden kontrolünü kaybetti. Belki de bir eşe sahip olmak için Salorianların görmezden gelmek için çok uğraştığı tarafına dokunması gerekiyordur." Bana düşünceli bir bakış attı. "Sanırım asıl soru, şimdi ne yapacağın?"

Boynumdaki o noktayı ovuyorum, düşünüyorum. Eğer zihinsel bir bağlantımız varsa, ona ulaşabilirim. Ejderhaya dönüşmüş olmasına rağmen onunla konuşabilirim.

Aklımda hiç şüphe yok. "Onu geri getireceğim."

Ve sonra bana düşüncelerini göstermesi için ısrar edeceğim, böylece bana söylemediği başka bir şey olmadığından emin olabilirim.

Kendimi bir yere gidecek kadar iyi hissetmem için bir iki gün daha geçmesi gerekiyor. Yatakta dinleniyorum, önüme konan tüm yemekleri yiyorum ve Gary ile hastaları ve klinik işlerini konuşuyorum. Hastalığım onu ve Alma'yı öne çıkmaya zorladı ve işleri harika bir şekilde yürütüyorlar. Her zamankinden daha fazla hasta alıyoruz ama işler yeterince yolunda gidiyor. Bu beni cesaretlendiriyor. Bu, Azar'ı bulmak ne kadar sürerse sürsün bir ya da iki haftalığına buradan ayrılabileceğim ve Fort Dallas halkına bir şekilde zarar verdiğim konusunda endişelenmeyeceğim anlamına geliyor.

Kendimi normale dönecek kadar güçlü hissettiğimde, yerleşkeye ve Azar'ın odasına gidiyorum. Aylardır buraya gelmemiştim ama bıraktığım gibi görünüyor, yatağa kadar, yanımda iki yastık var, tam istediğim gibi. Elbiselerim dolapta, mücevherlerim tuvalet masasının üzerinde, sanki dönmemi bekliyormuş gibi. Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor.

Önce onu eve ve kendine getireceğim, diyorum kendi kendime, sonra aramızda neler olduğunu anlayabiliriz.

En sevdiğim sarı elbisemi, daha mantıklı kıyafetlerimi ve sağlam ayakkabılarımı yanıma alıp mutfağa gidiyorum. Beni tekrar gördükleri için heyecanlı ve Azar için endişeli olan personelle kucaklaşarak birkaç dakika geçiriyorum. Azar'ın yokluğunda en büyük sorunlarla Daniels adında bir milis ilgileniyor ama personel onun geri dönmeyeceğinden endişeli.

Aşçı bana bir torba yemek hazırlarken, "Bazı günler huysuz oluyor," diyor. "Ama bize karşı çok iyi ve hiç aç kalmıyoruz. Hepimizin bir işi olmasını, yiyecek ve barınacak bir yer bulmamızı sağlıyor. After'da bundan daha fazlasını isteyemezsin." Şimdi ağzına kadar dolu olan çantayı bana uzattı. "Git ve bu kale tekrar yıkılmadan önce onu eve getir."

Ona teşekkür edip barakalara doğru ilerliyorum ve Daniels'ı bulana kadar birkaç dakika onu arıyorum. Bir sürü işle uğraşıyor, insanları yönlendiriyor ve bir başkasıyla envanteri gözden geçiriyor. Ona bir bisiklete ve bir tabancaya ihtiyacım olduğunu söyleyecek kadar uzun süre ara veriyorum. Soru sormuyor, beni levazım subayına götürüyor ve kısa bir süre sonra

Fort Dallas'ın kapılarına on vitesli bir bisiklet ve belimde bir silahla gittim.

Kapı görevlilerinden biri beni durdurdu. "Hanımefendi, eskort olmadan kapıdan ayrılmak güvenli değil."

"İyi olacağım," diyorum ona. "Bırakın geçeyim. Bu bir emirdir."

Diğer görevliyle bakışıyor ama sonra kapıyı açıp geçmeme izin veriyor ve yıllar sonra ikinci kez kalenin dışına, bu kez yere iniyorum.

Her şey hatırladığımdan çok farklı görünüyor. Eskiden burası, sokakları sıralayan, birbirine sıkışmış binalardan başka bir şey değildi. Ara sıra bir refüjde ya da kaldırımda dekoratif bir ağaç olurdu ama hepsi asfalt ve metaldi. Şimdi dışarı baktığımda, en yüksek olanlar hariç binaların çoğu yıkılmış ve her yerde ağaçlar ve otlar büyüyor. Eteklerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp bisikletle caddeden aşağı iniyorum, sincapların yarışarak geçişini izliyorum ve uzakta bir geyik sürüsü görüyorum. Nedense boğazım düğümleniyor.

Dünyanın yeniden güzel bir yuva olma şansı var. Sadece oraya ulaşmamız gerekiyor.

Dallas Kalesi'nden uzaklaşıp bozuk sokaklarda bisiklet sürmeye başladım. Betonda büyük çatlaklar var ama otoyolların çoğu çok kötü görünmüyor, bu yüzden birine giriyorum ve yola çıkarken kırık dökük arabalardan kaçıyorum. Azar'ı nasıl bulacağımı bildiğimden tam olarak emin değilim ama Gwen kokumu aldığında onu takip edeceğine dair beni temin etti.

Bu yüzden elimden geldiğince büyük bir koku izi bırakmaya kararlıyım.

Güneş ışığının tadını çıkararak bir süre otoyolu takip ediyorum. Dün gece banyo yapıp saçlarımı yıkadım ve şu anda sıkı bir örgüyle bağlılar. Kendimi iyi hissediyorum. Ara sıra uzaktan bir ejderha görüyorum ama asla yaklaşmıyorlar ve ben de korkmuyorum. Gwen'in dediği gibi, çiftleşmiş bir dişi olarak kokum ilgilerini çekmiyor, bu yüzden beni görmezden geliyorlar. Kuzeye doğru birkaç saat bisiklet sürdükten sonra otoyoldan çıkıp doğuya doğru ilerliyorum. Akşama doğru, bacaklarım yanmaya başladığında güneye yöneliyorum. Azar'ın dikkatini çekmek için şehrin etrafında devasa bir tur atmam gerekirse atarım. Kaleye yakın olduğunu biliyorum. Arada sırada ondan, hayatta olduğunu bilmeme yetecek kadar, başıboş düşünceler alıyorum.

Şimdi sadece kokumu bulması ve beni hatırlaması gerekiyor.

O gece bisikletimi kırık dökük bir minibüse park edip çatısına tırmanıyorum. Bu beni yılanlardan ve vahşi köpeklerden koruyacak. Azar'ın evinde kıvrılıyorum.

Cüppeler -her ihtimale karşı onun için yedek kıyafet hazırladım- ve yıldızları seyrediyorum. Şehrin ışıkları onları karartmadığı için çok parlaklar. Ne yazık ki, Yarık da çok parlak ve sinir bozucu, kenarları yeşil ve hastalıklı bir şekilde titreşiyor. Hayal mi görüyorum yoksa eskisinden daha mı büyük görünüyor? Eskisinden biraz daha parlak mı titreşiyor?

Tanrım, umarım değildir.

Azar, zihinsel olarak sesleniyorum. *Azar, eğer oradaysan, bana geri dön. Konuşmamız lazım.*

Sessizlikten başka bir şey yok.

Ertesi sabah her yerim ağrıyordu. Sert bir minibüsün üstünde uyumak insana bunu yapar. Berbat bir uykuydu çünkü böcekler sürekli üzerime konup beni ısırıyordu. Kesinlikle bir kampçı olmadığıma karar verdim. Pedal çevirmekten bacaklarım da ağrıyor ve bisikletin üzerine tekrar tırmanıp devam etmek için her şeyimi harcıyorum. Ugh. Bunu çok iyi düşünmemiştim. Yavaşça pedal çevirmeye başladım, bacaklarımı esnetiyordum. Dikkatimi dağıtan düşüncelerin ilk dalgasını aldığımda belki bir saat bisiklet sürüyorum.

MAYIN.

Ayaklarım betona basarken kayarak durdum ve havaya baktım. Bu düşünce kafamda yanıp sönen çeşitli görüntülerle, yanmış binalar, alevler ve delilikle birleşti. Kan ve kokular ve temiz hava, hafif, baştan çıkarıcı *eş* kokusuyla karışıyor.

"Azar?" Umutla sesleniyorum. "Yakınlarda mısın?"

Bu bir yanıt getirmediğinde, kelimeleri düşünmeyi ve onları dışarı yansıtmayı deniyorum, ancak yanıt yok. Belki de zihnimle konuşma işini yanlış yapıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde biraz daha pedal çevirdikten sonra kırık bir üst geçide geldiğimde duruyorum. Üst geçit yolu kapatıyor, hava koşulları nedeniyle tamamen parçalanmış ve yukarıda, betondan inşaat demiri parçaları çıkıyor. Aşağıda, benim seviyemde, büyük enkaz parçalarından başka bir şey yok. Tamam, o tarafa gitmiyorum.

Bisikletime geri dönüyorum, geri dönmeye kararlıyım, o sırada bir başka vahşi düşünce patlaması beni vuruyor.

Dostu

m.

Koku.

MAYIN.

Sertçe yutkunuyorum, odaklanmaya çalışıyorum. Azar'ın düşünceleri o kadar kaotik ve o kadar yakın ki, bana doğru patladığında neredeyse beni bisikletimden düşürüyordu. Dikkatlice inip bisikleti güvenli bir yere taşıyorum, tenim farkındalıkla karıncalanıyor. Çantamı alıp omzuma atıyorum, eteklerim esintide hışırdıyor. Azar'ın sevdiği elbiselerden birini bilerek giydim, bisiklete binmesi kolay olduğu için değil, hafızasını canlandırmasını umduğum için. Ama gördüğüm görüntüler Azar'a ait değil. Herhangi biri olduklarından emin değilim.

Bu onun sesi, ama... bu *o* değil ve bu endişe verici.

Otoyolda birkaç adım atıp etrafıma bakıyorum. Sanki izleniyormuşum gibi hissediyorum ama harabelerin bu kısmında kimse yaşamıyor. Burası endüstriyel bir alan, normal çöpçülük için bile iyi değil. Sakin kalmaya çalışarak Azar'ı düşünüyorum ve yolda ilerlerken düşüncelerimi onunla dolduruyorum.

Kaotik düşüncelerin bir başka patlaması kafamdan geçerek beni sendeletiyor. Kendimi tutuyorum ve gökyüzünü tarayarak yukarı bakıyorum. Uzakta, yaklaşmakta olan soluk, beyaz-altın bir leke var. Azar. O olmalı. Göğsümde heyecan dalgalanıyor ve ona doğru birkaç adım atıyorum, ne kadar mutlu hissettiğime şaşırıyorum. Onun geri döndüğünü görmek bile bana neşe veriyor. Böyle bir umut. Ben hastayken bana ne kadar şefkatle sarıldığını düşünüyorum ve onu sevmemeye çalıştığımı biliyorum ama başaramıyorum. Bir süredir kalbimi sıkıca pençeleri arasına almış durumda. Sadece ona tekrar güvenebileceğimden emin olmam gerekiyor.

Ejderha gittikçe yaklaşırken yüzümü yukarı kaldırarak izliyorum. Korkutucu derecede büyük ve o kadar hızlı uçuyor ki biraz endişelenmeye başlıyorum.

Yavaşlamıyor.

Elimi gözlerime götürüp sabah güneşinin altında ejderhaya bakıyorum. Bu mesafeden neredeyse diğer tüm drakonilere benziyor, ama zihnimi işgal eden sürekli saçmalık ve vahşi, düzensiz düşünceler bana onun o olduğunu söylüyor. Eğer bir şey varsa, hızlanıyor ve avına saldırmak üzereymiş gibi büyük drakonik kafasını indirdiğinde, farkındalıkla derim titriyor ve kaçma dürtüsü içimde alevleniyor.

"Azar," diye sesleniyorum ejderha son hızla alçalırken. *Kaçma*, diyorum kendime. *Koşma*. Onun av güdüsünü harekete geçirmek istemiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve tamamen hareketsiz kalıyorum, ejderha bana doğru dalışa geçip havada yükselirken çantamı kavrıyorum.

MAYIN.

Bir hava ve toz patlaması yüzüme çarpıyor, saçlarımı ve elbisemi çılgınca savuruyor. Düşünceleri -tüm düzensiz saçmalıkları- kafama doluşurken kıpırdamadan duruyorum. Varlığımın onu sakinleştirmesi gerekmiyor mu? Onu gerçekliğe döndürmesi gerekmiyor mu? "Buradayım," diyorum sakince. "Buradayım, Azar."

Gözlerimi açıyorum ve ejderhanın devasa kafası benimkinden birkaç santim ötede, gözleri tamamen siyah.

Oh. Ürkek bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum ama Azar'ın şaşkınlığımı anladığını söyleyebilirim - gözleri anlık bir renkle parlıyor ve düşünceleri heyecanla yarışıyor. Tamam, *kesinlikle* av dürtüsünü harekete geçiremem. "Buradayım," diyorum kolumu dikkatlice ona doğru uzatarak. "Ben buradayım. Kokla beni. Eşini kokla. Benim, Melina."

Büyük ejderhanın kanatları titriyor ve onları sırtına yaslıyor, kuyruğu tedirginlikle çırpınıyor. Eğiliyor ve burnunu kolumda gezdiriyor, ağzı o kadar büyük ki tüm vücudumu tek bir yudumda yutabilir. Muhtemelen yapmamam gerekse de, gözlerimi tekrar sıkarak kapatıyorum çünkü o kadar büyük ki korkutucu.

"Benim," diyorum tekrar, sabit durmaya kararlıyım. "Melina. Kokumu biliyorsun, değil mi?"

Yanıt yok ve artık ejderhanın nefesini kolumda hissetmiyorum. Dikkatlice tek gözümü açıyorum ve Azar'ımın sevgili, tanıdık yüzüne bakıyorum. Saçları daha önce hiç görmediğim kadar vahşi ve karışık, vücudu çıplak ve dişleri açılmış, dişleri şişmiş. Ama o insan formunda ve benim Azar'ım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarına atılmadan önce boğuk bir rahatlama hıçkırığı çıkarıyorum.

"Çok endişelendim," diye nefes alıyorum, kollarımı beline doluyor ve yanağımı göğsüne bastırıyorum. "Seninle iletişim kuramadıklarını söylediler. Yanıt vermiyormuşsun."

Azar kollarımda hareket etmiyor. Düşünceleri karmakarışık bir şekilde dönmeye devam ediyor ve ona bakmak için geri çekildiğimde gözleri hâlâ tamamen siyah.

"Azar?" Ben soruyorum.

Büyük, pençeli bir el saçlarıma batıyor ve Azar örgümü kavrayıp büküyor, gözleri vahşi bir şekilde bana bakıyor. Eğiliyor, derin nefes alıyor ve kokumu içine çekiyor.

Benimkini.

Kelime kafamda yeniden alevleniyor ve onunla birlikte bedenim de karşılık veriyor. Kalçalarımın arasında ısı titreşiyor ve Azar'ın gelmeyebileceği aklıma geliyor

Bu çiftleşme bağıyla ilgili daha sert önlemler almazsam. Onunla gerçekten çiftleşmek gibi. Her yönden onun olmak.

"Buradayım," diye fısıldıyorum, uzanıp elbisemin ince spagetti askılarından birini çekiştiriyorum ve omzumdan aşağı indiriyorum. "Eşin burada."

Göğsünün derinliklerinde gürlüyor, sesi vahşi ve belirgin bir şekilde drakoni. Azar tekrar eğiliyor, ısırık izini derin derin içine çekerken burnu boğazıma sürtünüyor ve içimde zevk kıvrımları oluşuyor. Diğer elini tutuyorum

-dikkatlice, dikkatlice- ve göğsüme yerleştir.

Arkadaşım hemen elbisemin tüllü kumaşından bir avuç kapıyor ve vücudumdan ayırıyor.

"Tamam o zaman," diye fısıldıyorum. "Sert mi olmak istiyorsun? Ben de sertliği severim."

Bir elimi kaldırıp akan, karmakarışık saçlarından bir avuç tutuyorum ve çekiyorum. Sert değil, sadece dikkatini çekecek kadar. Gözleri parlıyor ve düşüncelerinde sıcaklık dalgalanıyor. Bu hoşuna gitmişti. Eğilerek başımı tekrar geriye itiyor, sonra yüzünü boğazıma sürtüyor. Azı dişleri derimi sıyırıyor, alay ediyor ve bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum. Bir tehlike sınırı var ama aynı zamanda Azar'ın bana zarar vermeyeceğini hissediyorum. Ben onun eşiyim. Sadece sert oynuyor.

Bir an sonra elbisemden bir avuç daha koparıyor, sonra askıları kopuyor ve her şey ayaklarıma doğru savruluyor. Bir çift külot ve botlarımdan başka hiçbir şey olmadan sokakta duruyorum ve bana yukarıdan aşağıya bakarken burun delikleri alevleniyor. Dişleri tekrar boğazımı tırmalarken saçlarını çekiştiriyorum. "Kim olduğumu hatırlıyor musun?" Nefes nefese kaldım. "Beni hatırlıyor musun?"

Benim, diye mırıldanıyor kafamın içinde, karanlık ve tehlikeli.

Bu doğru. Seninki.

Azar homurdanıyor ve bunu duyduğunu fark ediyorum. Düşüncelerimi duymuş. Beni kendine doğru çekiyor, pençeleri tenime batıyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yeni, taze bir ilgiyle bana yukarıdan aşağıya bakıyor. Külotuma odaklanıyor ve bir pençesi bel bandına takılıyor.

"Doğru, külotlara kafayı takmış gibisin, değil mi?" Nefes nefese kaldım. "Benimkini yırtmak mı istiyorsun? Devam et." Kafamı tam da bunun zihinsel görüntüsüyle dolduruyorum ve tekrar hırlıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

Külotumu yırtmak yerine, hınzır pençelerinden birini külotumun köşebentinden aşağı kaydırıyor ve amımın dikişine sürtünerek aşağı bastırıyor. Nefesim kesiliyor, yoğun his karşısında irkiliyorum ve eline karşı

sallanıyorum.

Azar yine homurdanıyor, düşünceleri sahiplenici bir hal alıyor ve giderek bana daha fazla odaklanıyor. "İyi bir amcık yemeyeli uzun zaman oldu,

ha?" Eline sürtünerek fısıldıyorum. "Aç mısın, aşkım? Tadına bakmak ister misin?"

Ve beni yola fırlatmasını istemediğim için, ona zihnimde yakındaki arabalardan birinin kaputunda, kafası kalçalarımın arasında bir görüntü gönderiyorum.

Yessss.

Zihinsel sesi bir ışık çizgisi gibi. Beni kollarına alıp ıssız otoyolda sürüklüyor ve üzerine yerleştirecek bir araba arıyor. Omuzlarına yapışıp sımsıkı tutuyorum ve daha uzun kaportalı, eski model bir araba gördüğümde onu işaret ediyorum. "İşte bu."

Ben işaret eder etmez Azar beni nazikçe arabanın üzerine yerleştiriyor, beni izlerken gözleri vahşi ve karanlık bir şekilde dönüyor. Arabanın kaputunun önüne doğru ilerliyor ve ben dirseklerimin üzerinde durup sırtıma yapışan kiri görmezden gelmeye çalışırken kaputun önünde duruyor. Bu arabanın yıllardır dışarıda olduğunu ve kirli olduğunu unutmuşum.

Azar bir an sonra kalçalarımı birbirinden ayırıyor ve o anda arabayı hiç düşünmüyorum. Keskin pençelerini ince pamuklu kumaşın üzerinde gezdiriyor ve sonra pençelerini altından geçiriyor. Kumaş sanki hiçbir şey yokmuş gibi parçalanıyor ve beni ortaya çıkarıyor. Azar aç gözlerle amımın kıvrımlarına bakıyor ve nefesimi kesecek kadar yoğun bir şekilde beni süzüyor. Yine de hareket etmiyor, ben de bir elimi kalçalarımın arasına sokup kendime yardım etmeye karar veriyorum.

Elimi itiyor ve *benimki* yine kafamın içinde yankılanıyor. "O zaman dokun bana," diyorum ona, nefes nefese. "Eğer beni istiyorsan sahiplen beni."

Gözleri benimkilere doğru kayıyor ve ona tekrar ulaştığımı hissediyorum. Sanki düşüncelerim -taleplerim- zihnindeki her şeyi bulanıklaştıran o delilik balonunu deliyor. *Seni sahiplenmek mi? Bunu istiyor musun?* Bir pençesini cinsel organımın ıslak yarığına doğru sürüklüyor ve ben inleyerek kalçalarımı onun için daha da geniş açıyorum. *Eşin tarafından alınmak mı istiyorsun?* Düşüncelerinde bana henüz tam olarak kendisi olmadığını söyleyen ateşli bir kenar var, ama eskiden olduğu kişiye geri dönüyor ve bunu seviyorum.

"Sen benim eşim misin?" Meydan okuyarak alay ediyorum. Örgümü geriye atıyorum ve ona meydan okuyan bir bakış atıyorum, öne doğru eğildiğinde omzuna bir çizme bastırıyorum. "Çünkü henüz bu amcığa girmedin, değil mi?"

Azar bunun üzerine hırlıyor, artık eğlenmiyor. Elleri kalçalarımda kilitleniyor ve beni arabanın kaputundan aşağı, kenara doğru sürüklüyor. Beni parmaklamak ya da ağzını üzerime koymak yerine, aletini -o büyük,

muhteşem aletini-

ve kıvrımlarıma sürtüyor, kaygan kafayı ileri geri sürüklüyor. *İstediğin bu mu?*

İnliyorum, ellerim yumruk oluyor. Oh lanet olsun. Tam olarak istediğim şey bu. Geçmişte, böylesine samimi bir dokunuştan kaçardım, çünkü en ufak bir pre-cum damlası bile tenime çok sıcak gelebilirdi. Ama şimdi çok sıcak gelmiyor. İyi hissettiriyor. Doğru. Mükemmel. O kadar sert, sıcak ve boyun eğmez hissediyorum ki içimden bir inilti kaçıyor.

Aletinin başını kıvrımlarımın arasında ileri geri hareket ettiriyor, ta ki uyarılmışlığımın arasından kayarak ıslak sesler çıkarana kadar. Nefes nefese kalıyorum, tacı her seferinde içime girip onu içime sokmaya çalışıyorum ve sonra devam ediyor. Orada durmasını ve içime girmesini istiyorum. Derinlere gömülmesini ve içimde sızlayan bu boşluğu doldurmasını istiyorum. "Azar," diye inliyorum. "Azar, lütfen."

Azar uzanıp yanağımı okşuyor, pençeleri yüzümde geziniyor. İfadesi saygılı, yüzündeki ifade ise düpedüz şaşkın. *Melina*. Adım aramızda yankılanıyor. *Benim eşim.*

Hepsi senin, katılıyorum.

Pençeleri boynuma kadar iniyor ve sonra aletini bedenimin girişine bastırırken bile boğazımı çevreliyor.

Hassiktir. Hassiktir. *Evet.*

Azar başka bir hırıltıyla içime gömülüyor.

Haykırıyorum. Bunu yapmamak imkânsız. İçime bu kadar büyük bir şey girmeyeli uzun zaman olmuştu ve Azar'ın boyunun aniden içimi doldurması kelimelerin ötesinde. Vücudum ürperiyor ve onun hissine alışmaya çalışırken derin nefesler alıyorum. Daha önce hiç sahip olmadığım kadar büyük ve kalın ve teni lezzetli bir şekilde sıcak ama yakacak kadar değil. Homurdanıp biraz daha derine iterken boğuk bir ses daha çıkarıyorum, kesesi tenime baskı yapıyor.

Seni incittim mi? Düşünceleri kendi içinde savaşıyor gibi görünüyor, sanki bir cümle kurmaya çalışıyor ve kelimelerin ne olduğunu hatırlayamıyor. Yine de zihninin ardındaki duygu ve endişe açık.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum ve vücudumdaki her gözenek, her sinir sanki canlıymış gibi hissediyor. Duygular içimde dalgalanıyor ve Azar'ın her santimini içimde hissettiğime yemin edebilirim. Onun da aldığı zevki hissediyorum, beni sahiplendiğini fark ettiğinde zihninden geçen belli belirsiz merak uğultusunu. "Harika hissediyorum."

İnliyor, sesi içimde dolaşan hisler kadar lezzetli.

Vücudun. Amın... çok sıkı. Çok iyi hissediyorsun, Melina.

Kalçalarımı hafifçe oynatarak onu hareket etmeye teşvik ediyorum. Azar'ın nefesi kesiliyor ve içime pompalıyor, sonra sanki izin bekliyormuş gibi duraklıyor. Elinin hâlâ boğazımda olduğunu düşünürsek, bu ironik bir durum.

Çıkarayım mı? Pençeleri boynumu okşuyor, düşünceleri saygılı. *Sana asla zarar vermem.*

Hayır, bu iyi. Hoşuma gitti. Ama sen hareket edince daha çok hoşuma gidiyor. Kalçamı kaldırıyorum ya da kaldırmaya çalışıyorum. Açı benim için iyi değil.

Yine de ipucunu anlıyor. Azar'ın odağı yüzümden uzaklaşıp bedenlerimizin birleştiği yere kayıyor. Neredeyse ucuna kadar çekiyor ve sonra tekrar içeri batıyor, hareketleri durgun ve telaşsız. Bir sonraki itiş biraz daha keskin, biraz daha sert. Ondan sonra yine yavaş hareket ediyor. Sanki hangi hareketlerin bedenimi ateşleyeceğini hesaplıyor. Ağırlığını kaydırıyor, sonra açısı çok hafifçe değişiyor ve bu sefer hareket ettiğinde, bu mutluluk. O hislerime odaklanıp bu hareketi tekrarlarken başımı sallayarak cesaretlendiriyorum. İçime doğru sallanıyor, bunun iyi hissettirdiğini fark ettikçe itme hareketleri hızlanıyor. Hareketlerine karşılık vermeye çalışıyorum ama o kadar sert ve kararlı ki tek yapabildiğim başımı geriye atmak ve içime girerken zevk dalgasına kapılmak oluyor.

Beni sikerken düşünceleri benimkilerin arasında dolaşıyor -vücudumun ne kadar güzel olduğunu, derine pompaladığında göğüslerimin nasıl zıpladığını, amımın onun etrafında sıkılırken ne kadar iyi hissettirdiğini. Bu başka bir his katmanı ekliyor ve onun doruğa ulaştığını hissettiğimde vücudum da buna karşılık veriyor. İçimdeki sıcak, kıvrımlı zevk artmaya devam ediyor ve ben kenara doğru ilerlerken inliyorum. "Yaklaştım," diyorum ona. "Çok yakınım. Devam et." O mükemmel noktaya sürtünerek derinlere doğru itiyor ve ben zevkten boğuluyorum. "Sakın durma."

Azar hırlıyor, eli boğazımda sıkılaşıyor. Pençelerinin boynuma battığını hissedebiliyorum ve hâlâ rahat nefes alabilsem de eli sıkı ve sahiplenici geliyor. *Önce sen gelmelisin*, diyor. *Beni serbest bırak.*

Böyle sorulmaz!

Sormuyorum. Söylüyorum.

Tekrar nefes alıyorum ve onun kafasındaki otorite benimkinde yankılanarak içime bir zevk ürpertisi gönderiyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bacaklarım kasılıyor ve bu sırada Azar şiddetli, tek fikirli bir yoğunlukla içime giriyor. O

Ben boşalana kadar vazgeçmiyor ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Benim zevkim onunkinden daha önemli.

Senin zevkin her şeydir, diye kabul ediyor, zihinsel sesi kafamın içinde karanlık ve zengin. Ve sözlerini noktalamak için sertçe itiyor.

Paramparça oluyorum. Serbest bırakılmam içimde sarsılıyor, bacaklarımın sarsılmasına yetecek kadar sert ve sonra topuklarımla kıçına her şeyimle bastırıyorum, saf mutluluk dalgasından sonra dalgaya biniyorum. Birleşen zihinlerimizden, serbest bırakılmamın yoğunluğundaki heyecanını hissedebiliyorum ve beni daha sert ve daha sert sikiyor, beni kendi olarak iddia ediyor.

Sonra o da boşalıyor ve salgısının her bir nabzını içimde hissedebiliyorum. Sanki onu bir şekilde kendime bağlayabilecekmişim ve asla bırakmayacakmışım gibi bacaklarımı onun etrafında kilitliyorum, salıverilmemle birlikte titriyorum. Azar öne doğru eğilip ağırlığını üzerime bastırıyor ve kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarılıyorum.

Artık gerçekten birbirimize aitiz. Onu yakınımda tutuyorum ve düşüncelerinin karanlık ateşinin benimkileri yaktığını hissediyorum.

CHAPTER

OTUZ BEŞ

T Melina'nın vücudunun benimkine sarılmış olduğunu hissetmek... beni kelimelerin ötesinde etkiliyor. Amcığı sikimin etrafında sıcak, ıslak bir kılıf gibi, bacakları ve kolları beni ona doğru tutuyor. Onun kokusuyla sarmalanıyorum, onun yumuşaklığı, sevgisi - çünkü düşünceleri tembelce benimkilerin arasında sürükleniyor. İyi hissediyor. Hoşnut. Kendime döndüğüm için memnun. İçi sızlıyor ama bu iyi bir sızı, muhtemelen bütün gün taşıyacağı gergin bir his. Arkasında sileceklere takılmış bir tutam saçı var-

Oh.

Doğruldum, göz kırparak ona baktım. Melina'nın düşüncelerinin beni alıp götürmesine izin verdim ama onunla ilgileniyor olmalıydım. Ona, güzel vücuduna bakıyorum. Hâlâ çok zayıf, bu da hastalığını henüz atlatamadığının bir işareti. Havayı kokluyorum ve yalnız olduğunu fark ediyorum. Zihnini yoklayarak, evet, buraya tek başına, bisikletle geldiğini ve beni kendisine çekmeye kararlı olduğunu doğruluyorum.

Melina kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kafamın içini mi karıştırıyorsun?"

"Evet," diye açıkça itiraf ediyorum ve arabanın kaputundan inmesine yardım ediyorum. Sırtında kir var ve tozun içinde lekeli bir desen bıraktık. "Seni kirlettim."

"Evet, öyle," diyor kendinden emin bir şekilde ve düşünceleri şu anda bile kalçalarının içini ıslatan tohumla dolu.

Bu konuda onun zihninin içinde olmaktan büyülenmiş bir şekilde inliyorum. Zevkini ve bu hissi ne kadar *iğrenç* bulduğunu hissederken. "*Melina*."

"Neden kafamı kurcalıyordun?" diye soruyor, omuzlarını büküyor ve cildindeki kirin bir kısmını fırçalıyor. Ben de itaatkâr bir şekilde onun yanına gidip aynısını yapıyorum, elbisesinin kalıntılarını yerden alıp enkazın en kötüsünü silmek için kullanıyorum.

"Burada yalnız olup olmadığını görmek istedim-"

"Öyleyim," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde. "Sorabilirdin."

"-ve şimdi burada yalnız olduğun için kızgınım," diye devam ediyorum sinirli bir şekilde. "Hayatını riske atmandan hoşlanmıyorum. Saldırıya uğrayabilirdin!"

"Ejderhalar tarafından mı?" Başını sallıyor. "Ben senin ısırığını taşırken olmaz. Ve bölgede hiç göçebe yok. Dallas Kalesi'ne bu kadar yakın olan birinin kenarlarda gizlenmek yerine doğrudan Dallas Kalesi'ne geleceğinden eminim. Yoksa ne kadar çok insanla karşılaştığımızı fark

etmedin mi?

Son zamanlarda mı? İnsanların kalenin dışında değil de içinde yaşamasını daha güvenli hale getirdiniz."

Sadece düşüncelerinin netliğinden bile sıfır tehlike hissettiğini anlayabiliyorum ve bu benim sıkıntımı biraz olsun hafifletiyor. Melina kendine nasıl bakacağını biliyor. Eğer gerçekten bir tehlike olsaydı, yokmuş gibi davranmazdı. Bunu kabul ederdi. "Pekâlâ o zaman."

Arkasını dönüp beni inceliyor, sonra hareket edip beni öpmek için kendine çekiyor. "Kendine döndüğüne sevindim. Ne oldu?"

Bir kez daha birbirimizi öpmeye geri mi dönüyoruz? Temkinliyim ama umutluyum. Eşimi geri kazanmışım gibi hissediyorum ve bunu ne kadar istediğimi fark ediyorum. Ona yanımda ne kadar ihtiyacım olduğunu. Son birkaç aydır onsuz ne kadar çok şey yaşadığımı. Ve işte burada, sağlıklı ve bütün. Onu tuttum ve düşüncesizce kendime doğru çektim, sıkıca kavradım.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor, bir elini sırtıma sürtüyor. "Her şey yolunda." "Neredeyse ölüyordun," diye mırıldandım.

"Bu yüzden mi vahşileştin?" Eli omurgamı yumuşatıyor, yatıştırıyor. "Beni kaybettiğini düşündüğün için mi?"

Kısmen öyleydi, farkındayım. Bu ve başka bir erkeğin ona kan vermek zorunda kalacağı düşüncesi. Benim yerime onu sahiplenmiş gibi kokabilirdi. Bu ve üzerimdeki diğer tüm stresler. Zihnimi açtım ve yaşadığım tüm endişeleri, hiçbir şeyin işe yaramadığı birkaç günlük hayal kırıklığının sonucunu, onu sonsuza dek kaybedeceğim korkusunu paylaştım.

Melina duygu yüklü anıların saldırısı karşısında kollarımda kaskatı kesiliyor ama sonra tekrar sırtımı okşuyor. "Ben buradayım. Sağlıklıyım. Bana verdiğin şey işe yaradı. Seninkinden başka kimsenin kanını taşımıyorum."

Sevindim. Olmamalıyım ama oldum. Eğer on bin drakoninin kanını almış olsaydı, tenindeki her bir kanı koklar ve minnettar olurdum, ama onun kokusu tamamen kendine ait, benimki ise onu tatlandırıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, beni incelemek için geri çekilerek. "Günlerdir kimse sana ulaşamıyor."

Omuz silkiyorum, giymesi için bir şeyler arıyorum. *Olduğum* canavar gibi onun giysilerini parçaladım ve hiç pişman değilim. Yine de kendini örtecek bir şey isteyecektir. "Nasıl hissetmeliyim?" Saptırıyorum. "Eşim kollarıma geri döndü ve onu ilk kez tamamen sahiplendim. İnanılmaz hissediyorum."

Melina koluma dokunarak dikkatimi çekiyor ve kaşlarını çatıyor. "Bana tekrar eşim demeden önce konuşmamız gerek."

Panik içimde alevlendi. "Benimle olmak istemiyor musun?"

Yüz ifademi inceliyor, kendisi de kasvetli. "Seni seviyorum Azar. Ama bazen sevgi yeterli olmuyor. Sana güvenebileceğimi bilmem gerek. Sadece kendi iyiliğim için değil, diğer insanların iyiliği için de. Bana bir daha asla kimseyi köleleştirmeyeceğini kanıtlamanı istiyorum. Bana ciddi olduğunu göster. Bunun sadece lafta olmadığını... çünkü bir köle taciriyle birlikte olamam."

Yine buna mı dönecek? Gülmek istiyorum ama Melina son derece ciddi. "En büyük korkun bu mu? Kalbini kıracağımdan, kaba olacağımdan ya da kötü bir partner olacağımdan değil de başkaları için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır," diyor, sesi sakin. "Seni sevdiğimi söylerken aynada kendime bakabildiğimden emin olmalıyım. Bu herkes için olduğu kadar benim için de geçerli." Garip bir şekilde bunu anlıyorum. Yine de garip bir şekilde korkuyorum. Düşüncelerimi ondan özenle saklıyorum, hoşuna gitmeyen bir şeyler bulup çıkarmasından ve beni tamamen bir kenara atmasından endişe ediyorum. Ama bir şeyleri saklamaya devam edersem, bana asla güvenmeyecek. Bu yüzden arabaya doğru ilerledim ve onu bir kez daha arabanın üzerine oturttum, çünkü yorgunluğundan sızladığını hissedebiliyordum

düşünceler. "Suyun var mı? Aç mısın?" "Konuyu

mu değiştiriyorsun?"

"Hayır." Kaçma zamanı geçti. "Rahat olduğundan emin olmak istiyorum, sonra sana zihnimi açacağım. İstediğin her şeyi, istediğin süre boyunca inceleyebilirsin."

Melina sanki bunun doğruluğunu araştırıyormuş gibi beni inceliyor ve sonra başını sallıyor. "Pekâlâ."

Eliyle çantasını işaret ediyor, ben de yiyecek ve içeceklerinden bir kısmını çıkarıp ona uzatıyorum. O sert bir parça fındıklı ekmeği kemirip suyunu yudumlarken ben de çantasını karıştırıp ona giyecek bir şeyler arıyorum. Melina güzel görünmeyi seviyor ve ben de onun rahat etmesini istiyorum. Onun yerine kendi cüppelerimden birini çıkarıp şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu benim için mi getirdin?"

"Elbette. Sensiz geri dönmek bir seçenek değildi."

Onun olduğum için mi? Yoksa kalenin bana ihtiyacı olduğu için mi? Zihnini dürtmek ve cevabı bulmak istediğimden emin değilim. Bornozumu silkeliyorum ve giymek yerine omuzlarına dolamak için hareket ediyorum. Buna benden daha çok ihtiyacı var.

Melina bana su şişesini uzatıyor, ben de içip ona geri veriyorum. Yemeğini bitirmiş gibi görünüyor, ben de konuşuyorum. "Zihnimi sana açacağım. Her şey orada olacak. Sadece sorunuzu düşünün ve ben de zihnimin o kısmına erişmenize izin vereyim." Bu daha önce hiç kimseye yapmadığım bir şey ve geçmişimin tüm çirkin yanlarını göreceğini bildiğim için kendimi son derece savunmasız hissediyorum ama ona düşüncelerimin gerçeğini gösterecekse, bu gerekli. "Her zaman nazik bir adam olmadım."

Homurdanıyor. "Tatlım, sen hiçbir zaman nazik bir adam olmadın. Mucize beklemiyorum. Sadece anlayışa ihtiyacım var. Güvenceye."

Başımı sallıyorum ve sonra gözlerimi kapatıyorum, zihinsel kalkanlarımı indiriyorum ve kendimi tamamen ona bırakıyorum.

Biraz zaman alıyor ama Melina zihnimi yokluyor. Zihinsel dokunuşu nazik, sanki bunun bana neye mal olduğunun farkındaymış gibi. Onu belirli bir şeye doğru itmek istemiyorum, bu yüzden rahatlamaya çalışıyorum ve cevaplamak istediği şeyi seçmesine izin veriyorum. Hemen onun hakkında ne hissettiğimi kurcalıyor, eşim olarak onunla ilgili düşüncelerimi öğrenmek istiyor ve her şeyden önce kendini seçiyor olması içimi ılık bir telaşla dolduruyor. Orada ne göreceğini biliyorum.

-Benim açımdan sevgi ve bağlılıktan başka bir şey yok. Yoğun hayranlık yerini saplantıya bırakıyor. Hayranlık. Onunla ilgili her şeyi seviyorum, ne kadar canlı ve kararlı olduğunu da. Fort Dallas'a ilk geldiğimde, ilk düşüncem sadece kendi dünyama geri dönmenin bir yolunu bulmaktı. Şimdi her şey değişti. Burası Melina'nın evi ve ben de onun eviyim. Geri dönmek Salorian yöntemlerime geri dönmek anlamına gelir ve ben bunu yapamam.

Hemen bu düşünce zincirini takip eder. Salorianlar. Nefret edeceğini bildiğim için her şeyi ona açık bırakıyorum. Ona hem iyiyi hem de kötüyü gösteriyorum. Ona inşa ettiğimiz güzel taş şehirleri, içlerinde yaşayan zarif insanları ve düşük doğumuma rağmen kendim için bir şeyler yapmak üzere nasıl yükseldiğimi gösteriyorum. Ve ondan hiçbir şey saklamadığım için, ona drakoni kölelerini de gösteriyorum, hizmet etmeyi seçen insanları, ama bundan daha fazlasını, seçme şansı olmadan hizmet edenleri. Onlara nasıl davranıldığını. Benim gibi bir generalin bile onlara insan olarak değil, harcanacak askerler olarak nasıl davrandığını.

Geri çekiliyor ve tereddüt ettiğini hissediyorum. Arayışı değişiyor ve anılarımda ilerliyor, yakın zamanda drakoniyi serbest bıraktığım zamanı araştırıyor. Ona karşı olan hislerimi. Kızgınlık görmeyi beklediyse de, orada değildi. Kendisine yalan söylendiğini öğrendiği için utanç duydum. Olmamı istediği erkek olmadığım için utanç duydum. Onları özgür bırakamadığım için utanç duydum.

Gerçeği öğrenmeden ve böylece onun sevgisini kazanmadan önce. Drakoni'nin, Tunjozefren ve Sallavatri'nin çocukları hakkında başıboş bir düşünceye kapılıyor ve onları köleleştirmeyi planlayıp planlamadığımı kontrol etmek için etrafı karıştırıyor.

Asla. O en derin düşüncelerimi ve anılarımı karıştırırken bile sessiz kalamıyorum. *Asla yapmam, Melina.*

Seni ne değiştirdi? diye soruyor.

Hiçbir şey beni değiştirmedi. Ben aynıyım.

Sen aynı değilsin, diye ısrar ediyor. *Önceki anılarını ve düşüncelerini görüyorum ve şimdikiyle aynı değiller.*

İlginç. Sahip olduğumdan emin olmadığım bir cevap arıyor. Bunu düşündüm. *Onlar benim arkadaşlarım. Onlara yardım etmem ve yol göstermem için bana güveniyorlar. Daha önce kimsenin bana böyle güvendiğini bilmiyorum. Bu güveni kırmamak çok önemliydi. Yanlış hissettirdi.* Şu anda, dudağımı kesen çok-drakoni dişlerim ve yeniden büyüyen drakoni benzeri pençelerimle düşünüyorum. Geçen haftayı savaş formunda geçirdim ki bu hiçbir Salorialının isteyerek yapabileceğini kabul etmeyeceği bir şey. Melina'ya ateşlerimi verdim, tıpkı bir drakoninin yapacağı gibi. Onu eşim olarak kabul ettim.

Ben de onlardan farklı değilim. Drakoniler de benimle aynı. Bir şehirde yaşadığım ve zarif davranışlara sahip olduğum için kendimi onlardan üstün görüyor olabilirim ama drakoniler de benimle aynı insanlar. Bunu anlamak için Melina'yı neredeyse kaybetmem gerekti.

Hmm, diyor dostum kafamın içinde, ama düşünceleri sıcak. Bir an sonra, onun küçük elinin benimkinin içine girdiğini hissediyorum ve parmaklarımı sıkıyor. Bu iyi bir cevap.

O anılarımı karıştırmaya devam ederken elini tutuyorum ve her şeyi paylaşıyorum. Yarık'ın bu tarafına geldiğim ilk günlerdeki dehşeti, hem insanlar hem de drakoniler tarafından avlanmaktan korktuğumu. İnsan gibi davranarak kendimi saklamayı öğrenmek. Göçebelere kendimi sevdirmek ve sonra onları yönetmek. Geçmişte yaptığım korkunç, acımasız eylemler. Hepsi için kıpırdamadan duruyorum, bir şey bulacağından, kirli bir sırrı ortaya çıkaracağından ve bunun bir kırılma noktası olacağından ve benimle işinin biteceğinden endişeleniyorum. Beklediğim süre boyunca zar zor nefes alıyorum.

Benden nefret etmesini bekliyorum. *Nazik olmadığımı biliyorum. Kötü şeyler yaptığımı biliyorum.*

Kimse mükemmel değildir, diyor bana. *Sen çoğundan daha az mükemmelsin.* Zihinsel sesi nazikçe alay ediyor. *Geçmişini yargılamaya değil, anlamaya çalışıyorum. İstersen benim anılarımı da inceleyebilirsin.*

Bu konuda bana güveniyor musun? Alçakgönüllüyüm.

Tabii ki. Seni

seviyorum. Şimdi bile

mi?

Şimdi bile. Onun güvencesi ruhuma merhem gibi geliyor. *Geçmişte korkunç şeyler yaptın, bu doğru. Ama bence değişiyorsun. Birlikte ilerleyebiliriz, sen ve* ben-

Açık zihnime tatsız ve *yanlış* bir şey sızıyor.

Bu iğrenç duygu karşısında inleyerek, elimden geldiğince hızlı bir şekilde yeniden zihinsel bariyerler kuruyorum. Sanki saf kötülük ve yıkımdan oluşan bir dokunaç, savunmasız düşüncelerime doğru ilerliyor, beni ele geçirip buraya demir atma umuduyla yılan gibi kıvrılıyor. Tutunacak bir nokta arıyor ve ben de ona hiçbir şey vermemeye kararlı bir şekilde geri bastırıyorum. Zihnimi kurcalarken dişlerimi sıkıyorum, kırılganlık arıyorum, çocuklara ulaşmanın bir yolunu-

Çocuklar. Bu şey onların var olduğunu ilk kez fark ediyor ve sanki onları bir şekilde buna maruz bırakmışım gibi kendimi hasta hissediyorum. Onların varlığını zihnimden mi kopardı? Açıkta bıraktığım bir anıdan mı?

Tünel açan, kıvranan karanlık düşüncelerimin içinde ilerliyor, bir solucan gibi yuvalanıyor ve sonra Melina'nın zihnini fark ediyor, açık ve zeki... ve bana bağlı.

HAYIR.

Bir kapıyı çarpar gibi, o şeyi kafamdan atmaya zorluyorum. Yanımda Melina soluk soluğa sallanıyor ve zihinsel itişim onu da etkilediği için düşüncelerinin sarsıldığını hissedebiliyorum.

"O da neydi öyle?" Melina soruyor ve gözlerimi açtığımda bir elini göğüs kemiğine bastırmış, sanki düşüncelerime yayılan kirli hissi bir şekilde temizleyebilecekmiş gibi ağız dolusu hava emiyor.

Başım zonkluyor. Şakaklarımı ovuyorum, zihinsel kalkanlarımı bir saniyeliğine bile indirmekten korkuyorum, belki o şey hâlâ kafamın içine girmeye çalışıyordur diye. "Bu Yarık'tı."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Melina, yüzünde tam bir dehşet ifadesi. "*Böyle* mi hissettiriyor?"

Başımı sallıyorum, başımdaki baskı artıyor. "Özür dilerim. Geri gelmeye çalışırsa diye seni bir süreliğine bloke etmek zorundayım." Gözlerimi kapatıyorum, zihinsel kalkanlarımı olabildiğince güçlü kılmaya kararlıyım. Eğer kırılırsam, Melina'yı da çocukları da ele geçirir. Hem baştan çıkarıcı bir yem hem de aşılmaz bir kale olmalıyım, bu yüzden bir an durup konsantre oluyorum. Düşünmeden edemiyorum.

Bir şekilde çocukları ve onların kanalı olarak beni tanıdı. Onların var olduğunu biliyor, eşimin var olduğunu biliyor.

Bir an önce harekete geçmeliyim yoksa hepsini riske atarım.

Eğiliyor ve ellerini yüzüme bastırıp hafifçe kavrıyor. İfadesi kederli. "Her gün bununla mı uğraşıyorsun?" Başımı salladığımda başını sallıyor. "Bunun devam etmesine izin veremeyiz, Azar. Bunu durdurmak zorundayız."

"Biliyorum," diyorum, midem bulanıyor. "Ama çocuklar, yeterince güçlü olduklarından emin değilim-"

Melina başını sallar. "Yeterince uzun süre dayanamayacağından endişeleniyorum Azar. Kaç çocuk gerekecek? İki tane daha mı? On mu? Yüz mü? Böcekler her gün daha da kötüleşiyor. Yarık her geçen gün daha tehlikeli görünüyor. Bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle, ama çok geç olmadan harekete geçmeliyiz." Yüzümü arıyor. "Lütfen."

Başımı sallıyorum. O haklı. Tabii ki haklı. Tereddüt ediyorum çünkü onu daha yeni geri kazandım. Her şeyi kazandığım anda onu ve her şeyi kaybetmek istemiyorum. Ama çocukların güçlü olduğunu bilirse, onları kendisi için kullanmaya çalışacaktır. Sallavatri'nin bana zihnini kullanmayı ne kadar sık teklif ettiğini düşünüyorum ve ürperiyorum. "Geri döneceğiz. Hem de hemen. Ve bu gece işleri halledeceğiz."

Melina dudaklarını yalıyor ve ayağa kalkıyor. "Seyahat etmenin en hızlı yolunu biliyorsun, değil mi?"

İnledim. "Ben senin yük atın mıyım şimdi?"

"Hayır, seni ahmak. Sen benim ejderhamsın. Ve haklı olduğumu biliyorsun."

Öyle. Ve yüzüme kondurduğu özür öpücüğünü sevdiğim kadar bundan nefret ediyorum.

SAVAŞ FORMUNA GEÇTİĞİM AN, düşüncelerim bir kez daha karmakarışık oluyor. Yine de Melina yanımda, zihni benimkini yatıştırıyor ve bana yanımda olduğunu hatırlatıyor. O benimle birlikte. Onunla konuşmam gerektiğini. Ben de öyle yapıyorum ve her şey daha kolay oluyor. Kolay değil ama daha kolay. Savaş formuyla gelen delilik zihnime baskı yapıyor, tıpkı irade gücüyle geri çekilen bir gelgit dalgası gibi. Drakonilerin bu dünyada her gün yaşadıkları şey bu mu? Kendilerini deliliğe kaptırmalarına şaşmamalı. Nasıl kaybetmesinler ki?

Zihinsel güçlerine yeni bir saygı duyuyorum. Bunca zaman benden daha zayıf olduklarını düşündüm çünkü Salorianların zihinleri yakalama ve tuzağa düşürme yeteneğine sahip değillerdi. Bunun yerine, düzenli olarak ejderha formuna dönüşmek için bu zihinsel kaos seline dayanabilirlerse benden daha güçlü olabileceklerini düşünüyorum.

Ama odaklanmam gereken Melina var ve o beni merkezde tutuyor. Onu pençelerimle tutuyorum ve Dallas Kalesi'ne, yıkanmamış bedenlerin ve çöp yığınlarının, insanların, çamurun, dışkının ve metalin kokusuna doğru uçuyorum. İronik bir şekilde, evim gibi kokuyor ve bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum, artık gerçekten Salorian olmadığım dışında.

Kaleye yaklaştıkça başka zihinler benimkilere dokunuyor, düşüncelerime hafifçe dokunarak onaylıyor ve sonra kibarca geri çekiliyorlar. Vaan. Jurik. Hatta Mhal. Sanki Melina'yı sağ salim eve getirmemi sağlıyorlar.

Avluya iniyorum ve Melina'yı dikkatlice yere yatırıyorum. Elbiselerinden birinin üzerine benim cübbemi giymiş, saçları karmakarışık ve esintide dalgalanıyor. Yine de kokusu bana ait, ateşlerim onun narin kokusuna hoş bir şekilde karışıyor. Kokusunu duyan herkesin onun tamamen benim olduğunu anlayacağını bilmek beni mutlu ediyor.

Bu çok barbarca, diye alay ediyor Melina bir adım geri çekilip bana gülümseyerek bakarken. *Sen de kendini çok medeni sanıyordun.*

O haklı. Düşündüğüm kadar medeni değilmişim. Form değiştiriyorum, zihinsel bir güç dalgasıyla normal, iki ayaklı bedenime doğru ilerliyorum. İleri geri geçiş yapmanın bu kadar kolay olmasına yine şaşırıyorum. Böyle bir şey sanki daha zor olmalıymış gibi geliyor. Yine de insan formuna girdiğim anda, her şeyin sessizliği kulaklarımı çınlatıyor. Sendeliyorum ve sonra bitkin bir halde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Melina yanıma gelip kolumu tutarak, "Tuttum seni," diye mırıldanıyor. "Çok yorgunsun. Dinlenmen gerek."

The Rift-

"Birkaç saat bekleyebilir," diye ısrar ediyor Melina. Etrafına bakınır ve askerlerden birini öne doğru sallar. "Onu kamarasına götürmeme yardım edin."

Yorgunluk beni ele geçiriyor ve *onun* olup olmadıklarını soramadan yere yığılıyorum.

ya da hâlâ bir bütünün iki ayrı yarısı mıyız?

Melina'nın zihnimde dönüp duran düşüncelerinin yumuşak hissiyle uyandım. Bana bu kadar derinden bağlı olduğunu fark etmek yoğun bir duygu ve içimdeki aç boşluğu, ona doyamayan o sahiplenme duygusunu dolduruyor. Odamızı düzenliyor, eşyalara dokunuyor ve okunmayı bekleyen kitap yığınıma hayranlıkla bakıyor.

Beni terk ettiğinden beri tek bir kelimesini bile hatırlamıyorum, itiraf ediyorum. Gözlerimi açtım ve eşime baktım. Melina gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel şey. Uzun, dar kollu ve aynı derecede dar korsajlı soluk mavi bir elbise giyiyor. Etekleri yere doğru kıvrılıyor ve hafif bir hışırtı sesi çıkarıyor, muhteşem saçlarını başının üstünde bir düğüm haline getirmiş ve bir çift ışıltılı küpe takmış.

"Uyanmışsın," diyor, yatağın kenarına doğru ilerlerken sesinde şefkat var. Yanıma oturuyor ve bir parmağını alnımda gezdirerek bir saç telini düzeltiyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Aptalca," diye itiraf ediyorum. "Uçmanın benden bu kadar çok şey götüreceğini fark etmemiştim."

Onun karşılık veren gülümsemesi göğsümü ağrıtıyor. Geçmişteki tüm günahlarım için beni affetmiş olması beni hala şaşırtıyor. Onun sevgisine layık değilim ama geri kalan günlerimi onun istediği gibi bir erkek olmaya çalışarak geçirmeyi planlıyorum. "Ne zamandır uyuyordum?"

"Yeterince uzun," diye alay ediyor ama cevabını düşüncelerinde duyabiliyorum.

On iki saat.

On iki saat. Gücümü toparlamam için yeterince uzun o zaman. Elini elime aldım ve arkasına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor, yüz ifadesi biraz şaşkın. Sonra netleşiyor. Gözlerinde bir parça endişe beliriyor. "Sen... şimdi bunu yapacaksın, değil mi?"

"Beklemenin bir anlamı yok," diyorum. "Eğer şimdi yeterince güçlüysek, o yaratık daha da güçlenmeden Yarık'ı kapatmayı denemek istiyorum. Eğer bu dünyaya bir adım bile yaklaşırsa, artık hiçbir şey güvenli olmayacak. En azından nerede durduğumuzu görmeye çalışmalıyız."

Melina dudağını ısırıyor ve başını sallayarak pencereye bakıyor. "Bana böceklerin arttığı söylendi," diyor, sesi hafif. "Su kaynağına giriyorlarmış ve bahçıvanlar bitkileri sürekli gözetlemek ve onları uzak tutmak için nöbetçiler koymak zorunda kaldıklarını söylüyorlar. Sanırım kış olduğu için sevinmeliyiz, değil mi? Pek bir şey yetişmediği için? Ama böyle devam ederse birkaç ay içinde yiyecek ya da içecek hiçbir şeyimiz kalmayacak."

"Şimdi olmalı," diye kabul ediyorum. Elinin arkasına bir öpücük daha konduruyorum. "Eğer geri dönmezsem-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye itiraz ediyor, kaşları çatılıyor.

"Eğer geri dönmezsem," diye devam ediyorum, sesim yumuşak. "Seni buruşmuş Salorian kalbimin her zerresiyle sevdiğimi bil." Çünkü bundan sonra olacaklar zihnimi yok edebilir. Bedenim olduğu yerde, bu yatakta kalacak ama bu çabanın ne işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de hiçbir şey. Belki de beni içten dışa yakacak.

Ama çocuklara liderlik edebilecek tek kişi benim, bu yüzden denemeliyim.

Melina bana sert bir bakış attı. Elimi sıkıca kavradı. "Geri dönsen iyi olur. İşleri yürütmem için beni burada yalnız bırakamazsın."

Parmak eklemlerine bir öpücük daha konduruyorum ve onu öyle güzel ve zarif, öyle güçlü iradeli ve kararlı görüyorum ki. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek, bu kaleyi herkesin hayatta kalmak için mücadele ettiği bir yer değil, gurur duyulacak bir medeniyet haline getirmek için çalışmak istiyorum. Benim çocuklarıma sahip olmasını istiyorum. Birlikte yaşlanmamızı istiyorum. Her gün yanımda ve kollarımda bu kadın olsun istiyorum.

Ama önce dünyayı kurtarmalıyım.

Yorgun, hafif sinirli bir iç çekişle elini yanağıma bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve zihnime dalıyorum.

CHAPTER

OTUZ ALTI

AZ AR

I Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Aklıma gelen ilk düşünce bu. Nasıl Salorian olunacağını biliyorum. Zihinleri nasıl tuzağa düşüreceğimi ve onları nasıl yönlendireceğimi biliyorum. Ama kapatmak için

Rift mi? Dünyalar arasındaki bir geçidi kapatmaya zorlamak için mi? Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim denemem gerektiği. Eğer bu işe yaramazsa, savaş formunda tekrar deneyeceğim. Ama şimdilik, bunu bu şekilde yapacağız, duyularım sağlamken.

Bunu yapmak için de herkesin nefret ettiği o Salorian olmalıyım. Diğerlerini kukla gibi kontrol eden kişi. Bundan hoşlanmıyorum, ama herkesin iyiliği için... Bir kez daha öyle olmalıyım.

Bu yüzden önce çocuklara ulaşıyorum. *Sallavatri,* sesleniyorum. *Vakit geldi.*

Uykusundan uyanıyor, düşünceleri parlak ve uyanık. *Neyin zamanı? Acıktım.*

Yarığı kapatma zamanı. Bana yardım edecek misin? Edeceğim. Neye ihtiyacın var?

Ve bunun için kendimden nefret etsem de, anlık ve gerekli olsa da, zihinsel bir dal uzatıyorum. *Beni içeri al, gerisini ben hallederim.*

Zahmetsizce, tam bir güvenle zihnini bana açıyor. Sonra ben onun kafasının içindeyim, eskiden drakoni ile yaptığım gibi tünüyorum. Ama şimdi durum farklı. Birleştik, zihinlerimiz bir örgü gibi birlikte titreşiyor. Güçlü hissettiriyor, benim gücüm onun doğal yeteneğiyle artıyor. Drakonilerin aksine, Sallavatri bu dünyadan ve gücü su katılmamış. Küçük dostuma karşı dikkatli davranıyorum, sadece rehberlik etmek ve nazikçe yönlendirmek istiyorum, emretmek ve zorlamak değil. *Ne olursa olsun, seni koruyacağım,* ona söz veriyorum.

Biliyorum. Sana güveniyorum.

Bu güven her şeydir. Bu beni alçaltıyor ve bana bunu hepimiz için yaptığımı hatırlatıyor. Bunu çocuklar için, ebeveynleri için ve birlikte bir gelecek umuduyla bedenimin yanında sabırla bekleyen eşim için yapıyorum.

Daha sonra Luminoura'ya uzanıyoruz ve o da tereddüt etmeden bize katılıyor. Onun gücü etrafımızda dönüyor ve yarattığımız enerji patlamasına katkıda bulunuyor. Bizi gökyüzünde parlak bir ışıkla süzülen bir kuyruklu yıldız gibi hayal ediyorum. Daha sonra Tunjozefren bize katılıyor, bizi bir

sonraki seviyeye taşıyan bir parlaklık patlaması. Tüm çocuklar arasında zihni en parlak olan o ve böyle devam ederse bir yetişkin olarak nasıl biri olacağını merak ediyorum. Malliope ve Arthromathan

zihinlerimizle. Zihinsel enerjinin yanan bir gücü olarak kendimizi güçlü hissederiz. Güçlü. Durdurulamaz. Daha önce hiç olmadığı kadar uzağa ulaşabiliriz.

Bu yüzden dışa doğru uzanmaya devam ediyoruz, düşüncelerini genişletmeye ve bize yardım etmeye istekli olabilecek diğer zihinleri, diğer drakoni çocuklarını arıyoruz. Birkaç ışık daha şenlik ateşimize katılıyor ve bu dünyanın parlak sessizliğinde yükselen bir alev oluyoruz. Bu da çok iyi hissettiriyor. Saf, güçlü ve parlak.

Ve sonra hissediyorum.

Sadece bir parça çürüme, düşüncelerimin kenarlarında sürünüyor.

Onu geri püskürtüyorum ve Yarık'taki şey geri çekilerek uzaklaşıyor. Yine de onu sadece uzaklaştırmak yeterli değil. Işık ordumu karanlığa doğru yönlendirerek peşinden gidiyorum. Yarığın üzerine, daha yükseğe ve daha yükseğe sürüyoruz ve Yarığın bir yer olmadığını fark ediyorum. Ulaşabileceğimiz bir yer değil, bu dünyanın gerçekliğindeki bir yırtık. Biz "yaklaştıkça", diğer dünyalardan akın eden diğer zihinlerin sızıntısını hissediyorum. Sadece benim dünyamdan değil, bir düzine başka dünyadan. Kendilerini yaralı ve doğal olmayan hissediyorlar, Yarık gerçeklikler arasında açık bir yara.

Uzanıyorum ve zihnimle Yarığın kenarlarına dokunuyorum. Arthromathan, Luminoura ve diğerlerinin bana bağlı olduğunu hissedebiliyorum. Onların istekleri benim isteklerim, onların arzuları benim arzularım. Bu dünyanın kendisini hissedebiliyorum, nabzı atan, nefes alan, ruhu olan bir şey... ve yaralı. İyileşmeye ihtiyacı var.

Yardım edebiliriz, Tunjozefren bana gönderdi. *Onu daha iyi hale getirebiliriz.*

Ellerimi Yarık olan yaranın üzerine koyduğumu hayal ediyorum, ellerim gökyüzünün kenarından kilometrelerce aşağıda, hâlâ Melina'nın pençesinde olsa bile. Yarığa dokunduğum anda, zihnimden binlerce ses fırlıyor, bunlardan çok azı insan sesi. Yarık onları içine çekiyor, bu dünyaya püskürtüyor ya da iyileştirilmezse püskürtecek.

Tüm gücümü ve kuvvetimi Yarığa aktararak kenarlarına bastırıyorum ve kapanmasını istiyorum. Sıcak, beyaz ışık birleşmiş bilincimizden Yarığın içine dökülüyor. Karanlığı yakıyor, geri itiyor... ve duyulmak için haykıran sesler sönükleşiyor. Elimden geldiğince kapatmaya kararlı bir şekilde bastırmaya devam ediyorum, ancak geri çekilip yaptığımız işi incelediğimde bitkin ve tükenmiş durumdayım. Yarığın küçük bir köşesini yamaladık, o devasa, şehir çapındaki yırtığın bir kısmını sıkıştırdık. Bu yeterli değil. Sanki Yarık'ın kendisi benimle savaşıyor gibi, ki bu hiç mantıklı değil. Kapatılmak istediğini hissedebiliyorum. Yaranın yok olmak

istediğini hissedebiliyorum... ama bir şeyler doğru değil ve bunun ne olduğunu belirleyecek gücüm yok.

Devam edebiliriz, Tunjozefren bana güven veriyor. *Korkmuyoruz.*

Duraklıyorum, çünkü sesi kısılmış gibi geliyor. Sanki sesi artık eskisi kadar güçlü değil. Bu beni endişelendiriyor. Yarığı kapatmak istiyorum ama bana emanet edilen hayatlardan biri pahasına değil. *Yaralandın mı?*

Sadece daha sessiziz, diyor Sallavatri. *Hepimiz öyleyiz. Sen de öylesin.*

Zihinsel olarak, buna neyin sebep olduğunu merak ederek Yarığa dokunuyorum. Çocuklara tam güçleriyle ihtiyacım var. Bu yara açılmadan ve bu dünyaya her türlü dehşeti göndermeden önce yarayı onarmak için gücümün her zerresini vermem gerekiyor. Ama kaçırdığım bir şey var.

Konsantre oluyorum, seslere odaklanıyorum, duyularımı bastıran saçmalıkların kakofonisi, rehberlik arıyorum. Belki de cevap buradadır. Ama onlar da daha sessiz.

Ve sonra aklıma geldi.

Yarığı tamamen kapatmak için ne yapmamız gerektiğini biliyorum.

Ben fark ettiğim anda çocuklar da fark ediyor. *Korkmuyoruz*, diyor Luminoura bana.

Herkesi güvende tutacağız, Sallavatri kabul ediyor. *İhtiyacınız olanı alın.*

Ben yapıyorum. Yapmamız gereken fedakârlığın yasını tutarak her şeyimi Yarık'a akıtıyorum.

Dünya kör edici bir ışıkla patlar.

CHAPTER

OTUZ YEDİ

MELI NA

T odada hava ağırlaşıyor. Azar'ın elini tutuyorum, endişeliyim çünkü onu bulduğumdan beri zihnine dokunuyorum ama şu anda tamamen sessiz, odağı takip edemediğim bir yere gitmiş. I
Geri çekilip iyi olduğundan emin olmak istiyorum ama konsantre oluyorsa onu rahatsız etmek de istemiyorum. Bu yüzden panik yapmamaya çalışarak dudağımı çiğniyorum ve bekliyorum.

Ve bekle.

Ve *bekle.*

Bu tam olarak ne kadar sürecek, merak ediyorum. Bütün gün "gitmiş" mi olacak? Bir günden fazla mı sürecek? Bir saat mi? Yediğinden ya da içtiğinden emin olmak için onu bölmeli miyim?

Boğuk bir nefes dikkatimi çekiyor. Azar'a bakıyorum, gözleri fıldır fıldır açılmış. Bir an için gri, sonra katı, amansız bir beyaz. Aman Tanrım. "Azar?" Fısıldıyorum. "İyi misin?"

Cevap yok. Uzaklarda bir yerde bir kadının çığlık attığını duyuyorum.

"Azar?" Bir şeylerin ters gittiğinden endişelenerek tekrar soruyorum.

Elini veriyorum
Yapmam gerektiğinden emin olmasam da biraz titriyorum. "Lütfen, konuş benimle." Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimle uzanıyorum. Azar mı?

Cevap yok. Ona ulaşmaya çalışırken başım ağrıyor. Biri arkamdan kapıya vuruyor. Gitmelerini umarak cevap vermiyorum. Azar'dan bir an bile gözümü ayırmak istemiyorum, bir şekilde bana ihtiyacı olabilir diye endişeleniyorum.

Bir an sonra Gwen, kucağında oğlu, yüzünde gözyaşlarıyla içeri dalıyor. Ona doğru döndüğümde "Ne oluyor lan?" diye soruyor. "Oğluma ne yapıyor?" Bakışları Azar'a kayıyor, gözleri büyüyor. "Ona da mı oluyor?"

Ben daha soramadan Gwen onu görebilmem için Tunjozefren'i indiriyor. Gözleri tamamen açık, Azar'ın normalde dönen gözlerini kaplayan aynı endişe verici parlak beyaz. "Yarığı kapatmaya çalışıyorlar," diyorum ona. "İşe yarıyor mu bilmiyorum. Ona ulaşamıyorum."

Oğlunu göğsüne bastırıyor. "Onlara geri gelmelerini söyle! Onlara zarar verecekse buna değmez!"

Azar o korkunç, nefes nefese seslerden birini daha çıkarıyor ve ben ona bakmak için döndüğümde sırtı yatağa doğru eğiliyor, kasları geriliyor ve geriliyor. Korkuyla elini tutuyorum ve parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Azar? Tatlım?"

Dudakları ayrılıyor ve bir şeyler duyabiliyorum. Benimle konuşmaya mı çalışıyor? Eğilip yaklaşıyorum ve duyduklarım tüylerimi diken diken ediyor. Azar'ın ağzı açık ama ondan gelen sesler ona ait değil. Sanki binlerce radyo istasyonu birbirinin üzerine konuşuyor, sesler zihinlerin araba kazası gibi üst üste yığılıyor. Ses artıyor ve arttıkça kafamdaki basınç da artıyor. Gwen oğlunun üzerine eğilerek inliyor ve ben de elimi başıma bastırıyorum.

Basınç artıyor ve Azar'ın içinden gelen ses gittikçe yükseliyor, sesler onun içinden çığlık atıyor. Daha da yükseliyor, eli elimden kurtuluyor ve başımdaki baskı bir mengene gibi hissediyorum. Adını haykırırken bile iki elimi şakaklarıma bastırıyorum. "Azar!"

Saf enerjinin nabzı odanın içinde parlıyor.

Aynı anda inanılmaz derecede gürültülü ve sessiz bir his veriyor ve hem beni hem de Gwen'i şiddetiyle yere seriyor. Başım sanki çöküyormuş gibi hissediyorum ve çığlık atıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Her şey sessiz, havadaki titreşen enerji nedeniyle ağır. Işık odayı dolduruyor-

-*Ve sonra patlar.*

En azından... patlayacakmış gibi hissediyorum. Gerginlik ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor ve kendimi yorgun, ağrılı ve şaşkın bir şekilde yerden kaldırıyorum. Gwen oğluna sarılmış, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve hemen yatağa doğru ilerliyorum. Azar yere yığılmış, gözleri kapalı, uzanıp bir göz kapağını kaldırıyorum. Altında sıcak, sütlü altın rengi -normal bir gölge- gizleniyor. Tanrı'ya şükür. "Ne oldu?"

Gwen yavaşça doğruluyor. Bakışları küçük oğluna kilitlenmişti ve küçük bir inilti çıkarıp göğsüne sokulduğunda rahatlama hıçkırıklarına boğuldu. Onu kucağına alarak başını bana doğru sallıyor. "Bilmiyorum."

Dışarıdan hafif bir çığlık geliyor ve dehşete kapılıyorum. *Şimdi ne olacak diye* bağırmak istiyorum. Bunun yerine kendimi sakin kalmaya zorluyorum. Pencereye gidip dışarı bakıyorum. Askerlerden biri gökyüzünü işaret ediyor. Gökyüzünde tek bir bulut olmamasına rağmen toz ve kül taneleri kar taneleri gibi yere düşüyor. Bir başkası gökyüzünü işaret ediyor ve ben de yukarı bakıyorum.

Rift gitti.

Nerede durursanız durun ya da günün hangi saatinde olursanız olun sürekli görülebilen o çirkin, zonklayan yara yok oldu. Onun yerine, gökyüzünde sanki dağlanmış gibi soluk bir çizgi var. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum. "Başardılar." Gwen'e inanmaz bir bakış atmak için döndüm. "Yarığı mühürlediler!"

"Ne?" Ayağa fırlar ve kendini kontrol etmek için pencereye koşar.

Tam o sırada Azar inler. "Ow."

Yanına koşuyorum, elini tutuyorum ve parmak eklemlerine bir düzine öpücük konduruyorum. "Başardın Azar. Yarığı mühürledin!"

Bana bakıyor, gözleri acı dolu duygularla dolu ve başını sallıyor. "Yapılması gerekeni yaptım."

Kafam karıştı, ona meraklı bir bakış attım. Duymayı umduğum heyecanlı ve rahatlamış ses bu değildi. "İyi misin?" Zihnini tekrar yokluyorum, düşüncelerini kendi düşüncelerimle hissetmek istiyorum. Onu şefkatli duygularımla okşamak için. Ama... karşılaştığım tek şey sessizlik. Bu sefer kaşlarımı çatıyorum. "Azar... Seni hissedemiyorum."

Başını sallıyor, yüzünde melankolik bir ifade var. "Her şeyi kapatmak zorundaydım. Yarığı kapatabilmemiz için ondan vazgeçmemiz gerekiyordu." Yüzüme dokunmak için uzandığında bana bakışı tamamen hüzünlü. "Seni sadece kısa bir süre hissedebildim."

Tutarsız bir kükreme binayı sarsıyor. Koridorda çarpan ayak seslerini duyuyorum ve bir an sonra yatak odamızın kapısı bir kez daha içeri giriyor. Vaan gözlerinde çılgınca bir bakışla ileri atılıyor. Hemen Gwen'e doğru ilerliyor, ellerini onun üzerinde gezdiriyor ve sonra oğluna dokunuyor. Yüzünden şaşkınlık ve korku okunuyordu.

"Onu duyamıyorum," diye ağlıyor Gwen, bana bakarak. "Dostumu duyamıyorum. Ne oldu?"

Aman Tanrım. Şimdi anlıyorum. Zihin konuşması onların dünyasında var ama bizimkinde yok. Yarığı kapatması için, herkes için bundan vazgeçmeyi seçmesi gerekti. Bu da Vaan'ın Gwen'i, Gwen'in de Vaan'ı duyamayacağı ve bebekler konuşmayı öğrenene kadar kimsenin onları duyamayacağı anlamına geliyor.

Başka bir deyişle, normal çocuklar haline geldiler.

Sertçe yutkunuyorum ve Azar'ın parmak eklemlerine bir öpücük daha konduruyorum. "Ama güvendesin? Kimse zarar görmedi mi?"

Başını sallıyor. "Güvenli. Kimse zarar görmedi. Sadece... sessiz. Çok sessiz." Elini alnına götürüyor ve sanki sessizlik fiziksel olarak canını acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Umarım doğru seçimi yapmışımdır. Yarık'taki yaratık gitti ama eve dönme şansımız da yok oldu."

"Yapabileceğin tek şeyi yaptın," diyorum ona. "Buradaki herkese bir gelecek verdin." Üzgün olamam. Gwen ve Vaan birbirlerine sarılıp ağladıklarında, oğulları kollarında kucaklarında olsa bile.

Diğer drakoniler odalarından çıktıklarında bile, hem kendi kafalarındaki hem de arkadaşlarının kafalarındaki ani sessizlik karşısında kafaları karışıyor. Yarığı gördüklerinde anlıyorlar ve tuhaf bir sakinlik onları ele geçiriyor. Sanki herkes bunu bekliyormuş gibi. Yarık'ın iyileşmesi her şeyi açıklıyor gibi.

Bu hepimiz için bir gelecek. Yeni bir başlangıç.

Kocama düşüncelerimi söyleyemediğim için Azar'ın elini göğsümde tutuyorum. "Seni seviyorum, her zaman."

EPİLOG

MELI NA

Aylar Sonra

I Güzel, güneşli bir bahar sabahı, bahçeyle uğraşmak için mükemmel bir gün.

Serin tutmak için başıma büyük bir şapka takıyorum. Güneş elbisem Büyük sarı ayçiçekleri ile soluk beyaz ve Büyük *Bahçe Becerileri Kitabı*'na bakarken hissettiğim kadar neşeli görünüyor. Yanımdaki ana bahçıvan Sheree başını sallıyor ve *Teksas Meyve ve Sebze Bahçeciliği'*ni işaret ediyor. "Burada bizim bölgemiz için bamyanın son dondan iki hafta sonra ekilmesi gerektiği yazıyor."

"Buranın bizim bölgemiz olduğuna emin misin?" Tekrar soruyorum, çünkü bana doğru gelmiyor. "Bunu berbat edemeyiz. Her tohumun sayılmasına ihtiyacımız var. Bunu berbat edeceğimiz için endişeliyim."

"Her şeyi berbat etmeyeceğiz," diye beni rahatlatıyor ve hazırlanmış yatakları işaret ediyor. "Bamya orada. Marul orada. Biberler, salatalıklar şurada. Havuçlar, patatesler ve şalgamlar bahçelerin kenarındaki gölgede, meyve ağaçlarının yanında." Doğrudan güneş ışığı alan devasa araziyi işaret ediyor. "Domatesler orada, çünkü o lanet şeyler her yerde yetişiyor."

Buna gülüyorum. Haksız değil. Domatesler burada harika yetişiyor ama yaz sonuna kadar onlardan bıkacağımız kesin. "Pekâlâ. Sana güveniyorum. Hadi rock'n roll yapalım."

Sheree, bekleyen bahçe ekibine bakıyor ve gülümsüyor. "Bayanı duydunuz. Hadi işe koyulalım!"

Ellerinde kürekler, çapalar ve kovalar, başlarında şapkalar olan kalabalık dağılır. Kaledeki herkes bahçıvanlığı çok ciddiye alır, öyle ki bahçıvanlık konusunda biraz becerisi olan herkese hemen imrenilir. Yakındaki bir kale -Fort Waco- Noel'de bahçıvanlarımızdan bazılarını çalmaya çalıştı, ancak her yerde dostça sonuçlandı ve sonunda, paylaşılan bilgi ve tohum takas etme sözleriyle ayrıldık. Memnuniyetle, geniş bahçede yapılan çalışmaları izliyorum. Yardım etmek isterdim ama bunu denersem Gary kafamı koparır, bu yüzden bir kitabı göğsüme bastırıp diğerlerinin ekim, gübreleme ve sulama konusundaki becerilerini hayranlıkla izlemekle yetiniyorum.

Arkamda bir adam homurdanıyor, sesi sorgulayıcı. Gülümseyerek dönüyorum ve orada bir drakoni adam görüyorum. Yeni gelenlerden biri. Kalçasına bir etek giymiş ve birisi ona düşünceli bir şekilde üzerinde MERHABA, BEN YAZEN yazan bir isim rozeti olan bir kement vermiş.

"Merhaba Yazen," diyorum neşeyle. Eskiden külot programında yer alan kadınlardan birkaçı kendilerini gelen drakonilerin elçileri haline getirdiler. Hepsi kalmıyor ama yerleşim yerini ve insanları o kadar merak ediyorlar ki, altın pullu ve kırmızı pullu insanların kaledeki insanların arasında dolaştığını görmek hiç de nadir değil. "Ben Melina."

Tekrar homurdanıyor ve sonra ağzını abartılı bir şekilde hareket ettiriyor. "Hey-lo."

Onu onaylıyorum. Yarık tamamen kapandığından beri drakoniler için yokuş yukarı bir tırmanış oldu. Artık çıldırmış değiller, delilik geldiği gibi hızla yok oldu, ancak zihinsel konuşma olmadan, ilk kez yüksek sesle konuşmayı öğrenmek zorundalar. Bu onlar için zor ama çabalarıyla asla alay etmiyorum çünkü deniyorlar.

Yazen bana bir bitki uzatıyor, kaşları çatık. Bitkiyi bana vermek istiyormuş gibi bir hareket yapıyor, ama ona uzandığımda geri çekiliyor ve dişlerini gösteriyor. Tamam, bitkiyi bana vermek istemiyor. "Evet?" diye soruyor ve sonra Sheree'ye başını sallıyor. "Evet mi?"

Elindeki bitkiyi inceleyerek ne sorduğunu anlamaya çalışıyorum. Bahçedekilerden biri olmadığını fark ediyorum. Kalın altın parmaklarının arasından kökleri sarkıyor ve yakında ekilmezse solma tehlikesi varmış gibi görünüyor. Ona bakıyorum ve sonra Yazen'e bakıyorum. Saf bir özlem bakışıyla Sheree'yi izliyor.

Aaaah. "Bitkiyi Sheree'ye vermek ister misin?"

"Shar-ee," diye başını sallayarak onaylıyor ve pençelerinin arasında tuttuğu bitkiyi işaret ediyor. "Evet." Sonra bana sanki izin istiyormuş gibi sorgulayıcı bir bakış daha atıyor. Bazı insanların hâlâ drakonlardan korktuğunu biliyorum -her zaman da korkabilirler- ama Sheree onlardan biri değil. Bahçıvanımıza kur yapmanın garip yolu buysa, başımızın üstünde yeri var. Sheree dul, o yüzden kimseyle ilişkisi olduğunu sanmıyorum.

Ona gülümsüyorum ve cesaret verici bir şekilde başımı sallıyorum. "Bence hoşuna gidecektir."

Bir an için zavallı Yazen gergin görünüyor. Sertçe yutkunuyor, boğazı düğümleniyor ve sonra birkaç adım ileri atıyor. "Shar-ee?" diye sesleniyor ve kadın döndüğünde, yüzünde sessiz bir umut ifadesiyle bitkiyi neredeyse çenesinin altına itiyor.

"Oh," diyor Sheree şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim, Yazen." Yüzü kızarıyor ve bir an için şakaklarında gri çizgiler olan olgun bir kadın yerine liseli bir kız gibi görünüyor. "Dikmeme yardım etmek ister misin?"

"Evet," diye yanıtlıyor Yazen ona sırıtarak.

Ah. Bu beni mutlu etti. Muhtemelen bir milyon asistan tarafından kovalanan kendi ejderha-adamımı düşünüyorum. Zavallı Azar için dinlenecek bir an bile yok. Eğer sokakları nasıl genişleteceğini ya da daha sağlam evler yapacağını düşünmüyorsa, bir kuyu kuruyor ya da bahçeleri genişletmeyi planlıyor. Milis tatbikatları, çöp toplama işleri, angarya listeleri ve bir düzine başka küçük görev gününü yiyip bitiriyor.

Bunu seviyor elbette. İnsanların onu kaba kuvveti için değil zekası için dinlemesini ve ona saygı duymasını seviyor ve son zamanlarda okuduğu kitaplar çiftçilik ve ahşap işçiliği ile ilgili, çünkü insanların ihtiyaç duyduğu bilgiye sahip olmak istiyor. Beni etkilemek ya da güç sahibi olmak istediği için değil, kaleyi yönetmeye kendini adamış durumda. Bence bu noktada gerçekten buranın herkesin gurur duyabileceği, gelişen bir şehre dönüştüğünü görmek istiyor.

Muhtemelen gücü biraz seviyordur. Bunu ona karşı kullanmayacağım.

Kocamı düşünmek bana klinikten bir paket almam gerektiğini hatırlatıyor. Benim gibi sabahın erken saatlerinde güneşin tadını çıkaran insanlara el sallayarak o yöne doğru ilerliyorum. Fort Dallas'taki evlerin önünde verandalar açılıyor, sandalyeler içeride durmak yerine dışarıya park ediliyor. Dışarı çıkabilmek ve köpek büyüklüğündeki böcekler ya da tepemizde uçan bir ejderha için endişelenmemek çok güzel. Yıllarca saklandıktan sonra, sanki bize özgürlük verilmiş gibi hissediyoruz. Drakoniler artık deli değil. Onları gökyüzünde düzenli olarak görsek de saldırmıyorlar. Çoğu sadece kafası karışık ve cevap arıyor - ya da ev diyecek bir yer arıyor. Böceklere gelince, Yarık kalıcı olarak kapatıldığı için çoğu yok oldu.

İyi kurtulduk.

Kliniğe varıp içeri baktım. Gary bir hastayla ilgileniyor, eli hamile bir kadının yuvarlak karnında, stetoskopu karnına bastırmış. Alma benim eski ofisimdeydi, ben de kapıyı çaldım. İçeri girerken "Günaydın," diye seslendim. "Kötü bir zaman mı?"

"Asla!" Ayağa fırlıyor ve bana sarılıp sırtımı sıvazlıyor. "Sana gönderdiğim testi yaptın mı?"

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve gözleri parlıyor. Ellerimi tutuyor. "Biz... mutlu muyuz?"

"Çok," diye onu rahatlatıyorum.

Kız gibi bir sesle ciyaklıyor ve birlikte küçük bir dans yapıyoruz. "Bu bir kutlama gerektirir!" Koyu renk gözleri yaşlarla parlıyor. "Bir sürü bebek kıyafeti yapmam gerekecek."

"Alma," diye uyarıyorum, ellerini tutarken sırıtıyorum. "Gerçekten, bunu yapmak zorunda değilsin.
-"

"Ve senin için kıyafetler!" Dilini şaklatarak elbisemi inceliyor. "Bu Prenses olmak güzel ama bu elbiselerin bazıları hamile bir göbeğe uymaz. Daha sonra geleceğim." Sanki karar verilmiş gibi başını salladı. "Kıyafetlerini gözden geçireceğiz ve hangilerinin dikişlerinin açılması gerektiğine bakacağız. Aşeriyor musun? Aşçıyla konuşmam gerekiyor mu?"

Kendime engel olamayarak gülüyorum ve Alma'ya sarılıyorum. "Kes şunu! Bence sen benden daha heyecanlısın."

"Tabii ki heyecanlıyım! Bu dört gözle bekleyeceğim bir şey!" Kollarını bana dolayarak beni sıkıca kavrıyor. "Kutlama için bir şeyler içelim derdim ama bu söz konusu değil. Hamur işi? Sence aşçı kutlama için bize pasta yapar mı?"

Bu düşünceye kıkırdıyorum, kendimi kız gibi, aptal ve neşeli hissediyorum. Son birkaç ay içinde Alma ve ben ortak bir amacı olan iş arkadaşlarından arkadaşlara dönüştük. Bu yavaş bir dönüşüm oldu. Sanırım yıllardır o kadar korunaklı ve yalnızdım ki birine güvenmek ve onu içime almak benim için çok zor. Ama Alma sınırları aşma konusunda çok iyi ve en az benim kadar çok çalışan biri. Güzellik ürünlerini paylaşıyoruz, kitaplarımızı değiş tokuş ediyoruz ve Alma kaledeki tüm dedikoduları biliyor, bu da her zaman eğlenceli oluyor. Hafta sonları birlikte kahvaltı 'randevularımız' oluyor, iş hakkında konuşmak için değil, sadece takılmak için. O erkek arkadaşından şikayet ediyor, ben de Azar hakkında çok fazla konuşmamaya çalışıyorum ve... hepsi bu.

Bir arkadaşım var. Garip, kırılgan bir şey gibi hissettiriyor ama beni mutlu ediyor. Zamanla, insanları içeri almaya devam edersem belki daha fazlasına sahip olacağım. Yeniden bir topluluğum olacak. Alma bir sabah evime kokulu sabunlar, sıcak çay ve kulak dolusu dedikoduyla gelene kadar bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Hamilelik şüphelerimden bahsettiğim ilk kişi o oldu ve hala düzgün çalışan bir partiden bir test buldu. Çok sevindim.

Bu anı onunla paylaşıyorum ama başka biriyle de paylaşmam gerekiyor. Bu yüzden ona son bir kez sıkıca sarılıyorum ve sonra geri çekiliyorum. "Bugün Azar'a söyleyeceğim. Hediyemi aldın mı?"

Alma kıkırdıyor. "Bu küçük böcek için iki paket çorba karışımı takas ettiğimi bilmeni isterim." Ofisin arka tarafına yöneliyor ve kapağında delikler olan bir kutu alıyor, sonra da bana içindeki minik yavru kediyi göstermek için kutuyu açıyor. Çok şirin bir patiska tüyü yumağı ve bana ağlamaklı bir miyavlama sesi çıkarıyor.

"O mükemmel," diye mırıldanıyorum, yavru kediyi kucağıma alıp göğsüme bastırıyorum. "Çorbanın parasını sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

"Pfft. Bunun için endişelenme." Alma bir el sallıyor. "Biz arkadaşız." Ona gülümsüyorum. "İnsanlara borçlu olmayı hâlâ sevmiyorum."

Bana gözlerini deviriyor. "*Ay yi, amiga*. Boş ver gitsin. Azar'a söyle, insanları ilaç aramaya göndermeye devam etsin ve kliniği stokta tutsun. Bu kadar ödeme yeter."

"Yapacağını biliyorsun," diyorum yavru kedinin minik başını parmak ucumla okşayarak. Yarık kapandığından beri klinikte çalışmıyorum. Azar sağlığımla ilgileniyor, herkesle ilgilenirken kendimi hasta ettiğimden endişeleniyor. Kliniğe daha fazla insan aldı ve Gary başhekim oldu, Alma da ofisi yönetiyor. İkisinin arasında harika bir sistem var ve ben... bunu özlemiyorum. Özleyeceğimi sanmıştım. İlgilenmem gereken insanlar olmadan ne yapacağımı bilemeyeceğimi sanıyordum ama Azar'ın şehri yönetmesine yardım etmek ve yaşam koşullarımızı iyileştirmek için beyin fırtınası yapmak tüm boş zamanımı alıyor. Ve tabii ki birkaç ay içinde ailemiz biraz daha genişleyecek...

Yavru kediye bir öpücük veriyorum ve onu kutusuna geri koyuyorum, göğsüme yaslamadan önce rahat ettiğinden emin oluyorum. Alma'ya "Kalamam," diyorum. "Ama yarın uzun mesafeli bir koşu için bir çöp toplama ekibi gönderiyoruz. Batıya, Abilene'e doğru gidiyorlar. Geri dönmeleri birkaç hafta sürecek ama iyi haberler alacağımızı umuyoruz. Ellerinde kliniğin ihtiyacı olan her şeyin bir listesi var."

Alma ellerini çırpıyor. "Mükemmellik!"

"Ah, bir de bahar için büyük bir bitki bahçesi ekiyoruz," diyorum ona. "Daha fazla bitkisel ilaç bulmaya başlamamız gerekecek ve doğal ilaçlar üzerine büyük bir kitap buldum. Bazı notlar alıyorum ve sonra getireceğim." Azar'ın önce kitabı okumak istediğini ona söylemiyorum. O her şeyi okumak ister. Okuyabildiği her bilgiyi yutuyor, çünkü o

hepsini durumumuz için yararlı olarak görüyor. Eğer yazılırsa, Azar okuyacak ve ondan bir şeyler öğrenmeye çalışacaktır.

Alma'yla vedalaşıyorum, Azar'ın bebek haberini nasıl karşıladığına dair tüm dedikoduları ona aktarabilmek için öğle yemeğinde buluşma sözü veriyorum ve ardından yerleşkenin kenarına, atölye olarak kurulan binalardan birine doğru ilerliyorum.

Azar son zamanlarda mutfakların içine tatlı su getirmek için bir pompa mekanizmasının nasıl kaynaklanacağını bulmaya çalışan birkaç adamla birlikte çalışıyor. Birkaç gün önce bir kitapta eski moda bir el pompası çizimi görmüş ve bunu nasıl çalıştıracağını bulmaya kafayı takmış. Bunun çözülmesi kolay bir şey olduğunu düşünebilirsiniz, ancak atalarımızın sadece yüz yıl önce sahip olduğu bilgi ve birikimden o kadar çok şey kaybettik ki, sanki sıfırdan başlıyormuşuz gibi hissediyoruz.

Ama bunu çözebilecek biri varsa o da Azar'dır.

Atölyede Jurik'i kaynakçılardan biriyle çalışırken görüyorum. Bana sırıtıyor, göz kırpıyor ve kaynakçı eliyle işaret edince metalin üzerine ateş üflüyor. Ona hızlıca el sallayıp gürültülü atölyenin arka tarafına yöneliyorum. Orada metal döven başka bir adam ve başka bir kaynak projesine yardım eden başka bir drakoni var. Ayak altında dolaşmamak için elimden geleni yaparak çalışma masalarının arasından geçiyorum. Jurik ve Rachel bir süre daha kalede kaldılar. Rachel "tam da işler yoluna girmeye başlamışken" ayrılmak istemediğini söylüyor ve kızıyla ilgilenmediği zamanlarda kurduğumuz ödünç verme kütüphanesini yönetmeye yardımcı oluyor. Jurik, Azar'ın pek çok projesine yardımcı oluyor ve Azar'ın ona okumayı öğrenmek için kullandığı çocuk çalışma kitaplarından birini verdiğini gördüğüme eminim. Kaldıklarına sevindim. Rachel fikrini söylemekte hızlı ve aynı fikirde olmasam bile bakış açısını takdir ediyorum. Gwen ve Vaan Shreveport Kalesi'ne döndüler ve Jenny ile Mhal bir yerlere "yerleşmek" için yola çıktılar. Bize nerede olduklarını söylemek istemedikleri izlenimini edindim ve sormadım.

Sonuçta kimse kalmaya zorlanmıyor. Fort Dallas'ta burada olmak isteyen ve burayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen insanların yaşamasını istiyorum.

Azar'ı bir masanın üzerine yayılmış devasa bir dizi planın üzerine eğilmiş buluyorum. Gözlerini kısarak bakıyor, parmağını çizimlerin üzerinde gezdiriyor, dudakları kıpırdıyor. İlk geldiğinden daha farklı görünüyor. Hâlâ cübbesini tercih ediyor ama artık cübbesi vücuda oturan, koyu renk ve belden kuşaklı. Saçları benimkine benzer bir örgü şeklinde geriye doğru toplanmış ve ayağında kalın bir çift iş botu var. Pençeleri bir kez daha kesilmiş

Ama sanki drakoni tarafını saklamak yerine bir şekilde kucaklamaya karar vermiş gibi dişlerini saklamış.

Masaya yanaştım ve ona yaslandım. "Selam yabancı."

Kocam yaklaşmamla irkilerek doğruldu. "Melina! Geldiğini duymadım, aşkım." Yanıma yaklaşıp hasır şapkamı çıkarıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Herkese çalışmayı bırakmalarını söyleyeyim mi?"

"Tabii ki hayır." Masanın üzerine sıçrayıp doğrudan planların üzerine oturuyorum, kutu kollarımda. "Neye bakıyoruz?"

"Şehrin su sistemleri. Eğer bir kuyudan nasıl pompalayacağımızı bulamazsak, işleri nasıl tekrar yoluna koyacağımızı bulabilir miyiz diye merak ediyorum." Gözleri heyecanla parlıyor. Azar çözülmesi zor problemleri sever. "Bir zamanlar bu sokakların altından su aktığını biliyor muydunuz? İnanılmaz bir şey. Sistem çok karmaşıktı."

"Bunun gayet farkındayım," diyorum ona kuru bir sesle. "Sıcak duşları yarın yokmuş gibi özlüyorum."

Yanıma geliyor, ayakkabılarımdan birini çıkarıyor ve planları hayranlıkla incelerken ayağımı ovuyor. "Ama onun yerine ben varım."

Evet. Başka hiç kimse bana onun kadar hevesle ayak masajı yapmaz. "Seviyorum. Ve sana bir hediye getirdim."

Bu Azar'ı duraksatıyor. "Bir hediye mi?"

Kutuyu ona uzattım. O da tabii ki ağlamaklı bir miyavlama sesi çıkarıyor.

Kutuyu benden alıyor, yüzünde belli belirsiz bir endişe ifadesi var. Kapağı kaldırıp içindeki minik tüy yumağına bakıyor, kafası karışmış bir halde. "Nedir bu?"

Gülüyorum, onu alıp kollarına koyuyorum. "O bir kedi yavrusu, şapşal." Azar kaşlarını çatarak bakıyor. "Neden?"

"Neden bir kedi yavrusu ya da neden sana bir tane aldım?" Sırıtıyorum.

Masaya yaslanıyor, o şeyi kucağına alıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Tekrar miyavlıyor ve bornozuna tırmanmaya başlıyor, sonra boynuna yerleşiyor ve kendini ona yaslıyor. "Bana neden bir kedi yavrusu aldın?" diye açıklıyor.

"Pekâlâ," diyorum. "Onlar iyi fare avcılarıdır." "Farelerimiz mi var?"

"Hayır. Ama ne olur ne olmaz diye. Ve iyi bir arkadaştırlar." Uzanıp minik şeyi okşuyorum ve Azar tereddütle elini kaldırıp onu da okşuyor, beni takip ediyor. Onu onunla birlikte izlemek çok komik. Belli ki yavru bir hayvanla ne yapacağına dair hiçbir fikri yok.

"Sana eşlik edecek biri var," diyor ama onu okşamaya devam ediyor.

"Evet. Ama evcil hayvanlar etrafta olmak için harikadır. Sadece orada bulunarak gününüzü daha parlak hale getirirler. Sizi koşulsuz severler."

"Bu boynumu seviyor," diye belirtiyor yakasını tırmalamaya çalışırken, ifadesi eskisi gibi şaşkın.

O zaman sırrımı açıklamaya karar verdim. "Bir evcil hayvan da gelecek için iyi bir pratiktir."

İnce ipucumu anladıysa bile belli etmiyor. Azar başını eğerek boğazına bastırılan minik yaratığı görmeye çalışıyor. "Gelecekte daha fazla kedi istediğin için mi?"

"Çünkü bir bebeğimiz olacak."

Azar duraklar. Zaten solgun olan yüzü bembeyaz kesiliyor. Sertçe yutkunuyor, bana bakıyor. "Sen... bebek misin?"

"Sen de," diye karşılık veriyorum, eğlenerek. "Hepsi ben değildim." Karnıma dokunuyorum. "Ama yaptığım test yanlış çıkmazsa, evet, birkaç ay içinde bir bebeğimiz olacak, Salorianların drakonilerle aynı gebelik sürelerine sahip olduğunu varsayarsak." Hamileliğin bu kadar kısalması konusunda ne hissettiğimden emin değilim ama bu sadece çocuğumla çok daha erken tanışacağım anlamına geliyor.

"Bir bebek," diyor Azar saygıyla. Gözleri kocaman ve yavru kediyi boynuna sarmış, bakışları benim üzerimde bir ileri bir geri gidip geliyor. "Ben... Melina... gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onu rahatlatıyorum. Tepkisi tam olarak düşündüğüm gibi olmadı. Sevinç belki. Heyecan. Azar dehşete düşmüş görünüyor. "Bu kötü bir şey mi? Bebek istemiyor musun?" Birlikte mutlu olduğumuzu sanıyordum. Kahretsin, birlikte mutlu olduğumuzu *biliyorum*. Her gece sevişiyoruz ve hiç kimse bana Azar kadar iyi davranmadı. Benimle ilgileniyor. Söylediğim her şeyi dinliyor. Sanki değerli bir altından yapılmışım gibi üzerime titriyor. Aramızdaki her şey o kadar iyi ki, bir çocuk isteyip istemediğini merak etmeyi hiç bırakmadım. "Bu kötü mü...?"

"Hayır," diye mırıldanıyor ve yavru kediyi aceleyle boynundaki yerinden çekip bana uzatıyor. Yavru kedi tekrar ağlıyor ve pençelerini elime batırıyor, güvende olmak istiyor ve ben de onu göğsüme bastırıyorum. Azar öne eğiliyor, saygılı bir el karnıma doğru uzanıyor. Titreyen bir el olduğunu fark ediyorum. "Sen... bizim bir çocuğumuz olacak."

"Öyleyiz," diyorum usulca.

"Keşke duyabilseydim." Yüzünü hüzün kaplıyor. "O - ya da o - bize isimlerini söyleyemeyecek."

"Biliyorum." İçim acıyor ama bunun için yapılacak bir şey yok. "Bebeğimiz hazır olduğunda bize adını söyleyebilir. O zamana kadar ona başka bir isim vereceğiz. Çocuğumuzun belirli bir ismi olmasındansa bir geleceği olmasını tercih ederim."

Başını sallıyor, bakışları belimde sabitleniyor. "Biliyorum. Bu sadece... büyük bir değişim. Sanırım bu yüzden alışmak bu kadar zor. Bazen çok sessiz oluyor."

Anlıyorum. Azar -ve tüm drakoniler- zihinsel konuşmaya alışkındır. Bir soru sormak için uzanıp bir zihne dokunmaya, başka bir insanla sürekli bir bağlantı kurmaya. Azar'ın bebeklerle de bağlantısı vardı ve onlar da gitti. Bazen yalnız olduğunu hayal edebiliyorum. "Doğduklarında onunla konuşmak için beklemen gerekecek. Tıpkı benim beklemek zorunda olduğum gibi."

Parmak uçlarını karnımın üzerinde gezdiriyor. "Çocuğumuz," diye tekrar nefes alıyor. "Bu... bu inanılmaz." Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzünde saf bir mutluluk ifadesi var. Yavru kediyi fark ediyor ve bir kez daha ayağa kalkarak onu benden alıyor. "Hemen pratik yapmaya başlamalıyım." Calico'yu burnuna doğru tutuyor ve sert bir bakış atıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi baba olmayı öğrenmeme yardım etmelisin."

Uzanıp minik bir pençeyle burnuna vuruyor ve yemin ederim Azar eriyor. Yüzünde mutluluk ifadesi var. "Bunu gördün mü?"

"Gördüm," diye katılıyorum, eğlenerek.

Azar eğilip beni öptükten sonra alnını benimkine bastırınca iki kat eğleniyorum. "Teşekkür ederim, aşkım. Yavru kedi için... ve çocuk için." Tekrar karnıma dokunuyor ve sonra yavru kediye sesleniyor: "Bana ne istediğini söyle. Aç mısın? Susadın mı?" Sessiz kaldığında bana endişeli bir bakış attı. "Ne yapmalıyım? Besleyeyim mi? Seveyim mi? Bir baba bu durumda ne yapardı?"

Çok telaşlı. Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. İçimden bir ses pek de iyi bir fare olmayacağını söylüyor. Sanırım Azar onu gelmiş geçmiş en şımarık kedi yapacak.

Ve onu baba olarak görmek için sabırsızlanıyorum. "Gayet iyi gidiyorsun tatlım. Çok iyi."

SON SÖZ

Merhaba!

Aaaaah!! Serinin 'sonuna' gelmek büyük bir yolculuk oldu.
Bu kitabın ortaya çıkışı beni çok ama çok heyecanlandırdı.

Azar'ı ilk yarattığımda amacım seride sürekli bir 'Büyük Kötü' olmasıydı. İşaret edebileceğiniz ve O KÖTÜ, ONU YENMELİYİZ diyebileceğiniz biri. Romantizm okurları oldukları için, Azar sayfada göründüğü anda insanlar onun kitabını istemeye başladılar. İlk başta hayır dedim. O bir pislik! İyi biri değil! O bir şeytan! Ancak seri devam ettikçe, daha fazla insan Azar'ın kitabını sormaya devam etti ve bu beni bunun nasıl mümkün olabileceği konusunda düşünmeye itti. Ne de olsa onu Melina ile eşleştirmiştim, kendini özverili bir şekilde kaleye ve kale halkına adamış biriyle. Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Yolun bir yerinde Azar'ın kitabını yazmaya karar verdim. Onu nasıl kahraman yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama denemeye kararlıydım! Ahlaki açıdan gri kahramanlar beni büyülüyor. Öyle olmasa bile doğru şeyi yaptığını düşünen ve güçlü inançlarının aslında yanlış olduğuna ikna edilmesi gereken kahraman.

BIR SANDALYE ÇEKIN DOSTLARIM, REYLO BÖLGESINE DALMAK ÜZEREYIZ.

(Bazılarınız homurdanıyor ama kitaplarımı bir süredir okuyanlar bilirler ki konu her zaman ama her zaman Reylo'ya gelir).

Şimdi Kylo Ren/Ben Solo ve Devam Üçlemesi hakkında konuşalım. İlk film Kylo Ren'i kötü adam olarak kurguluyor. Hosnian sistemini havaya uçurdu, kırmızı bir ışın kılıcı ve maskesi var. O kötü biri! Ancak hikaye boyunca Starkiller Üssü'nün Hux'un fikri olduğunu öğreniyorsunuz ve

Kylo'nun değil ve Kylo'nun güvendiği herkes ona ihanet ettikten sonra karanlık tarafa geçtiğini ve hayatı boyunca kafasındaki karanlık taraf sesleri tarafından tımar edildiğini/zihinsel olarak istismar edildiğini. Sonunda Rey için aydınlığa 'dönüyor', ancak Skywalker'ın Yükselişi'nin sonunda ölüyor (öfkeyle tıslamamı işaret edin). Bu teorik olarak bir kötü adamın kefareti.

Nefret ettim.

Ben Solo hayatını günahlarının kefaretini ödeyerek ve onları telafi ederek geçirmek zorunda kalsaydı daha ilginç bir hikaye olmaz mıydı? Bu birisi için daha iyi bir 'kefaret' olmaz mıydı? 'Evet, gaz ışığı altındayken çok kötü şeyler yaptım ama şimdi bunları telafi ediyorum' demek. Bana göre bu çok daha ilginç ve tamamen göz ardı edilmiş bir hikayeydi.

Böylece Azar'a ulaşıyoruz. Bir bakıma Kylo Ren'e çok benziyor. 'Karanlık tarafta' olmaktan gurur duyuyor. Kendi halkının doğru halk olduğu, diğer herkesin sadece pislik olduğu ve 'bu' insanların iyiliği için 'o' insanları köleleştirmenin ve korkunç olmanın yanlış bir şey olmadığı şeklinde yetiştirilmiş. Kahramanın aşkı için onu dramatik bir anda öldürmek KOLAY olurdu... ama bu korkakların çıkış yolu. Azar'ın hayatım boyunca bana söylenenlerin doğru olmadığını yavaş yavaş fark ettiğini göstermek istedim. Kaleyi daha iyi hale getirmek için çalışmaktan zevk almasını istedim, sadece Melina istediği için değil, kendisi de istediği için. Kafamda, Azar'ın önünde hâlâ zorlu bir yol var. Sırf kim olduğu ve geçmişi yüzünden kendisinden nefret edecek drakonilere sahip olacak. (Ve kayıt için? Emma ondan nefret etmekte haksız değil. Onun bakış açısına göre, o hala etraftaki en büyük canavar). Kendini herkese tekrar tekrar kanıtlamak zorunda kalacak. Zaman zaman empati kurmakta zorlanacaktır, çünkü bir ömür boyu saçmalıkları unutmak zordur. Ama önemli olan şey, *deneyecek* olması.

Bir bakıma, bu onu Melina için mükemmel yapıyor. Güçlü bir ahlaki pusulası var. İstemese bile kalenin iyiliği için bir şeyler yapıyor, çünkü birilerinin bunları yapması gerekiyor. Onun yoldan çıkmasına izin vermeyecektir. Yolu biliyor ve ona yol gösterecek.

Yine de Melina'nın bir iyilikseverden daha fazlası olmasını istedim. After'da onun yerinde olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim ve dönüp dolaşıp aklıma gelen şey... yorgunluk oldu. Melina yorgun olurdu. Boktan bir dünyada tek başına siyah bir kadın olarak sürekli savunma modunda olurdu. Tek başına oldukça genç ve çekici bir kadın olarak, After'daki tüm kadınlar gibi geçmişte kendini kurtarmak için kötü şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Ve bunun da ötesinde

O kadar da minnettar olmayan, birilerinin kendileriyle ilgilenmesini bekleyen insanlardan sonra, çünkü klinik hasta olduğunuzda gittiğiniz yerdir, değil mi? Kliniği işleten kişiye kimsenin bir gün izin vermemesine aldırmayın. Bu yüzden Melina'yı yorgun ve dünyadan bıkmış biri olarak hayal ettim. Saçlarıyla ilgilenebilmenin ve kendini süsleyebilmenin onu rahatlatmasının bir nedeni de bu. Ayak parmaklarını boyamayı ve güzel elbiseler giymeyi sevmesinin bir nedeni de bu. Günlük mücadeleden yoruldu ve Azar'la birlikte yaşamak bu yükün bir kısmını hafifletiyor. Elbette bu bir şekilde cazip gelecektir ve Azar onunla ilgilendikçe, onun kendisine ne kadar bağlı olduğunu daha fazla takdir etmeye başlar.

Aralarındaki ilk cinsel ilişkiden bahsedelim. Tam bir karmaşa. Öyle olduğunu biliyorum. Azar'ın istediğini elde etmesini ve bunun dünyadaki en kötü şey olmasını istedim. Kendini tamamen bok gibi hissetmesini istedim ki bundan ders çıkarsın ve kızın kalbine öylece giremeyeceğini anlasın. Bu yüzden gerçekten güçlü, kutuplaştırıcı bir sahne olsa bile bunun gerekli olduğunu hissettim.

Şimdi Yarık ve onu kapatmak hakkında konuşalım ve *neden telepatik bağları herkesin elinden aldım?* Bazı okuyucularımın yorumladığı gibi bu acı-tatlı bir durum ama olması gerektiğini düşündüğüm bir şeydi. Bu diğer dünyadan kalan bir güç ve drakoni çılgınlığının kökeni. Karakterlerimin on ya da yirmi yıl sonra hala ejderha saldırıları arasında var olmaya çalıştıkları bir gelecek hayal edemiyordum, bu yüzden bu özel yönü değiştirmek istedim. Ortam için yeni yollar açıyor ve belki bir gün buna geri dönerim! Ama şimdilik geldiğimiz noktayı seviyorum. Her şeyin bağlanmış olmasını seviyorum ve bu bölümü kapatabilir ve nasıl bittiğinden memnun olabilirim.

Bunun çıkması bu kadar uzun sürdüğü için gerçekten üzgünüm! Programımda araya sıkıştırmam gereken birkaç şey vardı. Tıbbi nedenlerden dolayı günlük kafeini bırakmak zorunda kaldığım VE uyku yan etkisi olan yeni bir ilaç kullandığım gerçeğini de ekleyince, Aralık ayı benim için oldukça yararsız bir ay oldu diyebiliriz. Aslında tükendiğimden endişeleniyordum - hayır! Sadece gerçekten çok yorgundum ve günde birkaç yüz kelimeden fazla yazamıyordum. Bu da beni programın gerisine düşürdü ve sanırım bir süre daha arayı kapatmaya çalışacağım.

Bu kitabı olduğundan daha iyi hale getiren duyarlı okuyucularıma kocaman, kocaman bir sesleniş. Hepinizin harika önerileri vardı ve birbirleriyle çeliştiklerinde, hikayeye en uygun olduğunu düşündüğüm öneriyi seçtim. Zamanınız ve sabrınız için hepinize çok teşekkür ediyorum ve bu

Sizlerin düşünceli katkıları olmasaydı kitap mümkün olmazdı. Bu yüzden Tye C., Chi O., Kanika H., Sheena B., Kim M., Grace Q., Stephanie D., Jane M., Zintle M. ve Kim A.'ya tekrar teşekkür ederim. Değişen programıma katlandığınız ve kitabı nihayet gönderdiğimde bu kadar hızlı okuduğunuz için teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim :)

Son ürünle son derece gurur duyuyorum ve umarım siz de benim kadar seversiniz! <3

Yakut

DAHA FAZLASINI İSTİYOR MUSUNUZ?

Doyamıyorsunuz, değil mi? Belki de Fireblood Dragons serisini baştan okumak istiyorsunuz. Ya da belki arka listemi karıştırmak istiyorsunuz... ya da belki de seksi, romantik bir tek başınalık havasındasınız. Sizi temin ederim!

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta, yani ödünç alın!

Tek başına, kısa ve seksi

Vardiya
(Beş ayı-aşk romanı)
Kralın Kız Kurusu Gelini
(Fantastik bir görücü usulü evlilik romantizmi)
Hapishane Gezegeni Barbar
(Bir nevi...paketin üzerinde yazdığı gibi. Bir hapishane gezegeni var. Büyük mavi bir uzaylı var. Kemiriyorlar.)

Glom My Backlist!

Buz Gezegeni Barbarları Serisi
(Paleolitik Dönem Uzay Romantizmi)
Icehome Serisi
(IPB'nin bir yan ürünü)
Ateş Kanı Ejderhaları Serisi
(Kıyamet Sonrası Ejderha Değiştiren Romantizm)
Çapa ve Aspect Serisi (Epik Fantastik Romantizm)
Korsanlar Serisi (Maceralı Uzay Romantizmi)
Corsair Kardeşler
(Mavi Toplarla Uzayda Daha Büyük Maceralar)

Zevkiniz ne olursa olsun... tadını çıkarın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.